

உ
செய்யம்.

மடவார் வளாகம் என்னும்
புதுவைத் தலபுராணம்.

இஃத

பெருமான பட்டி.

வயித்தயல்கம் பிள்ளையவர்களால்
இயற்றப்பெற்று

• செந்தூர்ச் சமஸ்தான வித்துவான்

மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயரால்
செய்த சுருக்க வசனத்துடன்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் முனிசிபல் வைஸ் சேர்மனும்
திருகெல்லேனி டிஸ்திரிக்ட்டுக் கோர்ட்டுப்
பிளீட்ருமாகிய

ம-ரா-ந-புரீ ம தையல்பாக்டீபிள்ளையவர்கள்
பொருளுதவிகொண்டு

மேந்தறித்த மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயரால்
பரிசோதித்த •

சென்னை:

அல்பினியன் அச்சியத்திர சாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றத.

1902.

மு க வு . ர .

நவகண்டங்களுள்ளுஞ் சிறந்த தருமபூமிமாகிய இப்பரத கண்டத்திற் றேன்றிய சருவான்மாக்களுள்ளும் உயர்ந்தமனித ிர்களுக்கு உடலெடுத்ததனாலாகிய உறுதிப்பொருள்கள்-மோக்ஷ நெறியை இலேசாகக் காண்பிக்கும் ஞானநூல்களேயாம். அந்நூல்கள் பண்டிதருக்குமாதிரிமே பயன்படுவதாய்ச் சமஸ்கிருத பாஷையிலமைந்துள்ளன. தமிழ்ப் பாஷையிலோ பண்டிதர் பாமரர் என்னும் இருதிறத்தாருக்கும் பயன்படுவ தாய் அமைந்துள்ளன. சமஸ்கிருத பாஷையிலுள்ள நூல்கள் வேதம் ஆகமம் புராணம் இதிகாசம் என ஒருமுறைப் பட்டு விளங்காநிற்கும். தமிழ்ப் பாஷையிலுள்ள நூல்கள் *தேவாரமுதலிய வேதம் † திருவுந்தியார் முதலிய சித்தாந்தமாகிய ஆகமம் கந்தபுராணமுதலிய புராணம் சிவரகசியம் முதலிய இதிகாசம் என நான்கு பிரதான வகுப்பினவாய்ச் சமஸ்கிருதநூல்களோடு ஒப்புமைபெற்று விளங்காநிற்கும். வேறு நூல்கள் இவற்றின்வழியே இவற்றைவிளக்குதற்குவந்தனவுஞ் சிலவுள்ளன.

* தேவாரமுதலிய வேதம் - திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருமுறை 3. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருமுறை 3. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமுறை 1. திருவாசகம் திருக்கோவையார் 1. திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு 1. திருமந்திரம் 1. பதினொரந்திரு முறை 1. பெரியபுராணம் 1. ஆக 12-ம்.

† திருவுந்தியார் முதலிய ஆகமம் - திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபாஇருஂத, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃரெடை, கொடிக்கவி, செஞ்சவிறுதுது, உண்மைகொறிவிளக்கம், சங்கற்பவிராகரணம் என்னும் பதினான்குமாகும்.

இனி சமஸ்கிருத வேதம் இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வணம் என நான்குவகைப்படும். வேதம் என்னும் பதம் வித் என்னும் தாதுவினின்று மெழுந்ததனால் அறிவு என்னும் பொருள் படும். படவே அறிவையுணர்த்து நூல் வேதமென்னும் பெயரையுடைத்தாயிற்று. அவ்வேதங்கள் கருமகாண்டம் ஞானகாண்டம் என இரண்டு பிரிவுபட்டு வேதோக்தமான தெய்வங்களைநோக்கி யெழுந்த துதிபாகமாகிய மந்திரங்களும் விதிபாகமாகிய பிராமணங்களும் எண்பனவற்றை யுணர்த்தாநிற்கும்.

அன்றியும் சிதைவு விபாகரணம் சந்தம். நிருத்தம் சோதிடம் கற்பம் என்னும் ஆறு அங்கங்களுடையனவாம். இவ்வேதங்களின் முடிவுப்பொருளாய் நின்று உண்மை ஞானத்தை விளக்குவளவே உபநிடதங்களாம். இவையன்றி ஆயுள்வேதம் அர்த்தவேதம் தநுவேதம் காந்தருவவேதம் என உபவேதங்கள் நான்குவகைப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஆயுள்வேதம் சரீரத்திலுண்டாகும் வியாதியைப்போக்கும் ஒளவுத முதலியவற்றி னியல்புகளையும் அர்த்தவேதம் திரவியம் ஈட்டுமுறைமையினையும் தநுவேதம் பகைவரை யொறுத்தற்காகும் விற்றொழில் வகையினையும் காந்தருவவேதம் இராகபேதங்களையும் பற்றிக் கூறுகின்ற நூல்களாம். இவ்விருவகை வேதங்க ளையும் விளக்கவந்த நூல்கள் ஸ்மிருதிகளென்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்த ஸ்மிருதிகள் பதினெட்டு வகைப்படும். அவைகளை அறிவுடையோர் தருமநூலென்று சொல்லாநிற்பார் ஒவ்வொரு யுகத்துக்கும் ஒவ்வொரு ஸ்மிருதியே சிறந்து விளங்காநிற்கும். இக்கலியுகத்துக்குப் பராசர ஸ்மிருதியே மிகச் சிறந்ததாமென்று கூறுகின்றனர். இவையெல்லாம் தனித் தனி விரித்துரைப்பிற் பெருகுமென்க.

ஆகமங்கள் சைவாகமங்களென்றும் வைணவாகமங்களென்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் சைவாகமங்கள் காமிகம் முதல் வாதுளம் இறுதியாகவுள்ள இருபத்தெட்டும், வைண

வாகமங்கள் பாஞ்சராத்திரம் வைகானசம் என்னுழிர்ண்டு மேயாம். சைவாகமங்களுள் ஒவ்வொன்றும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என நான்குபாதங்களையும் அறிவுறுத்திப் பதி பசு பாசம் என்னுந் திரிபதார்த்த லக்ஷணங்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தெளிவாக விளக்கிக்காட்டுவோம். இவ்வளவு தெளிவாகச் சிவபரத்துவங் கூறுதல்பற்றி ஆகமங்களைச் சிறப்பு நூலென்றும் வேதங்களைப் பொதுநூலென்றுஞ் சைவருட் பெரும்பாலார் கூறுகின்றனர். இவ்வாகமங்கள் வேதங்களுக்குப் பின்னே யெழுந்தன என்பதே எனக்குங்கருத்தாகவின் வேதங்களுள் இடையிடையே காணப்படும் அசம்பாவிதங்கள் ஆகமத்துள் இல்லையென்பதே துணியப்படுகின்றது. *

இவ்வாகமங்களுள் ஞானபாதங்களைத் தெள்ளிதினுணர்ந்து சிவானந்தப் பெரும்பெற்றெத்தும் பாக்கியம்பெற்ற பண்டைக்காலத்துச் சைவம்பழுத்த பெரியோர் அவற்றை மாந்திரமெனவுஞ் சித்தார்த்தமெனவும் வழங்கி மகிழ்ச்சியுற்றனர். ஆகமம் என்பது (பரமாப்தரினின்றும்) வந்தது எனப் பொருள் படும். இன்னும் ஆ என்பது பாசம் எனவும் க என்பது பசு எனவும் ம என்பது பதி எனவும் பொருள்படுதலால், ஆகமம் என்பதற்குத் திரிபதார்த்த லக்ஷணங்களை யுணர்த்தும் நூலென்பதே சிறந்த பொருளென்க. ஆ என்பது சிவஞானமும் க என்பது மோக்சமும் ம என்பது மலநாசமும் ஆதலால், ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி, சிவஞானத்தை உதிப்பித்து மோக்சத்தைக் கொடுத்தல்பற்றி ஆகமம் எனப் பெயராயிற்றென்று கூறுதலும் ஒன்று. இச் சைவாகமங்களின் வழித்தோன்றிய உபாகமங்கள் நாரசிங்கம் முதல் விசுவான்மகம் ஈராகிய இருநூற்றேழுமாம். இவ்வாகமங்களின் விதி விலக்குகளைப் பிரயோகிக்கும் வழிகாட்டு நூல்களே பத்ததிகளென்று வழங்கப்படும். அவை சோமசம்பு அகோர சிவாசாரியர் திரிலோசனசிவாசாரியர் முதலிய பெரியோர்கள் பெயரால் நடைபெற்று வருகின்றன.

புராணங்கள் மச்சம் முதலாகப் பிரமாண்டம் இறுதியாக வுள்ள * பதினெட்டுமாம், புராணம் என்பதற்குப் பழமை யென்பது பொருள். அஃது இவ்விடத்து நூல்களுட்கூறும் பழைய வரலாற்றைப்பற்றி நின்றது. உலகத்தோற்றம் ஒடுக்கம் மன்வந்தரம் முனிவர் அரசர்மரபு அவ்விருவார்சரிதங்கள் கூறலும் புராணத்துளடங்கும். இப்புராணங்கள் வேதங்களுள்ளும் ஆகமங்களுள்ளும் விதிவிலக்குகளாகச் சொல்லப்பட்டனவற்றைத் திருஷ்டாந்தமுலமாக விளக்கிக்காட்டுதற்கெழுந்த நூல்களாம். அவ்விதி விலக்குகளைக் காட்டினாலும் பெரும்பான்மை சரிதங்களாகவே யிருக்கும், புராணங்கள் இலேசான நடையிலே யெழுதப்பட்டுள்ளன. ஏனெனில் சாமானியமார்தரை வசப்படுத்தி நல்வழிப் படுத்துதற்கென்க. அதுபற்றியே பலவித தந்திரங்களும் பிரயோகித்தல் ஆவசியகமாகவிந் நவரசங்களும் அமையும்படி பாடப்பெற்றுள்ளன புராணங்கள் என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததே. புராணங்களிற்கூறும் பாவச் செயல்களில் ஒருவர்க்குப் பயத்தொடுவெறுப்பு நிகழுமாயின் அவைகளாலுண்டாகுந் துன்பஞ்சிறிதும் அடையமாட்டாது. புண்ணியச் செயல்களில் உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு உலகை நிகழுமாயின் அவைகளாலுண்டாகும் எல்லா இன்பங்களும் எளிதிலேவந்து கைகூடும். இன்றோரன்ன பல ஏதுக்களாலும் புராணங்கள் இன்றியமையாத் சிறந்த நூல்களென்பது விளங்குகின்றது.

மேற்கூறிய புராணம் பதினெட்டினுள் பத்துப் புராணங்சள் சிவபுராணங்களாம், நான்கு புராணங்கள் வைணவ புராணங்களாம். இரண்டு புராணங்கள் பிரம புராணங்களாம். சூரியனுக்கும், அக்கினிக்கும் தனித்தனி ஒவ்வொரு புராண

* பதினெட்டாவன - மச்சம் கூர்மம் சைவம் வைணவம் வராகம் இலிங்கம் பற்பம் வாமனம் கார்தம் பெளடியம் ஆக்கினேயம் பிரமம் பிரமகைவர்த்தம் மாற்கண்டேயம் பாகவதம் காகுடம் பிரமாண்டம் நாரதியம் என்பனவாம்.

மாம். இவையன்றி நாரதிகம் முதல் பிரமாண்டம் இறுதியாக உபபுராணங்களும் பதினெட்டுள்ளன. அவைநிற்க. மேற்கூறிய சூரிய புராணமாகிய பிரமகைவர்த்த புராணத்தில் கதாரூபமாக விளங்கும் பற்பலவற்றுள்ளே மடவார்வளாகம் என்னும் புதுவைத்தல மான்மிபத்தை நாரதமூனிவர் பிரகச்சேனனென்னும் அரசனுக்குக் கூறியவாறு சூதபுராணிகர் ஸைமிசாரணிப வாசிகளாகிய செளனகாதி மூனிவர்களுக்குச் சுருக்கமாகச் சமஸ்கிருத வாக்கியங்களாற் கூறியருளினர். அதனைத் தமிழ்மொழிவல்லார்க்கு வெளிப்பொழுது தமிழ் விருத்தப்பாக்களால் விரித்துச் சொல் நயம் பொருள் நயம் கற்பனை அலங்கார முதலியன கேட்பவர்களுக்குப் பத்திரசத்தை விளைவிக்கும் வண்ணம் புதுவைத்தலத்துக்கு வடபக்கத்திலுள்ள பெருமாள்பட்டியில் சுத்த சைவவேளாளர் பெரும் புண்ணியமாகத் தோன்றிய வயித்தியலிங்கம் பிள்ளையென்பவர் புதுவைத்தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற சிவகாமியம்மையாரது திருவருட் பிரசாதத்தாலே பாடி முடித்தனர். அங்ஙனம் பாடி முடித்தனரென்பது அவர் இந்நூலுட்கூறிய பாயிரத்துள்ளே,

இருவகை யெண்ண முற்றே யிடும்கையு னெஞ்ச முழ்கும்
பருவர லொழித்துப் போதப் பரைசிவ காமியம்மை
யருடரக் கனவில் வந்தென் னருகெழுந்தருளி நீயும்
வெருவுத றவிர்த்திக் காதை விளம்பென விளம்பலோடும்.

பூவரு மயனு மாலு மறைகளும் புரத்த ராதி
தேவரு மளத்த லென்று மரிதரி தென்று செப்ப
யாவரே புகழா தெய்த்தா ரெம்மிறை புகழை யாமு
நாவரு சொல்லா லெம்மா லுணர்ந்தவை நவில லுற்றும்.

எனக்கூறிய செய்யுட்களானுணர்க. இனி இப்புராணம்பாடிய காலம் இன்னதென ஒருவாற்றானுந் தோன்றாதேனும் இப்புராணத்துள்ளே இந்நூலாசிரியர் கூறிய குருவணக்கமாகிய

ஆண்டர்புகழ் திருக்கயிலை புரக்கு நந்தி
யடியருட்சத் தியனான தரிசனர்க ளாதி
தண்டமிழ்தே ராவடுதனை நெறநமச்சி வாயர்
தாள்பரவம் பலவாணர் தமையருணற் றவத்தோர்
தொண்டரெலாம் பித்தனிவ னெனவென் மீது
சொல்லரிய கருணைசெய்து துணைப்பொற் பாத
புண்டரிக மென்றலைமேற் சூட்டி யாண்ட
புகழ்த்திருச்சிற் றம்பலவர் பொன்னடிகள் பணிவாம்.

என்னுஞ் செய்யுளாலே இந்நூலாசிரியரது ஞானசாரியர் இறு
தியிழ்கூறிய திருச்சிற்றம்பலதேசிகரென்பது தெரியவருகின்
றது. அவர்காலம் சற்றேறக்குறைய இற்றைக்கு இருநூறுவரு
டங்களுக்கு முந்தியதாதலால் அந்தக்காலத்தானென்று சொ
ல்லுதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்புராணத்துட்கூறிய மடவார்
வளாகமென்னுந் திவ்யக்ஷேத்திரம் அகத்தியமுனிவர் துருவா
சமுனிவர் பரத்துவாச முனிவர் முதலிய மகத்துக்கள் பலரா
னும் பூசிக்கப்பெற்றது. இத்தகைய தலமான்மியம் ஒலையே
ட்டுப்பிரதி யிரண்டுமுன்றின்மட்டு மெழுதப்பட்டுப் படிப்போ
ரின்றி யிருந்த இடத்திலே சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.
இதை “வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும், வான்யாறன்ன
துய்மையும் வான்யாறு, நிலம்படர்ந் தன்ன நலம்பட ரொழுக்
கமும்” கல்வியறிவும், ரோபகார தருமமுமுடைய காரகாத்த
வேளாள குலத்தினராகியவடக்கு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க் கணக்கு
ம-ா-ாபுரீ, டி-முத்துசாமிபிள்ளை யென்பவர்கள் கண்டெடுத்த
துப்பார்த்து வசித்திய நாதேசுவர் இருபத்துநான்கு அற்புதத்
திருவிளையாடல்களையுமகிழ்ந்து “தாமின் புறுவ துலகின் புறக்
கண்டு, காமுறுவர் கற்றறிந் தார்” என்னுந் திருக்குறளுக்கிணங்
கத் தமிழ்நாட்டுள்ளாரெல்லாருக்கும் பிரயோசனம் ஆகுமாறு
தமிழ்வழங்குநாடெல்லாஞ் சென்று உலாவிவரும்படி, அச்சி
ற்பதிப்பித்துப் பற்பல பிரதிகளாக்கி வெளியிடவேண்டுமெ
ன்று நினைத்திருக்குஞ் சமயத்திலே மூன்று வருடத்துக்கு மு

ன்னர் அவர்களை நெடுநாட் சிறுகம்பற்றி யான்கண்டு கலந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது “சிவாகசியம் பாவநாசத் தல புராணம் திருச்செந்தூர்ப் புராணம் திருப்பரங்கிரிப் புராணம் முதலிய நூல்களைத் தாங்கள் பரிசோதித்து அச்சிற்பதிப்பித் துக்கொடுத்ததுபோலப் புதுவைத் தலபுராணத்தையும் நன்கு பரிசோதித்தத் திருத்தஞ்செய்து பதிப்பித்துத் தால்வேண் டெம்” என வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட கைங்கரியமே பொருளெனக்கொண்ட யான் அவர்களது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி உடனே ஒரு அறி விப்புப் பத்திரம் அச்சிற்பதிப்பித்து வெளிப்படுத்திவிட்டு இரா மாயணம் ஆரணியகாண்டவுரை பதிப்பிக்கும்பொருட்டுச் செ ன்னைக்குச்சென்றுவிட்டேன். இவையெல்லாங் கேள்வியுற்ற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் முனிசிபல்வைஸ்சேர்மனுஞ்சில்லாக்கோர்ட்டு வக்கீலும், வேளாளர் குலதிலகருமாகிய, ம-நா-நா-ஸ்ரீ, ம-நாதய ல்பாகம்பிள்ளையவர்கள் ஆண்டிலிளைஞராயும் அறிவின்முதிரு ராயும் கல்வி அறிவுஒழுக்கம் வாய்மை உபசாரம் உதாரம் முத லிய எல்லா நற்குணங்களிலுஞ் சிறந்து சிவ புண்ணியசீல ராயும் இருத்தலால் இந்தப் புதுவைப்புராணத்தை ஆவசியகம் வெளிப்படுத்தல்கிறந்த பெருந்தருமபெணக்கருதியான் வந்தவு டனையென்னுடன் கலந்து கூறிப் புராணத்தின் அத்தியாயமுடி விலே அதன் சுருக்கவசனமு மெழுதினால் எல்லாருக்கும் பிர யோசனமாகுமென்று சொன்னதோடு திருஞானசம்பந்தசுவா மிகள் “வேளாளரென்றவர்கள் வள்ளன்மையான் மிக்கிருக் குத் தாளாளர்” என்றருளிச்செய்ததற்கும் ஒளவையார் “சூல த்தளவே யாகுங் குணம்” என்று அருளிச்செய்ததற்கும் இலக் கியமாக வேண்டிய திரவியசகாயமுஞ்செய்தார்கள் இவர்களது சிவபத்தி குருபத்தி அடியார்பத்தி முதிர்ச்சிவைக்கண்டு பேரா ணந்தமூற்று உடனே புராணத்தைப் பரிசோதிக்கத்தொடங்கி எழுதுவோரால் நேர்ந்த எழுத்துப்பிழை சொற்பிழைகளைக் களைந்து என் சிற்றறிவிற் கெட்டிபமட்டுத் திருத்தஞ்செய்து

அ

முகவுரை.

அத்தியாயத்தின் முடிவிலே சுருக்கவசனமுமெழுதி விரைந்து அச்சிற் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தினேன். இங்ஙனம் அச்சிற் பதிப்பிக்கும்போது கூட இருந்து ஆராய்ச்சிக்குவேண்டுமாதவிகள் பலவுஞ்செய்தவர்கள் தற்காலஞ் சென்னைவாசிகளாயிருக்கும் பண்டைதூல் பலவற்றிலு மிகப்பயின்றுள்ள யம், ஏ. யல். டி. ம-ா-ா-புரீ, அனவாதவிநாயகம் பிள்ளையவர்களும், பி. ஏ. ம-ா-ா-புரீ, கல்குளம்-குப்புசாமி முதலியாரவர்களுமே. இவ்விரு நண்பர்களுக்கும் நன்றியறிதலுள்ளவனாக யான் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

பேரறிவுடைய பெரியோர் இதிலே சீர்திருத்தஞ் செய்ய வேண்டியவைகளிருந்தால் அவைகளை எனக்கு வெளிப்படுத்துவராயின் அவர்களுக்கு வந்தனமளித்து அவைகளை இரண்டாம் பதிப்பிலேசேர்த்துப் பதிப்பித்து விகிசுறேன். பொருளுதவிசெய்வாரில்லாமலே இதுகாறும் இலைமறை காய்போல் மறைந்துகிடந்த இந்தப் புராணத்தை வெள்ளிடைபலே போல வெளிப்படுத்தி யாவருக்கும் பயன்பெறுமாறு செய்தற்கு முக்கிய காரணராயிருந்து வேண்டியபாட்டும் பொருளுதவி செய்த மேற்குறித்த நண்பராகிய தையல்பாகம் பிள்ளையவர்களுக்கு நாமெல்லாம் நன்றியறிதல் செலுத்தக்கடவோம். அவர்கள் நீழிவாழ்ந்திருக்க வயித்தியகாதேசுரர் திருவருள் புரிவாராக, சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

இங்ஙனம்,

மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயன்,

சேற்றூர்ச் சமஸ்தான வித்துவான்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சிவபெருமான் றிருவாக்கா லருளியசெந் தமிழனைத்து
ஞ் செவிவா யேற்குந், தவமுனிவ னரசிருக்கும் பொதிகையு
மம் முனிவர்பிரான் றன்கை தாங்கு, முவமையிலாக் கமண்ட
லத்தி னின்றவரு பொருநையுமே யுயர்வொப் பில்லா, நவமுறு
சீர் பெறுமலையு நதியுமெனத் திகழ்பாண்டி நாட்டின் மாதோ.

பிருதிவியா தியதலங்க னேந்தினுளா காயமெனப் பிறங்
கு ஞான, வருவமையுரீ தென்சேறைத் தலத்தின்வட கிழக்,
காக வோங்கு மன்பு, மருவுதுரு வாசமுனி வரராதி மாமுனி
வர் வணங்கி யேத்து, மொருதலம்பா தெனின்மடவூர் வளா
கமென்றும் புதுவையென்று முரைப்பர் மன்னோ. (உ)

அத்தலத்தி னிறைவர்வயித் தியநாதர் சிவகாமி யம்மை
காணச், சித்தமகி ழிருவருக்காப் பஞ்சகிருத் தியடனஞ் செய்
ததன்றி, யெத்தலத்தி லுள்ளாருங் கேட்டவுடன் பத்திசெய
வெண்மு வாட, லுய்த்தருட்செங் கோல்செலுத்தி யுறைத்த
னர்யா ரவர்பெருமை யுணர்த்தற் பாலார். (ங)

இனையசிவ புராணம்வட யொழிநின்றுந் தென்மொழியி
லெய்தக் கண்டு, நினைவிலிதை யுலகோப காரமாக் கிடநினை
த்து நிலைநின் றோங்கும், புனைபுகழே விரும்புகார் காத்தவே
ளாளர்குலப் புனித னென்றுந், தனைநிகர்சீர் மருவுவில்லி பித்
தூர்வாழ் தருமுத்து சாமி வள்ளல். (ச)

அச்சியற்ற முயன்றனை யுடலெடுத்த பயனிதுவே யாகு
மென்று, மெச்சியற்பாப் பலவுணர்ந்த வில்லிவே ளாளர்குல
விலேக மேலோன், கச்சியற்பூங் களபமுலைச் சிவகாமி வயித்
திசர் கமல பாத, முச்சியிற்கை குவித்திறைஞ்சும் பத்தியினு
லுயர்ந்தவன்சொல் லுறுதி யுள்ளோன், (ரு)

செவிச்செல்வஞ் செல்வமெனச் சிவசரிதங் கேட்டுமு
யர் செவியா னென்றும் புவிச்சம்பத் துள்ளவெலாம் பிறை
போல வளர்ந்துவரு புகழான் மிக்கோன், கவிச்சங்க வாணரு
க்குக் கற்பகம்போற் கொடுத்தருள்செங் கையா னெண்ணர்,
சூவிச்சங்கை தலையேற்றப் புயவலியால் வாய்வழக்காற்பொரு
து வெல்வோன். (சு)

தாயினுந்தண் ணருள்பொழியு நெல்லைக ரனவரத தான
நாதர், கோயிலினிற் சிலகாலச் சதருமகருத் தாவாகக் குறிக்கப்
பெற்றோன், வாயினுஞ்செய் கையினும்வேற் றுமைகுறிபாச்
செய்கையே மதித்துச் செய்வோன், காயினுஞ்செந் தாமரை
போன் மலர்முகத்தோன் வக்கிலதிகாரஞ் செய்வோன். (எ)

பொருத்துதையல் பாகனெனும் பெயர்பூண்டோன் ம
ணிமுத்தாம் பூமன் செய்யும், பெருந்தவமா மைத்தனென
வுதித்தலீன்யெள வனமிசூத்த பேதை மார்க டிருந்துமடல்
வரைதருசண் முகவேளைத் தமைபனாச் செப்பு மன்ப னரு
ந்துநினை வுடையவர்முன் னமுதமிகச் சொரிந்தருந்த வளித்த
ல் போல. (அ)

இத்தகைய புதுவைமான் மிபத்தைமுறை தவறாம லெல்
லாம் பார்த்துப், புத்தகமா யிரமாக வச்சிலிட்டித் தருகவெனப்
போதுஞ் செம்பொன், னெத்தனையோ வத்தனையுந் தந்துமுக
மண்குறியின்பஞ் செய்தா, னத்தனையும் புதுவைவயித் தீசர்
திரு வருளென்ன வன்பிற் கொண்டு. (க)

எழுதுவோ ரானேர்ந்த வெழுத்துச்சொற் பொருட்பி
ழைக ளெல்லா நீக்கி, முழுவதுமென் சிற்றறிவிற் கெட்டிய
மட் டேழுன்று முறைசோ தித்துத், தழுவியா வரும்படிக்கச்
சுருக்கவச னமுமெளிய தமிழிற் றீட்டிப், பழுதறுசென் னையி
ற்சென்று வேண்டுகோட் படியச்சிற் பதிப்பித் தேனூல். (க௦)

இங்ஙனம்,

மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயர்.

பொருளடக்க அகராதி.

பக்கம்.	அத்தியாயப் பெயர்.	பாடற் ரூகை.
ககக	அகத்தியர் பூசித்த அத்தியாயம் ...	உஅ
கஎடு	அகத்தியர் மேன்மைபெற்ற அத்தியாயம் ..	கஉ
கஉக	அக்கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயம்...	ஈ௦க
உஉ௦	சூழகந் தீர்த்த அத்தியாயம் ...	உச
உகச	சூழகமான அத்தியாயம் ...	கச
கஅஎ	காகவாசி வாங்கிக்கொடுத்த அத்தியாயம் ...	கஎ
உகஎ	காயக்குடி கதி டான்யியமீ ...	உக
ககக	சந்திரன் கயலோய்தீர்த்த அத்தியாயம் ...	அஎ
சக	சூரியன் பூசித்த அத்தியாயம் ...	சஅ
எஉ	ஞாலேபதேச அத்தியாயம் ...	கக
கக	தலவிசேட அத்தியாயம் ...	கஅ
உரு௦	தாதன் கண்பறித்த அத்தியாயம் ...	உ௦
அஅ	திருநீடணம்புரிந்த அத்தியாயம் ...	கருக
கஎ	தீர்த்த விசேட அத்தியாயம் ...	உக
ருஅ	துருவாசர் பூசித்த அத்தியாயம் ...	அஅ
கருக	தவமித்திரன் வெண்குட்டன் தீர்த்த அத்தியாயம்..	அரு
கஎ	ககாச்சிறப்பு ...	அஅ
அ	காட்டுச்சிறப்பு ...	கஅ
க௦	காமசாணியச்சிறப்பு ...	உக
கஅ௦	படிக்காச வைத்த அத்தியாயம் ...	கரு
உகக	பயறு மிளகான அத்தியாயம் ...	உஎ
ககஎ	பாசதரன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம் ...	கரு
	பாயிரம் ...	ககஉ
உகரு	பாவைமாடுக்குத் திரவியக்கொடுத்த அத்தியாயம்...	ருக
உஅச	பிரகச்சேனன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம் ...	கக
ககக	பிரமதேவர் பூசித்த அத்தியாயம் ...	கக
உகஎ	மட்டுடம் பொற்குடமான அத்தியாயம் ...	சஅ
உஉச	மினகு பயறான அத்தியாயம் ...	கக
எச	முனிவர் இருவர் பூசித்த அத்தியாயம் ...	ருக
சஉ	மூர்த்தி விசேட அத்தியாயம் ...	கக
உருச	வணிகர் பொன்மடிப்பைவந்த அத்தியாயம் ...	கரு
உஎரு	வலையனுக்கும் கண்கொடுத்த அத்தியாயம் ...	சஅ
உச௦	வாணன் தலை வெடித்த அத்தியாயம் ...	ருஉ

மடவார் வளாகமென்னும்

புதுவைத் தலபுராணம்.

விநாயகர் வணக்கம்.

அங்கை யானை யருத்திகொ ணேமிசேர்
செங்கை யானை யுகைத்த செழுங்கிரி
மங்கை யானை வழத்த வுயர்சிவ
கங்கை யானை கழறொழு தேத்துவாம்.

வாழ்த்து,
வேறு.

திருவளர் புதுவை மீசன் சேவடி சிறந்து வாழ்க
வுருவள ருலக மீன்ற வுமைசிவ காமி வாழ்க
குருவளர் திருவேண் ணீறு குலவியெக் காலும் வாழ்க
கருவளர் பிறவி நீத்த கருணைமெய் யடியார் வாழ்க. (உ)

நூற்பயன்.,
வேறு.

தென்புதுவை வாசர்வயித் தீசர் நேசத் திருவிளையாட்
யெர்சரிதஞ் சிந்தை கூர்ந்தே, யன்புபுரீர் நருத்தியுடன் ப்ழி
ப்போர் கேட்போ ரருள்பெருகி வறுமைபிணி யகன்று பாரிற்,
பொன்புதழ்தன் மனைவிமைத்தர்ப் பேறு பெற்றுப் பொருவ
ரிய செல்வமல்கு போகத் துய்த்தே, யின்புதவு சாம்பசிவ
னடி நிழற்கி ழெங்காளு மினிதுவாழ்க் திருப்பர் மாதோ. (ங)

சிவபெருமான்.
வேறு.

பாவிய லாய்த்தவர் பண்பு காடியே
பாவிய வுயிர்களைப் பகுத்து வைத்திடு
மூவகைக் கியலருண் முத்துறுத்திட
மூவகை யாகியுமுதலைப் போற்றுவாம். (சு)

சிவசத்தி.

வேறு.

மருமலியுஞ் சூழிகையுஞ் சடையும் போற்றி மதிவதனம் போற்றிவிழி வடிவேல் போற்றி, திருமலியுந் தீர்க்கசுமங் கல நாண் போற்றி திகழ்தரள வடதனத்தின் செவ்வி போற்றி, தருமலியும் வரதமல ரபயம் போற்றி சாத்தியபட் டுடையிடையின் றளர்வு போற்றி, கருமலியு மெனையுட்கிழம் தாண்டு கொண்ட கன்னிசிவ காமிபத கமலம் போற்றி. (௩)

ப ர சி வ ம்.

ஆதிநடு வந்தமில நாதி யாகி யசஞ்சலமா யகண்டிதமா யமர்மெய்ஞ் ஞானச், சோதிதிக ழானந்த வுருவ மாகித் தொழின்மூன்றுஞ் சந்நிதியிற் றென்மை ழாணை, நீதிவழி நடக்க வவை யொன்றுந் தாக்கா றிட்கிரியைப் பொருளாகி நேர்சி வாணு, பூதியதாய்ப் பூரணமாய் நிறைந்து நின்ற புதுவைநா யகர்பாதம் போற்றல் செய்வாம். (௪)

சி ற் ச த் தி.

வேறு.

சொல்லியபே ரண்டமொரு வணுவாகப் பெருமூசெறி தொன்மை யானும், புல்லியவோ ரணுப்பெரிய வண்டமெனச் சிறுமைசெறி புன்மை யானும், பல்லியல்பா முயிர்க்குயிரா யாயையும் யன்றிநின்ற பான்மை யானும், வல்லியல்பாங் கொங்கைபங்கன் வளர்புதுவை யீசனென்பர் மதியு ளோரே.

வயித்தீசர்.

வேறு.

பூமி நாயகன் பொன்னடி தேடவும்
பூமி னாயகன் பொன்முடி நாடவும்
காமி னாயகன் கைதொழ நீள்சிவ
காமி நாயகன் கான்மலர் போற்றுவாம்.

(௫)

சிவகாமியம்மை.

வேறு.

சுத்தமறை தினம்பாவு சாமளையை யாமளையைத் துயர்க ணீங்க, முத்தர்பணி முக்கனிவாய முப்பரையை முவுலக

மூழுதும் போற்று, மத்தர்வலப் பாகமுறை யம்பிகையை
யெனையாண்ட வம்மை தன்னைச், சித்தர்பணி தென்புதுவை
ச் சிவகாம சுந்தரியைச் சிந்தை செய்வாம். (க)

சபாநாயகர்.

பொருதிருவர் செருக்கினெடு மடிமுடிதேடியனெஞ்சிற்
புழுக்க மாறக், கருதிவரு மாத்தியத்தன் றியானகாட் டன்ம
னமுட் களிகூர்ந் தோங்கப், பரிதிபல வுதயமெனத் திருபே
னி திகழவுமை பரிந்து காணச், சுருதிபகர் நடம்புரியும் புத
வைவட ராசரடி தொழுதல் சேய்வாம். (க0)

தகஷிணமூர்த்தி.

வேறு.

சுருதிபல வங்கமுப் பிடத மியாவுஞ் சோதித்து முளத்தி
லிரு டொலைத லின்றிக், கருதிவரு சிறுமுனிவர் சங்கை
யெல்லாங் கடிதேகச் சிவபோகங் கருத்து ளாகப், பொருவரிய
வுரையுணர்வு தவிர்மெய்ஞ் ஞான போகமருண் மெளனநிலை
பொருந்தி நீடு, மொருபசிய வடதருவி னிழலின் மேய வுத்த
மனை நித்தியமு முளத்தில் வைப்பாம். (கக)

சிவகங்கை விநாயகர்.

வேறு.

ஐந்தொழிலு மியற்றுபெருங் கடவுளரு மன்புபிரித் தருச்
சித் தேத்தித், தந்தொழிலை முயல்வரெனச் சதுமறைகள் சாற்
றுபெருந் தகையை நானு, முந்தவுல குழிரெவைக்கு மூலகா
ரணஞான முதலை வேதச், செந்தமிழ்தேர் புதுவைவளர் சிவ
கங்கைக் கரிமுகனைச் சிந்தை செய்வாம். (கஉ)

முருகக்கடவுள்.

வேறு.

அறாருவு செங்கையுமை யம்மை பாகத் தண்ணறிரு
வுள்ளமகிழ்ந் தன்பாக் கேட்கத், திறமருவு பிரணவத்தின்
பொருளினேடுஞ் செங்கனிவாய் முத்தமருள் செய்து கோர,
மறமருவு குரணூரம் வகிர்ந்து காய்த்து வானவரைச் சிறைவிடு
த்து வாழ வைத்துக், குறமகளை யடிபணிந்த குமரன் பாத
கோகனகத் தினம்புணிந்து, குலவி வாழ்வாம். (கங)

சரசுவதி.

வேறு.

ஏணியைப் பொருகண் ணுளை யெழில்வடம் விரீண தாங்கும்
பாணியை யுலக மூன்றும் படைத்தவ னாவிற் சேர்ந்த
வாணியைக் கலைகட் கெல்லா மாதிகா ரணமா ஞான [வாம்.
வாணியைப் பவக்க டற்கோர் தோணியை வணக்கஞ் செய்

திருநந்திதேவர்.

வேறு.

பொருவில்பதி னொருவரென்மர் பன்னிருவ ரிருவரிவர்
புகழ்சேர் மானத், திருநெமொல் பிரமரிவ ரிவர்தேவா சுரரெ
ட்டுத் திசையோ ரென்று, பெருமைசெறி கயிலையிறை தி
ருமூன்றும் பேரோலக் கத்து ணின்றே, யருமைசெறி கட்டி
யஞ்சொ னந்தியெந்தை யடிமுடிமே லணிதல் செய்வாம். ()

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

கதித்தெழுந்த பாசமயக் கங்குவிருள் பனிகுளிர்வேர் க
ளைய யேதம், விதித்தெழுந்த சிவசமய முனிவர்முகத் தாமரை
கள் விரியச் செல்வம், பதித்தெழுந்த சிகாழிக் கவுணியர்கோ
த் திரமென்னும் பரவை தன்னு, ஞதித்தெழுந்த திருஞான
சம்பந்த பா னுவையெம் முளத்தில் வைப்பாம். (கௌ)

திருநாவுக்கரசு நாயனார்.

வாசீசன் மாவிசன் வழுத்தரிய சிவனும் மனத்தன் வைத்து
நாசீச கங்கணனார் கோயிலை கிடக்கூடு நயமெய்ஞ் ஞான
யோசீச ருலகமெலா முய்யவருட் டிருப்பாட லுதவா னந்த
பேசீசர் வாசீசர் பொற்றாளே பற்றாகப் போற்றல் செய்வாம்.

சுந்தாமூர்த்தி நாயனார்.

வடிவகன்ற பேரொளியாய் மனவாக்குக் களப்பரிதாய்
மறைக ளோது, முடிவகன்ற பூரணமா யானந்த மாறாத முத
ல்வன் றன்னைக், குடிமையுடன் மாயவனைப் பங்கயனை விண்
ணவர்தங் கோனை யென்று, மடிமையெனக் கொண்டவனைத்
தோழமையாக் கொண்டவனை யகத்துள் வைப்பாம். (கஅ)

திருவாதவூரடிகள்.

வேறு.

பெருவா சகமா பறைக்கரிய பெம்மான் குருந்தி னிழவி
ருத்த, குருவா சகத்தாற் பேரின்பங் கூடப் பொசித்தெஞ் சிய

வாழ்வை, யொருவா சகமா யின்புருவா யுலகி னுயிர்க ளுள முருக்குந், திருவா சகமாப் பகர்ந்தமுனி செம்பொற் பாதஞ் சிந்தைசெய்வாம். (௧௯)

தண்டியடிகள்.

வேறு.

எந்தைமுடிக்காட்டுதலு மிகழுகத்தம் விட்டுதலு மித் தனைத் தென்றே, சிந்தையுண்மெய் யன்புவைத்து நிராமேயத் தே யதன்பாலைத் தினங்க றீது, முந்தன்முடிக்காட்டவதற் கிடையூறு புரிந்துமிக முனிந்த பெற்ற, தந்தைதா ளெறித்தீ சன் றுளடைந்த தண்டசர் தானைச் சேர்வாம். (௨௦)

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்.

வேறு.

உரியமனை வியர்மைந்தர் புலியி னோடு முடல்பொரு ளா திகனைமிக வுகப்பி னோடுங், கரியமிடற் றண்ணுக்கு மடி யார் கட்டுங் கசியில்பொது வடியார்க்குங் கருதா தீந்த, பெ ரியவிரு டியர்க்குமுனி வார்க்கும் வீடு பெற்றோர்க்கு மரிய செயல் பேணிச் செய்தே, யரியசிவ னடியிணைக்கீ ழுடைத்து வாழ்த்த வறுபத்து முவாடிந் கன்பு செய்வாம். (௨௧)

குரு தோத்திரம்.

அண்டர்புகழ் திருக்கயிலை புரக்கு நந்தி யடியருட்சத் தியஞான தரிசனர்க ளாதி, தண்டமிழா வடுதுறைவாழ் நமச் சி வாயர் தாள்பாவம் பலவாணர் தனையருணற் றவத்தோர், தொண்டரெலாம் பித்தனிவ னெனவென் மீது சொல்லரிய கருணைசெய்து துணைப்பொற் பாத, புண்டரிக மென்றலை மேற் சூட்டி யாண்ட புகழ்த்திருச்சிற் றம்பலவர் பொன்னை கள் போற்றி. (௨௨)

புதுவைச் சிவபூசை செய்பவர் முதலியோர்.

செந்தமிழ்சேர் தென்புதுவை யீசர் பூசை செய்பவரோ டகம்படிமை செய்யு மன்பர், சந்தநூறு திருவலகி றுண மே லாந் தீவப்பணிசெய் தலத்தார்க்குந் தானீ கர்க்கும், பந்தம றச் சரிவையமுதன் றுண மீறும்பணிவிடைசெய் துணிவுடை ய பரிவி னோர்க்கு, மந்தகர் தன்னிலை தரித்த வெண்ணி லகிசசரா சாவுயிர்க்கு மடிமை செய்வாம். (௨௩)

முதனூல்வழி.

வேறு.

கருணையங் கடலா முக்கட் கடவுள்பா லுணர்ந்து நக்தி
தருணமார் சனற்கு மாரன் றன்வயிற் சாற்ற வன்னோ
னருணயத் துரைத்தான் விபாதற் கம்புனி சூதன் வேட்பப்
பொருணயம் பெறச்சொன் மூவா நெண்ணிய புராண மாமால்.

நூல்செய்தற்குக்காரணம்.

வண்மைசே ரவற்றுள் வாப்தத் பிரமகை வர்த்தத் தன்
னு, ஞண்மையாம் புதுவை நாத னுறும்புகழ்ச் சரித மென்னு,
நுண்மையாம் வடநூ லைச்செந் தமிழினு னுவலு கென்னத், தி
ண்மைசேர் பதியி லுள்ள முதியவர் சிறப்பிற் கூற. (௨௫)

தாயினு மினிய வன்பன் வயித்தீசன் சரிதஞ் சொல்ல,
வாயினு மனத்துங் கொள்ளா வாஞ்சையுண் ணிறைந்தே யோ
ங்கு, மாழினு மறைகட் கெட்டா வண்ணன்மான் மியத்தைப்
பேதைப், பேயினு மறிவி லாதேன் பேசுவ தெவனென் றேங்
கும். (௨௬)

இருவகை யெண்ண முற்றே யிடும்பையு ணெஞ்ச மூழ்
கும், பருவா லொழித்துப் போதப் பரைசிவ காமி யும்மை,
யருடரக் கனவி லென்ற னருகெழுந் தருளி நீயும், வெருவுத
றவிர்த்திக் காதை விளம்பென வருள லோடும். (௨௭)

வெறுமையு ளடைத்து செம்பொன் விருப்பறப் பெற்
றோர் போலச், சிறுமையு ணீங்கி யுள்ளந் தெளிதர மகிழ்வி
னோங்கி, மறுமையீற்பெறும்பே நெல்லா மிம்மையே வாய்த்
வென்னப், பொறுமைசேர் கருணைத் தாயை யஞ்சலி புரிதல்
செய்தே. (௨௮)

பூவரு மயனு மாலு மறைகளும் புரத்த ராதி, தேவரு
மளத்த லென்று மரிதரி தென்று செப்ப, யாவரே புகழா தெ
ய்த்தா ரெம்மிறை புகழை யாமு, நாவரு சொல்லா லெம்மா
லுணர்ந்தவை நவில லுற்றும். (௨௯)

அவையடக்கம்.

வேறு.

விரவிய பொருணயம் விளம்பு சொன்னயம்
பரவிமடாவுரைப் பாவ லாளமுன்

னுரைசெயு மெனதுசொல் னுயர்ந்த பேரொளி
யிரவிமுன் *சுடரொளி யிலங்கல் போலுமால். (௩௦)

அந்தமி லீலக்கண மனைத்து மாய்ந்துயர்
செந்தமிழ்க் கவிஞர்கள் பகருஞ் செய்யுண்முன்
புத்தியி லறிவிலேன் புன்சொ லாவதிங்
கிந்துமுன் ஞானை யிலங்கல் போலுமால். (௩௧)

வேறு.

நீதமி னுடலின் குற்ற நினைவுரை செயலின் குற்றம்
பூதசுத் திகளாற் போக்கிப் புனிதனை யருச்சிப் பார்பேர்
லேதமா ரெனது புன்சொ லிழிவினை நீக்கி யார்க்கு
நாதனார்க் கினிமைசெய்த ஞாலோர் கடன தாமே. (௩௨)

விரவிய வன்பா லீட்டும் விழுப்புறு பொருளை யெல்லாந்
திரவிய சுநீதி செய்து சிவனடிச் செலுத்து வார்போற்
சுவிய னுளத்தென் சொல்லின் கசடறக் கடிந்து நல்லோர்
பரவிய புதுவை யீசன் றிருச்செவி பகர்வ ரன்றே. * (௩௩)

வேறு.

செந்நெலி னுமிதவி டசற்றித் தீஞ்சுவைக்
கன்னலி னமுதுசெய் கருத்தி னாரெனப்
புன்னல மாயினும் பெறாவென் புன்சொலை
நன்னல மாக்குப காவ லோர்களே. (௩௪)

நூலாசிரியராவார்.

வேறு.

தெலுங்குநா கரங்கிரத்தக் தமிழிவைநால் வகைத்திறத்
தாற் சிவபு ராணஞ், சொலுங்கவிநால் வகைப்போதாத் தொடு
த்தணிந்தா னிசைக்கவிஞர் துதிக்குஞ் சிங்கந், கலுங்குழையு
ம் வசனவயித் தியவிங்கம் பரசமயக் கங்கு வியாவும், வெலுங்
கதிர்வை திகப்புதுவை விரும்பும்வயித் தியநாத விமல னார்க்
கே. (௩௫)

பாயிரம் முற்றிற்று.

— ❧ —

நாட்டுச்சிறப்பு.

வைய மெங்கணு மாலயன் றுதித்திட வளர்ந்த
மெய்ய ணைத்தொழில் சந்ததம் புரிதிரு வினையாட்
டைய னின்புறச் செழியர்கோ னுவெழுத் தருளிச்
செய்ய கோல்புரி பாண்டிகாட் டெழிலுரை செய்வாம். (க)

சூல பாணிமெய்த் நீறென வேகியத் தூய
பால லோசனன் மடைப்பள்ளியமுதுறப் பருகி
ஞால முய்பவே யாலமுன் டருளும் நம்ப
னீல கந்தரத் துருக்கொடு வந்தன நெடுங்கார். (உ)

சண்ட வேகமாச் சிறையுடைச் சயிலங்கள் போன்றே
பண்ட மெண்டிசா முகங்களை யடர்ந்தடைத் தருக்கன்
மண்ட லஞ்சசி மண்டலத் தொளிகெட வையங்
கொண்ட பேரிருண் மிடைத்துற வடைந்தன குமிறி. (ங)

வேறு.

திருவளர் புதுவை தன்னுட் சிதம்பர நடன மன்போ யன்
டிருவருக் கருள்வோன் செங்கைத் துடியென் விடித்தெம்மை
பொருவறு சடையின் மின்னிப் போற்றுபல் லுயிர்க ளுய்ய
வருள்சொரி சரண மென்ன வணிமழை பொழிந்தவன்றே. (ப)

வேறு.

புடவி யெங்கணு மொழிவறப் பொழிந்தன புனியு
ளடவி யெங்கணு மாலங்க ளெங்கணு மணிகார்
தடவி யெங்கணும் பொழிந்தன குளிர்த்தவேழ் தரையுங்
கடவி யெங்கணும் வெப்புறு கோடையைக் கடிந்து. (ஞ)

வேறு.

களிதரு முழக்கஞ் செய்து கார்வரை மறையச் சூழ்த்து
தெளிதரு புனலைக் கூடித் திரண்முகில் பொழிந்த தோற்றம்
களிர்வெயில் வளியி வற்றா னவிவுறு வசல மாகி [ம்.
பொளிர்தவம் புரிவோர்க் கண்ண லுதவுகா மியங்கள் போலு

தவழ்மதி வதனங் கொங்கைத் தடஞ்சிக ரங்க ளாரர்
துவண்மணி யருவித் தூசு சோர்தர வசல மின்னை
யுவமையின் முநீர் மன்ன னுவந்துகா றுர்த்த வந்து
நவமுறப் புல்லல் போலு நாகமேன் னீமக மெய்தல். (எ)

கைவரு கோடை வெப்பா னவிவுறு வரையைச் சூழ்த்து
மைவரு கொண்மூப் பெய்ய வளமுறக் குளிர்ந்த வண்மை
கைவரு ஞான பாணுக் காழியர் காம தேனு.
தைவரு நீற்றான் மாறன் தன்னுடல் குளிர்ந்தல் போலும். (அ)

மும்மலக் குழுக்கள் கூடி முயல்வினைக் குவைக ணீங்கிச்
செம்மன்மெய்து ஞானஞ் சேரத் தெளிவுறு சிந்தை போல
வம்மவித் தரணி யெங்குஞ் செழித்திட வடைந்து பெய்து
வெம்மைதீர் கார்க ணீங்க விளங்கின வான மெங்கும். (ஆ)

சந்திரன் வதன மாகத் *தரணிபொற் குழைய தாக
விந்திர தனுப்பு ஞா மிலங்குமின் பூண்க ளாக
வந்தர மாதா மனை பையோதரத் தமுத தாரை
சிந்திட நிலப்பெண் பிள்ளை தெவிட்டவே பருகிற் றன்றே. (இ)

கருமுகிற்றருணக் காளை தாரையாங் கரங்கள் கொண்டே
யிருநில மசடன் னாக மெங்கணு மிறுகப் புல்ல [னப்
வுருகியுண் ணெகிழ்த்து தேகத் துரோமங்கள் பொடித்த தென்
பருவமார் பலபைங் கூழ்க் ளங்குரம் பயந்த வன்றே. (கக)

மந்தர மத்தாய் முன்னம் வளிகெட வளங்க வர்த்தே
யந்தனஞ் செய்த தாலிவ் வரைகளவ் வினமென் றாய்த்து
கந்தர மூர்த்து முநீர் தாரையாங் கரங்கள் கொண்டு
சுந்தர வளங்க வர்த்த தோற்றம்போல் வெள்ளத் தோன்ற. (இ)

வேறு.

கருமுகில்க் ளொருங்கெய்திக் கடிப்புதுவை நகர்மேய
தருமகிரி மற்றுமுள சயிலமெலா மழைபெய்யக்
சுருமணிக் ளெறிகாயக் சூடியாறு புவிசூறு
நாலையுறு மண்கே நதிபெருகிப் பரந்தனவால். (கங)

வேறு.

அலகில்பல் சிகரத் தும்ப ராயிர முகமாய்த் தோன்றி
மலைவளங் கொண்டு நீத்த மறிகட னோக்கிச் சேற
லுலைவில்பல் பரிசு தந்தை யுதவநெஞ் சுவந்து கொண்டு
தலைநீனார் செல்லு மன்றற் றைபலார் போலு மாதோ. (கசு)

பொருப்பினி லுதித்த நீத்தப் பூவைதந் தாவ ளத்தின்
மருப்பெனுங் கொங்கை தாங்கி மணங்கொள்சார் தசுற்சேறாடி.
யருப்புறு மலர்சன் குழு யவிய்மணி யாரம் பூண்டு
விருப்புமீக் கூர வோடி விரைவுட னடந்த தன்றே. (கடு)

திண்டிற் குறவர் சேரித் திணைமாவுந் தேனுந் துய்த்தே
யண்டர்தம் மிருக்கை யெய்தி யணைநதும் பால ருத்தித்
தண்டலை மருதம் வைகி வழிநடைத் தளர்வ கற்றிக்
கண்டல்குழ் செய்த நள்ளிக் கடற்பதி கலந்த தன்றே. (கசு)

அணிதிகழ் செம்பொ னென்றே யாயிரம் பேத முற்ற
பணிபல வாகி வேறு பெயர்பெறு பண்பு போல
மணிகொழித் திரைத ரங்க மெறிபெரு வாரி யொன்றே
திணிகரை யேரி யாதிப் பேர்பல சிறந்த தன்றே. (கசு)

தேங்கமழ் நறவும் பூவின் நேறலுங் கனியின் சாறும்
பாங்குற வருவி யாறு புறப்பட்டப் படருந் தன்மை
தாங்கிய பழுனை யோடு சரசோதி கங்கை கூடி
யோங்கிவ ருதிரி வேணி சங்கம மொத்த தன்றே. (கஅ)

உரையுணர் வகன்மெய்ஞ் ஞான மொழிவற நிறைந்ததேபோற்
கரைபொரு வெள்ள மோடிக் கடலென வேரி யெல்லாழ்
புரையற நிரம்பி வாவி கூவல்பொற் பழனந் தேக்கி
நிறைபெறு சாலை சோலை யெங்கணு நிரம்பிற் றன்றே. (கக)

போதித்த வாசா னன்பாற் புகன்றரு ணிலையை விட்டுப்
பேதித்த சலன நெஞ்சப் பேதையிற் கலங்கி மீட்டும்
வாதித்த மனத்தைநோக்கி மறித்தரு ணிலையி னின்று
சாதித்த வன்னோன் போலத் தெளிந்தது தகைசேர்வெள்ளம்.

திரம்பெறு பரிச லேதிச் செய்கையாற் செம்பு செம்பொன்
றாம்பெறுந் தகைமை யென்னச் சலதிரீர் மேகஞ் சால
வூரம்பெற வருந்த லாலே யுலகுப்ப ரெவரு முய்ய
வாம்பெறு மமுத மாகி வந்தது நதியின் மாதோ. (கக)

தண்டலை கனியும் போதும் பூந்துகட் சாறாந் தேனுங்
கொண்டலிற் பொழியச் சேர்ந்து குதிகொளு நதியிற் பாய்த்து
வண்டலு மெருவும் போடுந் தழையுமாய் மன்னித் தேக்குங்
தண்டலார் நெய்தல் குழுங் கடலெனுப் பழனக் காடு. (கஉ)

வேறு.

மன்னிய வேறுடன் மணியொ ருத்தலும்
பொன்னிய னுகத்திடைப் புணர்த்து வீக்கியே
யுன்னிய பங்குனி யுத்தி ரத்தினி
வின்னியன் மள்ளர்பொன் னோர்கள் பூட்டினார். (உ௬)

வேறு.

அரியவஞ் செழுத்தை நெஞ்சி லழுந்தவுச் சரிக்க நீங்காக்
கரியகா மாதி யற்றுக் கசிந்துள நெகிழ்த் தேபோ
லுரியவாள் வினையின் மள்ள ரூபுபடை யூடே செல்லப்
பெரியவன் களைக ணீங்கப் பெருந்தெளி சிலர்கள் செய்வார்.

பத்திசேர் தெய்வம் போற்றிப் பரிவுடன் பலர்செஞ் சாவி
வித்தனை வீசி நாற்றுப் புரவுவார் விரைந்து சில்லோர்
நத்தியல் சேற்றி னுற்றை நடவுசெய் வினைஞர் சில்லோர்
கொத்தியல் பைங்கூழ் பேணல் கொடுசில வளங்கள் செய்வார்.

மருத்தினு மினிய வேனும் வருவிருந் தெதிர்போய்க் கூவி
யருத்தல்செய் வித்துச் செல்வ மறம்புகழ் வளர்ப்பார் போலுந்
திருத்திய பழனச் சேற்றிற் செந்நெல்வித் திட்டு மேன்மை
பெருத்திரு வருவாய்ப் பைங்கூழ் விளைவுறப் பேணல்சில்லோர்.

மேவிய வாசான் மாணன் மேனியை வேறாக் காட்டி
யாவியை யருளி னட்டே யயலற வளர்க்கு மாபோற்
பாவிய நாறு பேர்த்தோர் பழனத்து ண்டவு செய்து
வாவிபோ னன்னீ ரார்த்து வளம்படுக் குநர்கள் சில்லோர். ()

சிலைதுதற் பழன மின்னார் திறமிகு மள்ளர் கூடித்
தொலைவினன் னறவ ருந்திச் சொற்றடு மாறி யாண்பெண்
டலைதலை மயங்கி மானஞ் சதுர்மதி தமையி ழுந்து
கலைகளு மிழந்து சாலக் கருத்தழி களிப்பை யுற்றார். (உ௮)

திருக்கடர் கருவி நீக்கிச் சிற்பர மாக்கி யின்பம்
பெருக்கிடப் புசுக்கப் பாசம் பின்னும்வந் தணுகல் போலு
நெருக்கடர் களைக ளியாவு நீங்கமுன் னுழுத சேற்றிற்
நருக்கடர் பயிரின் மீளத் தழைந்தன களைகள் சார்ந்து. (உ௯)

மிடைந்தெழு களிப்பி னோடும் விரைந்தெழு முழுநர் மாத
ரடைந்தெழு களைகூ றீர்வே ரறச்செறுத் தகல்வர் மள்ளர்

கடைத்தெழு செப்பாங் கொங்கைக் கடைசிய ரவய வங்கள்
படர்த்தெழு நிழலை நீரிற் பண்பற மருண்டு பார்த்து. (௩௦)

சைவலஞ் சலச நீலஞ் சலஞ்சலம் பவளம் வள்ளை
மொய்வரு மாம்பலாக மோதிய களைக ளென்றே
கைவரு திறஞ்செ லுத்திக் கையரிக் கொண்டு நீரிற்
றைவர வின்மை கண்டு தனித்தனி முறுவல் செய்வார். (௩௧)

சுரியையர் ஞானம் போலத் தன்னுளே யடங்கி யாற்றுங்
கிரியையர் ஞானம் போலக் கிளர்குறி தோன்றி யோகம்
புரிபவர் ஞானம் போலப் பூரண மாய லரந்தே
யுரியபே ரின்பம் பெற்றோர்க் கொப்பெனக் குழைத லுற்று.

சடையுடை விடையன் பாத தாமரைக் கன்பு பூண்ட
சடையுடை நாயன் மார்க ணசையுட னடைந்த போழ்தே
யடைவுடைப் பொருளை யன்போ டகமுக மலர்ந்து நல்குங்
கொடையுறு திருவி னென்று கோடியாய் விளைந்த செந்நெல்.

திரமுறு நிலத்தின் பேதச் செவ்வியை யுழுந ராய்ந்து
காமுறு முயற்சி செய்யக் கருணையங் குருமா ணக்கர்
தரமுறு தன்மை நோக்கிச் சரிடையா திகளை நல்க
வரமுறு மின்ப மொப்ப விளைந்தன வோங்கிப் பைங்குழி. ()

பிறைவடி வரிவாள் கொண்டு பின்னலார் கதிரை மள்ளர்
முறைபடக் குறைப்பர் சில்லோர் மொய்யரிசேர்ப்பர்சில்லோர்
பொறைபடச் சும்மை யார்த்துப் போர்பல செய்வர் சில்லோர்
சிறைபடுபோரைச்சாயத்தேயொருத்தலாற்றெளிப்பர்சில்லோர்.

வேறு.

கெற்ற நீங்கின ரொப்பொருட் டன்மையுந் தெரிந்து
சூற்ற நீங்கியே குணங்களைக் கொள்வது மானக்
கற்றை வைகளை யகற்றிச்செஞ் சாலிகைக் கொண்டு
மற்ற டப்புயத் துழுநர்கள் வளம்படுக் குநரால். (௩௬)

வெள்ளியங் கிரிகள் செம்பொன் மேருமால் வரைகண் ழானத்
தெள்ளிய வெண்ணெல் செந்நெ றிரள்படக் குவைக ளாற்றி
யொள்ளிய தெய்வம் போற்றி யுற்றவர் வறுமை தீர
வள்ளியோ ரீகை போலு மனங்களிழ் பட்டைய நல்கி. (௩௭)

ஆறிலொன் றரசர் கொள்ள வைந்துடைத் தமது பாக
மீறில்பண் டிகளிற் சேர்த்தித் தத்தமில் விடத்திற் போக்கி
வேறிலைம் புலத்தா றேறும்பி விரும்புமைம் புலத்தா றா
வீறினற் போகத் துய்த்தே யித்திரின் போல வாழ்வார். (௩௮)

புல்லொடு வரகு சாமை புகல்பல விறுங்கு சோள
மல்லொடு பொருவு மெள்ளுக் கொள்ளுட னவரை தோரை
மல்லடு பயறோ டேனல் வரைவில்புன் னிலவ ளங்க
ளில்லொடு பொருந்தப் பண்டி யேற்றியின் படைவர் மாதோ.

பாரெலா மூர்க ளன்றிப் பகரிடம் பனிப்பூஞ் சோலை
பூரெலாம் வாவி கூவ லுறுகே ணிக டடாக
நீரெலாங் கமல நீலோற் பலமலர் நிறைந்து மன்னு
மேரெலா முழுத பைங்கு ழிடமன்றி வெளியின் றுமால். (௪௦)

கோயிலி லாடல் பாடல் குலவுவ புரிக ளெங்கும்
வாயிலார் ஞாயி லேய்த் த மன்னர்வாழ் புலங்க ளெங்குந்
தாயில்போ னல்லுண் சாலை நீர்ச்சாலை சரிக ளெங்கு
மீயிலா தடர்த் தாரு மேவுபூம் பொழில் க ளெங்குமி. (௪௧).

திரைபொரு பாவை சூழ்த் த செகதல வரைப்பின் மல்லல்
வரைமுல்லை பழை நெய்தல் வளத்தினை நான்கு மென்றும்
புரையிற வுள்ள தம்மீற் பொருந்திடா தொன்றோ டொன்றா
யுரையற மரபு மாறி மயங்கிய திறமு ரைப்பாம். (௪௨)

வேறு தீணைமயக்கீ.

முல்லை யங்கொடி படர்த்துயர் வேங்கையின் மொய்க்கு
மல்ல லங்கறிக் கொடிவளர் குருந்திடை மன்னுங்
கொல்லை யாய்ச்சிய ரில்விடைக் கொழுந்தயிர் மோர்க்குச்
சொல்லெ யிற்றியர் சமம்பெற வளப்பன சொரிதேன். (௪௩)

வேறு.

துணைய குடுமிக் குன்றத் திகிரிவாள் சொரியு முத்துங்
கன்னலிற் றெறித்த முத்தும் வரம்பிடை மயங்கிக் காட்டுஞ்
செந்நென் மேய்த் தயர்ந்து மேதி சந்தன வனத்திற் சேரு
மன்னிய தினைமேய்த் தியானை நந்தன வனத்தின் வைகும். ௧

உத்திய வருவி நீராற் கல்லிடை புருண்டு தேய்த் த
சந்தனச் சேறு பாய்ந்து கழிப்புலா னுற்றந் தன்னும்

க்சு

புதுவைத் தலபுராணம்.

வந்தெயிற் தியர்கள் சங்கு மணியுடன் சேர்க்க முன்றிற்
சிந்தும்வெண் டாளம் லீசந் திரைக்கரங் களிநாற் சிந்து. (சுடு)

வேறு.

மல்ல லானிரை பசியபுன் மேய்ந்துயர் மருதி
னெல்லை துஞ்சுவ புனிற்றிளங் கன்றுகட் கிரங்கி
யொல்லை யுள்கனு மடித்தலத் தொழுதுபா லருவி
பல்ல செந்நெலின் கன்னலின் பழனமும் பாயும். (சுசு)

வேறு.

வள்ளைகண் மேய்ந்து மேதி மடித்தலச் சுமைபொ றுத்தே
யொள்ளிய குருந்தி னீழ லுறங்குவ நால்வா யென்ன
வுள்ளிய கன்றை யுள்க மடித்தலத் தோடு தீம்பால்
வெள்ளமே பாய்ந்து முல்லைக் கான்றொறுஞ்செழுமைமேவும்.

அளம்படு நெய்தல் சூழ மலைகடன் முழக்கங் கேட்டு
விளம்புவல் வியங்க ளென்னக் கொல்லையான் வெருவியோடுந்
தளம்படு முல்லை மாதர் தயிர்கடைந் திடுபே ரோதை
வளம்பெறு களியர் மாதர் துயிலெழ மருவு மாதோ. (சுஅ)

வேறு.

அளமர்க ணித்தில மளக்கும் பேரொலி
களமர்நெல் லளவையி னொலியைக் காய்த்திடுங்
குளமடை மதகிடைக் குதிக்கு நீரொலி
வளமடை கடலொலி யடங்க மாற்றுமால். (சுக)

வேறு.

விரிகம லங்க டோறுங் கேதகை மலர்வெண் டாது
சொரிவன புதுவை யீசன் றுணையடி யருச்சிப் போர்க்
டெரிசனஞ் செய்யு வந்த வன்பர்கள் செங்கை தோறும்
பரிவுட னீறு நல்கும் பான்மையைப் பொருவு மாதோ. (சுஓ)

குன்றுறு மயூர மின்னார் சாயலைக் குறித்துக் காட்டு
மன்றின நெய்த லன்ன மவர்நடை யணியைக் கூட்டு
நன்றென மருதிந் கிள்ளை யவர்மொழி யதத்தை காட்டு
மின்றிவை முன்று நேரன் நெனமுல்லை நகைத்து வாட்டுமே.

வேறு.

முட்ப லாக்கனி வானர முழுவென முழக்கத்
தட்ப மார்களை யருவிகைத் தானங்க ளொலிக்கக்

கட்பு லங்களி கூர்தர வெயிற்றியர் காணக்
கொட்பு லாவிய மஞ்ஞைகள் களிகடங் குலவும். (௫௨)

வேறு.

விரித்தசெந் தாமரை தோறு மென்மலர்
சொரித்தன புன்னைக ணறவு சோர்தரப்
பொரித்தசெந் தழலிடைப் பொரியை நெய்யுடன்
பரித்தவ ராகுதி பண்ணல் போலுமால். (௫௩)

வேறு.

யாகமார் சாலேதோறு மெழுத்துயர் புகையை கோக்கி
மாகமார் மேக மாக மயில்கடஞ் சிறைவி ரித்துப்
பாகமார் கொழுக ளேய்ந்த பூகமே னடனம் பண்ணல்
*கோகமார் கொங்கை மூங்கிற் கூத்தியர் போலு மன்றே. ()

வேறு.

ஆத்தியுங் கொன்றையு மலர்சொ ரித்திடப்
பார்த்திடப் புலியொடு பாம்பு காற்றினாற்
பூத்திள வசோருநின் றசைதல் பொற்சபைக்
கூத்தன தாடலைக் குறித்துக் காட்டுமால். (௫௫)

வீண்டொடர் சண்புகம் வீசொ ரித்திட
வண்டணி பூவைதீழ் மலர்க்து நிற்பன
தண்டலை யூடுபொன் னாடை சாத்திய
கொண்டவி னிறத்தினன் கோலம் போலுமால். (௫௬)

வேறு.

உம்பர்க ளுலக மெங்கு முலவிவந் துடல யர்த்தே
வம்பலர் கமலத் தன்னம் வாட்டமுற் றிருக்கை யந்நா
ணம்பனீண் முடியைப் பன்ன னாடிய நவிவு நீங்கத்
தம்பது மாச னஞ்சேர் சதுமுக வெகினம் போலும். (௫௭)

ஆலைவாய்க் கருப்பம் பாசி னடுபெரும் புகையுங் காலே
மாலேவாய் மனைக டோறு மடைப்பள்ளிப் புகையும் வட்ட
வேலைவாய் முகிற்கு ழாங்கண் மொய்த்தென மிடைத்துகூழ்ச்
சோலைவாய் மேவி யெல்லி விரவெனத் தோன்று மாதோ. ()

வேறு.

மாவிளங் குயின்முற் கூவ மகிழ்வுடன் கிள்ளை பேச
வோவிலம் புயங்கண் மீதி லுனக்குழாங் கேட்டு வத்த
மேவிநற் புகழ்வா சிப்பத் தெரிவுற வறிநீர் கூறத்
தாவில்சீ ரடியார் கேட்டு மிகவுளத் தழைத்தல் போலும். (1)

வேறு.

அண்டர்கள் வேயிசை யாக்கள் கேட்டுள
மண்டிய களிப்புட னிரைம றுத்திட
றொண்டின ரிசைத்திரு லாச கஞ்சொல
வுண்டிக ணீங்கியின் புறுவர் போலுமால். (கூ0)

வேறு:

மறமுஞ் சோரமும் வஞ்சமு மணுகிடா வகைசே
ரறமு ஞானமும் தவங்களு மவயவ மாகிப்
புறமு முள்ளினு மொருதன்மைப் புனிதமுரித் திகளாற்
திறமு மேவியத் நாட்டினின் மானிடர் சிறப்பார். (கூக)

வேறு.

நல்லறத் துறவற மென்று நான்மறை
சொல்லற மொழிவழி துறந்து ளோர்கிலர்
பல்லற மியற்றியும் பற்றி லார்களா
யில்லறத் துறவென விருந்து ளோர்கிலர். (கூஉ)

சத்திய வாய்மையுத் தரும சித்தையு
நித்திய வநித்திய நிச்ச யஞ்செயும்
புத்தியு மீகையும் பொருந்து போகமும்
பத்தியு முண்டயவர் பாண்டி நாட்டுளோர். (கூங)

வேறு.

அம்பிகை யேமுன் னரசியல் புரிய வவதரித் தருளிய
நாடு, நம்பனே செழிய னெனவெழுந் தருளிச் செய்யகோ
னடாத்திய நாடு, வம்பலர் கடம்ப னம்முறை யுதித்து வழுதி
யாய் மாபுசெய் நாடு, குப்பனு மகிழ்ந்து சந்தன சலமேற்
கொள்கையாக் குடிபுகு நாடு. (கூச)

வேறு.

வாக்கரசர் வன்றொண்டர் மணிவசனர் சம்பந்தர் மற்று
ளார்க்கு, மேர்க்கரிய கன்மிதப்பு விகன்முதலை மதலைதா

வேடிபேசப், போக்கரிய வென்புபெண்ணு விவைபலவாஞ்
செயன்முடித்துப் புனிதன் றாளின், மோக்கிலை தந்ததுசெச்
தமிழாமத் தமிழுதித்த முதிய நாடு. (௬௫)

வேறு.

வித்தமுங் கல்வியும் விமல ஞானமு
நித்தமு நாடெலா நிறைந்து மன்னலா
லத்தியின் வாணியின் னசல மீன்றமீன்
சத்திய மேயவர் சாரும் வைப்பரோ. (௬௬)

திங்களு மிரவியு மாறிச் செல்வினுங்
துங்கமா மேருவுந் துளக்க மெய்தினுஞ்
சங்கரன் பத்தியுந் தயவு மீகையும்
பங்கமின் றீட்டுநர் பாண்டி நாட்டுளோர். (௬௭)

வேறு.

அளந்திடற் கரிய மேன்மை யகணிதச் சிறப்பு வாய்த்து
வளந்திகழ் பாண்டி நாட்டின் வண்மைக ளெம்மாற் றோர்த்தே
யுளந்திகழ்ந் துரைக்கப்போமோவுணர்ந்தவைகிறிதுரைத்தேம்
விளங்குதென் புதுவை நாம நகரணி விளம்ப லுற்றும். (௬௮)

நாட்டுச்சிறப்பு முற்றிற்று.

ஆர்த்திருவிருத்தம் ௧௦௩.

நகராச்சிறப்பு.

திங்களுந் தமமார் தாரகா கணத்துட் டிரையெறி நதிக
ளிற் சிறப்பாங், கங்கையே பூத ரங்களின் மேன்மை கதிர்
விடுங் கனகமால் வரைபோற், சங்கெறி தரங்கச் சலதிரும்
தரணி தன்னிடைப் பாண்டிநா டதிகம், புங்கவர் புகழ்ந் நாட்
ளே நகர்க்குச் சிகரமாம் புதுவைமா நகரம். (௧)

திருவினிற் கல்வி கல்வியா ராய்ந்து தெளிதலிற் சிறப்பு
நல் லறிவு, குருவினி லுயர்வு தெகிவினு மூர்த்தி கூறிய மனு
விலஞ்செழுத்தே, தருவினிற் கற்ப தருபல சமயத் தனிற்சிவ
சமயமே மேன்மை, பொருவிலா வழிநி நாட்டுளே நகரி லதிக
மாம் புதுவைமா நகரம். (௨)

கொண்டல்தன் படுக்குங் குளிருமா ராமக் குயில்கிளி
யோசைக டேசு, மண்டிய நீல மரகத மணியிற் குயில்கிளி
யோசைபோன் மயக்கு, மண்டமீ தளவு மாடமா ளிகைக
ளணிமணி மேடையுப் பரிகை, கண்டபேர் விழியு மந்தை
யுங் கவருங் கவின்பெறு புதுவைமா நகரம். (௧௨)

வேறு.

நீண்ட நாகமு மாயையுநிழன்மதி போலப்
பாண்டு ரக்கதிர் பரப்பிய மாளிகை பலமே
லீண்டு செம்மணிச் செங்கதிர் டேடைக ளிலங்கள்
மாண்ட வெள்ளியங் கிரிமிசை யீசனை மாணும். (௧௩)

வேறு.

எண்டிசை வான மெங்கும்வெண் கதிர்க ளிலங்குமா
டங்களி னவெட், கண்டிசை நீல மேனிலை மாட மொழுங்கு
றக் கவின்பெறு காட்சி, தெண்டிரை தாளஞ் சீகரம் வீசும்
பாற்கட னுப்பணிற் சிறந்து, வண்டிரை துளவு மாலைமால்
பள்ளி வளர்தலைக் கிளர்தலை மாணும். (௧௪)

செங்கதி ரொழுகுங் கொம்மைகள் சூழ்த செம்மணி
மேடையின் மீதிற, பைங்கன கத்தான் மணிக்குட நிறுவி
வாயினுன் குடைப்பணியாங்குக், கொங்கிதழ் விரித்து் திகழ்த்
தசெங் கமலக் கோமளப் பொகுட்டின்வீற் றிருக்குத், தங்கிய
முடியும் வாயுநான் குளவச் சதுமுகத் தேவையொப் பாகும்.

வேறு.

கலித்த கன்னலுங் கதவியுங் கமுகிலாங் கலியும்
பலித்த சூதமும் பனசமு முறையின்வான் பரத்த
லொலித்த கான்மறைப் புதுவையைத் தொழுவரு மும்பர்
கலித்தி டாவழிக் காவணப் பந்தர்போற் சாரும். (௧௫)

புண்ணிய விரீகி கன்னல் வாழைபைப் பூகத் தாழை
திண்ணிய தழைமி டைத்து கிரல்பட வான்மேற் சேறன்
மண்ணினர் விண்ணி னோர்கள் போக்குடன் வரவுக் கேயப்
புண்ணிய பசிய சோதி மரகதப் படியைப் போலும். (௧௬)

மருங்குறு நாக வல்லி படர்குலை வளர்பூ கங்க
னெருங்குறு கனிகொ டெங்கு பலவுமீ நிறறல் கண்ணுற்

றொருங்குறங் கணங்கொ டேவ ரும்பர்செல் லுலைவு தீர
விருங்கனி புசித்து நீருண் டிலைபிள வருந்திச் செல்வார்.

பெருங்கொலைச் சும்மை தாங்கிப் பேணிநீண் டளவில் கோடி
கொலை நாளி கோ மேகமண் டலம்போய் நின்ற
றரும்பிருங் கொண்மு வுண்ணக் கைம்மாறு தரணி மின்னா
ளிருங்கரத் தழுத குமப மேந்தின் நிதெல் போலும். (௧௦)

செண்பக வனங்கள் சூழ்த்த திகழ்மணி மாட மெங்குஞ்
செண்பக வனங்கள் சூழ்த்த செழும்பொய்கைத் தீர மெங்குஞ்
செண்பக வனங்கள் சூழ்த்த தேமலாப் புறவ மெங்குஞ்
செண்பக வனங்கள் சூழ்த்த திணிமலைச் சார லெங்கும். (௧௧)

வேறு.

அடுத்த செண்பக மலர்களு மைந்தரு மலருந்
தொடுத்த லங்கலைப் பூமினார் வான்மினார் சுடரைத்
தடுத்த மேடைந டமமிடைத் தாமிருந் தெட்டிக்
கொடுத்து மாற்றினல் விருப்பொடு சூடுவர் குழற்கே.

வேறு.

வாவிட டோறு மீறில் வனசமா மலர்க டோறு
மோவிலா தொழிவின் றுகி யுறையுமோ திமக்கு ழாங்கள்
பாவியல் பணுவ லாய்த்த பாவல ருள்ள நீங்கா
தாவிபோ விருக்கும் வாணி யன்னைபைப் பொருவு மாதோ.

துறைபடு வாவி நீரிற் றோப்தெழு மெகினச் சேவல்
சிறைபடு மரிச னனைதைக் கண்டுளஞ் சினந்து பேடை
கறைபடு மூடல் செய்தல் கருதிகன் னீரின் மூழ்கி
முறைபடு மன்பிற் கூடி முயங்கியின் பிலையின் மூழ்கும். (௧௨)

மின்னனார் மொழிக்கொப் பாக விளம்புவர் கரும்பைப்
பாகைச், சொன்னயம் பெறுமோ வென்னே சோர்வென வெ
குண்டு மைந்தர், கன்னலை யாலை வாயிற் கோதைவெங் கனல்
வா யிட்டு, நன்னலப் பாகை யட்டு நலிவுசெய் குவர்கா டோ
றும். (௧௩)

மாசக விரவி தேரின் வரம்பரி பசிய மேனித்
தேசுள வென்னே யென்னிற் திரடழை மிடைந்த காவுட்

கூசிபக் கதிரோன் பொற்றேர் குலவியே செல்லுந் தோறும்
பாசிலை யுரிஞ்ச லாலென் நெதிர்த்தவர் பகர்வர் மாதோ. (கக)

விண்படுப் பரிகை மீது விண்மதி தடமும் போதிற்
புண்பட வுரிஞ்ச தோறள் ளமுதெலாம் புரண்டு பாய்ந்தே
யொண்படு மனைகள் யாவு மொழிவற வழிந்து மூழ்கும்.
வெண்படு சுதையின் வெண்மை யன்றியிவ் வெண்மையாதே.

வேறு.

அண்ட மீதுய ரணிமதிட் கோபுர மந்நாட்
சண்ட வாயுவுஞ் சேடனுந் தங்களில் வாது
கொண்ட செய்கையான் மேருநற் புதுவையெங் கோமான்
முண்ட கச்சர ணடைந்துமுன் னிற்பது போலும். (கஅ)

வேறு.

மன்னிய செண்பக மலரு மாலையுந்
துன்னிய மாந்தர்கள் சூழி நீத்தவை
யின்னியத் தெருமனை யெங்கு ரெய்தலாற்
பொன்னிய னகரெனப் பொலிந்து தோன்றுமால். (கக)

வேறு.

நதிகொள் செஞ்சடைப் புதுவைநா யகர்க்கர் வளங்கள்
துதிசெ யுந்தர மோசில பொதுப்படச் சொன்னே
நிதியி லங்குபொன் மடமா ளிகைக்குல நிரையாற்
நிதியி லங்கிய விதியைச் சிறிதுரை செய்வாம். (உ0)

வேறு.

மன்னிய மரகத மாளி கைக்குலந்
பொன்னிபன் மாடங்கள் பொலிந்தொ முங்குறச்
சந்நிதி யிருபுறஞ் சார்த்து தோன்றுதல்
பன்னிய மாலயன் பணிதல் போலுமால். (உக)

வேறு.

மரகத மணிசெம் மணிகுயின் மேடை வழங்குபைங் க
திற்கள்செங் கதிற்கள், விரவிய விருபான் முழுவது மேவன்
முடியின்மேல் வெண்பிறை தவழ்தல், பரவிய கொண்கூக் கந்
தர மடைதற் பண்பொடு முயர்ந்தகோ புரங்கள், சரமச ரங்க
டொழுவெதிர் நின்ற தையலோர் பாகனைப் பொருவும். (உஉ)

வேறு.

சசிமணி மேடை தோறுஞ் சந்திர கிரணம் பாய்ந்து
கசிவுட னூறி முன்றி னிறைதருங் கழிகொ ணீர்மேற்
சசிபெறு பச்சை மாட மாளிகைத் தொகுதி நல்கும்
பசியுபைங் கதிர்கள் பாய்தல் படர்ச்செழும் பாசி போலும்.

தொடுத்தயர் பளிக்கு மாடத் தூணிரை நாப்ப ணிற்கப்
படுத்தபன் மணித்தூண் சோதிப் பத்திபாய்ந் தவைபாய்த்
றடுத்தகா மாதி யென்னுந் தத்துவக் குழுக்கட் கூடி [தோன்ற
யடுத்தவை தாமாய்த் தோன்று மாருயிர் வர்க்கம் போலும்.

வேறு.

மிடிக ளின்றிய மாளிகை முடிகண்மீ தாடுங்
கொடிகள் வானுல கூடுசென் றசைவுறல் கூறிந்
பொடிக்கொண்மேனியெழுத்துவையெம்பிரான் றனைப்போற்றி
யடிக ளைத்தொழ வமரரை யழைப்பது போலும் (உரு)

வேறு.

அணிதகழ் பூங் தெங்கோ டரம்பையொண் டாறு நூற்றித்
தணிவிட்பூம் பந்தர் தோறுந் தேன்றொடை நிரைகள் சார
மணியிலைக் கும்ப மாதி யட்டமங் கலங்கள் வைத்த
திணிதலை வாயி றோறுஞ் செந்திரு நடிக்கு மாதோ. (உரு)

தலைவியர் தலைவ ருடித் தங்களில் வெறுத்து நீத்த
விலையின்பூண் மாலை வீதி தொறுமிடை குப்பை யாவுந்
தொலைவில்பொன் மேடை தோறுந் தேரிகையர் நானஞ்செய்த்
மலையரு விகள்போ லோடி வாரிவா ரிதியிற் சேர்க்கும். [நீர்

வேறு.

பாவுமறை வயித்தீசர் திருவிழாக் கொண்டருளும் பாட
லாட, லருமறையுந் திருமுறையு மலைகடவி னெனிக்கவெழுந்
தருளு மாண்புஞ், சுருதிபக ருபநயன வதுவைசோ பனம்புரி
வோர் சூழ மார்ப்பு, மிரவுபகன் முழுவதுமே திருவிதி யொ
ழிவின் னி யியங்கு மாதோ. (உஅ)

வேறு.

தாறுமஞ் சரியுந் தாங்குஞ் சிணையன்றித் தளர்வோ ரில்லை
நீறுசேர் மேனி மோனர் நெஞ்சன்றி வறுமை யில்லை
யாறுபா யேரி யன்றி யாற்றுவோர் துன்பா வில்லை
வீறுசேர் கொங்கை மின்னார் விழியன்றிக் கூற்ற மில்லை. ()

வீருத்திடு மறையோ ரன்றி வேண்டுத்தீ வினைஞ ரில்லைப்
புரித்திடு பவங்க ளன்றிக் கெடுதலப் புரியி வில்லைப்
பரித்திடுங் காம னோயே யன்றினோய் பகரி வில்லை
பெரித்திடு வினைக ளன்றி கைபவ ரெங்கு மில்லை. (௩௦)

நெறியிலார் நேச மில்லார் நெஞ்சிலெள் ளளவு மன்புக்
குறியிலார் குணங்க ளில்லார் கொள்கையொன்றில்லாரல்லார்
வெறியிலார் கூந்த லின்ப விலைமினா ரெவரை யேனு
முறியிலா தடிமை கொள்வோர் வீதியை மொழிய னுற்றும்.

தென்றலார் சாள ரஞ்சும் திகழ்மணி மேடை யின்கண்
மன்றலா ரணையின் மீதி லாடவர் மருங்கில் வைகி
யென்றலார் குழைபூங் கூந்த லசையவின் னிசைகள் பாடித்
துன்றலார் நயங்கள் கேட்டு முனிவார் சூழ்ந்து செல்வார்.

போதுகொ ளணையின் மீது பொருவிலா மணியிற்,செய்த
சூதுக ளாடி. யுத்தேர் சதுரங்கத் தொழில்பு ரிந்துங்
கோதுக ளகன்ற வீணை கின்னரங் கொடுப டித்தும்
போதுகள் போக்கி வத்தோர்பொருள்களைக்கவர்தல்செய்வார்.

பத்திரத் திகழும் பஞ்ச பாணனூற் பயனின் பான்மை
சித்திர முறவே மாடச் சுவர்த்தலத் தினிது தீட்டி
மித்திர ரோடுங் கூடி வேட்கையா நோக்கி நோக்கிச்
சத்திர விழியின் னூர்கள் சரசசல் லாபஞ் செய்வார். (௩௧)

கடல்விழி வலையை வீசிக் காணையர் குழுவை யீர்த்து
மடலணை மீதி ருத்தி வாயித முருத்திக் கையா
லட ன்முலை மீத ணைத்துப் பரவச மாகச் செய்தே
யுடல்பொரு ளாவி கொள்வார் விலைமின்னா ருறுதியீதால்.

ஆடலி னானுத் தோற்று மபிகயப் பதங்க ளானும்
பர்டலி னானுஞ் செத்தேன் பவளவாய் மொழியி னானுங்
கூடலி னானு மந்தக் கூடலைப் புதுமை செய்யு
முடலி னானு மைந்தர் பொருள்களை யுதவச் செய்வார். (௩௨)

சேல்படு விழிகொ டன்று செப்பிள முலைகொ டன்று
மால்படு சூழல்கொ டன்று மதுரவா யிதழ்கொ டன்று
பால்படு மொழியொன் றுலே புவிபர வசமாச் செய்வார்
நால்படு முடிக ளன்றோ காமுகர் முடிகள் யாவும். (௩௩)

பங்கயம் போன்று மூல் பழகெழில் வதனங் காட்டிச்
செங்கையை வீசிக் காட்டித் தேன்மொழி பேசிக் காட்டிக்
கொங்கையை யசைத்துக் காட்டிக் குவலய மயங்கக் காட்டு
மங்கையர் வடிவ மாநூர் வஞ்சமே வடிவ மாநூர். (௩௮)

வேறு

எழுவானும் பொழியமக மியற்றியவிப் பிரரசர்க் கேவ
ல் பூண்டு, தொழுவாரு மவர்களும் தங்கரும் போன்முய
லுத் துணிவு னோருஞ், செழுவானும் பூவுலகு மறம்வளரத்
திருவளர்த்தித் திதிசேர் துப்பு, வழுவாரும் * வேளாள ரவர்
குலத்தோ ரிருக்கைகிறி துரைக்க லுற்றும். (௩௯)

வேறு.

திருந்திய சமைய லோவா மடைப்பள்ளி சேர்வி ருந்து
பொருந்திட வுண்ண லோவாப் போசன சாலை நீங்கா
திருந்துசெங் தமிழ்பா ராட்டுங் கழகங்க ளெங்கு மோவா
விருந்தினர் வரவு நோக்கும் விருப்புடை யவர்க ளம்ம. (௪௦)

அடியவர்க் கருளே போலுங் காழுகர்க் கரிவை போலு
மிடியவர்க் கேமம் போலும் விருந்தெதிர் கண்ட போழ்தே
பிடிநடை மனைவி யோடும் பெருங்களி யெய்தி நித்தம்
வடிசுவை யமுதை யூட்டி மிச்சிலை யருந்தி வாழ்வார். (௪௧)

வேறு.

தீரமுந் தெளிவுறு திறமுஞ் சிந்தையு
ளீரமு மிரக்கமு மீகை யுத்தமிழ்ச்
சாரமு மஃதுரை தகவுஞ் சாந்தமும்
வாரமு முயிரினும் பேணி வாழ்வரால். (௪௨)

வஞ்சமு மடிமையு மயக்கு மாண்பகல்
கொஞ்சமுங் கொடுமையுங் கொலையுங் கூறிவை
நஞ்சமு நமனுமா மெனக் கெக்குறு
நெஞ்சமுங் கலக்கமி னெறியும் பூண்டொள்ார். (௪௩)

இரவலர் தம்மிடை யாது கேட்பினுந்
தரவலர் சிந்தையர் தமிழ்வ லோர்வரிந்
புரவல ரிவரெனப் புரியு மாண்புளோர்
வீரவலர் வறுமையை மேழிச் செல்வத்தார். (௪௪)

* வேளாளரைச் சூத்திரரென்று இந்துவாசிரியரும் பிறருந்
கூறியதை வருணசித்தாடணி மறுத்துரைப்பது காண்க.

வேறு.

* அசியுடைக் கணக்கி னோடு முத்திரி யளவுந் தேடித்
கசியுடை யன்பாற் செம்பொன் கோடியுங் கருதா தீத்து
சசிபதி திருவின் வாழ்த்து தனதன்போ னிதிய மேய
வசியர்கள் வைகும் நீதி வீதியின் வளமு ரைப்பாம். (சுடு)

திகழ்மணி மாடப் பந்தி செறிதரு தெருக்க ளென்றும்
புகழ்பெறு மாவ ணங்கள் பொலியுமவ் வாவ ணத்தி
விசுழில்பல் பொருள்க ளியாவுங் குறைவற விருந்து மல்குந்
துகளறுபொருள்கொள்வோர்துத்தொகுதியார்சொல்லவல்லார்

மலைபடு திரவி யங்கள் வனம்படு திரவி யங்க
ளலைபடு திரவி யங்க ளறைபல தீவி லுள்ள
நிலைபடு திரவி யங்க ணிறைதரு நிசியு மெல்லும்
விலைபடு திரவி யங்கண் மேவுமங் காடி கோடி. (சுஎ)

பட்டுள வருக்கம் பட்டுப் பருத்தியின் வருக்க மர்டை
கட்டுள வருக்கம் வங்கங் கனகத்தின் சரிகைத் தந்தா
லட்டுள வருக்க மைம்பத் தாறென வறையுந் தேய
மட்டுள வருக்கத் தாடை வைகுமா வணம னந்தம். (சுஅ)

வேறு.

அணிமணிக் குவைகளு மழுத்து நன்மணிப்
பணிமணிக் குவைகளும் பைம்பொற் குப்பையுந்
திணிபெறு மிரசுதந் செறிந்த குப்பையுங்
கணிதமி னிறையுமா வணங்க ணக்கில. (சுக)

பற்பல பொருள்களைப் பகலு மெல்லியும்
விற்பவர் கொள்பவர் தொகைவி ளம்பிடிற்
கற்பம லையையான் கைப்பி டித்தநாட்
பொற்பிம யத்துறு கூட்டம் போலுமால். (சுஓ)

இத்திறத் தாவணத் திருந்து வாணிகர்
பொய்த்திறத் தவிர்த்துள பொருள்கள் யாவையுங்
கைத்திறத் தறமுற விற்குங் காரண
மெய்த்திறத் தானிதி வினைந்து பல்சுமால். (சுக)

சாலவு மறத்திறத் தனங்க டேடியே
யாலய மண்டப மதிதி யோர்களுண்

* வசியர் - ஏதகைகோக்கி வசியென்றாயிற்று.

சாலைகள் சோலைக டாமி யற்றியே
வேலைகூழ் புசிபுகழ் விளங்க வாழ்வரால். (ருஉ)

நதிபுனை புதுவைநா யகர்க்கு நாடொறும்
விதியபி டேகரி வேத னம்புரி
துதிதிர வியத்தினஞ் சோர்வி வீதலான்
மதிநிதி பதியென வைகியர் வாழ்வரால். (ரு௩)

நீதியு நேசமு நெறியு நீடிய
பூதியும் பொறுமையும் புகழுஞ் சற்குணத்
தாதியு மிவையுடை யரசர் வைகிய
வீதியுஞ் செய்கையும் விளம்பு வாமரோ. (ரு௪)

சுற்றிய சூரையிற் சுழலு நெஞ்சினைப்
பெற்றியன் ஞானத்திற் பிணிக்கு மன்பர்போல்
வெற்றிய மானத வேக மாக்களைப்
பற்றுபு பிணிக்குமந் துரைகள் பற்பல. (ரு௫)

மும்மதம் பொழிதர முழங்கிச் சாலையுட்
கைம்மலை நிரைகளாய்க் கழுகொள் காட்சிகள்
பொய்ம்மலை வகற்றிய புத்தி மாறன்முன்
பெய்ம்முகி லனைத்தையும் பிணித்தல் போலுமால். (ரு௬)

பலபடை பலபயில் கூடம் பற்பல
கலைபயில் குமரர்கள் கழகம் பற்பல
சலமினன் மகம்புரி சாலை பற்பல
நிலையுடை யசலத்தேர் நிரைகள் பற்பல. (ரு௭)

சித்திர நவமணித் தெற்றி பற்பல
மித்திர னொளிதிகழ் மேடை பற்பல
பத்திரச் செம்பொனுப் பரிகை பற்பல
சத்திர மடையடு சாலை பற்பல. (ரு௮)

ஆடகக் கொடியனார் நடன மாறே
நாடக சாலைக ணண்ணி லெண்ணில
பாடகக் காளினார் பத்தொ டம்மனை
மாடக யாழ்பயின் மாடம் பற்பல. (ரு௯)

வேறு.

பண்ணுடைப் பரிகண் மேற்கொண் டரசிளங் குமார் பாஷ்
மண்ணிடைத் தோய்த்துந் தோயா வண்கூர் துகளு றுமல்

விண்ணிடைத் தாவி மேக மண்டலம் வாவி மீட்டு
மெண்ணுடை நடனத் தைத்து கதியையு மிபற்று விப்பார்.

முறிபடு சயிலத் தாரு முரண்மருப் புடைத்தாய்ச் செந்திப்
பெறிபடு கடைக்கண் டானம் பொங்குதத் தாவ ளங்கள்
குறியவங் குசத்தாற் பாகர் குறிப்பினு ணடக்குஞ் செய்கை
பிறிவினுண் ணறிவுக் குள்ளா மாணவப் பெற்றி போலும்.

பவனமு மனமுங் தோற்றுச் சுழல்படு பான்மை நல்குங்
கவனவாம் பரிகள் பூண்ட கதிர்மணித் திண்டே ஞர்ந்து
சிவநவ சித்தர் தேகஞ் செல்லல்போற் றிசைகள் செல்ல
யவனபூ பால பால ரியல்வுறப் பயிற்சி செய்வார். (சுஉ)

வேறு.

வீமனும் விசயனு மெனியும் வீரத்தார்
பூமனும் காமனும் பொருவில் பொற்பினர்
காமனும் விருப்புறு விபவக் காட்சியார்
நாமனும் புதுவைமா நகரின் வேந்தரே. (சுங)

கண்டொடு சருக்கரை கலந்த பாலன
முண்டிடச் சாரிகை கிள்ளைக் கூட்டியே
புண்டரு மிசைமொழி பயில்வித் தம்மொழி
கொண்டெள மகிழுவர் கொம்ப னுர்களே. (சுச)

ஊடிய மாதர்பா லுற்ற மைந்தர்கள்
கூடிய செம்பஞ்சக் குழம்புக் கால்பட
நீடிய தோளொடு சென்னி நெஞ்சினிற்
சூடிய கலனெனச் சோக நீங்குவார். (சுரு)

வரம்பெறு மீமழுவகைத் தோற்ற மாரியாற்
றிரம்பெற முகில்வளஞ் செய்யு மங்களாற்
றாரம்பெறு மகஞ்செயல் சாற்றும் வேதத்தா
லுரம்பெறு மம்மறை யுறையு ளத்தணர். (சுசு)

அந்தண ரேபுவித் காதி காரண
ரந்தண ரருமறை வடிவ மாயினே
ரந்தணர் முந்திய தெய்வ மாகுமவ்
வந்தணர் தெருச்சிறி தறைய லுற்றனம். (சுசு)

யாகசா லைகடொகைக் கெண்ணி லாதன
மேகசா லைகளென மிடையு மென்புழைப்

பாகசா லைகள்பல பகர்நி வேதனம்

போகசா லைகள்பல பொருவி லாதன.

(௬௮)

வேறு.

கதிர்விடு மணியின் மாடங் கனகமா ளிகைவெண் சோதி

மதிமணி மனைக ணீல மாமணி நீலைய மின்னும்

புதியவாட் பதும ராகம் புனைகிரு கங்க டோறும்

விதிவழி யோமச் செந்தி வேட்டிட டா வகமு மின்றே. (௬௯)

வேறு.

தருக்கநான் முறைவழி*சாதிப் போர்சிலர்

சுருக்கமார் சொற்பொருள் சோதிப் போர்சிலர்

வருக்கநால் விதத்தினால் வாதிப் போர்சிலர்

பெருக்கமார் புறமதம் பேதிப் போர்சிலர். (௭௦)

வேறு.

தொடையலசற் தனந்தாம் பூல மாதர்தா யெனத்து றந்தே

யுடையர்முன் னில்லார் போலு முயர்குரு வடிவ ணங்கி

யடையவே தாக மங்கள் பயிலுவோ ரளப்பி லாமன்

மிடைதரு பிரம சாரி விரதத்தோர் விதி யெங்கும். (௭௧)

உதிக்குமுன் கடிக்கையந்திற் றுயிலெழுந் துரைக்கும் வேதம்

விதிக்குமுன் னறுவ கைத்தா விதிவழி சிவனைப் போற்றிப்

பதிக்குமுன் னிற்க வொல்குங் கற்புடைப் பாவை யோட

திதிக்குமுன் னூட்டி யுண்ணுங் கிருகத்தர் திறமீ தாமால். ()

சுத்தமார் துறவு கூடக் கிருகத்த நிலைது றந்து

சித்தசுத் திகட்கா வாறு சுவையுடன் சீதம் வெப்ப

மொத்துற வபக்கு வான்ன முண்டித மகித மற்றப்

பித்தர்போற் றிரியும் வானப் பிரத்தர்க னெண்ணி லாதார். ()

இவ்வயி ராக்கி யத்தா விதமகி தாதி மாறிச்

செவ்வையே தோன்றி நின்ற தெரிசன மெய்ஞ்ஞா னத்தார்

கவ்வையா னெனதா மூரிக் கரையழிந் திடவா னந்தப்

பௌவமே லிடவாழ் சங்கி யாசியர் பகறிற் பல்லோர். (௭௪)

நாதமூர் பிரண வத்தின் பயனய னவில வொண்ணு

தேதமாச் செவ்வேள் கையாற் குட்டுண்டா னெனந கைப்பார்

வேதவே தாந்த சைவ சித்தாந்த விரிவை யாய்த்

போதமெய்ஞ் ஞான நீதப் புதுவையே தியர்க ளம்ம. (௭௫)

அஞ்செழுத் துளத்தில் வைத்தே யலகிடு மன்பர் சில்லோ
ரஞ்செழுத் துளத்தில் வைத்தே யணிமெழுக் கிடுவர் சில்லோ
ரஞ்செழுத் துளத்தில் வைத்தே யருள்விளக் கிடுவர் சில்லோ
ரஞ்செழுத்துளத்திலவைத்தேயலர்த்தொடை புனைவர் சில்லோர்.

பத்தியாற் சிவபு ராணம் படித்துள மகிழ்வர் சில்லோர்
புத்தியாற் காதை கேட்டுப் புகழ்த்துள மகிழ்வர் சில்லோர்
சுத்தியா மன்பர் பூசை சிவபூசைத் தொழிலர் சில்லோர்
முத்தியார் கால மாறுந் தொழுமுனி வரர்கள் சில்லோர். (1)

வேறு.

கருப்பணி பிறவிப் பெருங்கடல் கடக்கக் கண்ணுதல்
கழல்கருத் திருத்தித், திருப்பணி கருப்பக் கிருகவி மானந் திணி
கொட்ட டோமெண் டபங்கள், பெருப்பணிக் கதவங் கொடி
மரந் திருத்தேர் பிறங்குபூண் டிருப்பரி வட்டம், விருப்பணி
மிகவும் புரிந்தமைத் தின்ப மேலிட வாழ்வார்களே மெலோர்.

வேறு.

முத்திய பவத்திற் செய்த புண்ணிய முதிர்ச்சி யாலே
சந்ததந் தாழூர் தோறு மாலயஞ் சாருந் தோறுஞ்
சுந்தையுண்ணினையுந்தோறுஞ்சென்னியால்வணங்குந்தோறும்
புத்தியு ளன்பு பொங்கி யின்பமே புசிப்பர் சில்லோர். (எக)

கோத்திரந் தனுவாக் கொண்டோர் கோவிலிற் சாருந்தோறுந்
தோத்திரம் புரியுந் தோறுந் தொழுந்தோறுங் காணுந் தோறு
நேத்திரஞ் சொரிநீ ரோட நினைவுண்மெய் யன்பு நீடக்
காத்திரம் புளக மோங்கக் களிநடம் புரிவர் சில்லோர். (அ0)

வேறு.

விருத்திக ளெவையுங் கருவிசெய் தொழிலாம் வேற்று
மை யுணர்ந்தறிந் துளத்தைத், திருத்திய வுடனே தோன்று
மெய்ஞ் ஞான தெரிசுனந் திரம்பெற நின்றே, யருத்தியின் மு
ன்னே விருத்திக டம்மை யணுகிடா வகைசெய்துசோற்றுத்,
துருத்தியை நீங்கி யருள்வடி வாகி யின்பமே விடச்சிலர் சுகி
ப்பார். (அக)

வாசவ னெடுமான் மலரயன் வாழ்வை மதித்தோரு
பொருளெனக் கொள்ளார், நேசவன் படியார்க் கடிமைபூண்
டொழுதி நித்திய நியமமாப் புரிவர், தேசவிர் பொன்னு மோடி

மொப் பாகச் சிந்தைசெய் திருவருட் செல்வ, ராசையே யொழிக்கு மாசையே யல்லான் மந்துவே றுசைக ளில்லார். (அஉ)

வேறு.

சொல்லிய மறைபு மோதுத் திருநூறைத் தொண்ட ரார்ப்பும்
பல்லியக் கருவி யூதும் பகர்துளைக் கருவி யீட்ட
மெல்லிய ராடல் பாடல் வீணைதம் புருவி ராக
மெல்லியும் பகலு மென்று மிடையறு விறைவன் கோயில்.

வேறு.

மாதர்க ளுடலுயிர் பிரிக்கும் வன்சமன்
றுதர்க ளிவரெனத் துறந்து மெய்த்தவப்
போதர்க ளேவலைப் பூண்ட பத்திசேர்
நீதர்க ளீசர்மே னேச ரெண்ணிலார். (அச)

அழுக்குறு செம்பினிற் களிம்ப கற்றியே
விழுக்குளிர் பொன்செயும் விதத்தி னாரென
வழுக்குறு வோர்மலம் வாட்டி யன்பர்தங்
குழுக்குறச் செயுமாருட் குரவ ரெண்ணிலார். (அரு)

வேறு.

துன்னிய மலர்கள் சொரிந்திடு நறவந் துய்த்தளி மொய்த்
திசைப்பயிலும், வன்னியந் தருகன் னிழந்திவ காம வல்லியோ
டினிதுவிற் றிருந்தே, யன்னிய மினிற் சிற்சடந் தோறு
மகிலபூ ரணவடி வாகி, மன்னிய புதுவை வயித்திய நாதர் வதி
ந்திடத் தவம்புரித் ததுவால். (அசு)

வேறு.

இவ்வகை நகரின் கண்ணே யிருந்துளோ ரீரவரு மென்று
மெய்வகை யறம்பு ரிந்து புண்ணியம் புகழ்கள் மேவி
யைவகைப் புலன்க ளின்ப மிச்சையா றறப்பு சித்துஞ்
சைவநன் னெறிசேர்த் தீசர் சரணமே சாரு நீரார். (அஎ)

வேறு.

பகர்பெறு மறைக டேரூப் பசுபதி பரிந்து வைகும்
புகாறு தலத்தின் மேலாம் புனிதமார் புதுவை யென்னு
நகர்வள ருழுது மெம்மா னவின்றிடற் பாற்றோ காளு
நிகரழி னைமி சச்சிர் தெரிந்தவா நிகழ்த்து வோமால். (அஅ)

நகாச் சிறப்பு முற்றிற்று.

சூசத் திருவிருத்தம் ககக.

நைமிசாரணியச்சிறப்பு.

கண்டவர் விழியுங் கருத்தையுங் கவருங் காட்சியாற்
சார்ந்துளோர் வினைகள், விண்டொழிந் தரிய கருணையும் பொ
றையுந் தவங்களும் விளைதலாற் றருக்க, ளெண்டிசா முகமு
மண்டகோ ளாகையுங் குறைவற நிறைந்திசை தவினா, லண்டர்
கா முறலா லரனடி நீழ லனையது நைமிசா ரணியம். (௧)

இருந்தவம் புரிந்தோ ரடையுமே துவினா விமையவ ரிந்
திர னையன்மா, றிருந்திய வவிக்காத் தினமுமே வுதலாற் சிவஞ்
சத்தி விற்றிருப் பதனும், பொருந்திய வெவரு மன்புசே ரின்
பம் புரித்தலா லுளமது நீங்கா, வருந்தவர் நேயத் திருக்கயி
லாய மனையது நைமிசா ரணியம். (௨)

பறவையும் விலங்குந் தத்தமி லுள்ள பகைதவிர்த் தன்
புடன் கேணி, யிறைவனை வழிபா டியற்றியின் புறலா விருந்த
வர் விரும்புமவ் வனத்திற், றுறவுசேர் முனிவ ரன்பறி வளந்து
சொல்லுதற் கெளியவோ மற்று, முறையிவை வனத்தின் மகி
மையீ தென்று மொழிந்திடும் பாலதோ மொழியீர். (௩)

புராணவரலாறு.

இப்பெருந் தகைமை நைமிசா ரணியச் சவுனக விருடிய
ரோர்நாட், செப்பருங் கேத சேதனை நீதச் சூதனை யருச்ச
னை செய்தே, யொப்பிலா வுலகி லுயிரேலா மோம்ப வுதகம
துதவுமொண் முகில்டோ, லெய்ப்பிலெம் வாட்ட மகலநின் வ
சனத் திசையருள் பொழியெழிற் புயலே. (௪)

அகத்துறு துயரை யன்புளோ ரகற்று மாறுபோ லைய
னே யுன்றன், முகத்துறு மீசர் காதைகள் பலவு மொழிந்தனை
கேட்டுள மகிழ்த்தேஞ், செகத்துள வசத்தர் செலச்செய லற்
றோர் தெரிசனம் போற்சிவ தலத்தின், மகத்துவங் கேட்க
விதத்திலே முத்தி வழங்குமோர் தலம்வழங் கென்ன. (௫)

வேறு.

அம்மொழி கேட்டுச் சூத னகத்துண்மெய் யன்பு பொங்க
மெய்மயிர்ப் புளக மோங்க விழிகணி ரருவி சோரக்
கைம்மல ருச்சி யேறக் கரையழி களிப்பி னோடுந்
தன்னையு மறங்கா னத்தத் தனிப்பெரு வடிவ் மாகி. (௬)

எழுந்துதென் நிசையை நோக்கி யின்புற நிலத்திற்றூழ்து
விழுந்துதென் புதுவை யீசர் விமலையை யுளத்தி ருத்தி
யழுத்துற நினையுந் தோறு மன்புற வாடிப் பாடிச்
செழுந்தனிப் புவித்தோன் மீது சிறப்புட னினிதி ருந்து. (௭)

குருடிய லாண வத்தின் குணமுமா யுணர்வை முற்றுந்
திருடிய கொடிய காம நீத்துயர் சிவன்பொற் றுளை
வருடிய சிந்தை பெற்று வாழ்வறு சவுன காதி
யிருடியர் வதன நோக்கி யின்னன வியம்ப லுற்றான். (௮)

மதுவைய மலர்மென் கூந்தற் சிவகாம வல்லி பாதி
விதுவையஞ் சடையில் வைத்த வயித்திய நாதர்மேய
புதுவையம் பதிதன் னாமம் புகலகத் தீச்சு ரந்தா
னதுவையா நினையுந் தோறு மானந்த மெமக்கா மன்றே. (௯)

அத்தல மகிமை கேட்டோர்க் காயுவந் திருவு முண்டா
மத்தல மகிமை கேட்டோர்க் கரியசந் ததிக ளுண்டா
மத்தல மகிமை கேட்டோர் முத்தியு மடைந்து வாழ்வ
ரத்தல மகிமை யாசா னறைந்த வாற றைய லுற்றாம் (௧௦)

சுரர்களுஞ் சுரர்கள் கோவுந் துகளறு முனிக்கு மாமு
நரகந் நான்மு கத்தோ னவிலுமெண் டிசையி லுள்ளோ
ரரகா வென்று போற்றி யனுதின மகலா மேன்மை
வரகரு னாக ரன்வாழ் கயிலைமால் வரையின் மாதோ. (௧௧)

உலகெலா நடுந் நெங்க வுத்தியி னுற்ப வித்த
வலகிலா விடம யின்றே யகிலமும் புரந்த வண்ண
நிலகவா னுதவி யோடுஞ் சிங்கவா தனத்தி ருந்து
கலைபயி னந்தி வேண்டக் கருணைசெய் சிவபு ராணம். (௧௨)

நாதனு லுணர்ந்து நந்தி சனற்குமா ரனுக்கு நல்க
வாதர வோடு மன்னோன் வியாதனுக் கருள லோடும்
வேதவி யாத னென்பால் விருப்புறு கருணை கூர்ந்தே
யோதிய புராண மூவா றவைகளுஞ்ஞண்மை யாய. (௧௩)

பிரமகை வர்த்த மென்றோர் பெருஞ்சிவ காதை யாமா
லுரைதரு மதனுண் மேலா முயர்சிவ விபவ காண்டம்
பரமரு ளதனு ளண்மைப் புதுவையம் பதியின் மேன்மை
திரமுடன் கேட்போர்க் கிட்ட சித்திகண் முத்தி கல்கும். (1)

கோதக னீவிர் கேட்ட கொள்கைபோற் குறிப்புள் வைத்து
மாதவ னனைய மேன்மை மாபல சேனன் கேட்ப
வாதர நார தன்றா னறைந்தன னிப்பு ராண
மேதமி லவ்வா றாக வியம்புவன் கேணமி னென்று. (௧௫)

சேண்டகு தலத்தின் மாண்புந் தீர்த்தீள் சிறப்பு மூர்த்தி
காண்டகு சிறப்பு மாதிக் கதிரவன் பூசைச் சால்பு
மாண்டகு வழிபா டாற்றித் துருவாசன் மகிழ்ந்த பண்பு
மீண்டவன் சாந்த முற்று மெய்ஞ்ஞான மடைந்த பேறும்.

மன்னிய மாத்தி யந்தன் வரம்பெறு தியான காட்டன்
சென்னியால் வணங்கிப் பூசை செய்தது மங்கு வைகித்
துன்னிய வள்ளே ரண்ண றுண்டவூர் தொழுத பேறு
முன்னிய பிரமன் போற்றிச் சிருட்டியை முயன்ற வாறும்.

அக்கினி சன்மன் மாத மங்கல வணியைப் பெற்ற
தக்கதீள் மையுமோர் பாச தான்முத்தி பெற்ற பண்பு
மிக்கவெண் சூட்டந் தேவ மித்திரன் றவிரந்த வாறு
மிக்கதை யகத்தி யன் கேட் டிருந்தவம் புரிந்த வாறும். (௧௮)

அறிவுற மீண்டும் பூசித் தகத்தியன் சிறந்த வாறும்
பறைதரு பூச கர்க்குப் படிக்காக் வைத்த வாறுந்
திறமொடக் காச வாசி தீர்த்தருள் செய்த வாறுந்
சுறைவில்சந் திரனை யுற்ற கொடுஞ்சயந் தீர்த்த வாறும். (௧௯)

ஆமுக மறையோ னுன வாறும் தகன்ற வாறுந்
காமுறு மிளகு மீடப் பயறெனக் கண்ட வாறுஞ்
சேமமார் பயறு மீண்டு மிளகெனச் செய்த வாறும்
பூமலி மண்ணின் கும்பம் பொற்குட மான வாறும். (20)

தாணுவக் கன்பில் வாணன் றலைதகர்ந் ததுவுங் கோயில்
காணொறு தென்ற தாதன் கண்ணினைப் பறித்த வாறும்
வாணிப வணிகன் றன்பான் மடிப்பையை வழங்கு மாறும்
பூணுலாங் கொங்கையார்க்குப் பொற்குவை யளித்த வாறும்.

உலைவுறு வலைபற் குக்கண் னுதவிய வாறு மென்னு
நிலைபுறு மூவெண் காதை நிகழுந் ரதன் பாத்கேட்டுச்
சிலையில பிரகச் சேனற் கன்புறச் செப்ப வன்னேன்
றொலைவில வின்புமுத்தி யடைந்ததுந் தொன்மை யாக.

தகைபெறு புதுவை யீசர் சரிதமா மகிமை யாவுங்
தொகைபெற விளம்பச் சூதன் சவுனகர் மகிழ்ந்து சொல்வார்
வகைபெறக் கேட்டுங் காத லுற்றனம் வழத்து கென்ன
நகைமுக மலர்ந்து சூத னன்குற நவில லுற்றான். (௨௩)

நைமிசாரணியச்சிறப்பு முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௨௧௪.

தலவிசேட அத்தியாயம்.

அஞ்சலி புரிந்து சூத னடியினை பரவி யென்றுந்
துஞ்சலி லாத போதச் செளனகர் துதித்துக் கேட்ப
நெஞ்சக மன்பு பொங்க நிரும்லன் நலவி சேடம்
வஞ்சக மகன்ற சூதன் வந்தவா றுரைக்க லுற்றான். (௧)

பைத்தலத் தரவின் மேவும் பள்ளியான் பணிந்து போற்று
மெய்த்தலம் புதுவை நாளும் விண்ணவர் பணியுந் தானங்
கைத்தலத் திசைந்த நெல்லிக் கணியெனக் கதிக ணல்கும்
பொய்த்தலத் தாசை யற்றோர் புகழ்மட வார்வ ளாகம். (௨)

முதுமைசேர் விருத்தர் பாலர் மிடியுளோர் முழுநோ யாளர்
பதுமைசேர் பதியின் மேவப் புரிபெரும் பாவ நீங்கிக்
கதுமென வேட்கு மிட்ட காமிய மெளிதா நல்கும்
புதுமையை விளைத்த லானும் புதுவையென் றியம்ப லாமே.

தெரியுமைப் புலன்க டம்மி னயனமே கிறந்த தாகு
முரியவித் தேகந் தன்னி லுத்தமாங் கம்வி சேடம்
பிரிவினற் கருவிக் கெல்லா பான்மாவே பேசின்மேலாம்
பரிவுள பதிக டம்மிற் புதுவையே யதிகம் பார்மேல். (௪)

இரவியுஞ் சசியுந் தங்க ளிருங்கதி ருலக மெங்கும்
விரவினு முண்மை தத்தங் கல்லினில் விளக்கு மாபோ
னிரல்படு முலக மெங்கு நிறைதரு மிறைவன் றன்னைக்
கரவகல் புதுவை தன்னில் விளக்குவன் காண லாமே. (௫)

வேறு.

இந்திர னிமையவ ரிரைஞ்சு நான்முகன்
சந்திர சூரியர் தவத்த கத்தி யன்

முத்தன்மா நடந்தொழு முனிவ ரேத்தலா
லெந்தையார் பதினெ டிப்பற் பாலதோ. (௬)

• வேறு.

சருவாதி காரனிட மயன்பணிந்து சிருட்டிபெறுத் தன்
மை யானுங், துருவாசர் குறுமுனிவர் தவப்புரிந்து மேன்மை
பெறு தொன்மையானு, மொருவாதங் குறைந்தோர்க ளெவரு
மின்ப வீடுபெறு முண்மை யானு, நிருவாணக் கடவுளுறை பு
துவையே கயிலையென நிகழ்த்த லாமே. (௭)

• வேறு.

புண்ணிய நதிக டோறும் புஞ்சுநீ ராடும் பேறும்
புண்ணிய தலங்க டோறும் போய்த்தரி சனஞ்செய் பேறும்
புண்ணிய வசலங் தோறும் பரவியேபோற்றும் பேறும் [வால்.
புண்ணியப் புதுவை யோர்நாட் பொருந்தினோர் பேறெவ்வ வா

மன்னருள் புதுவை யாகும் வயித்தீசன் பேரா னந்தம்
பின்னுழப் பதியின் வைகு முயிரெலாம் பெருங்க ணங்க
ணன்னயந் தருமிய் வார்த்தை நம்பினோர் பெறுவர் வீடா
மின்னது பொய்யென் றோர்க ணரகிடை யெய்து வாரே. (௮)

பண்ணிய தவங்க ளாலப் பதியினுற் பவிப்பர் பின்னு
நண்ணிய தவங்க ளந்தப் பதிவாச நல்கு மன்னோர்
புண்ணியஞ்செய்தலொன்று கோடியாப்பொருந்துநெஞ்சத்
தெண்ணிலார் தீமை யென்று மிவரிடத் தெய்தி டாதே. (௯)

• வேறு.

திலக மென்னுதற் றேவியுஞ் சிவனும்வீற் றிருந்தே
யிலகு மிப்பதி யிசைத்தடு மருந்தவர்க் கினிய
வலகில் புண்ணிய மன்னமோர் கவளம தளித்தா
லுலகி லுள்ளபல் லுயிர்களும் புகித்தன வொப்பாம். (௧௦)

• வேறு.

அறைதரும் வேறி டத்தி லச்சுவ மேத யாக
நிறைதரப் புரிந்தெ வர்க்கு மவிதர நிழ்த்த பேறு
மறைபகர் புதுவை தன்னுள் வைகுந றியாவ ரேனுங்
குறைவில்விப்பிரனுக்கோர்நாட் கொடுத்தெழுண்டிபோலும்.

வேறொரு தலத்திற் செய்த விப்பிர கத்தி செம்பொன்
மாறுசெய் துளவு காம மத்திய பாணஞ் செய்தல்

கூறிய குருவி னிர்கை கொடியனவம் பாத கங்க
டேறுந் புதுவை தன்னிற் சேர்த்திடத் தீரு மன்றே. (௧௩)

சருகுரீர் வாயுக் கொண்டு தண்பனி வெயில்கா றள்ளிப்
பெருகுறு புலனொ டுக்கி மானதம் பேணித் தேக
மருகுற வேறி டத்தி லருந்தவம் பன்னு ளாற்ற
லுருகுமிப் பதியி லோர்நாட் சிவநிசி னோன்பொவ் வாதால்.

எப்பதி யதனி லேனுந் துறவறத் திசைந்து ளோர்க
ளொப்பிலிப் பதியில் வைகு மில்லறத் தவரை யொவ்வார்
செப்புமிப் பதியின் மேவுந் திறமுடைத் துறவி னோரைத்
துப்புறத் செய்ய மேனிச் சிவனெனச் சொல்ல லாமே. (௧)

பழிதொழி லுடைய ரோனும் பகரிழி குலத்த ரோனும்
விழிசெவி வாயி னாய வியன்குண மற்று ரோனும்
கழிதுயர் வஞ்ச ரோப்பேய் கடிமிடி மடிய ரோனு
பழிவிளிப் பழியைச் சார்ந்தா ரத்துய ரகன்று வாழ்வார். (௧௬)

வளர்த்திடு மறிவி னானும் வழிச்செலுந் தளர்வி னானும்
துளக்கிடு மழையி னானும் விலையினார் தொடர்ச்சி யானுஞ்
சளக்கிடு கூத்தி னானுஞ் சாற்றுமற் றெவற்றி னானு
மளப்பிலிப் பதியி லோர்நாட் டங்கினு மடைவர் முத்தி. (௧௭)

வேறு.

பொற்புதவு தலமகிமை யிவ்வாறு சூதமுனி புகலக் கேட்டே,
யற்புதமா முனிவராக ளன்புபொங்கி யின்பநலத் தாழ்த்து மு
ழ்கிப், பற்பலவாந் துயர்கடிந்தோந் தீர்த்தகலங் கருணையுடன்
பகர்வா யென்னச், சொற்பாவு கலைகளுணர் நீதமுறு சூதமு
னி சொல்ல லுற்றான். (௧௮)

தலவிசேட அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௨௩௨.

தலவிசேட அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

சூதமுனிவர் தமது பாதங்களைக் கும்பிட்டுத் துதித்து அறி
வான் மிக்க செனனகாதி முனிவர் கேட்கப் புதுவைத் தலவிசேட
மான்மியத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினர். விஷ்ணு மூர்த்தியுந்

தேவர்களும் கிரகசுயுடைய முனிவர்களும் வணங்க உள்ளத்தை
செல்லிக்கணிபோல மோகூத்தை யளிக்குந் தானம் மடவார் வளா
கமாம். விருத்தர் பாலர் தரித்திரர் வியாதியாளர் தன்னிடத்தில்
வந்தால் அவர்கள் செய்த பாவத்தை நீக்கி இட்ட சித்திகளை இலே
சாகக் கொடுக்கும் புதுமையை வினைத்தலால் அந்தத்தலம் புதுவை
யென்னும் நாமம்பெறும். அன்றியும் அது எல்லாத் தலங்களிலு முயர்
ந்தது. சூரியசந்திரர்க ளெங்கும் வியாபகராயிருந்தாலும் அவர்கள்
தங்கள் தங்கள் மலையிலே முக்கியமாக வாசஞ்செய்தல் போலச் சிவ
பிரானெங்கும் வியாபகராயிருந்தாலும் அப்புதுவைத் தலத்திலே
விசேடமாக வெழுந்தருளியிருப்பர். பிரமன் இத்திரன் தேவர்கள்
சூரியன் சந்திரன் துருவாசர் அகத்தியர் முதலியோரும் பூசுத்தலானு
ந் தன்னிடத்தில் வாசஞ்செய்தவ ரெவர்க்கு மோகூத்தைத் தருதலா
னுங் கயிலாசத்துக்குச் சமமாகும் புதுவைத்தலத்தில் ஒருநாள்வசித்த
வர் பெறும்பயனுக்கு எல்லாத்களிலுந் தீர்த்தமாடியபயனும் எல்லா
த்தலங்களிலும் போய்த் தரிசித்தவர் பெறும்பெறும் நிகராகமாட்டா.

அந்தத்தலத்திலே வசித்தவர்களெல்லாருஞ் சிவகணங்களே.
இந்த வார்த்தையை நம்பினோர் மோகூவீட்டை யடைவர். நம்பா
தவர் நரகத்தையடைவர். புண்ணியவசத்தாலேதான் அந்தத்தலத்தி
லே பிறப்பதும் வசிப்பதங் கிடைக்கும். அதிலே செய்தபுண்ணி
யம் ஒன்று கோடியாகப் பெருகும். வேறு திமைகள் அங்கே வசிப்
பவர்களுக்குக் கிடையாது. அந்தத் தலத்திலே வந்த தவசிகளுக்கு
ஒரு கௌமன்னன்கொடுத்தால் எண்ணில்லாத புண்ணியமுண்டா
கும். வேறு தலங்களில் அசுவமேதஞ் செய்த புண்ணியம், அந்தத்
தலத்திலே ஒரு பிராமணருக்கு ஒருநாட்கொடுத்த அன்னதானத்
தாலே கிடைக்கும். அன்னிய தலத்திலே பஞ்சபாதகங்களைச்செய்
தவர் புதுவைத் தலத்தை யடைந்தாராகில் அவைகள் உடனே நீங்
கப்பெறுவர். சகரு, கீர், வாயுவைப்புசித்த பனி வெயில்களால்
வருந்தி வேறு தலத்திலே பலாளுஞ் செய்யுத்தவம் புதுவையிலே
செய்யும் ஒரு சிவநிசி விரதத்துக்கு நிகராகாது. பிறதலத்திலே து
றவறமுற்றிருத்தோர் அந்தத் தலத்திலிருக்கிற இல்லறத்தோரை
யொப்பாகார். அந்தத் தலத்திலே வசிக்குந் துறவறத்தோரைச் சிவ
பிரானாகவே சொல்லல்வேண்டும். இழிகுலத்தினரேனும் இழிதொ
ழிவினரேனும் கூன், குருடு முதலிய அங்க ஈனரேனும், கோய், பேய்
பிடிக்கப்பட்டவரேனும்; வழிகடைத்தளர்ச்சியாலாவது யழையினு

தீர்த்தவிசேட அத்தியாயம்.

௩௭

லாவது பரத்தைய ராசையினாலாவது இன்னும் வந்தக் காரணத்தினாலாவது வந்தவனோடும் புதுவைத்தலத்திலே ஒருநாள் தங்கியிருந்தால் முத்தியடைவாரென்று சொல்லக்கேட்டு அம்புதமெய்திச் சென்னகாதி முனிவரர் அன்பு யிருதியாக இன்பத்திலே யழுந்திச் சூதமுனிவரை வணங்கி இனி அத்தலத்திலே தீர்த்தவிசேடத்தையருளிச்செய்யவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்வாராயினர்.

தீர்த்தவிசேட அத்தியாயம்.

நாதனார் கருணை கூர்ந்து சந்திதி வடகீழ் ஞாங்க
ரோதமி நிருக்கண் சாத்தி வெழுந்துபா தாள கங்கை
யோதாஃ ரென்னப் பொங்கி யோங்கிடக் கரத்தாற் பேணி
யாதரம் பெருகு தீர்த்த மதுசிவ கங்கை யாமால். (க)

வேறு.

விண்டமல ராயனோர்நாள் விமலனடி பூசிக்கக்
குண்டுகையிற் பவித்திரநீர் கொள்கைபெற வதிற்பெய்து
தண்ணுறதா மரைசிறந்த சிவகங்கை தனின்மூழ்கித்
தெண்டிரையார்த் தெழும்பிரம தீர்த்தமெனப் பேரீந்தான்.

வேறு.

நிலைசி ரந்திடுங் குறுமுனி நிருமலற் பணியக்
கலைசி ரந்திடுங் கமண்டல நீரதிற் கலந்து
தலைசி ரந்திடுங் சிவகங்கைத் தடத்தினுண் மூழ்கி
யலைசி ரந்திடு மகத்திய தீர்த்தமென நறைந்தான். (க)

வேறு.

தெளிதரு மாத்தி யந்தன் நிகழ்தரு தியான காட்டன்
களிதரு பதியில் வந்து கண்ணுதல் பாதம் போற்றி
யொளிநுடின் முடியி லாட்ட வொருவரு மூழ்காத் தீர்த்தம்
வெளிபடத் தருதி வேறு வெமக்கென வேண்டிக் கூற. (ச)

அண்ணலுங் கருணை கூர்ந்தே யசிரி வாக்க தாகப்
புண்ணிய விடைக்க டெத்த வடக்கினிற் பொருவி ரண்டா
னண்ணிரீர் தொட்ட போழ்தி னல்குமோர் தீர்த்தமென்றான்
பண்ணவர் கேட்டு நெஞ்சம் பரிவினற் புதம தெய்தி. (இ)

அத்திறம் தொட்ட போழ்தி லானந்தத் தீர்த்த மோங்கி
முத்திற மலங்க ணீங்க மூண்டெழு மின்பம போல
வெத்திறத் தெவரும் போற்ற வெழீஇபேம தீர்த்த மென்னக்
குத்திர மகற்று மின்ப கூபமா நிறைந்த தன்றே. (௬)

கண்டனர் தீர்த்த மேன்மை முனிவார் கருத்தி லின்பங்
கொண்டனர் நாதன் கீர்த்தி கூறினர் திருமு னின்று
விண்டன ர்நீ ராட்டி விமலனை மிருச்சித் தின்ப
'முண்டன ரடியிற் றுழ்ந்தே யொருமொழி பகர லுற்றார். (௭)

வேறு.

சங்கிதியா லைந்தொழிலுந் தனிடைத்துந் தற்பராணே
யின்னாலத் திகழ்தீர்த்த மின்பவடி வதனுஞ்
சின்னமகல் சிவகங்கை திகழ்ஞான வழுவானு
'மன்னியமி விரண்டையுமொன் றும்படியா வருள்புரிந்து. (௮)

அருத்தியுடன் சிவகங்கை யாழினோர்க் கானந்த
வுருத்திகழு முயரேம தீர்த்தத்தின் மூழ்குபலன்
விருத்திபெற நல்கெனலும் விமலனுமங் கருள்செய்தான்
வருத்த மக விவ்வேம தீர்த்தமவந்த வரவிதுவாம். (௯)

வேறு.

தெரிசித்த வக்க ணத்திற் சேர்தரு மறங்கள் யாவும்
பரிசித்த வக்க ணத்திற் பயன்படும் பொருள்க ளியாவு
முருசித்தந் நீரை யுண்டா லின்பங்க ளியாவு முண்டாங்
குருசித்த மிரங்கும் வீடுங் கூடலா மூழ்கி னோர்க்கே. (௧௦)

கங்குலும் பகலு நின்றக் கண்ணுதற் கடவுட்காணப்
பொங்குந் தவங்குள் சாருஞ் சிவகங்கைப் புனித தீர்த்தந்
தங்குற வோர்கான் மூழ்கிற் றரணியிற் புகலு கின்ற
வெங்குள தீர்த்த மியாவு மாடிய பலனு மெய்தும். (௧௧)

சயித்தியப் பண்பு மேய சிவகங்கைத் தடத்துண் மூழ்கி
வயித்திய நாத னேடுஞ் சிவகாமி பதம்வ மூத்த
வுயிர்த்துணை நீங்கா ஞான மோங்கியே யொழியாப் பாசப்
பயித்திய மகல்வ ரின்பம் பருகுவர் பெருகு வாரே. (௧௨)

வேறிடத் திருந்து செய்யும் விரதங்கள் பூசை தான
மாநிலாச் செபந்தி யானம் வழங்கிட வருமப் பேற்றிற்

தீர்த்தவிசேட அத்தியாயம்.

௩௯

கூறகண் றுண்மை நல்கு முயர்சிவ கங்கை மூழ்கிச்
கூறிய கரைமேல் வைகிச் செய்திழற்கோடி யாமே. (௧௩)

வேறு.

விளம்புதுலாம் விருச்சிகம்பின் வினவுதனு மகரகும்பம்
விளங்கு திங்கள், களங்காடறு நாண்முழுதும் பிறதீர்த்தம் விதி
வழியாக் கருதி மூழ்கி, வளம்படுமப் பயனித்தச் சிவகங்கைத்
தடத்தொருநாண் மகிழ்த்து மூழ்கி, யுளம்படுமப் புனிதமதற்
கொவ்வாதென் றுல்வேறிங் குரைத்த லென்னே. (௧௪)

வேறு.

மண்ணிடைப் பிறத்த நாளு மாதங்கள் பிறத்த நாளுங்
கண்ணிய வம்மா வாசை கதிர்களை யிரண்டு கோள்க
ண்ணணியே பரிசித் தேகு நன்னய நாளு மித்தப்
புண்ணிய தீர்த்த மூழ்கிற் புகலொணுத் தவங்க ளெய்தும். (1)

விருப்பநீர் மூழ்கி யன்பின் விபன்கரை யேறு வாரோ
னெருப்புறு நரகின் மூழ்கார் நீள்கரை யேறி நிற்பர்
தருப்பணஞ் செயுமு னன்னோர் தவறுபே;ம் பிண்ட மீர்தாற்
சுருக்கமி லமுத ருண்டு துறக்கத்தில் வாழ்வ ரன்றே. (௧௬)

தவஞ்செய்தோர்க்கெய்துமித்தச்சிவகங்கைத்தடத்துண்மூழ்கி
நவஞ்செயு மநீர் கொண்டு நாதனீண் முடியி லாட்டி.
யவந்தவிர் பூசை செய்வோ ரவர்சிவன் முத்த ராவர்
சிவம்பெறு மவரைக் கண்டோர் பிறவுயிற் தீரு மன்றே. (௧௭)

ஆய்த்தருந் தவத்தோர் போற்று மரியவித் தீர்த்த மாடி
வேய்த்தபூங் கொன்றை வேணி விமலனை யருச்சிப் போர்க்கே
யீர்த்திமம் பொருள்க ளொன்று கோடியா மீத்தோர் பாவ்
மாய்த்துயர் போகந் துய்த்து மறுமையு மடைவ ரன்றே. (௧௮)

வேறு.

பொன்னி யாறு பொருநைநல் வைகைநீள்
கன்னி யாறு யமுனைமுற் கங்கைநீர்
துன்னு மற்றுள தூய்நதி கட்கெலாஞ்
சென்னி யாவ துயர்சிவ கங்கையே. (௧௯)

வேறு.

நிலைபெறு தருமநல்கு நீதியாற் றரும தீர்த்த
மலைவறு மருத்த தீர்த்த மகமகிழ் காம தீர்த்தந்

தொலைவறு மோக்க தீர்த்த மென்றித னுமஞ் சொல்வ
ருலைவிளித் தீர்த்த மேன்மை யாவரே யுரைப்ப ரென்றான். (1)

வேறு.

சேர்த்த வையக முடனுயி ரனைத்தையுஞ் சேரப்
போர்த்த வேடத்தன் கண்டதென் புதுவையுட் புனித
தீர்த்த மேன்மையை யுரைத்தனை சிந்தனை குளிர்த்தோ
மூர்த்தி தன்மையு முரையெனச் சூதனு மொழிவான். (உக)

தீர்த்தவிசேட அத்தியாயம் முடிந்திற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ௨௫௩.

தீர்த்தவிசேட அத்தியாயச் சுருக்கவசனம்.

மேற்கூறிய புதுவைத்தலத்தில் வயித்தியநாதேசுவர் தமது சந்
திதிக்கு வடகீழ்ப்பக்கத்திலே திருக்கண் சீர்த்துதலும் பாதாளத்தி
லே யிருந்து கங்கை சமுத்திரம்போலப்பொங்கி மேலே யேழுந்தத.
உடனே வயித்தியநாதர் திருக்கரத்தாலமைத்து அடங்கும்படிசெ
ய்தலால் அந்தத் தீர்த்தஞ் சிவகங்கையென்னுந் திருப்பெயர்பெற்
றது. பின்னர் ஒருநாள் பிரமதேவன் வயித்தியப்பரைப்பூசிக்க ஆவ்
ருவந்து அச்சிவகங்கையிலே மூழ்கித் தனது கமண்டலீரை யதி
லே பெய்து பிரமதீர்த்தமென்னும் ஒரு நாமம் அதற்குக் கொடுத்த
னன். அதன்மேல் அகத்தியமுனிவர் புதுவை ஈசரைப்பூசிக்கவந்து
அதிலே மூழ்கித் தமது கமண்டலீரைச் சிறிதுபெய்து அகத்திய
தீர்த்தமென்றொரு பெயரை அதற்குத் தந்தனர்.

மற்றொருகாலத்திலே மாத்தியந்தன், தியானகாட்டன் என்னு
முனிவர் வயித்தீசரைவந்த வணக்கிச் “சுகாமீ! உம்முடைய திரு
முடியிலே யபிடேகஞ்செய்தற்கு இதன் முன்னொருவரு மூழ்காத
புதிய தீர்த்தமொன்று வேண்டும்” என்றகேட்டு அகரது திருவரு
ளாலே தருமரிஷபத்தக்கு அடுத்த வடபக்கத்திலே யொருதண்டி
னிலே தோண்டியபொழுது இன்பத்தைக்கொடுக்கத்தக்க ஒரு தீர்த்த
முண்டாகியது. ஆகலாலே அது ஏமதீர்த்தமெனப் பெயர்பெற்றுக்
கிணற்றுமடியாகி கிறைந்திருந்தது. அம்முனிவர் உடனே ஆனந்தப
ரவசராயப் புதுவைவீசர் சீர்த்தியைவியந்து புடிமூந்து அந்த நீராலே அ
வரை யபிடேகித்துப் பூசித்துத் தாழ்த்த வணக்கிச் “சுகாமீ! இந்தத்
தீர்த்தம் இன்பவடியாயிருப்பதனாலும் சிவகங்கைத்தீர்த்தம் ஞானவடி
வாயிருப்பதனாலும் இவ்விரண்டு தீர்த்தத்தையும் அபேதமாகச்செய்து

ஐமதீர்த்தத்திலே மூழ்குவார் பெறும்பயனைச் சிவகங்கைத் தீர்த்தத்திலே மூழ்குவார் அடையும்படி கருணைசெய்க" என்று வரம்பெற்றுச் சென்றனர். (இவ்வரம்பு பெற்றதன்காரணம் வயித்தியநாதருக்கிடேகஞ் செய்யுந் தீர்த்தத்திலே யேனையோர் மூழ்கலாகாதென்னுந் கருத்தென்க.) ஆதலாலே சிவகங்கையைத் தரிசித்தவர்க்குப் புண்ணியமும் தொட்டவர்க்குப்பொருளும், அத்தீர்த்தநீர் உண்டவருக்கு ஆனந்தமும் மூழ்கினோருக்கு மோக்ஷமும் கைகூடும். ஒருதரம் சிவகங்கையிலே மூழ்கினார் சிவபிரானைக் காணுதற்குச் செய்யுநீதவஞ் சித்திக்கும். அன்றியும் வணைய தீர்த்தங்களாடிய பிரயோசனமும் கிடைக்கும். அத்தீர்த்தத்திலே மூழ்கி வயித்தியநாதரையுஞ் சிவசாமியம்மையையுந் தரிசித்தால் ஞானமுண்டாகும். பேரின்பமும் பெறுவர்.

வேறு தீர்த்தங்களிலே செய்யுந் தானம், விரதம், பூசை அந்தத் தீர்த்தக்கரையிலே செய்தால் ஒன்று கோடியாகப் பெருகி வளரும். ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி, வை, மாசி மாதங்களிலே மூப்பதாளானும் பிறதீர்த்தங்களிலே ஸ்கானஞ்செய்தால் வரும்பலன் சிவகங்கையிலே ஒருநாள் மூழ்கினார் கிடைக்கும்பலனுக்கு ஒப்பாகாது. மாதப்பிறப்பு, பருவங்கள், கிரகணங்கள் முதலிய புண்ணிய தினங்களில் அதிலே மூழ்கினாரெய்துந் தவப்பயன் சொல்லமுடியாது. அந்தத் தீர்த்தத்திலே விருப்புடன் மூழ்கிக் கரையேறுபவார் நாகத்திலழுந்தாது மோக்ஷமாகிய கரையேறிநிற்பார். தருப்பணஞ்செய்து பிண்டமிட்டவர் சுவர்க்கப்பதவி யடைவர். தவஞ்செய்தவருக்கே அந்தத்தீர்த்தக்கிடைக்கும். அத்தீர்த்தத்தினாலே வயித்திய நாதரை யபிதேகஞ்செய்து பூசிப்டவர் சிவன்முத்தியடைவர். அவரைத்தரிசித்தவரது சன்னமுமொழிந்தவநிம். சிவகங்கையிலே மூழ்கிப் புதறையீசரைப் பூசிப்பவர்க்குக் கொடுக்கும்பொருள் ஒன்று கோடியாகும். பாவமும் நீங்கும். மறுமைப்பலனையும் அந்நன் தானங்கொடுத்தவரடைவர். காவிரி, கங்கையாதி நதிகளுக்கெல்லாம் முதன்மையாவது சிவகங்கையே, அது தருமதீர்த்தம் அர்த்ததீர்த்தம் காமதீர்த்தம் மோக்ஷதீர்த்தமென்னும் பெயர்களையும்பெறும். அது மகிமையை யாவராலே சொல்லமுடியும் என்ற சூதமுனிவரைச் சௌனகர் "மனமெழ்ச்சியுற்றேம். இனி மூர்த்திமான்மியமருளிச் செய்க"வென்று வணங்குதலுஞ் சூதமுனிவர் சொல்லுகாராயினர்.

மூர்த்திவிசேட அத்தியாயம்:

பெருவினை யாடன் மேய பிரானிரு பத்து நான்கு
திருவினை யாடல் செய்யச் சிவலிங்க மாயு றைந்தா
ஹெரு வினையாடற் கேனு மவன்பெய ருரைத்து ளோர்கள்
ஹுவினை பிறவிப் பெளவங் கடந்துயர் கதியைச் சார்வார். (க)

எப்பதி யீசன் மேன்மை யெவரியம் பிடினு மன்பா
லப்பதி யீசன் றானே யதிகமென் றறைத லாமே
யொப்பகல் புதுவை யீசன் மேன்மையா முரைப்ப தேயத்
திப்பிய விலிங்கங் கண்டோர் ஈத்தமே செப்பு மன்றே. (உ)

திருவினிற் சிறந்த செல்வங் கல்வியே நெரிந்த கல்வி
வருவதி லறிவு மேன்மை யறிவினுள் வறுமை யோர்க்குத்
தருவதுங் கருணை யீசன் நன்னடிக் கனபு மேன்மை
கருவறு தேவின் மேலோன் வயித்திய நாதன் காணீர். (ங)

நகியினு ஞாயர்ச்சி கங்கை நவிறலில் வாய்மை நன்மை
நிதியினுட் கொடைக்கு நேரு நிதியமே யதிகம் பெற்ற
மதியினுட் சிவன்பா லன்பு வைத்திடன் மிகவுந் தூய்து
கதியரு டேவின் மேலோன் வயித்திய நாதன் காணீர். (ச)

மன்னிப புதுவை மேய வயித்திய நாதன் பாதஞ்
சென்னிபின் வணங்கி நின்று தெரிசனஞ் செய்தோர் பாவங்
துன்னிப நெருப்பி னாப்பண் டோயுநுண பஞ்ச போலும்
பன்னிய கதிர்முன் ஷில்லா விருளெனப் பாறு மன்றே. (ரு)

தவர்பணி யின்ப மேனீச் சயம்புசந் நிதியின் மேவி
யிவர்தரு பத்தி யன்போ டிறைஞ்சினின் நெதிர்கண் டோர்க்
ளவரவர் வேட்ட யாவு மடைந்தன போலு நெஞ்சங்
கவர்தரு மின்பங் கூடிக் கழிந்திடக் களிப்பு நல்கும். (ரூ)

கொழுந்துசெய்முகில்சேர்மாடப்புதுவையுட்குழகன்சேவைக்
கெழுந்திடமருள்போமுன்சென் நெய்தியெண்ஊகையான்முன்
விழுந்திட வன்பு மேலாம் விமலனேர் மேவி நின்று னர்
தொழுந்தொறும்பெருகுமின்பஞ்சொல்லுதற்கெட்டாதன்றே

ஆவிக்குத் துணையா யன்புக் கண்ணையா யடியார் பாவங்
கோவிக்குங் கருணை மேனிப் புதுவையுட் சூழகன் நன்னைப்

பாவிக்குத் தோறு நெஞ்சம் பரிவுறுத் திருமுன் னின்று
சேவிக்குத் தோறு மின்பத் தித்திக்குத் தெவீட்டா தன்றே. (1)

செறிதரு திருமுன் னின்று தெரிசிக்கும் போதின் முன்னர்க்
குறியெனத் தோன்றும் பின்னர்க் குலவுபெரொளியாய்த்தோ
பொறிபுலன் பெருகி யப்பாற் பூரண னந்த மாகும் [ன்றும்
மறிவுளோர்க் கலந்து னோர்க்கு மப்பதி யமல னம்மா (க)

அண்டர்நா யகன்முன் னோர்க லட்டாங்க மைந்து மேய
தெண்டனித் டோர்க ளிந்தத் தெண்டிரை சூழ்பு விக்க
கண்டராய்ச் செங்கோ லோச்சிக் கதிர்முடி யரசர் வந்து
தொண்டராய்த் தெண்ட னிட்டுத் தோத்திரம் புரிய வாழ்வார்.

வேறு.

கதிருதயந் தனிற் றோழுதோர் கடல்குழ்பூ தானபலன்
கையிற் சேர்வீர், துதிநிகழுச் சியிற்பணித்தோ ராயிரங்கோ தா
னபலன் றோய்வர் வைகன், முதிரிளமா லையிற் றோழுதோர்
கோடிகோ தானபலன் முழுதுஞ் சேர்வ, ரதிகபல னரையிர
விற் றெரிசிப்போர் பரிமகப்பே றடைவ ரன்றே. (கக)

வேறு.

சுக்கிர வாரமுஞ் சோம வாரமு
மூக்கிர னடிதொழு துவக்கு மன்புளோர்
வக்கிர மின்றியவ் வேழு வாரமு
மிக்கவன் பொடுதொழு மேன்மை யெய்துவார். (கஉ)

வேறு.

பநுவ லொழிக்கு மற்றைப் பதியிலோர் மாத் மெய்தி
யிரவொடு பகலு மீச னிணையடி தொழுத பேறு
குருபணிமாட நீடு புதுவையுட் குழகன் றன்னை
யொருபிர தோட காலம் பணிபல னுதவு மன்றே. (கங)

திதிலா ஷங்க டோறுஞ் சென்றுசென் றுறு காலங்
கோதில்பன் னானும் வைகிக் குப்பிடம் பலனெ வர்க்கு
நாதனப் பதியுணின்று நடஞ்செயு நயத்தை யோர்கா
லாதிரை நாளிற் கண்டோ ரடைத்திடு பலனெப் பாமால். (1)

வேறு.

பேசிய மாதங்கள் பிறந்த காளிடை
யீசனை யன்புடனெவர்கள் போற்றினு

நாசமின் முப்பது நாளு மேபணி
மாசக னற்றவம் வந்து சேருமால்.

(கரு)

வேறு.

குருவளரு நீலமணி கண்டனுறை கோயிற்
நிறுவலகு டன்றிரு மெழுக்கி திறத்தார்
பரிவொடுகின் மாலிய மகற்றுபணி செய்வோ
ரருள்பெருகு செல்வம தடைத்துநல மார்வார். (கரு)

வேறு.

பார்விளக்குத் தென்புதுவைப் பரமருறை கோயிலெய்
திப் பகரு நெய்பா, னோர்விளக்கு வைத்தோரும் பவமகன்று
கயிலைபினி லுறைவ ரென்றார், சீர்விளக்கும் பலவிளக்குந்
தூபதி பாதிரற்றுஞ் செய்வித் தோர்தம் பேர்விளக்கும் பெ
ரும்பேற்றை யெவ்வண்ண மென்றதத்தோர் வேசு மாறே. (கரு)

சுரத்திரங்கள் புசுழ்த்துரைக்கு முபர்மாக மாதசுதூர்த் த
சிவிராவி, னேத்திரங்க ளெயிலாது நிருமலனை யருச்சனைசெய்
நேச மேலோர், தோத்திரங்கள் புரியும்வட கயிலைமலை யடைந்
திநுப்பர் தொன்மை யன்னோர், கோத்திரங்க ளெழுமுன்று
நீங்காது துறக்கமதிற் குடிபா வாழ்வார். (கரு)

அரியவருட் சிவநிசியி னெண்ணெய்நறு நெய்நறும்பா
லனாதே னாதி, புரியவிள நீர்கன்னல் பற்பலவாங் கனிச்சா
ரோ டமிர்த பஞ்ச, முரியபஞ்ச கௌவியங்கண் மான்மதஞ்
சந் தனமாட்ட வுதவி னோர்க, டெரியவிளம் புதுமொன்றுக்
களவில்கற்பங் கயிலையினிற் சிறந்து வாழ்வார். (கரு)

அல்லமரு மணிகண்டத் தண்ணன்மகிழ் சிவநிசியி லன்பி
னோடோர், வில்லவிதழ் புனைவித்தோர் தீவினை க ளான்றுநல
மேவி வாழ்வார், சொல்லுமலர் பலவில்ல மருச்சனைகட் கீந்
தோர்க்குத் தோற்றும் பேறு, வல்லவனோ யானுரைக்கக் கயிலை
புறை நத்தியெங்கோன் வழுத்தல் வேண்மே. (உரு)

வேறு.

அருமறைப் புதுவையுள் வயித்தி யப்பனை
யொருசிவ நிசியிடை யுவந்து போற்றியே
யிருவிழி துயில்வரு தெவரி றுக்கினுங்
கருவறு முவிழிக் கடவு ளாவரே. (உரு)

வேறு.

தென்புதுவை நகரீசர் திருக்கோயி லுட்பெருகு சிறப்பி னோடு
மின்புதவுமாரிடந்தைவதமசுர மாணிமாவிலிங்கஞ்செய்தோர்
துன்புதவு தீவினைக றெந்துபிறத் திறந்துபடுந் துயர நீங்கிமே.
யன்புதவுமெய்ஞ்ஞானமடைந்துமலந்தவிர்த்தின்பமடைவர்தா

வேறு.

மருவலர் புரமடு வள்ள லீசனை
யொருவலம் வரவடி பொன்று வைத்திழற்
றிருவலம் வந்தவ ருறையுள் சேர்தருங்
கருவல மகன்றுயர் கதியு மெய்துவார். (உ௩)

ஆவலோ டோர்வல மாய்த்து டன்வரப்
பூவலம் வருபயன் பொருந்தி வாழ்வாரன்
மூவலஞ் சூழ்தர மும்ம லங்கெடு
மோவிஷப் பேரருட் கடலு ளாய்வரே. (உ௪)

குருமணி மாடநீள் கோயி ருழ்த்தெழ
மருவிய புழுதியின் மன்னு தேகத்தா
லொருபிர தக்கண முவந்து செய்தவர்க்
*கிருவகைப் பிணியொடு வறுமையேகுமே. (உ௫)

வேறு.

எங்கனு நிறைத்தபுது வேசருறை கோயி
லங்கபிர தக்கணம தன்பினிய லன்பர்
சங்கைதவிர் வேறொரு தவங்கள்செய் வேண்டா
மங்கையொரு பங்கனடி மன்னுவது முண்மை. (உ௬)

வேறு.

வில்லாக மாமேரு வளைத்தபிரா ளையத்தின் விளங்கு
வாயிற், கல்லாகப் புதுவையுளோர் மனைவாயி விசைந்தபடிக்க
கல்லா வவ்வூர்ப், புல்லாகப் புழுவாகப் பொருந்துவா மீசர்ப
தந் புதழ்த்து கேட்பார், நல்லாக மங்களெலா முணர்ந்தோர்க
ளென்னிலியா நவில லென்னே. (உ௭)

குறைவிலுருத் திரசூக்க முரைத்திறைஞ்ச வேர்க்கெ
ளிதிற் கூடு ஞான, முறையுடனஞ் செழுத்துரைத்துத் தொ
ழுலோர்க்குப் போகமுடன் முத்தி சாரு, மறையுமவன் பெயர்

*இருகைப்பிணி-உடற்பிணி, உயிர்ப்பிணி. உடற்பிணி வாத
பித்த சிலேட்டிமத்தால் வருவன. உயிர்ப்பிணி ஆணவமாயை கண்மம்,

கேட்போ ரலைகடல்குழ் நீளவனிக் கரச ராகிப், பிறைமுடி
சேர் புதுவையான் பிரசமல ரடிநீழல் பேணி வாழ்வார்.(௨௮)

வேறு.

கிறத்திடுங் கருணை யீசர் தெரிசன மிறைஞ்சு மன்பர்
துறத்திடு மின்பம் வேண்டார் துகளறு கயிலை வேண்டார்.
பிறத்திட லுண்டே லந்தப் புதுவைநீற் பிறந்து வாச
முறைத்திடு மடியார்க் கேவ லுவந்துசெய் பணியை வேட்பார்.

குறியுறு சமீவ னத்திற் குடியிருந் தருளே நாளுஞ்
செறியிரு பத்து நாலு திருவிளை யாடல் செய்த
பொறியிறை புதுவை நாதன் புதுமைசேர் மகிமை யாரே
யறிவரெம் மாசான் கூற வறைந்தன மென்றான் சூதன். (௩௦)

வேறு.

தலவி சேடமுந் தீர்த்தவி சேடமுந் தகைசேர்
பலவி சேடமா மூர்த்திவி சேடமும் பகர்ந்தாய்
நலவி சேடமா நினைதொறு நயமுறுஞ் சொல்லச்
சொலவி சேடமா முளப்பரி சுத்தமு முற்றோம். (௩௧)

என்று கூறியச் செளனக விருடிய ரிறைஞ்சி
நன்று நீமுன்னர் நவின்றரு ளிருபத்து நான்காந்
தொன்று தொட்டியர் திருவிளை யாடலைத் தொகையா
வின்று ரைத்தனை யிவையெலாம் விரிவுரை யாக. (௩௨)

இந்த நாளிவ் ரேதுவாத் திருவுள மிரங்கி
வந்த வாடலென் றருளென வினவலு மகிழ்ந்து
சிந்தை வாசுகந் தேகமச் சிவனிடஞ் செலுத்திப்
பந்த நீக்கிய சூதனும் வகைபெறப் பகர்வான். (௩௩)

மூர்த்திவிசேட அத்தியாயம் முற்றிற்று.

சூகத்திருவிருத்தம் ௨௮௬.

— ❦ —

மூர்த்திவிசேட அத்தியாயச் சுருக்கவசனம்.

சூதமுனிகர் ஸைமிசாரணிய முனிகரை நோக்கிக் கூறவார்.
பஞ்சகிருத்தியமாகிய பெரிய விளையாடல்செய்யுஞ் சிவபிரான் புது
வை கரைத்தலே இருபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களை அடியார்
பொருட்டுச் செய்யச் சிவலிங்கவடிவமாகிய பெருந்தருளியிருந்தனர்.

அவருடைய திருப்பெயரை வினையாட்டுக்காவது சொன்னவர்கள் பிறவிக்கடலைக்கடந்து முத்திக் கரையைச்சேருவர், எந்தத்தலத்திலுள்ள சிவபிரான் மகிமையைச் சொன்னாலும் அதிகமாகவே யாருஞ்சொல்லுவார். புதுகையிலுள்ள வயித்தியநாதர் மேன்மையை நாமப்படி யுரைக்க வேண்டுமெனில்லை. அவரைத் தரிசித்தவருடைய மனமே சான்றாக எடுத்துச்சொல்லும். செவ்வத்துள்ளே கல் விச்செவ்வமும் நதியினுள்ளே கங்காநதியும் உயர்ந்தனபோலத் தெய்வங்களுக்குள்ளே உயர்ந்த கடவுள் வயித்தியநாதர். முனிவரே! தெரிந்துகொள்ளுங்கள். அவருடைய பாதங்களை உணங்கித் தரிசித்து நின்றோருடைய பாகம் நெருப்பினுள்ளே யகப்பட்ட பஞ்சைப் போலும், சூரியன் முன்னே தோன்றும் இருளைப்போலும் செட்டு நீங்கும். அவ்வயித்தியநாதருடைய தரிசனத்தக்குப்புறப்பட்டால் மயக்கமெல்லாமதலும். நேரேசென்று அட்டாங்க வணக்கஞ்செய்தால் அன்பு மேலாகுகளும். பலதரந்தொழுதால் எய்தும் ஆனந்தஞ் சொல்லுதற்கடங்காத. சிவலிங்கமூர்த்தமாகிய புதுகைநாயகரை நேரேநின்று தரிசிக்கும்போது அவர் முதலாவது சிவலிங்கமாகத்தோன்றுவர். அசன்மேல் ஜோதிமயமாகத்தோன்றுவர். அதன்மேல் சச்சிதானந்தரூபமாகத் தோன்றுவர். இன்னும் அம்மூர்த்தியை அட்டாங்க பஞ்சாங்க வணக்கஞ்செய்தவர் ஒருவராலும் கண்டிக்கப்படாதவராய் ஏனைய அரசர்வந்து தம்மை வணங்கு அரசாட்சிசெய்து வாழ்வார். சூரியோதயத்திலே அவரைத் தொழுதவர்கள் பூதானபலனடைவார்கள். உச்சிக்காலத்திலே பணிக்தோர்கள் ஆயிரம் கோதான பலனைப்பெறுவார்கள். மாலைக்காலத்திலே தரிசித்தவர்கள் அசுவமேதஞ்செய்த பலனையடைவார்கள். சுக்கிரவாரமுஞ் சோமவாரமுஞ்சென்று உணங்கினவர்கள் எல்லாவாரமுஞ்சென்று தொழுத பிரயோசனத்தைப் பெறுவார்கள்.

மற்றைய தலங்களிலே யொருமாத மிரவும்பகலுஞ் சிவபிரான் திருவடிகளைத்தொழுத பலனைப் புதுகைநாயகரை யொரு பிரதோடகாலத்திலே வணங்கினபலன் கொடுத்தவிடம். பிறதலங்களிலே பலகாலம்போய் ஆறுகாலமுஞ் சிவலிங்கப்பெருமானைக் கும்பிடும் பலன் புதுகையிலே நடராசருடைய திருவடிகளைத் திருவாதிரையிலே தரிசிக்கும் பலனுக்குச் சமமாகும். மாதப்பிறப்புத்தோறும் வயித்தியநாதரை வணங்குவாராகில் மாத முப்பதுகாலும் வணங்குந்தவப்பயன் கைகூடும். அவருடைய ஆலயத்திலே திருவலகு

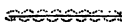
திருமெழுக்குப்பணியும் நின்மாலியத்தைப் புறத்தே யொதுக்கும் பணியுஞ் செய்பவர்கள் செல்கப்பொருளடைந்த நன்மையனுபவிப்பார்கள். அவரது கோயிலிலே யொரு செய்விளக்கேற்றிவைத்த உர் கைலாசத்திலே போயிருப்பானால் பல செய்விளக்கும் தூபதீபம் பணிமாறலுஞ் செய்வித்தவர் பெறும் பேற்றை யென்போலிக் கொள்வண்ண மெடுத்துக்கூறுவது. ஸிசிமாதச் சிவராத்திரியிலே நித்திரையின்றி உயித்தீசரை யருச்சினைசெய்து தோத்திரஞ் செய்தவர் கயிலாயத்தையடைந்த உசிப்பர். அவரது இருபத்தொரு தலை முறையிலுள்ளாருஞ் சுலர்க்கபதவி உடைந்த காழ்ந்திருப்பர். அவ்விராத்திரியில் சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு அபிடேகஞ்செய்ய எண்ணெய், நெய், பால், தயிர், தேன், இளகீர், கருப்பஞ்சாறு, பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகொளவிய முசலியவை கொடுப்போர் அளவிறந்தகாலங் கயிலாசமலையில் வீற்றிருப்பர். ஒரு விலங்கெடுத்து அவ்விராத்திரியிலே சிவார்ச்சனைக்குக் கொடுத்தவர் தீவினைகளை நீக்கி யின்பமடைந்திருப்பர். பல விலங்குகள் கொடுப்பவர்பெறும்பேற்றை கந்தி தேவர்தருஞ் சொல்லவேண்டும் என்னாலே கூறமுடியாத அவ்விராத்திரி முழுதும் நித்திரையின்றிப் புதுவைசீசர் ஆலயத்திலே யெவரிருந்தாலுஞ் சிவ சாரூபபதவி யடைவர்.

அவ்வாலயத்திலே பலவிதமாகிய இலிங்கத் தாபித்துப்பூசித்தவர் சகல மரணத்தினிங்கி மெய்ஞ்ஞான காழ்வடைந்திருப்பர். அவ்வயித்தியகாதரைப் பிரதக்ஷணம்வர அடியெடுத்துவைத்தால் அடியெடுத்துவைத்தவர் வீட்டிலே இலக்குமி குடியிருப்பன். உயர்ந்த கதியும்பெறுவர். ஒரு பிரதக்ஷணம் வந்தாநாகில் இந்தப்பூமண்டலத்தைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்த பிரயோசனத்தைப் பெறுவார். மூன்று பிரதக்ஷணம் வந்தவர்கள் மும்மலங்கெடுத்தித் திருவருட்கடலுள்ளே யழுத்திப்பிழைப்பார்கள். புதுவையாயகாத கோயிலிலே கீழே விழுந்து புழுதிபடியக் கும்பிட்டெழுந்த ஒரு பிரதக்ஷணஞ் செய்தவர் உயிர்ப்பிணியாகிய மும்மலமும் உடற்பிணியாகிய காத பித்த சிலேட்டும் வியாதிசூனம் வறுமைபு நீங்கப்பெறுவர். அங்கப்பிரதக்ஷணஞ்செய்தவர் வேறே தவஞ்செய்ய வேண்டவதில்லை. உயித்தீசர் திருகடியையடைவது சத்தியம். ஆகையுணர்ச்சியுடையவர் புதுவைநாயகர் ஆலயத்தின் திருவாயிற் கல்லாகவாவது அய்யரின ன்ளார் வீட்டு வாயிற் கல்லாகவாவது, புல்லாகவாவது, புழுவாகவாவது பிறக்கும் வரத்தையே அடையிடம் வேண்டுவர். அன்றியும் அ

சூரியன் பூசித்த அத்தியாயம்.

சுக்

வாத தொண்டர்களுக் கேவல்செய்யும் வாதையும் வேண்டவர். புதுவைநாயகன் உருத்திரசூக்க மந்திரஞ்சொல்லி வழிபடுவோர் க்கு ஞானங்கிடைக்கும். பஞ்சாக்கா.மூச்சரித்த வணங்குவோர்க் குப் போசமு முத்தியுங்கிடைக்கும். அவாத திருநாமங்களைக்கேட் பவர் அரசாப்பிற்றித் திருவடி நீழலப்பின்னடைவர். சமீபன மாகிய புதுவையிலே பெருத்தருளியிருத்த இருபத்தான்கு திருவி னையாடல்செய்த வயித்தியநாதமூர்த்தி மான்மியத்தை யாவானந்த ரைப்பர். வியாசமுனிவ ரருளிச்செய்தபடி யுங்களுக்குச் சொன் னோம்” என்று சூதரிஷி சொல்லச் செனனாகாதியர்க்கேட்டு அவரை த்தொழுத “புதுவைநாயகர் செய்தருளிய இருபத்தான்கு திருவி னையாடல்செய்யுத் தொகுத்த அருளிச்செய்தீர். அத்திருவினையாடல் கள் இன்னகாலத்த இன்னருக்காகச் செய்தனவென்று இனி விரித் துச்சொல்லி யருளவேண்டும்” என்றகேட்க அவ்வாறே சூதமுனிவர் சொல்லுவாயுயினர்.

முதலாவது

சூரியன் பூசித்த அத்தியாயம்.

விதுவை நாளு மிலைந்தவன் பூங்குழன்
மதுவை நாற்றிய மங்கையொர் பங்கின
னிதுவை நாடயி லென்னும் விழியினர்
புதுவை நாயகன் பொற்பதம் போற்றுவாம்.

(க)

வேறு.

சூரிய ஞான மோனர் குலவுதென் புதுவைமேய
சீரிய னருள்வி நோத வயித்திய நாத தேவ
னீரியல் வனச பாத நித்தலும் போற்றிச் சூழ்த்து
சூரியன் பேறு பெற்ற காதையைச் சொல்ல லுற்றாம்.

(உ)

செங்கதிர் முன்னே நாளிற் திருக்கயி லாய வெற்பைப்
பங்கமி லுன்பு பொங்கப் பற்பல வைகல் சூழ்த்து
மங்கையொர் பாகம் வைத்த வாதனை வழத்திப் போற்ற
வங்கண னுளமி ரங்கி யாதுகின் வேட்கை யென்ன.

(ங)

*மித்திர னிறும்பூ தெய்தி விரைந்துபொன் னடியில்விழ்து
பத்திர முடனெ முந்து பரிவுற வீருகை கூப்பி
வத்திர முகம லாந்து முடியுடல் வணங்கி நின்று
புத்தியுட் பத்தி யோடு மின்னன புகல லுற்றான். (சு)

வேறு.

பனகா பரண சரணஞ் சரணம் பரிபூ ரணனே சரணஞ்
சரணஞ், சனகா சரணந் தாயே சரணஞ் சகலா சரணந் த
னியே சரண, மனகா சரண மமலா சரண மபயா சரண மது
லா சரணங், கனகா சலகோ தண்டா சரணங் கயிலைக் கிரிவா
ழ் கண்டா சரணம். (ரு)

வேறு.

சங்கு சக்கரன் நேடிய தாமரைத் தாளா
பங்க யாசன னேடிய பகர்முடி நீளா
செங்கை யங்கன சச்சிலை சேர்ந்ததிண் டேரீளா
கங்கை யஞ்சடைக் கண்ணுதற் கந்தர காளா. (சு)

புத்தி முத்திக னுயிர்க்கெலா மருளிய புனீதா
நித்தி யாவுன தேவலா னீணிலந் தினஞ்சூழ்ந்
தெய்த்த லுத்தன னினியுன தீணையழக் கன்பு
முத்தி யின்பமு நல்கெனக் கதிரவன் மொழிந்தான். (எ)

வேறு.

அண்ணலவ் வுரையெ லாங்கேட் டன்புசெய் தலரி யஞ்சேல்
கண்ணகன் ஞாலம் போற்றுங் கயிலைபோற் புதுவைப் பா க
வெண்ணிய புதுவைதன்னுட் டசயம்புவாய் முனைத்திருப்போ
நண்ணியப் பதியி லேகி நமையருச் சனைசெ யென்றான். (அ)

முக்கணம் பெருமான் கூறு மொழிகளா லுளம கிழங்கே
யக்கணம் விடைகொண் டேகி யாதித்த னமல மேய
தெக்கண கயிலை யொப்பாந் தென்புது வையினைச் சார்ந்து
முக்கியப் பதியி லுள்ள மகிமைகண் முழுதுங் காண்பான். (இ)

அத்தலங் கண்ட போழ்தி லகங்குளிர் மகிழ்ச்சி பொங்க
மெய்த்தவ மடைந்தோர் போல மெய்ப்புள கங்க ளோங்கு
மத்தகை விலங்கு புட்கள் கொடும்பகை யகன்று கூடித்
தத்தமின் முயங்கு மாங்கோர் தாய்பெற்ற தனையர் போலும்.

*மித்திரன் - குரியன். டசயம்பு - சுயம்பு.

வேறு.

சிங்கமு மியானையுஞ் செறியு மேரிடம்
பங்கமில் புலியொடு பசுக்க ணட்புறீஇத்
தங்களிற் கூடியோர் துறையிற் சார்தரும்
பொங்கர வுடன்மயில் களிபொ ருந்திடும். (௧௧)

அரிமுலை போதக மருந்து மன்புடன்
கரிமுலை யருந்தும்வெவ் வரியின் கன்றுகள்
வரியுழு வையின்முலை வளரு மான்முலை
யுரியவக் கன்றுக ளுண்ணு மாறியே. (௧௨)

வேறு.

அரவின் முட்டைமேற் கீரிக ளடைகிடர் தகலுங்
காவில் கீரியின் பறழ்களை யாவுகள் காக்கு
முரகுவண்டமுங் கலுழனா லுதவுமுட் டைகளும்
விரவி மாறியே பொறித்திடு மீதடை கிடந்து. (௧௩)

வேறு.

அலகிடுங் தென்றல் வந்தே யகற்றிடுஞ் செம்மல் யாவுஞ்
சிலபசு நிரைகள் வந்தம் முன்றிலைச் சுத்தி செய்யு
மிலகிடுந் திருமெ முக்கா விறைத்திடுங் கோற்றேன் றுரு
பலமல ருகுப ராகங் கோலமார் பணிகள் செய்யும். (௧௪)

வானரம் வாவி மூழ்கி வனசபத் திரமெடுத்துத்
தூற்று நீரும் பூவுந் துகளின்மாக் கதவி தந்த
கானலுங் கனியுங் கொண்டு கதிர்மணி யிலிங்கம் வைத்தே
பூணில் பூசை யாற்றி யுச்சிமேற் கரங்கள் கூட்பும். (௧௫)

அரவுக் ளங்க ணெய்தி யணிமணி விளக்க மிடடுப்
பரவி யிலிங்க மேனி நிழல்பட மறைக்கும் பையாற்
கர சிலார் புழிந்து போற்றிக் கைம்மலர் தூவல் போலும்
விரவுநீர் தருக்கள் வண்டு மிழற்றவி் சொரியு மன்றே. (௧௬)

தித்திக்கு மொழிச்சு கங்கள் செயுஞ்சிவ கீர்த்த னங்கள்
பத்திக்கு முதன்மை போலுங் குயிரிரு முறைப்பண் ணோது
மெத்திக்குங் கவரி மான்கள் சாமரை யிரட்டும் வாலாற்
புத்திக்கு ளன்பா மந்தி பூசனை யிடங்க டோறும். (௧௭)

வேறு.

அடுத்திடுங் கவிக்குல மங்கை யாரவே
யெடுத்திடு மணிகளை யிலிங்க மென்னவே
படுத்திடுஞ் சிங்கமா சனங்கள் பண்பொடு
கொடுத்திட முதுகின்மேற் குறித்து வைக்குமால். (கஅ)

வேறு.

தந்திக டடத்துண் முழுகித் தாற்றுமாங் கனிம ருப்பி
னத்தலில் வைத்து வாச நறுமலர் சென்னி சேர்த்து
முந்தரீ டிதக்கை யானீர் முகந்துகொண் டன்பி னோடு
மந்தமா விலிங்கம் போற்றி யருச்சனை புரியு மாதோ. (கக)

வேறு.

கோசல கோமயங் கொடுத்துப் பின்னரு
மாசக லானின மடியுட் பாலையவ்
வீசனார் திருமுடிக் காட்டு மேறுகண்
மூசலில் சங்கிதி முன்ப டெக்குமால். (க௦)

அறச்செயல் புரிந்திடுஞ் சரியை யாளர்போன்
முறச்செவிக் கரிதிரு முன்ன ரெய்திறற்
றிறச்சிவ லிங்கமீ தென்று தேறியே
விறற்செவி வளிவர விசிறி விசுமால். (க௧)

அத்திரி மிசைச்சுனை யருவி தாபுறத்
தத்திமுன் குதித்திடுங் தரங்கப் பேரொலி
மத்தன வொலியெனத் திருமுன் மாதர்போற்
சுத்தமா நடமயில் சுற்றி யாடுமால். (க௨)

வேறு:

இத்தகை யாய மேன்மை யெண்ணில் பலவுங் கண்டு
கொத்தழற் பஞ்சு போலுங் கொடியதீ வினைக ணீங்கிச்
சித்தமின் புறக்கண் டப்பாற் சென்றிடப் பாணு கோடி,
யொத்தொளிர் முளைத்தி ருந்த வுத்தம விலிங்கங் கண்டான்.

ஈசான திசையின்மேய வெழிற்சிவ கங்கை கண்டான்
மாசாரு மலங்க ணீங்க விற்பவா ரிதியி லாழ்த்து
தேசாரு மனத்த னாகிப் பற்பல தெண்ட னிட்டே
யாசான்போற் கூறு மண்ண லருச்சனைக் கன்பு வைத்தான்.

அகம்புறஞ் சுத்தி செய்தே யருத்தியிற் றனது தேச
முகம்பெறு கிரணத் தாலே மூண்டெழு மழுத விந்தாற்
செகம்புகழ் புதுவை யீசன் றிருமுடிக் கபிடே கித்துச்
சுகம்பெறு மன்பு நாராற் கிந்தனைத் தொடையல் சாத்தி. ()

வண்மைசேர் புலன்க ளைந்தான் மணிவிளக் கங்க ளேற்றித்
தண்மையி லாசை யென்னுந் தனிப்பரி வட்டஞ் சாத்தி
யண்மைசேர் கருவி யென்னு மாபர ணங்கள் பூட்டி
யொண்மைசேர் தன்னை யுண்ணத் திருவமு தாகவூட்டி. (௨௮)

பகர்தரு மன்பு நீரா லருக்கிமி பாத்தி யாதி
முகமனன் கியப்பி நல்கி மோகமென் சாந்தம் பூசி
நகைமுகக் களிப்பி னோடு நான்மறை மனுக்க ளாய்
துகளறு மலர்க ளிட்டெத் தூயவாச் சனைகள் செய்து. (௨௯)

யானறும் போது தோற்று மெழிற்புகைத் தூப நல்கி
யூனினே நீக்கி யோங்கு மொளியருட் டப மேந்தி
மானமில் கீழு மேலு மற்றுமுள் ளொடுபு ரம்பு
மேனிமிர் ஞான மென்னுங் கருப்புர விளக்க மேந்தி. (௩௦)

மீண்டுமர்ச் சனைகள் செய்து வேததோத் திரம்பு ரிந்தே
யாண்டவ னீனி விங்க மதுநவ நீதம் போலும்
பூண்டவன் புளமு ருக்கும் போதினிற் புவன மெங்கு
நீண்டபே ரொளியா னந்த நிறைதரு ளேயம் போலும். (௩௧)

இந்தவா றுளமுங் கண்ணுங் கவர்தா லேய்தி முன்னே
செந்தமிழ்ப் புதுவை மேய சிவக்கொழுந் தரிய சேவை
புந்தியு ளன்பு பொங்கத் தரிசனஞ் செம்து போற்றிப்
பந்திரா சங்க ணீக்குந் தோத்திரம் பகர லுற்றான். (௩௨)

வேறு.

பதியே சரணம் பரமா சரணம் பரிபூ ரணனே சரணஞ் சரண
நிதியேசரணநீனேவேசரணந் தெரியேசரணநீறையேசரணம்
மதியேசரணம்மனுவேசரணம்மறையேசரணம்வாழ்வேசரணங்
கதியேசரணம்புதுவைப்பதிவாழ்கருணாகரனேசரணஞ்சரணம்.

வேறு.

அங்கசன் வேவ கோக்கு மழல்சொரி நயன பாலா
சங்கையி லுயிரி ளைப்புத் தவிர்த்திடத் தடியுஞ் சூலா

பங்கமி லால காலம் பருகிய கண்ட நீலா
பங்கமார் புதுவை மேய புதழ்க்கரு *ணல வாலா. (௩௨)

இரைத்திடு கங்கை மேய சட்டயில்வா ழிந்து கண்டா
வுரைத்திடு மமர ருய்ய வுயர்விட முண்ட கண்டா
நிரைத்திடு மூலக மெங்கு நிறைந்துறை நீள கண்டா
திரைப்புனற் புதுவை மேய சிவகாம வல்வி †கண்டா.

இந்தவா ரேத்தி னானைத் திருவுள மிரங்கி நோக்கி
முத்தனு மடியார் வாஞ்சை முடிப்பவ னாத லாலுன்
சிந்தையின் வேண்டுகோளென் செப்பெனத்திருமுன்றாழ்த்து
புத்தியற் புதத்தோ டச்சம் பொருத்திட வணங்கி நின்று. (௩௪)

இருகரஞ் சிரமேற் கூப்பிப் பரிதியு மின்ன வேண்டும்
பெருகுநின் பாதத் தன்பு பிரிவற வருளி யென்றும்
பொருவரு நின்னை நித்தம் போற்றிடும் போக மீத்து
கருணையங் கடலே யுன்ற னேவல்செய் கருத்து கல்கி. (௩௫)

காத்தருள் செய்ய வேண்டு மென்றுசெங் கதிரோன் கூறி
யேத்திடப் புதுவை யீச னினிமைசேர் கிருபை யோடு
போர்த்தபேரொளிமார்த் தாண்டாபுகல்வதுகேளுன்னெஞ்சி
லார்த்தியை யொழிநீ வேட்ட தருளுவ மொழியக் கேட்டி. (௩௬)

முத்திய வுலக மியாவு மொழிசரா சரங்க ளெல்லா
நத்தம தானை யாற்றா னேடப்பதற் கைய மின்ற
லத்தயில் கால மியாவு மளந்திட வேண்டும் பாரிற்
சத்திவந் தனைக ளாதிதவங்கணன் மகங்கண் மற்றும். (௩௭)

உதயத்திற் சிருட்டி வெப்பா முச்சியிற் நிதியுன் ரேசு
புதைவுற்ற மாலை தன்னி லொடுக்கமாம் புகலு கின்ற
சிதைவற்றதொழிலகண்முன்றுத்தினந்தொறுநடாத்தவென்றங்
கதியுற்ற நீயே வைக்கு முன்னிலைக் கருவி யாவை. (௩௮)

ஆதலான் முறைமை யோடு மவனியின் முயல வேண்டித்
தீதறு புதுவை யோடு மேருவைத் தினமுஞ் சூழ்தி
சாதகம் மருளான் மேரு வலஞ்செயு மினைப்புந் தாக்கா
கோதிலா னந்த வாழ்வு மிம்மையே கொடுத்தோ மின்னும்.

எத்தொழி னீசெய் தாலு மிதயத்தி லுண்மை யாக
வத்தொழி லேவ லென்றே யாற்றிகம் மருளைச் சார்தி
பொய்த்தொழி னீங்கி யின்பம் பொருத்துதி பின்னர் ஞான
முத்தியுமடைவையென்று முன்னவன்மொழிந்தான்மன்னோ.

வேறு.

அண்ண லன்புட னியம்பிய மொழியெலா மகத்து
ளெண்ணி யின்பமே லோங்கிட விருகணீர் சொரிய
மண்ணின் வீழ்த்துற வணங்கிமுன் னெழுந்துள மகிழ்த்து
கண்ண ளிப்பெருங் கருணையைப் போற்றினன் ருழ்த்து. (1)

வேறு.

அந்த வேலையிற் சமீவன மெண்டிசை யடர்ந்து
வந்து வானுற வோங்கிய வுளமவை நோக்கிப்
பந்த நீங்கிய பரிதிகண் னெள்ளமும் பரிவுற
மித்து சேகரன் சேவடி யிறைஞ்சிநின் றியம்பும். (சுஉ)

என்ன காரண மெங்கணுஞ் சமீவன மெய்த
லன்ன தின்னதென் றுரையென வங்கண் னருள்வான்
மின்னு நின்கிர ணங்களி னுல்விளை விந்து
துன்னி மேவவிச் சமீவனந் தோன்றிய தின்று. (சுங்)

ஆன தன்மையா வித்தரு நிழலெமக் காரு
ஞான பூமியா மிதுவென நாதனு நவிலப்
பானு நெஞ்சகம் பரிவுறப் பாவச மடைத்தே
பூன மின்றிய வமலனோ டொருமொழி யுரைப்பான். (சுசு)

தேவ தேவவிச் செழும்பதி செப்பினோர் நீனைவோர்
தாவி வந்துளோர் தடத்தினுட் படிந்தவர் சார்ந்து
மேவி நிற்பதம் பணிபவர் வாசஞ்செய் விமல்
ரேவ ராயினுங் கதிபெற வருளென விரந்தான். (சுரு)

பன்ன காபர ணன்றிரு வுளமிகப் பரிந்து
முன்ன ரிப்பதி மகத்துவ முள்ளதான் முயன்று
பின்னு மிவ்வரங் கேட்டனை தந்தனம் பெருக
வின்னு நிற்பணிக் கேகென வியம்பினு னிறைவன். (சுகு)

அத்த னேவலைப் பத்தியோ டகத்தினுட் கொண்டு
நித்தன் சேவடி யன்புட னிலமுறப் பணிந்து

சித்த மின்புற விடைகொடு போந்துசெங் கதிரோன்
சுத்த மார்தரு புதுவையோ லேகெலாஞ் சூழ்ந்து. .. (சஎ)

வேறு.

உலகுள வுயிர்கள் யாவு முறுஞ்செயன் முயலும் வன்ன
மிலகுபே ரொளிப ரப்பி யிறையடி மறவா தேத்தி
யலகிலா கான்கள் வைகி யருள்வழி யேவல் செய்து
திலகவா னுதவி பங்கன் சேவடி நீழல் சேர்த்தான். (சஅ).

சூரியன் பூசித்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆசத்திருவீருத்தம் ௧௩௪.

சூரியன் பூசித்த அத்தியாயச் சுருக்கவசனம்.

கையிசாரணிய முனிவருக்குச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார். திரு
க்கவிலாயமலையைச் சிவந்த கிரணங்கனையுடைய சூரியன் பூருகமொ
ருகாலத்துப் பலநான் பிரசக்ஷணஞ்செய்து உமாதேவி சமேதராகிய
செபெருமானை யன்பினாலே அவரது நாமங்கள் பலவற்றையுங் கூ
றித் தோத்திரஞ்செய்து வணங்கி நின்றான். அந்தத் தோத்திரத்தைக்
கேள்வியுற்றத் திருவுளமிரங்கிச் சூரியனைப்பார்த்துக் கவிலாசபதி
“உன்னுடைய விருப்பமென்ன” என்று கேட்டருளினார். உடனே
சூரியன் வணங்கி நின்ற “சகாமி! உம்முடைய ஆஞ்ஞாபினாலே கி
லவுலகத்தை சித்தியருஞ் சூழ்த்தவந்து எய்த்தவிட்டேன். இனி யும்
முடைய திருவடிக்குத் தொண்டுசெய்யுமன்பும் மோக்ஷமும் கொடுத்த
ருளும்” என்னலும், அதனேட்டசிகுபிரான் “சூரியனே! இந்தத் திருக்
கவிலாசமலையைப்போலும் புதுவையென்னுந் திவ்வியகேசத்திரத்தி
லே சுயம்பு மூர்த்தியாக யாம் திருவுருக்கொண்டிருப்போம். அங்குச்
சென்று கம்மைப் பூசனை செய்வாயாக” என்றருளிச்செய்தனர். உ
டனே சூரியன் விடைபெற்றுக்கொண்டு புதுவையென்னு மடகார்
கனாகத்திலே சென்று ஆங்குள்ள பற்பல வணக்கனையும்பார்த்துக்
சத்தோஷமுற்றுப் பின்னர் கோடிசூரியப்பிரகாசம்போல் முனைத்தி
ருக்குஞ் சிவலிங்கத்தைத் தரிசித்தச் சிவகங்கையிலே ஸ்ரான
ஞ்செய்து தன்னுடைய கிரணத்தாலுண்டாகிய அமுத லீர்த்தவினா
லே சிவலிங்கப்பெருமானை யபிதேகஞ்செய்த அருக்கியபாத்தியாதி
கொடுத்த விதிப்படி மந்திரங்களாலே பூசித்தத் தோத்திரஞ்செய்

து நின்றான். சிவலிங்கப்பெருமான் அவனது பூசைக்குத் திருவுள மிரங்கிப்பார்த்த “உன்னுடைய வேண்டுகோள் யாது?” என்று கேட் கச்சூரியன் “சுவாமி! உம்மைத் தினந்தோறும் பூசிக்கும் பெரும்பேறு நல்கிக் காத்தருளவேண்டும்” என்றதும் சுவாமி சூரியனைப்பார்த்த “எல்லா வுலகத்திலும் காலத்தை யளப்பதற்குஞ் சந்தியாதி தவங் கண்முடிப்பதற்கும் நீயே கருவியாயிருக்கின்றாய்! உன்னுடைய உத யகாலமே இருட்டி; உச்சிக்காலமே திதி; மாலைக்காலமே சங்கரமா ம். ஆதலால் இம்முத்தொழிலுக்கும் நீயே கருவியாயிருக்கின் றாய். இந்தப் புதுவைத்தலத்தோடே மகாமேருவையும் தினந்தோறும் வலஞ்சுற்றி வருவாயாக. உனக்கு யாதொரு வருத்தமுஞ்சேராது. சிவானந்த வாழ்க்கையையும் இம்மையிலே தந்தோம். நீ எந்தத்தொ ழிலைச்செய்தாலும் கம்முடைய ஆஞ்ஞானயென்றே பெண்ணிச்செய்து கம்முடைய கருணையைச் சார்வாய். இறுதியிலே மோகமுமடை வாய்” என்று கூறியருளினார்.

அதேட்டுச் சூரியன் ஆனந்தக்கண்ணீர்சோரக் கீழேவிழுந்து வணங்கி பெழுந்த துதித்த நிற்கும்போது எட்டுத்திக்கும் ஆகாயத் தை யளாவி வன்னி விருகைகளோங்கி வளர்ந்து வனமாகத் தோ ன்றுதலும் சூரியன் கண்டு பேராச்சரிய மெய்தி இதற்கு? யாதொர ணமென்று பணிவுடன் கேட்டான். சிவலிங்க வடிவாகிய வயித்திய நாசேசுவரர் “உன்னுடைய கிரணங்களினால் விளைந்த வித்துவானது எங்கும்படர்ந்து இந்த விருகைகளாயிற்று. இந்த விருகைத்து நி ழுவிலே காமெப்போதும் வசித்திருப்போம். இந்தத்தலமும் ஞான தலமாகும்” என்றருளிச்செய்தனர். அதேட்டுச் சூரியன் கனிகூர் ந்த “சுவாமி! இந்தப்புதுவைத் தலத்தை நினைத்தவர்கள், துதித்தவர்கள், இங்கே வந்திருத்தவர்கள், சிவகங்கையிலே தீர்த்தமாடினவர் கள், உம்முடைய திருவடிவை வணங்கினவர்கள் ஆகிய எல்லாரு ள்கு மோகாத் தந்தருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்த வே ண்டிக்கொண்டனன். சிவபிரானும் கேட்ட வாமெல்லாங்கொடுத்து “உன்னுடைய பணிவிடைக்கேருவாய்” என்று திருவருள்சார்தனர். உடனே சூரியனுக் தோத்திரஞ்செய்த வணங்கிச்சென்று போய்க் கட்டளைப்படி நடந்து அளவற்றகாங்கள் செல்வப் பின்னரிச் சிவபி ரான்றிருவடி நீழல்க்கலந்திருந்தான்.

இரண்டாவது

துருவாசர் பூசித்த அத்தியாயம்.

வானாகி வளியாகி வளர்கனலாய் வனமாகி மண்ணு மா
கி, யூனாகி யுயிராகி யுயிர்க்குயிரா யொளியுணர்வா யோங்கி யா
வுர், தானாகித் தணையடைத்தோர் மலமகற்றிப் பேரின்பத் தரு
மா னந்தத், தேனாகி நிறைந்தருளும் புதுவைவயித் தீசர்பதஞ்
சிந்தை செய்வாம். (க)

வேறு.

பகலவன் புதுவை யீசன் பதமல ரருச்சித் தேத்திப்
புகலரும் பேறுபெற்ற மேன்மையைப் புகன்றே மிப்பாற்
றுகளறு தவத்து நேசத் துருவாச முனிவன் போற்றி
யிகலறு பூசைசெய்த காதையை யியம்ப லுற்றும். (உ)

வேறு.

பயிலு மேழ்புவி யேழ்கடல் பகர்ந்திடு மேழு
சயில மற்றுள தீவுக ளையையுடன் றாணி
வெயிலு லாமிட னெங்கணுர் தன்னொளி விளக்குங்
கயிலை யங்கிரி யானந்த லகரிபாக் காணும். (ங)

அந்த மாமலை யுச்சியீ தகன்களை நீரா
விந்த வாவொடு தவழ்தலா விரசத வொளிகள்
வெந்த நீரணி மேனிபோற் கவின்விளங் குதலான்
மந்த மென்னீடை யுமையவள் கணவனை மாணும். (ச)

பெரிது பற்பல முயற்சியின் வருபயன் பேணி
யரிதின் வந்துதம மகத்திருத் தருந்துவர் மானச்
சரியை யாதிகள் புவியிடை யியற்றுநற் றவர்கள்
கருதி வந்திருத் தருந்துவர் கயிலையிற் பயனே, (ரு)

வேறு.

அளந்திடற் கரிய மேன்மை யக்கயி லாய நாப்பண்
வளந்திகழ் செம்பொன் மேய நவமணி மண்ட பத்தி
னிளங்கதிர் கோடி யொன்றா யுதித்தெழுத் திருந்த தென்னக்
களந்திக் மூல கால கருணையங் கடவி ருந்தான். (சு)

துருவாசர் பூசித்த அத்தியாயம். ௫௯

இரும்புயன் முன்னர்த் தோன்று மிந்திர தனுமின் போலுஞ்
சுரும்புறு குழல்பு ஞரர் துலங்குபொற் பட்டர் தோன்ற
விரும்பிய மதியைப் பைய விழுவூடப் பழகி ராகுக்
கரும்பணிக் குருளை போலுங் கதிர்முகஞ் சுட்டி காண. (௭)

சூரசங் கார வேலுந் துயமா யவனு மீனு
மீரமார் கருணை மேய வினைவிலோ சனங்க ளென்ன
வாரமின் னிரைபொற் றேசு மரியசெம் பவளத் தேசும்
வீரமாய் விரவி மேவும் வெண்ணகை யதரம் போலும். (௮)

செங்கதி ரிரண்டு போலுந் திகழ்தரு பதம ராகம்
பொங்கொளிக்குழைகள்வன் னைச் செவியிடைப்பொலிந்துமல்க
வங்குபி லிசைவெண் சங்க மன்னகந் தாத்தி சைந்த
மங்கல நானும் பூணு மணிவடம் புரண்டு மின்ன. (௯)

பன்னரு முயிர்க ளியாவும் படரிடர்த் துயர்க ணீங்க
வின்னருள் சுரந்து போக மீந்தருள் கொங்கை வெற்பை
மின்னென துடங்கித் தேய்த்து சுமந்திட மெலிந்து வாடுஞ்
சின்ன துண் ணிடையும் பட்டும் பனைத் தெழுதிகிரித்தோளும்.

சுந்தரக் கடலின் மேய வாலமேற் றோயு மால்போ
லந்தவா ரிதியிற் றோன்று மலையுமஞ் சுழியு மென்ன
முந்தெழி லொழுது மேனி யுகரமு முரோம பந்தி
வந்தமென் னிரன்ம டிப்பு முந்தியும் வயங்க மாதோ. (௧௧)

தொடியணி நாள மேந்துந் துகளிலம் போரு கம்போற்
படிபுக ழறங்க ளியாவும் பாலனம் புரியுங் கையு
மடிமையில் புத்தி முத்தி வழங்குதும் வருதி ரென்ன
மிடியகல் சிலம்ப லம்பும் விரைமல ரடியு மின்ன. (௧௨)

வேறு.

கோமள மாகதக் கொடியை யொத்திடுஞ்
சாமனை மகிழ்வொடு மருங்கிற் சாரவே
வேமழல் விழிக்கரி வதன வித்தக
ஐமவே லவனிரு மருங்கு நண்ணவே. (௧௩)

மண்டல மருந்திய மாயன் பங்கயன்
விண்டலம் புரப்பவன் விண்ணு ளோர்தின

மெண்டிசை காப்பவ ரியக்கர் சாரணர்
பண்டரு கின்னரர் பகர்விச் சாதரர். (கசு)

சித்தர்கிம் புருடர்கள் சிறந்த நாகரோ
டொத்தனை கருடர்கந் திருவ ரொப்பிலா
நித்திய ரிருடியர் முனிவர் நித்தலும்
பத்திசெய் கிரியையர் சரியைப் பண்புளார். (கரு)

பொருவரு மியோகிகள் புனித ஞானிகள்
கருவறு முத்தர்கள் கணங்கண் மற்றுளோர்
சுருதிகண் மிருதிக டெளி லங்கமோ
டொருபதி னெட்டென வுரைபு ராணநூல். (கக)

மருத்துவ ரிருவர்கள் வசுக்க ளெண்மர்க
ஞருத்திர தொகைபதி னொருவர் சூழ்கரு
விருத்திகொள் கதிற்கன்பன் னிருவர் மின்னொளி
குருத்திகழ் முப்பத்து மூன்று கோடிபேர். (கௌ)

மற்றுளோ ரேவரும் வந்து சந்நிதி
முற்றவு மிடத்துகை முடியின் வைத்தடி
யற்றபன் மரமென வவனி தாழ்த்தெழுந்
திறந்து துயரெனத் திருமு னெய்தியே. (கஅ)

வேறு.

சந்நிதி நேரே நின்று தாடொழு தேத்திப் போற்றி
நன்னிதி யடைந்தோர் ரென்ன நவையறு களிப்பி னூழ்த்து
பின்னரு மிடைதல் கண்டு கத்திகைப் பிரம்பாற் றூக்கப்
பொன்னெடு மகுட கோடி யுடைத்தும்பின் போகா ராகி. (க)

வேறு.

இலவின்கனி சூழங்கிளி யென்னப்பய னின் றூஞ்
சொலவின்கனி மொழிமங்கையர் துன்பங்கடு றந்தே
பலவின்கனி யீமெர்யத்திடு பான்மைத்தென மொய்த்துக்
குலவின் கனி மொழிபங்குறை கோணத்தரி சித்தார். (உ0)

வேறு.

இவ்வணந் தொழுது தத்த முறைமையிற் சிலரி ருப்பக்
கைவளஞ் சென்னி கூப்பிச் சிலரெதிர் கண்டுநிற்ப்
பொய்வணந் தவிர்த்த வேத மாகமம் தரமே போற்ற
வய்வண முகிலக ளென்னத் தேவனுந் துபியொ லிக்க. (உக)

துருவாசர் பூசித்த அத்தியாயம்.

சூக

வேறு.

மேனகை யுருப்பசி*யாம்பை மெல்லியர்
கானமு நடனமும் களித்தி யுற்றவே
கானவி யும்புரு கார தாதிந
ஞானமில் செவிக்கிசை யமுதமுட்டவே. (உஉ)

மாமக னாமகள் வாழ்த்த மங்கலங்
காமுறு மிருடியர் முனிவர் கற்பினர்
சேமமா ராசிபல் லாண்டு செப்பவே
சாமர மடவியர் தாமி ரட்டவே. (உ௩)

வேறு.

பிந்தாது பணிகண் மற்றும் வேறுளோர் பேணி யாற்ற
மந்தாரம் பாரி சாதங் கற்பக மரம்வி ளங்குஞ்
சந்தான முத்த மாரி சந்தனத் தருக்க னைந்துஞ்
சிந்தான ம்ணியுங் காம தேனுவு மணியொன் பானும். (உ௪)

வேறு.

இவையெலா மருள்வழி யேவ லாற்றிடச்
சவையவர் சூழ்த்திடத் தார கைக்குளே
நவைதவிர் கதிரென நடு சுந்தரக்
சூவையெனுஞ் சிவையொடுங் கோனி ருத்தனன். (உ௫)

வேறு.

சித்த மீசனை நேசமா நினைதரு நியமன்*
சித்த சுத்தியும் பத்தியு நிறையருட் செல்வன்
முத்தன் மும்மலம் வேரொடுங் களைந்திடு முனிவன்
மத்த மாவென வெங்கணுந் திரியருண் மனத்தன். (உ௬)

அலைகடல் சுவறி மாசி லம்பரத் துளங்கி மேரு
மலைதலை கீழாய் நீரில் வானமீ னுதிர்ந்து தேசார்
கலைமதி கதிரகண் மாறிச் சென்றகா லத்து நின்ற
நிலைகலங் காந நேசத் துருவாச னீத முற்றோன். (உ௭)

யாதுகா ரணமோ வெம்மா வியம்புதற் கரிதி ராகு
கேதுவால் விழுங்க வுள்ளங் கிளரிரு சுடர்கள் போலு
மோதும்வா தனைகண் மேலிட் டெள்ளொளி யருள்ப துங்கத்
தீதக விரவி யேகச் சேரிருட் படலம் போலும். (உ௮)

துயதன் னொருநெஞ் சத்தைச் சுமெகங் காரத் தோன்ற
நேயமார் முகமுங் கோடா நெஞ்சமும் புலர்த்து வாழ.
மாயவல் விடத்தா லஞ்சி வந்தடை மால்விண் னோர்போ
னாகன் சவையி னங்க ணெய்தினு னநெ டெங்கி. (உக)

அடைத்தடி வீழ்த்தெழுந்து சென்னிமீ தங்கை கூப்பிக்
குடைத்தளி முரலுங் கூத்தற் கோமளப் புச்சைப் பாலோ
டுடன்படு கயிலை யென்னு முயர்மலை மருந்தை நோக்கி
மிடைத்தெழு துயர நீங்க வின்னன விளம்ப லுற்றான். (உ௦)

வேறு.

பரிபுர பங்கய பாதா சரணம் பகர்சது மறைபணி நீதா
சரண, மரிபிர மற்கறி வரியாய் சரண மகிலமு நிறைதரு பெரி
யாய் சரணங், திரிபுர மெரிதரு நகையாய் சரணத் திருவடி
நினையார் பகையாய் சரணங், கரியுரி திகழ்தரு காயா சரணங்
கயிலைக் கிரிவாழ் நேயா சரணம். (உக)

விடையாய் சரணம் விமலா சரணம் விபலா சரணம் விகி
ர்தா சரணஞ், சடையாய் சரணத் தலைவா சரணத் தத்தாய்
சரணத் தாயே சரண, முடையாய் சரணம் முறவே சரணம்
முணர்வே சரணம் முரியாய் சரணங், கடையா மெனையாள்
கதியே சரணங் கயிலைக் கிரிவாழ் பதியே சரணம். (உ௨)

வேறு.

அத்த நேயெம தையனே யுன்பனே யருள்சேர்
பித்த நேசடைப் பிறையனே பெரியபி ரானே
சித்த நேயுயர் தேவனே தேசனே சிவனே
முத்த நேபிழை பொறுத்தரு ளெனமுனி மொழிவான். ()

வெள்ள நள்ளினி லுறைபல னாவுலர் விதிபோற்
றெள்ளு முள்ளொளி நின்னரு ளடைத்துமித் தீயேன்
கள்ள மாரகங் காரத்தி னாற்கருத் தழிந்தேன்
வள்ள லேயெனத் தாங்குதல் வண்புக முன்றான். (உ௪)

வேறு.

இத்திற மேத்தி னான யிறைவனுங் கருணை கூர்ந்து
முத்தென வொளிநு மூர லுமையவன் முகத்தை நேக்க
வுத்தமி கருணை மெய்த்தா யாதலா லுளத்தி லன்போ
டத்தனை யிறைஞ்சிப் போற்றி யாதாத் தியம்ப லுற்றான். (உ௬)

வேறு.

சந்தத நிற்பதஞ் சாரு நீதிய
னந்தமி லன்புள னடியர் தங்குளின்
முத்துறு பத்திசேர் முதன்மை யெய்தினோன்
பந்தமின் முனிக்கருள் பாவி யென்றனள். (௩௬)

பரைபகர் மொழிகளைப் பரிந்து கேட்டுளங்
கரையறு கருணையங் கடலுங் கூறுவான்
றரைபுகழ் முனிவர சாற்றக் கேளினித்
திரைகடல் சூழ்புவித் தேக்கி ணத்தினில். (௩௭)

வேறு.

பொன்புவி மடவா ரேதுப் பொருந்திய வரசை நீத்த
வன்புடை யோர்க ளென்று மாசைசேர் சமீவ னஞ்சூழ்
தென்புது வைத்த லத்திற் சிந்தையு ளுவந்தெக் காலு
மின்புரு வாய சோதி யிலிங்கமா முளைத்தி ருப்போம். (௩௮)

அப்பதிக் கேகி நம்மை யருச்சனை விதிவ ழாது
மெய்ப்பரி வொடுபு ரிந்தால் வெந்துய ரகலு மென்று
செப்பியே யண்ண லேகென் றருளினன் மிகழ்த வத்தோ
னெப்பிலா விடைகொண் டானு வறுதியோடுவந்துசெல்வான்.

கயிலைகே தாரங் காசி காஞ்சியூர் திருக்கா ளத்தி
யெயின்முது குன்ற மாரு ரியம்புமா யூசங் கீரங்
குயிலிசை பொழில்சூழ் தில்லை சீகாழி கும்ப கோணம்
பயின்மறைத் திருவை யாறு பகர்திரு வாலங் காடு. (௪௦)

திருவிடை மருதூர் காரூர் திருவண்ண மலையா னைக்கா
பொருவறு தாயு மாணோன் மிரிசிரா மலைபுத் துரு
வெருவறு திருவி ராமீச் சுரமுடன் வியன்*பூ வண்ணங்
கருவறு திருவா டானை கமழ்புனல் வாயில் கண்டு. (௪௧)

பரங்கிரி சுழிய லேட கம்பகர் மதுரை வேட்ட
வரந்தரு மாப்ப னல்லூர் மல்லல்சேர் திருக்குற் றுலக்
திரம்பெறு திருநெல் வேலித் திருப்பதி யுள்ள வெல்லாக்
தரம்பெறு பத்தி யோடுத் துருவாச முனிவன் றுழ்த்து. (௪௨)

வேறு.

அண்ணல் கூறிய வருள்வழிப் புதுவையை யடைந்து
கண்ண கன்பதி மகிமைபைக் களிப்பொடுங் கண்டு
பண்ணி னேர்மொழி பாகனை யருச்சனை பண்ண
நண்ணி யெங்கணுந் தேடினன் கண்டில னவிர்தான். (சூங)

இந்த னத்தினு ளெரியெனப் பாலுணைய் யெனவுங்
கந்த னத்தனு மறைந்தனன் யாதுளக் கருத்தோ
வந்த னத்துமை பங்கினன் றிருவினை யாடன்
முந்த னத்தனு மறிவொனா வுரைமுடி வன்றோ. (சூச)

அண்ட கோழக ளனைத்தையு மோர்கணத் தாக்கி
மண்டு மக்கணத் தொடுக்கிய வல்லவன் றனக்குக்
கொண்ட தன்குறி யென்பொருட் டான்மறை குறிப்பைக்
கண்டு ளத்தினி லற்புத மெய்துதல் கருத்தோ. (சூடு)

ஆத லாலரன் கருணையின் செயலையா ரறிவார்
தீத வாரிறை சிந்தையேன் றீமைக ளியாவோ
கோதி லிந்தனங் கடைந்தெரி கொள்பவர் குணம்போ
லேத மற்றிடுந் தவம்புரி வேனென வெழுந்தான். (சூசு)

வேறு.

சிதைவறு சமீவனத் தீசு திக்கினிற்
சதுரமா விரைவினிற் பன்ன சாலையொன்
றதுலமா வமைத்துளத் தருத்தி யெய்தியே
முதுசிவ கங்கையின் மூழ்கித் துய்துடன். (சூஎ)

வேறு.

சாலையு ணுப்ப ணெய்திப் பங்கயா சனத்தி ருந்து
சீலமா ரஞ்செ முத்தை விதிப்படி செபித்துத் தோன்று
மோலமா ரருளைக் கூடி யுறவொடு பகையைக் கண்டு
துலமார் சகல கேவ லங்களைத் தூர்த்து தள்ளி. (சூஅ)

அகம்பரி சுத்தி செய்தவ் வகத்தினு ளன்பு பொங்கச்
செகம்புகழ் கயிலை மேய தேவர்க டேவை யன்று
முகந்திகழ் விழியாற் கண்ட முறையொடுங் கருதிப் பாவித்
திகம்பர மருளு மென்ன விடையறா துளத்தி ருத்தி. (சூக)

வேறு.

காம மாதியா மறுவகைக் களைகளுங் கடிந்து
தூம மாரெரி யெனச்சுடும் புலப்பிணி தூர்த்தே
யேம மேவிட வுளக்கணற் கண்டுக்கோண் திருந்தான்
வாம மேகலை பாகனை யேகனை வழுத்தி. (௫௦)

பத்தி யன்பொடு சிவகங்லகத் தடத்தினுட் படிந்து
நித்தி யம்புரி சந்திவந் தனைத்தொழி னிறுவிப்
புத்தி நீர்வளி யொவ்வொரு காற்புசித் திருந்தே
யித்தி நம்பல நாட்டவஞ் செய்தினி திருந்தான், (௫௧)

வேறு

இருளொளி யெனவிரு ளியல்பிற் றேன்றிய
மருடெரு ளெனமருள் வழங்கு மம்மலந்
தெருண்மரு ளெனத்தெளி தெருளின் றன்மையா
மருளையு மறைத்திடு மளத்தற் பாலதோ. (௫௨)

வேறு.

வித்துக ளாயெ வைக்கு மிருவகை விருத்தி யெய்துஞ்
சித்துகண் மருளும் வண்ண முடலுறச் சேர்த்துக் கட்டு
முத்துக ளிடை ய ருத முழுமலத் தன்மை தன்னைச்
சத்துக ளறிவா ரென்னே யவரையுந் தாக்கு மன்றே. (௫௩)

இத்தகு மலத்தின் றன்மை யித்திற மாத லாலே
மெய்த்தவம் பன்னு ளாற்றத் துருவாச மேலோன் றன்னை
மொய்த்தது முழுது நீங்க முன்னவன் கருணை பூப்பக்
கொத்துறு மிரவி யென்னப் பரவொளிக் குறியைக்கண்டான்.

வேறு.

தாயளி நிகர்சிவ கங்கை தன்னுளே
நாயக னருளினு னவையி றிப்பிய
வாயிர விதழ்க்கம லத்தி னன்பொடு
மேயதோ ரிவிங்கமொன் றெய்தக் கண்டனன். (௫௫)

வேறு.

மாதம் பத்துஞ் சுமந்து மகப்பெறும்
பேதை யானென வத்துயர் பேர்தல்போல்
வேத மாதவன் செய்தவ வெத்துயர்
போத னைக்கண்ட வக்கணம் போனதே. (௫௬)

கனவு கண்ட கடுத்து யாக்குழு
கனவு வந்திட நாச மடைதல்போன்
முனித வத்தின் வருத்த முழுவது
மனக னைக்கண்ட வக்கணஞ் சென்றதே.

(௫௭)

வேறு.

இந்தவா றுடவின் றுன்ப மிதயமார் துன்ப மியாவு
முத்தனைக் கண்ட போழ்தே முடிந்திட முனியெ முத்தே
யெந்தையே யீசா வென்று நிலமுறத் தாழ்த்தெ முத்து
கித்தனை யணைந்து புல்லச் சென்னிமேற் செங்கை யேற.

()

வரக்கணற் கண்ட காட்சி யனல்விழி வழியா கச்சென்
றாக்கென வுளமு ருக்கக் கிடுத்துரைத் தன்பு பொங்கத்
திரக்கரு ணையனைப் பின்னர்க் கண்டநற் காட்சி சென்றுள்
ளிரக்கமாரமுதம்போலு மினிமையைவினைத்ததன்றே.

(௫௯)

இருவிழி யருவி சோர விதயத்து ளின்ப மோங்க
வுருவுரேர மம்பொ டிப்ப வுவத்திரு கான டிப்பப்
பெருகிய வுபிரன் னாரைப் பிரிந்துபின் பெற்றோர் போலு
மருகலி லன்பால் வாய்விட் டலறியீ தறைய லுற்றான்.

(௬௦)

வேறு.

நாரணற் கரியாய் போற்றி நான்முக னறியாய் போற்றி
யாரணப் பொருளே போற்றி யதினுறை மறையே போற்றி
காரணத் தருளே போற்றி காரணங் கடத்தோய் போற்றி
பூரணத் தனியே போற்றி புதுவைநா யகனே போற்றி.

(௬௧)

இறைவனே போற்றி போற்றி யீசனே போற்றி போற்றி
யறவனே போற்றி போற்றி யநகனே போற்றி போற்றி
ஹவனே போற்றி போற்றி சுத்தனே போற்றி போற்றி
மறைதுதி நீதா போற்றி வயித்திய நாதா போற்றி.

(௬௨)

நாதனே போற்றி யென்று நவின்றேத்து முனிவன் நன்னை
வேதனு மறியா வெந்தை விளம்புமம் பரவாக் காக
யாதனை யொழிநீ யஞ்சே லெமதிடத் துணது பத்தி
சோதனையெவர்க்குத் தோன்றமறைந்துபின்றோன்றினோமால்.

இச்சயி வனத்தி னள்ளி னென்றுநா மிலிங்க மாக
சிச்சய மாவி ருப்போங் கண்டனை யிப்பா னீயும்

பொச்சமி லன்பி னோடு மருச்சனை புரிதி யென்றே
யச்சமின் முனிவன் காண விவிங்கத்து ளடைந்தா னன்றே.

இவ்வகை கண்டு மீண்டு மிறைஞ்சிவீழ் தெழுந்து சென்றே
யவ்வகை யருகு போந்து வள்ளலா ரருளைப் பெற்றுச்
செவ்வையி னருச்ச னைக்குச் சிந்தனை விரைவு கூடக்
கவ்வையார் தாங்க மேய கங்கையுட் கழிதின் மூழ்கி. (௬௫)

வேறு.

சந்தி வந்தனை செபதவஞ் சதுர்பெற முடித்துக்
கொந்து சேர்தரு பன்மலீர் கோதிலா தெடுத்துச்
சிந்தை யன்பொடு மரவிர்த மாமலர் தேட
வந்து தோன்றின சிவகங்கைத் தடத்தினுண் மன்னி. (1)

அண்ண லார்திரு ஷுருளி னு லாயிர மிதழ்க
ணண்ணி யெங்கணுந் திப்பிய வாசமா பயந்து
கண்ணு நெஞ்சமுங் கவர்தரு கவினுடைக் கமலம்
புண்ணி யத்தவன் கண்டனன் கொண்டனன் பூகழ்த்து.

வேறு.

ஆண்டவன் பாத மன்போ டருச்சனை வழிபா டாற்ற
வேண்டிய திரவிய யங்கள் விப்பிர ரேந்தி லல்க
மாண்டபே ருவகை யோடு வரதன்முன் னெய்திப் பார்மே
னீண்டகை குவித்தட் டாங்க தண்டமா நெடிதின் வீழ்த்து.

எழுத்துநின் னுணை யாய வின்னருள் பெற்றி ருந்தே
யழுத்திடு மபிடே காதி திரவிய மமுது மற்றுந்
தொழுந்தகைப் பாத்தி யாதி சோர்வற வீமைத்துப் போற்றிச்
செழுத்தவமுனிவன் பூசைசெயுஞ்செயன்முறையைச்சேர்ந்தான்.

மூத்துறு திருத்து வார மூர்த்திகட் கருச்ச னாதி
வந்தனை யியற்றிப் பஞ்ச சுத்திகண் மரபி னாற்றி
நிந்தையி விதயமாரு நளினமார் நேசத் தன்னைப்
புத்தியுள் வியந்து போற்றிப் புனிதனை மகிழ்த்து வாழ்த்தி. (௭௦)

தேகியா யிசைந்த தன்னைத் திகழ்சிவ மாகப் பாவித்
தேகமா யிரவி கோடி யெனவொளிர் சிவனை நெஞ்சத்
தோகையா வாக னாதி யுதவியே தாப னாதி
போகமார் சன்னி தானஞ் சன்னிரோ தனம் புரிந்து. (௭௧)

சூஅ

புதுவைத் தலபுராணம்

முன்னிய வாச னுதி மூர்த்திமூ லங்க னோதி
வன்னமென் மலர்கள் சாத்தி மரபுளி யாவி னேந்துத்
துன்னிய வெண்ணெய் நென்மா தூயமென்மஞ்சனெல்லி
பன்னிய வான றும்பா றயிரீற்று நெய்ப் சுந்தேன். (௭௨)

சுருக்கரை கனிகொள் சாறு தண்ணிள நீர்கண் மற்றும்
விருப்புட னாட்டி நன்னீ ரிடையிடை மேவ வாட்டிக்
கருப்புரச் சுந்த னுதி குழம்பவை கமழ்ச் சாத்திச்
சுருக்கமி லமுத ளித்துத் தூபதி யங்கொ டெத்து. (௭௩)

அனகவி சேட மாய வருக்கிய மபிடே கித்தே
யினியவொண் டிருவொற் றுடை யிசையவீ ரம்பு லர்த்திப்
புனிதபட் டாடை சாத்திப் பூதிநீ ரணிந்து போற்றிப்
பனிவிரைக் கலவை சாந்தம் பரிவிலே பனம்பு னேந்து. (௭௪)

பற்பல மலரால் வேய்ந்த பற்பல தொட்டயல் சாத்தி
யற்புத மனுக்களோதி மலர்களா லருச்சித் தேத்திப்
பொற்புறு மிலய போக வங்கமா வரணம் போற்றி
வெற்புமின் பூசை யாற்றி வியநிலே தனங்க ணல்கி. (௭௫)

வேறு.

தாம்பூ லாதி முகவாசந் தகையோ டருளிச் சுந்தவிரைக்
காம்பார் தூப தீபமணங் கமழா லத்தி மற்றுளவு
மேம்பா டாகப் பணிமாறி விளங்கும் பாத்தி யாதி கல்கித்
தேம்பாடலுடன்மறைமொழியாற்றிருமுன்னேதோத்திரப்பூரித்து.

வேறு.

சேரூச வுபசா ரத்தந் தூயனை யருச்சித் தேத்திப்
பாடுறப் புரிந்த பூசா பலனொடு தனையு மீந்து
தேடிய வன்பி னோடு மரகர சிவாய வென்றே
வீறே நிலத்தட் டாங்க விதமுறப் பணிந்தெ ழுத்து. (௭௭)

இயம்பிடுந் தேகச் செக்கி விசைந்த திண் மலக்க ரும்பை
நயம்படப் புரிந்த பூசை முசலமா நனிகெ ருக்கப்
பயம்படு சாறு போலு மிருகணீ ரருவி பாய
வியம்பட வலங்கள் செய்து சுருதியாற் புதழ்வி ளம்பி. (௭௮)

தொழுதுதி யானஞ் செய்து சொன்மனச் செயலாற் சுட்டி
யெழுதிட வரிய சோதி யிசனைச் சிறும கார்போ

லமுதமு திரங்கி யன்போ டம்மையே யப்பா வென்றன்
பழுதுறு துயர்தீர்த் தாள்வா யென்றென்றே பகருங் காலை.

வேறு.

பஞ்சா னனமு நீள்சடையுஞ் சடைமே னீள்பா ளோதியுந்
துஞ்சா வியல்பா முகத்தோறுந் தோன்று மூன்று சுடர்விழியு
ஞ்சார் மிடறு முமைகூறு நாகா பாண னைகவனப்பு
மஞ்சே லென்னு மபயமொடு வரத காழு மடியிணையும். (அ௦)

வேறு.

தெரிவுற முனிவன்முன் செம்ம றேன்றினு
னரிதரி தெனமுனி யற்பு தத்தொடும்
பரிபுர மலாடி பணிந்து வீழ்த்தெழுந்
துரியவன் புடன்மகிழ்ந் துரைக்க லுற்றனன், (அ௧)

அரவணைக் கடவுளு மம்பு யத்தனுஞ்
சிரமுறு பற்பல காலந் தேடியுங்
கரவக லடிமுடி காணொ ணுதவப்
புரகர வாகா போற்றி போற்றியே. (அ௨)

வேறு.

தற்பராபரனே போற்றி தாணுவே யானே போற்றி
சிற்பரை பங்கா போற்றி திகழ்சடைக் கங்காய் போற்றி
யற்புதத் தேசா போற்றி யம்பா கேசா போற்றி
பொற்பமை நீதா போற்றி புதுவையா ணுதா போற்றி. (அ௩)

உலகெலாம்படைப்பாய்போற்றி யுலகெலாம்புரப்பாய்போற்றி
யுலகெலாந் துடைப்பாய் போற்றி யுலகெலா மானாய் போற்றி
யுலகம்வே றானாய் போற்றி யுலகெலாம் புகழ்வோய் போற்றி
யுலகெலாம் பணிந்து போற்று முயர்புது வையனே போற்றி.

தூயனே போற்றி யென்று தோத்திரம் புரிந்து நின்று
நாயனே யென்னை யாண்ட நாதனே நினை யென்று
சேயமோ டருச்சித் தேத்து நினைவருள் செய்து தீய
மாயமா லணுகா வண்ணம் வரமெனக் கருளு கென்றான். (௧)

வேறு.

அண்டர் நாயகன் முனிவர்ன் பணிக்கக மகிழ்ந்து
முண்ட கப்பதத் தருச்சனை முயல்வார் தத்தோந்

தொண்டி னுலெமைப் பூசைசெய் திவணிநு தூயோய்
பண்டை யாணவ முனைத்தொட ராவகை பகர்வோம். (அ௬)

என்று கூறியெம் மிறைவனு மிவிங்கத்த னாய்தி
யொன்றி னுனைனச் சூதனுஞ் சவுனகர்க் குரைத்தா
னன்று நன்றென வம்முனி வாருள நயத்து
துன்று மன்பொடு சூதமா முனியடி தொழுது. (அ௭)

பேத மின்றியே பூவின னுர்மணம் பெறல்போன்
மாத வம்புரித் துயர்துரு வாசமா முனிவன்
காதை நீசொலுஞ் சொலுந்தொறுங் கருத்துரைந் தருகி
யேத நீங்கின மேன்முபன் நதுவிளம் பென்றார். (அ௮)

துருவாசர் பூசித்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆசத் திருவிருத்தம் ௪௨௨.

— — —

துருவாசமுனிவர் பூசித்த அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

செனனகாதிபர் கேட்கச் சூதபுராணிகர் சொல்லுவார்:—எல்
லாவுலகங்களினுந் தன்னுடைய பிரகாசத்தை விளக்கிக் காட்டுகின்ற
அனப்பதற்கரிதாயி மான்மியமுள்ள திருக்கூதலாயமணியின் மத்தி
யில் நவரத்தினங்களாலே செய்யப்பட்ட ஒரு மண்டபத்திலே சரு
வாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு எல்லா அலகங்களும் பிர
காசிக்க உமா தேவியாரொருபக்கத்திலும் யானைமுக விராயகக்கடவு
ளும் வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய முருகக்கடவுளு மிரண்டுபக்கத்தி
லுமிருக்கக் கோடிசூரிய ரொருங்கு நிரண்டு உதயஞ் செய்ததுபோ
லக் கருணையக்கடலாகிய சிவபிரானெழுந்தருளியிருந்தனர்.

இவ்வாறாகப் பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன், திக்குப்பாலகர், இய
க்கர், சாரணர், மின்னார், வித்தியாதார், சித்தர், கிம்புருடர், நாகர்,
கருடர், கத்திருவர், இருடியர், முனிவர், சரியை மிரியை யோகஞா
னமார்க்கத்தார், சீவன்முத்தர், சிவகணங்கள், வேதங்கள், ஸ்மிருதி
கள், புராணங்கள், மருத்தவர், அட்டவசக்கன், பதினொரு ருத்திரர்,
பன்னிருசூரியர் முதலியோர்கள் வந்து அடியற்ற மாம்போலே
சேழேவியுத்த பணித்தெழுத்த தோத்திரஞ்செய்த மகிழ்ச்சியடை
ந்து, மருடகோடிக ளுடைபடும்படி திருக்கூதேவர் பிரம்பரீஷடக்க
வும் போகாதவராய்ச் சூழ்த்த சிந்தைத் தேவதூதபி முழங்கவும்
மேனகை, யுருப்பியாதிய தேவப்பெண்கள் நடனஞ்செய்யவும்,

துருவாசர் பூசித்த அத்தியாயம் ௭௧

தம்புருவாசர் இசைப்பாட்டுப் பாடவும், இலக்குமியுஞ் சரசுவதியும் மங்களவாழ்த்துப்பாடவும், ருஷி பத்தினிகன் பல்லாண்டு கூறவும், தேவப்பெண்கள் சாமரை வீசவும், பஞ்சதருக்களுஞ் சிந்தாமணியுங் காமதேனுவும் பாமேசுரனுடைய திருவுளக்குறிப்பின்படி யேவல்கள் செய்யவுமிருந்த சமயத்திலே உணவம், மாயை, கண்மம் என்னு மும் மலக்களையும் கேரோடறுத்தெறியு கிலைகலங்காத துருவாசமுனிவர் வந்த சிவபிரானை மஸ்காரஞ்செய்து தோத்திரம்புரிந்து “சுவாமி! உம்முடைய திருவருளைப்பெற்றிருந்தும் அடியேனுடைய எண்ணத்திலே அகங்காரமானது அதிகரிக்க மிக வருத்தமுற்றேன். அதனை யொழித்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனும், பக்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்த உமாதேவியார் கேட்டுச் சுவாமியை நோக்கி, “இம்முனிவன் பத்தர்களுக்குள் சிறந்தவன். இவனுக்குத்” திருவருள்புரியுமென்று யிமார்த்தித்தனன். உடனே சிவபிரானும் முனிவரை நோக்கித் “தெக்கினதேசத்திலே சமீபவனமாயிவ புதுவைத்தலமெனவொன்றிருக்கின்றது. அத்தலத்திலே யெக்காலமுஞ் சோதிவிலக்கமாக முனித்திருப்போம். அங்கே சென்று கங்கை வியதிப்படி பூசனை புரிவையாகி துன்னுடைய மனக்கலை யொழியும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

உடனே துருவாசமுனிவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுக் கேதாரம், காசி, காஞ்சி, முதலிய திவ்யகோத்திரங்களைத் தரிசித்துப் புதுவைத்தலத்திலே வந்து சேர்ந்து சோதிவிலக்கத்தைத்தேடிக்காணான் மதியவங்கி “அடியேன்செய்தகுற்றங்கள் எவையோ? இனித் தவஞ்செய்தாயினும் எம்பிரானைக் காண்பேன்” என்று ஈசானதிகிலே பன்னசாலைசெய்து பதுமாசனத்திலிருந்து மனம் பரிசுத்தராய்ப் பஞ்சாக்கர செபஞ்செய்த சிவபிரானை விருதயத்திலேயிருத்தி விதிப்படி நிட்டைகூடிப் பலநாளிருந்தனர். பின்னர் அவரது இருதயத்திலே சோதிவிலக்க தரிசனங்கிடைக்கத் தரிசிக்கும்போது சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தினுள்ளே திருவருளாலே ஆயிரமிதழோடுகூடிய தாமரைப்பூமலர, அதனாலே சிவலிங்கப்பெருமான் வீற்றிருந்தனர். அவரை முனிகர் கேரிலேபார்த்த நெடுநாளாகத் தவமுயன்ற வருத்தமுந் தரிசனங்கிடையாத கலையு நீங்கப்பெற்று நிலத்திலேவிழுந்த குழ்பட்டுப் பலவாறு துதிசெய்து நின்றனர்.

அப்போது சிவபிரான் திருவருளாலே யசரீரிவாக்காக “முனிவனே! உன்னுடைய பத்தித்தன்மையை யெல்லாருக்குத்தெரியும்

படி வெளிப்படுத்தப்போருட்டு இதகாறு மறைத்திருத்தோம். இச் சமிகனத்தின் மத்தியிலே இவ்வகருபமாக இருக்கின்றோம். நீ கம் மையே யருச்சினை செய்வாயுட" என்ற அருளிச்செய்த இலிங்கத் துள்ளே சென்றிருத்தனர். அதனோடே தருகாசமுனிவர் சிவகம் கையிலே ஸ்ரானஞ்செய்து சந்திவந்தனை முடித்து ஆங்குள்ள ஆயிர விதம்தாமரை மலர்களெடுத்தப் பின்னுள் பூசைக்குவேண்டிய நிர வியங்கனெல்லாம் வரகழைத்துக்கொண்டு சிவலிங்கப்பெருமானை யபிடேக மலங்காரக் தூப தீப வைவேத்தியங்களால் விதிப்படி பூசி த்து வணங்கித் தோத்திரம்பண்ணிப் பூசாபலனைச் சிவபிரானுக்கே யர்ப்பணஞ்செய்து சிற்கும்போது திருவருள் காந்த சிகபெருமான் ஐத்தமுக்களும் அபயகரத கரங்களும் உமதேவியாரொருபாகமும் தோன்றத் திருவுருக்கொண்டு காட்சி கொடுத்தனர் அப்போது தரு காசமுனிவரானந்த பரகசராய் வணங்கிச் "சுவாமி! உமைப்பூசை செய்யுமெண்ணத்தை யளித்து ஆணவமலமாகிய அகந்தாரத் தொட ராவையெருள் செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர். சுவாமி அதனோடு "முனிவனே! கம்மைப் பூசித்திருக்கும் வரந்தத்தோம். இத்தலத்திலே யங்கனஞ் செய்திருக்கக்கடவாய், ஆணவமுண்ணைத் தொடராவண்ணம் காமுனக்குச் சிலகாலஞ்சென்றபின்பு உபதே சஞ்செய்வோம்" என்றருளி இலிங்கத்துள்ளே மறைத்தனர்.

மூன்றாவது.

ஞானோபதேச அத்தியாயம்.

ஒவாது கணமேனு மறத்தலின்றி யுணர்வோர்க ளுள்ள நீங்கா, மூவாத முழுமுதலை யெனையுமெடுத் தாளவட்ட மூர் த்த மாகி, மாவாது புரிமனத்தைத் திருத்தியரு ளீர்தருளும் வரதன் றன்னைத், தேவாதி தேவர்தொழும் புதுவைவயித் தீச னையெஞ் சித்தை சேர்ப்பாம். (க)

வேறு.

நீரத னீல வண்ண னிருமல பாதத் தேடச் சாரத மாது ராதன் சடைமுடி கெடுகா ணேட ஷீரத யாவி னன்பர்க் கேவல்செ யீசன் கீர்த்தி காரத னரசற் கோது முறைமையி னவில்வன் சூதன்.

வேறு.

மங்கை பங்கனைத் தொழுந்துரு வாசமா முனிவன்
பங்க யஞ்செறி சிவ கங்கைத் தடத்தினுட் படிந்து
பொங்கு பத்திசேர் நித்திய நியமங்கள் புரிந்து
செங்கை யாரவோர் பழுதிலாச் சிசுமூல ரெடுத்து. (ங)

வேறு.

திருமுடிச் காட்ட வேண்டுந் திரவியம் பலவு மீட்டிப்
பொருவரு மழுது வர்க்கம் புகலுப கரண மியாவு
மருமறை யவர்க ளேந்த வாகமந் தடைவி னன்பு
மருவுப சார நேசம் வண்மைக ளிதைய ருது. (ச)

மந்திர கிரியை யோடு பாவனை மயங்கா-வண்ணஞ்
சுந்தையுட் கவர்ச்சி யின்றுச் செப்பிய முறையி னென்று
நந்திடி லுளத்தி லச்ச நணுகிட வுடறு ளங்க
விர்தவா றடைந்து தேவ தேவனை யருச்சித் தேத்தி. (ரு)

சிதைவறு சாம கான வழுதிரு செவியி னூற்றி
யிதயமார் வேண்டு கோளை யிரந்தரந் தடுத்து வேட்டு
நிதிபெறு வறிஞ னென்னத் திருமுன்னர் நின்று நோக்கிப்
பதியெழுந் தருளு மென்னத் திசையெலா மருண்டு பார்ப்பன்.

இப்பரி சோர்ப கற்போ லெண்ணில்பல் காலம் பூசித்
தப்பனே யைய நேயெம் மண்ணலே யெனவ ணங்கக்
கப்புடை விறகைக் கையால் வருந்திடக் கிடையச் செந்தி
யொப்பென வருச்ச னத்தான் மெய்யுணர் வுதித்த தன்றே.

கண்ணிய தருண கோடி சூரிய காந்தி மல்க
மண்ணிய மோன ஞான முத்திரைக் காமவ யங்க
வெண்ணிரண் டாண்டி னீண்ட வாயுளி னிளிமை மேனிக்
கண்ணிரண் டெனே கண்டிடார் கருத்தையுங் கவர்வ தாகி.

முக்கணன் நிகழி விங்க மூர்த்தியு ணின்று தேசார்
தெக்கினு மூர்த்த மாகத் திருவரு ஞருவங் கொண்டே
யெக்கணத் தெவரும் போற்ற வெழுந்தரு ளியல்பு நோக்கி
யக்கணத் தடியிற் றுழந்தான் றுருவாச வருந்த வத்தோன். (ஊ)

விரைமல ரடியிற் பல்கால் வீழ்ந்துவீழ் தெழுந்தெழுந்து
கரையறு சோதி யின்பக் கடலைநீர் கானுந் தோறு

எசு

புதுவைத் தலபுராணம்.

முரையறு கேசம் பொங்க வுடலெலாம் புளக மோங்கத்
திரையறு முத்தி போலுத் திகழ்சி வானந்த மெய்த. (க௦)

அதிசய மடைந்து தூய வீகமுக மலர்த்து வேதத்
துதிசெயமதிக்கவொண்ணுச்சொற்பொருள்கடத்துமுன்னுள்
விதியொடு மாலுத் தேட வெளிப்படா துயர்த்த தேவை
மதிசய மடைந்து சோர்த்து மொழிதீர் மாறிக்கூறும். (க௧)

சோமனைத் தரித்தாய் போற்றி சுரந்தி தரித்தாய் போற்றி
சாமனை யெரித்தாய் போற்றி கீரியுரி பரித்தாய் போற்றி
மாமனை வதைத்தாய் போற்றி வஞ்சனை யுதைத்தாய் போற்றி
பூமனைப்புரத்தாய் போற்றி புதுவையு ளிருத்தாய் போற்றி. ()

சித்தனைக் கரிய தேவ தேவனை நின்னைப் போற்றி
வந்தனை புரிய யானே வல்லனுண் மகிழ்ச்சி கூர
வென்றனை யேன்று கொண்டிங் கெழுந்தரு ளியல்பு தூக்கின்
முத்தநிள்கருணை த்தன்மையன்றியோர்மொழியுமுண்டோ. ()

செம்மனின் கருணை மேனித் தெரிசனஞ் செய்த போழ்தே
மும்மலக் குழக்க ணீங்கி முழுவது மின்பத் தாழ்த்தேன்
வெம்மைசேர் காம மாதி வேரறப் பறித்து போன
வம்மவிவ் வதிச யப்பே றுர்பெறு வார்க ளையா. (க௨)

இவ்வயி னிகழ்த்த விற்ப மிடையறு தென்னை மேவிச்
செவ்வையி னிற்க வெத்தாய் திருவுள மிரங்கி ஞுன்னைக்
கௌவைசேர் தேக வாத னாதிகள் கலந்து கேதப்
பௌவவெம் பிறவிசாரா வருளையும் பரிவி னல்கி. (க௩)

கருணையங் கடலே முன்னாட் காரண மொன்று மின்றிச்
சுரணனை முடிமேல் வைத்தத் தத்தரு ணெறிகள் யாவு
மருணனி மிகுதி யாலே களித்தவை மறத்தே னைத்தேன்
றெருணய மன்பா வின்னுத் திருவருள் புரிய வேண்மே. (க௪)

இத்திற முனிவன் கூற விறைவனு மன்பு கூர்த்து
பத்தியும் பயமு முள்ளப் பாகமும் பரிவு கோக்கிச்
சித்தமுண் மகிழ்த்து கல்குத் திருவடி பிழைத்தல் காத்துச்
சத்திய ஞான பாதத் தகைமையைச் சாற்ற லுற்றான். (க௫)

வேறு.

வேத வாதனத் திருத்தருத் தவன்முடி மீதற்
பாதஞ் சூட்டிநற் திருவரு ணைக்கிறற் பார்த்தே
யோது மம்முனி யுயிருட லொளிவடி வாக்கி
நீத மார்திரு வாய்மலர் தருளுவா னிமலன். (௧௮)

வேறு.

பூத மேமுத னாதமீ ரூப்புக் கருவி
பேத மாமுனக் கன்னிய மாமெனப் பேணி
நீத மார்தர நின்றுணர்ந் துயிவது நீயே
கோதி னின்னறி வேதரு வருளெனக் கொள்வாய். (௧௯)

வேறு.

அம்மொழிக் கைய முண்டே லாருயி ரறியா தொன்றுஞ்
செம்மையில் கருவி யாவிஞ் சடக்குழுத் தெரிவா யென்றும்
வெம்மைதோருளே நினை விட்டுநீங் காது நின்றே
யிம்மையு மறுமைப் பேறு மருத்திட வியற்று மென்றும். (௨௦)

கேவல முயிரி னுண்மை யெனுமுரை கேட்டு ணர்த்து
மாவலா யென்று நீங்கா வருளுயிர்க் கறிவாக் கண்டுங்
காவல்சே ரருளைத் தேடுங் கண்ணிலார் தம்மைத் தேடிப்
பூவலஞ்செய்துங் காணுப் பொறியிலார் போனு மன்றோ. ()

அருப்புறு கருவிக் கெல்லா மதன்செயல் விருத்தி நல்கி
விருப்புறு முயிரைக் கூட்டி வினைகளைப் புசிப்பித் தேயுங்
திருப்பெரு கறிவை யன்றி யொன்றேனுஞ் செயற்ப டாதால்
விருப்புறு விழிக்குப் பானு வியற்றிடு மியல்பிற் றுமே. (௨௨)

பொன்னறி வாகி யெங்கும் பொருந்துமப் புனித ஞானங்
தன்னறி வாகி வேறற் திருக்குமத் தன்மை தானு
நன்னெறி யாதோ வென்னிற் சொல்லுகே நயந்து கேணீ
சென்னெறிப் புலனைக் காண்ட நன்னறி வன்றோ தேர்க. ()

அருளிய வுரையை யுள்ளத் தமைத்துற வாய்த்து பார்த்தே
யிருளிறன் னறிவைக் கண்டு கேவலமுயிர்க்கென்றெண்ணின்
மருளகன் நருளாய் நின்று மன்னுநின் னறிவு கண்டாய்
பொருளினு வென்று தேறு சஞ்சலம் போக்கி நின்றே. (௨௪)

செப்பிய வுயிர்க்குக் காணுஞ் செயலிது வென்று தேறிக்
கப்பக லருளே யென்றுங் கூட்டிடக் கண்டோ மென்றுந்

துப்புறு சிந்தையென்றுஞ் சுவறிடாத் தூய பாலுண்
டப்பரி சன்னை பாலார் குழவிபோ லருணி னின்று. (௨௫)

நிலைபெறப் பெறவெ வர்க்கு நேர்படாச் சிவஞா னந்தா
னலைவற விறகிற் றீப்போ லாருயி ரதனுட் டோன்றுந்
தொலைவறு மலத்தின் மூலத் தொலைவுறக் கோடி கோடி
யலரிமின் னொளிகள் போலு மச்சிவந் தோன்று மன்றே. (1)

வேறு.

துயர்தரு மகத்தை யானீ சோர்வுகள் பலவு மெய்தி
யயர்வுற மயங்கி யெம்மை யடைந்ததின் பிழைபொ றுத்து
மயர்வுறு தருச்சித் தேத்து மதிலைத் தந்தவ் வாற்றாற்
பயனில்வெம் பாசு நீக்கி யின்பமும் பாவித் தேமால். (௨௭)

இனியொரு வசனங் கேணீ யிடையறு விற்பம் வேண்டி
னனிதரு மன்பி னீங்கா நமையருச் சனைகள் செந்து
முனிவக லறிவி னிற்றி மும்மலத் துயராஞ் சாராத்
தனியபே ரின்ப மெய்திச் சாந்தமு மெய்து மென்று. (௨௮)

வேறு.

புரத்தனன் வள்ளலும் பொருவி லாமுனி
நிரந்தர வன்பினா னிலத்திற் றுழ்த்தெழுந்
தூர்தரு மாணந்த வுததி தோய்த்துதோய்
தாரத்தைக டவிர்த்துபொன் னடியை வாழ்த்துவான். (1)

வேறு.

சிவநிசி வேடன் பூசைச் செயற்குள மகிழந் தேவே
தலுமிவி சிலந்தி பந்தர்க் காசிப றந்த கோவே
யவமுறு மெலிசெ யற்கு மூவுல கருளுங் காவே
கவலைசே ரெனையு மாண்ட கருணையங் கடவு ளாவே. (௩௦)

என்னென வுரைக்கே னுன்றன் கருணையி னியல்பு ளத்து
முன்னென யாண்ட தன்மை மறந்திடு மூட னேனைப்
பன்னரும் பிழைக ணீக்கிப் பின்னுமாண் டருளும்பாசா
வின்னுமென் பிழைபொ றுத்தே யாள்வதன்கடனுமென்றும்.

ஐயநின் றரிசு னத்தா லருட்டிரு வாய்ம லர்த்து
செய்யுமென் மொழிக ளாலென் சிந்தையுட்குறைவுநீர்த்தேன்
றுய்யபொன் னம்ப லத்திற் சோதிநின் னடன மீண்டு
மெய்யனே யருள வேண்டு மென்றுநிழ்ந் தெழுந்துநின் றான்.

இறைவனவ் வுரையைக் கேட்டுக் கருணையி னினிதுநோக்கித்
தூவனே கேளாய் தில்லைத் தொன்னக ரிடத்தி ருந்து
திறமுடை நடனங் காண்பான் மாத்யுந்தன் தியான காட்டன்
முறைமையின் வருவ ரீண்டே யவருடன் முயங்கி மேவி. (1)

இருத்திரீ நடனங் காண்டி யென்றிகை மொழிந்தி லிங்கத்
தருத்தியுட் புகுந்தான் சான்றோ னமலனை யருச்சித் தேத்திக்
கருத்துறு நேச மெய்த முனிவரர் வரவு காண்பான்
நிருத்தகு தேட்டத் தோடு மத்தல வாசஞ் செய்து. (௩௪)

மூவிரு காலத் தோறு முதல்வனை யருச்சித் தேத்தி
யோவிலா துயர்பொற் பாத மன்புட னுள்கி ஞான
கேவலா தீத விற்பக் கிளர்க்க வெள்ளத் தாழ்த்து
தாவில்சொச் சாந்த முற்றுத் துருவாசன் றனித்தி ருந்தான். (1)

அன்புரு வாய மேனித் துருவாச வருந்த வத்தோ
னின்புரு வாய ஞான மெய்தியே சாந்தம் பெற்றுத்
தென்புது வையுளி ருந்தா னென்றுயர் சூதன் செப்பு
முன்புள சவுன காதி யிருடியர் மொழிய லுற்றார். (௩௬)

ஞானோபதேச அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் சடுஅ.

ஞானோபதேச அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

சூதமுனிவர் ஐயமிசாரணிய வாசிகளுக்குச் சொல்லுவார்:—து
ருவாசமாமுனிவர் தினந்தோறுஞ் சிவகங்கையிலே ஸ்கானஞ்செய்து
நித்திய கருமங்கள் முடித்து ஆயிரவிதழ்த்தாமரை மலரெடுத்த, அபி
டேச திரவியங்கள் பலவுமீட்டி வயித்தியநாத லிங்கத்தை மந்திரங்
கிரியை பாவனை வழுவாது விதிப்படி யருச்சினைசெய்த சாமவேத்
கானஞ்செய்த பூசித்துச் சிவபிரானெப்போதெழுந்தருளுவரென்று
வதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இத்தப்படி யநேககாலஞ்செல்லச் சிவபிரான் நிருவுளமிரங்கிச்
கோடிசூரியப் பிரகாசம் விளக்கச் சிம்முத்திரைக்கையும் பதினாறு
வயசுமுடைய திருவுருவெடுத்துத் தெகூபினுமூர்த்தியாகக் கண்
டோர்கண்களையு மணங்களையுங் கவர்வதாகிய பேரழகுடனே யெ

முத்தருளினார். ‘துருவாசமுனிவர் துகண்டு திருவடிக் கீழ் வீழ்ந்து வணங்கித் தானுத்தோறும் அளவிலாத மகிழ்ச்சி பொங்க உன்னக்கு ளிர உரோமஞ்சிலிர்ப்ப நாத்தமுதமுப்பத் தோத்திரஞ்செய்து “சகா மீ! உம்முடைய தரிசனங்கிடைத்தபோதே மும்மலக்கட்டங்கள் நீங்கச் சிவானந்தத்தி ல்லுத்தினேன். காமமாதி குற்றங்கள் வேரடப் பறித்தபோயின. அடியென்பெற்ற இப்பெரும்பேறு யாவர்பெறு பவர், முன்னொரு காலத்திலே நீர் அடியேனுக் குபதேசித்தருளிய ஞானபாகத்தை மயக்க மிகுதியினாலே மறந்துவிட்டேன். இத்தக்குற் றத்தைப்பொறுத்து இன்னுமொருதாம் உபதேசித்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தனர்.

அதகேட்டு தெஷினுமூர்த்தியாசிய பெருமான் துருவாசமுனி வர் ‘முடிமேலே தமது திருவடியைச்சூட்டி அவரைச் சிவவடிவாக் கிப் பிருதுவிமுதல் சிவமிறுதியாசிய தத்துவ பேதங்களினியல்பும் தேகாதி முதலிய கருவிளா னியல்பும் ஆன்மாவினியல்புங் கேவல சகலாவத்தைகளி னியல்புங் திருவருளுணர்த்த உணரும் ஆன்மா வின் சுந்திர இன்மையும் ஆணவமாயைகன்மமாயிய மும்மலக்கெடு மாரக்கடும் அவை கெட்டவழிச் சிவத்தோன்றுமுறைமையும் மற்ற வைகளு முபதேசித்தருளினார்; அவ்வுபதேசத்தை ஐயத்திரிபறக் கே ட்ட துருவாசமுனிவர் வணங்கி யஞ்சலிசெய்து தோத்திரம்புரி த்த “ஐயனே! உம்முடைய வுபதேசத்தான் மிகவும் பரிசுத்தமுடை யவனுனேன். இனிச் சிதம்பரத்திலே நீர் செய்தருளிய திரு கடன மித்தத்தலத்திலே தரிசிக்கும் விருப்பமுடையேன் கருணைகூர்ந்து செய்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தனர். தெஷினுமூர்த்தி யாசிய சிவபிரானு மகிழ்ந்து “அன்பனே! அந்த கடன தரிசனஞ்செ ய்வதற்கு மாத்தியத்தன் தியானகாட்டன் என்னும் ருஷிசன் இவ்வி டத்துக்கு வருவார்தன் அதுவரை யின்கே யிரு” என்றருளிச்செய்து இலிக்கத்துள்ளேசென்று மறைந்திருந்தனர். துருவாசமுனிவரும் அம்முனிவர் சிருவர் வரும்வரை தினந்தோறும் ஆறுகாலமும் வயித் திபலிக்க மூர்த்தியைப் பூசித்துத் தரிசித்துக்கொண்டு கித்தியானந்த சுகவாழ்விலே யழுத்திச் சாந்தத்துடனே தங்கியிருந்தனர்.

நான்காவது

முனிவர் இருவர் பூசித்த அத்தியாயம்.

கங்கைகதி மதிபுனையுஞ் சடையு மென்றுங் கருணைசெறி
திருமுகமுங் கண்ணோர் மூன்றுஞ், சங்கநவ வெண்குழையு
நீல கண்டந் தவமுரகப் பூணுமணி தரக்கின் றோலுஞ், செங்
கைவர தாபயமு மழுவு மாநூந் திருமார்பும் வெண்ணீறுந்
திகழ்முந் தூலு, மங்கைகிவ காமிபங்கும் புதுவை யீசர் மல
ரடியு மெம்முயிரா மகிழ்து வாழ்வாம். (க)

வேறு.

வாடிய பவிர்க்குப் பெய்யு மழையென மதியஞ் சென்னி
சூடியன் சரிதத் துள்ளே துருவாசர் ஞானம் பெற்ற
நீடிய காலை மேன்மையையநீ நிகழ்த்தக் கேட்டு
வீடிய பாச நீங்கிப் பேரின்ப வெள்ளத் தாழ்த்தேம். (உ)

தனக்கொரு நிகரி லாத தனிமுதற் சரிதங் கூறு
நினக்கியா மிடைய ருதே யஞ்சலி புரிவோ நித்தஞ்
சினப்பகை தவிர்மாத் யந்தன் தியானகாட் டனுமாங் கெய்தி
முனப்பதி தனிலி ருந்த துருவாச முனியைச் சார்ந்து. (ங)

கடல்விட முண்ட கண்டன் கழலினை யருச்சித் தேத்தி
கடநயத் தொழுத மேன்மை யி ருடியர் நவிலென் றோத
மடிமையி னூர தன்றான் மாபல சேனற் கன்பின்
படிபுகழ் தரவு ரைத்த பான்மையிற் பகருஞ் சூதன். (ச)

வேதங்க ளெவையு மாய்து சாரவே தாந்தத் தேர்த்து
போதங்கள் பொருந்துஞ்சைவசித்தார்த்தப்பொருளையோர்த்தே
யேதங்க ளகலு மீசன் பணிகள்பே ரின்ப மென்று
சீதங்கொண் மனத்தாற் றொண்டு செய்யுமு வாயி ரம்பேர். (ஃ)

அந்தணர் நிலைய மியாவு மருமறை பயிலு மோசை
செந்தழ லோம்பு மோசை சிவனடி யருச்சித் தேத்தி
வந்தனை புரியு மோசை யதிகியா வரவன் னார்க்குச்
சிந்தையன் புடன ருத்தச் செயுமொலி தெருக்க ளெங்கும். (ஃ)

முரசுகண் மூன்று நீங்கா தனுதின முழங்கு முன்றி
 லரசர்க ளிருக்கை மேய வணிமணி மாடங் கோடி-
 பரசியற் றனதன் வந்து நிதிகொளும் பண்பிற் றுய
 வுரைசெறி வைசிய ரில்ல மாவண முளவ னந்தம். (எ)

செல்வமுங் கல்வி மேய சிறப்பெலா மடைந்து மன்னும்
 பல்வள நிறைந்து பண்பு மீகையும் பரிவு மென்று
 நல்வினைச் செயலு ளாவின் வாய்மையி னலமு நீங்கா
 வில்வளஞ் செறிவே ளாள ரிருக்கைக ளெண்ணி லாத. (அ)

சரியைகள் புரிந்தவ் விற்பஞ் சார்பவ ரெண்ணி லாதார்
 கிரியைகள் புரிந்து நேசங் கிளர்பவ ரளவி லாதார்
 புரியுமயோ காதி மார்க்கம் புனைபவர் கணக்கி லாதார்
 தெரியவிம் மூன்றியற்றி யருளடை பவர்கள் சில்லோர். (ஈ)

வேறு.

செந்நெல்கள் பற்பல செழித்து மல்கிய
 நன்னலப் பழனங்க ணவிறறி லெண்ணில
 கன்னல்கள் கழுகெனுங் காட்சி பல்கிய
 செந்நலஞ் சிறந்துயர் செய்கள் பற்பல. (க0)

காருறு சோலைகள் கணக்கி லாதன
 சேருறு நந்தன வனத்தின் சீர்பல
 நீருறு வாவிக ணிரையும் பற்பல
 வேர்புவி யூர்வள மியம்பற் பாலதோ. (கக)

வரமரு டில்லையுண் மன்னி யண்ணலார்
 சுரருடன் மால்யன் றொழுது போற்றவே
 பரதமா நடநயம் பயில்வர் நித்தமும்
 விரவா வொடுபுவி முனிகள் வேண்டவே. (கஉ)

வேறு.

இம்மகத் துவங்கண் மேய சிதம்பர நகரு ளெய்திக்
 கைம்மழு வாளி கட்டங் தொழுவெழுங் கருத்த ராகிச்
 செம்மைசேர் மாத்தி யந்தன் நியானகாட் டன்ற வத்தோர்
 கொய்ம்மலர் த்தடங்களுழுங்கோயின் முன்குறுகிச்சார்ந்து. (1)

சங்கிதி யடைந்து பல்காற் றுழ்த்துவிழ்க் தெழுந்து நின்ற
 சென்னியிற் கரங்கள் கூப்பிச் சிதம்பர நடன தேவை

முனிவர் இருவர் பூசித்த அத்தியாயம். அக

நன்னய மெய்தக் கண்டு தொழுதரு ணலம்பெ றற்குப்
பன்னுமா மறைத ளோதி யின்னன பகர னுற்றார். (கச)

மங்கையோர் பாகா போற்றி மழவீடைப் பாகா போற்றி
பங்கயப் பாதாபோற்றி பகர்சதுர் வேதா போற்றி
சங்கையில் விபவா போற்றி தவர்துதி யபவா போற்றி
செங்கைசேர் மாணு போற்றி திகழ்சிவ ஞானு போற்றி. (கடு)

வேறு.

வேதாவுணராவிலாசரணம் விண்ணோர்புகழுமண்ணாசரண
நாதா சரண நம்பா சரண நக்கா சரண நடனா சரணம்
போதாசரணம்பூதாசரணம்பொடிசேர்மேனிப்புனிதாசரணந்
தீதாரெமையாடேவேசரணஞ்சிவனேசரணஞ்சிவனேசரணம்.

வேறு.

வேதவே தூந்த ஞான வேதியா விளங்கு விந்து
நாதவா தீத போத நான்மறை யதனுட் சாம
கீதமோ தவர்கள் வெய்ய கேதமோ தியவ பேதா
நீதரின் னடனங் காண நேசமோ டருத்தி யானேம். (கஎ)

பதஞ்சலி புலிக்கான் மேலோர் பத்திமைக் குளமி ரங்கி
யிதம்பெறு நடனஞ் செய்த வியல்பதா வெம்ம னோர்கண்
மதம்பர வுளத்தி னோம்பா நடனங்காண் வாஞ்சை யுற்றேஞ்
சிதம்பர தேவா சற்றே திருவுள மிரங்கு கென்றார். (கஅ)

நம்பனு முனிவ ரன்பா நவ்நிந்து முரைகள் கேட்டே
யம்பல வடிவ மாய வசரீரி மொழிக ணல்கு
நும்பரி வுணர்ந்தோ நீவிர் புதுவையை னோக்கிச் சென்றே .
யெம்பதம் பூசித் தேத்த வேண்டுகோ ளெய்து மென்றான். ()

வேறு.

கருத்த னன்புடன் மொழிபெருங் கருணையைக் கண்டு
நிருத்த மெய்தின ரென்னவு நெஞ்சினுண் மகிழ்ந்து
திருத்து பொன்னடி தொழுதகல் விடைகொடு சென்றே
யருத்தி யாய்வழிக் கொண்டனர் தில்லையை யகன்று. (உ௦)

வேறு.

காருரு மாளிகைகு ழாருருந் தொழுதுநெஞ்சங் களித்
தெக் காலுஞ், சீருரு மிடைமருதூர் பணிந்துகும்ப கோண

அட புதுவைத் தலபுராணம்.

நகர் சேவித் தென்று, நீருருங் காவிரிசே நிருகரையி னுலயங்
க ணெடிது போற்றிப், பேரூரோ டவிநாசி தந்திவனஞ் சிர
மூன்றோன் பிறங்கல் பேணி. (உக)

அஞ்சாரைக் கூட்டோடே யெரித்தருளி யேழைபழி
யஞ்சி யன்பார், நெஞ்சாரை நீங்காத தென்குடற் கருணை
வள்ள னேசம் போற்றி, மஞ்சாரு மலர்ப்பொழில்சூழ் மடவா
ர்வ ளாகமுற வழிக்கொண் டார்க, நெஞ்சாதே யங்கிருந்த துரு
வாசர்க் கவர்வரவு தோன்றிற் றன்றே. (உஉ)

வேறு.

அல்லிசை களத்தெம் மண்ண லானந்த நடனங் காண்பா
னெல்லியும் பகலு மார்வ மெழுத்துரு வாச னண்ணல்
சொல்லிய முனிவ ராங்கே வழியிடை வருத றோன்ற
வெல்லையின் மகிழ்ச்சி யோடு மெதிருற வெழுத்து 'சென்றான்.

இருமுனி வரருஞ் சென்று புதுவையென் றடைவோ மென்று
கருதியவ் வழிக்கொண் டேக விருவர்தங் கருத்தி னுள்ளு
மொருதுரு வாச னாங்கே யுறைத்துதம் வரவு ணர்ந்து
வருதலுந் தோன்ற மாறா வுலகையி னணுக வந்தார். (உச)

இத்தகை முனிவர் கூடி யெதிரெதிர் கண்டு தம்மிற்
கைத்தலங் கூப்பி யுள்ளக் கலப்புட னிறுகப் புல்லிச்
சித்தமுள் ளார்வம் பொங்கச் சேமங்கள் பலவி னாவி
முத்தவ முனிவர் தம்முட் றெருவாச முனிமுன் செல்ல. (உ௫)

பின்னிரு முனிவ ரேகிப் பிரானுறை புதுவை கண்ணித்
துன்னிய வளங்க ளியாவுந் துருவாச முனிவன் கூற
முன்னிய வதிக யத்துண் மூழ்கியின் படைந்த போழ்திற்
பிஞ்ஞகன் கருணை யாவுந் துருவாசன் பேச னுற்றான். (உ௬)

செகத்தனை யொறுக்கக் காற்றுத் தீயுடன் கலந்த தென்ன
வகத்தையும் வடவை போலு மகங்கார மதுவுஞ் சேர்த்து
சுகத்திக ழறிவு மற்றுச் சோர்வுக ளுற்ற வாறு
நகத்தரு மங்கை பங்கள் கயிலையை நணிய வாறும். (உ௭)

இறைவனுங் கருணை கூர்ந்து புதுவையு ளெய்தி யாங்கே
முறையுட னருச்ச னாதி முயலென மொழிந்த வாறு

முனிவர் இருவர் பூசித்த அத்தியாயம். அந்

நிறைபடு மன்பின் வந்து கிருமலன் பூசை யாற்றப்
பிறைபடு சடைபெய்ம் மண்ணல் போருள் பெய்த வாரும். (1)

விரிவுட னுரைத்துப் பின்னுக் துருவாச மேலோன் கூறும்
பரிவுட னிறையைப் போற்றிப் பரதமா நடனம் வேட்ப
வரியப் னறியா வண்ண லடியன்மீ தன்பாக் கூறு
மெரிமணி மாட நீடு சிதம்பரத் தெய்தி நீவிர். (உக)

வேறு.

தாண்டவம் வேட்டலுந் தவள நீறணி
யாண்டவ னிங்குமக் கருநீர வோமென
நீண்டவன் புடனுரை நிகழ்த்த நீவிர்கள்
மாண்டகு மிவனுற வருதல் கூறியே. (ரு0)

நீவிர்கள் வந்தபின் ணடநி கழ்த்துவோ
மேவிநீ யவருடன் விரவி யன்புடன்
ரூவிலெந் நடம்பணி யென்று சாற்றின
னோவறு போரு ளுடைய வண்ணலே. (ருக)

வேறு.

சோம சேகர னருளிய சொற்படி நீவி
ரோம மார்தரு மிப்பதி யெய்திய வியல்பு
நாமி யற்றிய நற்றவப் பயனன்று நமர்காள்
காம நாசனன் கருணையின் பெருமையே காணீர். (ருஉ)

வேறு.

எனத்துரு வாசன் கூற விருமுனி வரரு மெய்து
மனத்துய ரகன்று நீங்கா மகிழ்ச்சியு ளுடைந்து வாசப்
புனத்துள வத்தோ னேன மாய்ப்புக லனமாய்ப் பன்னு
ளனத்துவ சத்தோன் ரேடு மமலன தருள்பு கழ்த்து. (ருங)

முனிவகல் சாந்தம் பெற்ற துருவாச முனியை நோக்கி
யினியநின் மொழிக ளியாவுஞ் செய்கையு மெந்தா யுண்மை
பனிமதி சூடி நீயே யெமக்கெனப் பரிவ டைந்தோந்
தனியுயிர்த் துணையு நீயே யென்றுகைத் தலங்கு வித்தார். (1)

வேறு.

மூவனன் முச்சுடர் முக்கண் முக்குணந்
தேவரின் மூவர்க ளெனவுஞ் சேர்த்துதோயந்

தாவலின் மூவரு மகக்க ளிப்புடன்
மாவுறை புதுவையுள் வள்ள லைத்தொழ்.

(௩௫)

வேறு.

சென்றனர் செல்லும் போது துருவாசன் மூன்னர்ச் சென்று
தன்றனித் துணையாய் நின்றான் சந்நிதி யடைந்து தாழ்த்து
நின்றனர் வரவு கூற நிமலனு மாஞ்ஞை நல்க
வென்றவைப்புலத்தோர்க்குவியவருடன் நிருமுன் வீழ்த்தான்.

பன்முறை வீழ்த்தெழுந்து பரமனைக் காணுந் தோறங்
கன்முறை நெஞ்சம் வாழைப்பழமெனக் கசியப் பெற்றுச்
சொன்முறைபிறழ்ச்செய்கைசோர்வுறவெயர்ப்புத்தோன்றப்
பொன்முறைப் பாதம் போற்றி யேத்தினர் புகழ்த்து நின்று.

அப்புறம் போந்து வந்து வந்தனை யாவ லோடுஞ்
செப்பறு ஞான வாவி படித்துள செயன் முடித்து
மெய்ப்புற முள்ளஞ் சுத்தி விதிப்படி புனிதஞ் செய்தே
யொப்பறு தியான காட்டன் மாத்பந்த னுளங்களித்து. (௩௮)

பாதாதி முடிகண் மட்டும் பண்புட னீற ணித்து
நீதாதி யுருத்தி ராக்க மாயிர நிறையப் பூட்டி
யோதாதி யேம கூபத் தொண்ணீர்பொற் குடத்தி னேந்தி
வேதாதி யாக மத்தின் பத்ததி விளம்பு மாற்றால். (௩௯)

வேறு.

நறுமலர்த் தொடையலு நான மார்தரச்
செறிதரு மஞ்சனத் திரவி யங்களு
முறுசுவை யமுதுமற் றுளவு மந்நெறி
யறிபரி சாரர்க ளருகி லேந்தவே. (௪௦)

வேறு.

கண்ணுத நிருமுன் னெய்திக் கரமலர் சென்னி கூப்பி
மண்ணுறத் தாழ்த்தெழுந்து நேசந்தா வென்று வாழ்த்தி
யெண்ணுறு பத்தி யோடு மருச்சனை யியற்ற லுற்றார்
தண்ணுறு மாணந் தாதி மஞ்சனஞ் சார வாட்டி. (௪௧)

ஏமகூ பாதி தீர்த்த மியல்புற வாட்டி வாசத்
தாமமென் றொடையன் மாலை தனிமுடி தழுவச் சாத்தித்
தேமள வமுது வார்க்கத் திருவிவே தனங்க ணல்கித்
தூமமார் தூப தீபஞ் சோடசந் துகளின் றுற்றி. (௪௨)

முனிவர் இருவர் பூசித்த அத்தியாயம். அரு

வேறு:

காயிர விகல்பல கோடி காட்சிபோன்
மாயிர விருணடம் புரியும் வளீளலைப்
பாயிர முகமறை மனுப்ப கர்த்தபே
ராயிர நாமத்தா லருச்சித் தேத்தியே. (சரு)

வேறு.

பார்க்கண்ட முழுதுங் காணப் பாசம்வி சியமன் நன்னைச்
சர்க்கண்ட பதத்தா நெஞ்சஞ் சிதைவுற வுதைத்துப்போற்று
மார்க்கண்ட முனிவர் கென்றுங் பதினாறு வயது நல்குங்
கார்க்கண்ட தேவா போற்றி கருணையங் கடலே போற்றி. ()

எரித்திடு மால கால மெங்கணும் பரந்தெல் லோருங்
கரித்திடச் சுடுதற் கஞ்சிக் கயிலையின் வாயி னின்ற
சரித்திடுஞ்சடையாய் காத்தி யெனச்சர ணடைந்து ளோரைப்
பரிந்துடன் கருணை செய்து விடமுணும் பரமா போற்றி. (சரு)

தத்துவ ரூபா போற்றி தத்துவ வறிவே போற்றி
தத்துவ வுயிரே போற்றி தத்துவ முணர்வாய் போற்றி
தத்துவங் கடந்தாய் போற்றி தத்துவா தீதா போற்றி
தத்துவ மசிப தத்திற் சார்த்தத் துவனே போற்றி. (சசு)

வேறு.

முனிவர் ரிவ்வண முதிர்ந்த வன்பொடு
பனிமலை மருந்தொரு பாக முற்றவீ
நனியுள வயித்திய நாத தேவனைக்
கனிவுள வரம்பையின் கனியிற் போற்றினார். (சசு)

வேறு.

அங்கையி னிறைநீ ராட்டிப் பச்சிலை யருச்சித் தேத்திச்
சங்கரா வென்று கூவத் தரியாது தோன்றுந் தானு
பொங்குளக் கருணை யாலே முனிவரர் போற்றிப் பன்னாட்
டங்கியங் கருச்சித் தேத்தத் தலத்தினில் வாசஞ் செய்ய.

வேறு.

ஆசைவயத் திருவுளத் தமைத்தெ மையனு
மோசைசே ரம்பரத் துண்ம றைந்துதும்
பூசனை மகிழ்ந்தனம் புகல்வங் கேண்மினே
வாசம தாகவிப் பதியுண் டன்னியே. (சசு)

அக

புதுவைத் தலபுராணம்.

சிதைவறு மன்பி னோடு மருச்சனை சின்ன ளாற்றச்
சதுயுக நிகழ்கி ரோதா யுகத்தினிற் றகைசே ராண்டி
லதுலமார் தனுமா தத்தி னீதிரை ளாளி ராவிற்
புதுவைசேர் நடன மன்றுட் புரிசுவம் பணிதி ரென்றான். (1)

வேறு.

அலந்துறு மடியவர்க் கலந்த வண்ணலார்
கலந்தவன் புளவிளங் கன்று மாணும்போற்
சலந்தவி ரன்பர்பின் சஞ்ச ரித்திடு
நலந்தருங் கருணையா நவிலற் பாலதோ. (ருக)

வேறு.

அங்கணன் புகன்ற வார்த்தை யருந்தவ ரினிது கேட்டுச்
செங்கரங் கூப்பி வீழ்த்து நிலனுறச் சேர்த்தெ ழூந்து
தங்களி னுவகை கூர்ந்து தாணுவு மினிக மக்குப்
பங்கமி னடன நல்கு மையமின் மெனப்ப ரிந்து. (ருஉ)

சிவனடி சிந்தித் தேத்திச் சிந்தையுட் பத்தி யோடு
தவநெறி வழாமற் போற்றி வழிபட வருந்த வத்தோர்
பவனனா டிக்கி லோர்பாற் பன்னசா லைகள் மைத்தே
யவமகல் பூசை யாற்றி யங்குறைத் தார்க ளஃதே. (ருங)

முனிவர் இருவர் பூசித்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.
ஆகத்திருவிருத்தம் ருக்க.

முனிவர் இருவர் பூசித்த அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

முன்றும்பிறைச் சந்திரனைத்தரித்த சிவபிரான் சரித்திரத்தி
னுள்ளே தருவாசமுனிவர் ஞானோபதேசம்பெற்ற காதையைக்கே
ட்டுப் பேர்பென்பவென்னத் தினுள்ளே யழுத்தனும் இனி மத்தியந்
தன், திமானகாட்டன் என்னு மிருமுனிவருந் தருவாசமுனிவரை
ப் புதுவைத் தலததிலே வந்து சேர்த்து லீலகண்டாராயிய வயித்தியநா
தரது திருநடனம் தெரிசித்த காதையை யருளிச்செய்யவேண்டிமெ
ன்று சென்னகாதிமுனிவர் வினாசு, குதமுனிவர் சொல்லந்தொட
ங்கிரார்.—வேதாந்த சித்தாந்தப் பொருள்களை யறிந்து நடராசப்பெ
ருமான் பணிவிடையே மோகாமென்று செய்யாநின்ற மூலாயிரம்

முனிவர் இருவர் பூசித்த அத்தியாயம். அள

பிராமணராகி காஞ்சுகாதியாரும் சரிபை மிகியை யோகஞானங்களிலே பழகுகின்ற மாடங்களும் சென்னை, கன்னல், கழுநகையுடைய சோலை வளங்களும் தடாகங்களு நிறைந்துள்ள சிதம்பர ஷேத் திரத்தில் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாத முனிவர்களுக்காகச் செய்தருளிய நட ராசப்பெருமானைத் தரிசனஞ்செய்யும் பேராசையுடையராகிய மாத்தியந்தன் தியானகாட்டென்னு மிரண்டு தவசிரேட்ட முனிவர்கள் சந்திதி முன்புவந்து கீழேவிழுந்து குப்பிட்டு வேதமந்திரங்களாலே துதித்துப் பலகாறுகப் புகழ்த்த “கவாமி! உம்முடைய திருநடனத் தரிசிக்கும் வாஞ்சையுற்றனம் திருவுளஞ் சிறிது இரங்கிக் கட்டளையிட்டருளுக” என்று பிரார்த்தித்தனர்.

அது கேட்டு நடராசமூர்த்தி அசிரீரிவாக்காக முனிவரைகோக்கி “உங்களுடைய மெய்யின்பைத் தெரிந்தனம் நீங்கள் புதுவைத் தலத்திலேசென்று நம்மைப் பூசனைசெய்தால் உங்களுடைய கருத்து நிறைவேறும்” என்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வெம்பெருமானுடைய ஆஞ்ஞையைச் சிரத்தின்மேலேதாங்கி நெஞ்சநெழிந்து அவரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு சிதம்பரத்தை விட்டு நீங்கித் திருவாரூர் முதலிய நிவ்யக்ஷேத்திரங்கள் பலகற்றையுந்தொழுது துவாதசாந்தமாகிய மதுரைமா நகரத்துக்குவந்து சோமசுந்தரக்கடவுளைத் துதித்த மீண்டு புதுவையென்னு மடவார்வளாகத்தை கோக்கி வந்தனர். இவ்விரு முனிவரது உரவும் அவ்விடத்திலே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தருவாச முனிவர் கிருதயத்திலே தோன்றத்தெரிந்த உடனே யெதிர்கொண்டுசென்று அவ்விருவரோடுக் கலந்து ஒருவருக்கொருவர் செய்யவேண்டிய மரிடாதை யுபசாரங்க ளெல்லாங் கிரமமாகச்செய்து மகிழ்ச்சியுற்றவராய்த் தருவாச முனிவர் முன்னேசெல்ல மற்றையிருமுனிவரும் பின்னே நடந்துசென்று புதுவையையடைந்து ஆங்குள்ளவளங்களை யெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்த்திருக்கும்போது தருவாசமுனிவர் தமக்கு அகங்காரமுண்டாயினது திருக்கயிலாச மலைக்குச்சென்றதஞ் சிவபிரான் புதுவைக்குச்சென்று பூசைசெய்யக் கட்டளையிட்டருளியதும் அவ்வாறு வந்து வயித்திய நாதேசுவரைப் பூசித்தத் திருநடன தரிசனத்தைத் தாம் இச்சித்து வேண்டியதும் முறையேகூறிப் பின்னர் வயித்திய நாதர் முனிசிரேட்டர்களே உங்களுக்காக இத்தலத்திலே நடனமொருகாலத்திலே செய்கோமென்றும் நீங்களிற்கு வருவீர்களென்றும் கட்டளையிட்டருளினாற் அநேகத் திருவருளின்படி நீலிர் இத்தலத்

தையடைந்தது கீல் தவப்பயனென்று கூறலும், அவ்விரு முனிவரு
ங் கேள்வியுற்றச் சிவபிரானுடைய திருவருளைப் புகழ்ந்த தருவாச
முனிவரை வணங்கிச்சென்றீ வயித்தியராத மூர்த்தியை வணங்கித்
துதித்து ஸ்கானஞ்செய்த விதிப்படி புனிதமுற்றப்பூசைக்குவேண்
டிய திருமஞ்சனம் திருப்பள்ளித்தாம முதலியவைகளைச் சேர்த்துக்
கொண்டு சிவலிங்கப் பெருமானை யாராதித்தனர்.

அந்த ஆராதனையைத் திருவம்பலத்தானே மறைந்து கின்று
மகிழ்ந்து எம்பிரான் அம்முனிவர்களைக் கடைக்கணித்து “ நீங்கள்
சிலகால மிந்தவிதமே பூசைசெய்து இத்தலத்திலிருந்தால் கிரேதா
யுதத்தில் மார்சுழி மாதம் திருவாதிரை நகைத்திரத்திலே பிங்கே
திருநடனஞ்செய்வோம் அப்போது நீங்கள் தரிசிக்கலாம் ” என்று
கட்டளைவிட்டருளுதலும், அவ்விருமுனிவருங் களிகூர்ந்த இனி
மக்கு நடனதரிசனம் கிடைக்குமென்று வாயு தித்திலே தனிதனி
பன்னசாலைசெய்து அங்கிருந்து பூசை தவறாது செய்துகொண்டிருந்
தனர்.

ஐந்தாவது

திருநடனம்புரிந்த அத்தியாயம்.

இலங்கு சந்திர சேகர நெம்பிரான்
கலங்கு முவினைக் கட்டறக் காய்ந்தவர்
குலங்கு லாவும் புதுவையிற் கூடுபு
துலங்கு சோதி பதந்தொழு துய்குவாம். (க)

வேறு.

வாணிமா நீல வேணி வளரயி ராணி மற்றோர்
நாணிழ வாது நஞ்ச கசையுட னயின்ற சூல
பாணிபொற்கிரிக்கோ தண்ட பாணியொண் புகழைப் பல்காற்
பேணிய சூதன் கூற விருடியர் மகிழ்ந்து பின்னும். (உ)

சூதனைப் புகழ்ந்து போற்றி முனிவார் துகளில் பூசை
நாதனைப் புரிந்த காதை நவீன்றனை யுணர்ந்தோ மன்றோர்
போதனை வழிபா டாற்றிப் புரிநடம் போற்று மேன்மை
வாதனை யகல வெம்பால் வாய்மலர் தருளு கென்றார். (ங)

திருநடனம்புரிந்த அத்தியாயம். ௮௯

அருந்தவர் மொழிக ளியாவு மறித்தக மகிழ்த்து சூத
 னிருந்தவர் வதன னோக்கி யியம்புவா னிருசெ விக்ஊண்
 விருந்தது விமலன் மன்றி னடம்புரி விபவ மூவா
 மருந்தது கேண்மி னின்பம் வழங்குமென் றுரைக்க லுற்றான்.

திரந்திகழ் தியான காட்டன் மாத்யந்தன் நினைங்க டோறு
 முரந்திக ழீச னேசத் துருவாச முனியி னோடும்
 வரந்திகழ் நியமம் பூண்டு சிவகங்கை வாவி மூழ்கி
 நிரந்தர நெறிவி டாது நித்தியக் செயன்மு டித்து. (௫)

பன்மலர் தெரிந்தெ தெத்துப் புதுவையுட் பரமன் றன்னை
 மன்மலர் செறியுங் கூந்தற் சிவகாம வல்லி யோடு
 மென்மலர்ப் பாதம் போற்றி வியனபி டேக மாட்டிப்
 பொன்மலர் முகத்துக் கேயப் புகனிலே தனங்க ணல்கி. (௬)

வரைவறு நறும்பூ மாலை திருமுடி வளரச் சாத்தி
 விரைநறுந் தூப தீபங் கருப்புர விளக்க மேந்திக்
 கரையறு மன்பி னோடு மிருவிழி குளிரக் கண்டு
 தரையுறத் தாழ்த்தெ முந்து தோத்திரத் தகப்பு ரிந்து; (௭)

மன்னுமா லயநூற் றெட்டு வலஞ்செய்து தாழ்த்தெ முந்து
 சந்நிதி யருளைப் பெற்றுப் பன்னசா லையினுட் சார்த்தே
 யன்னிய சிந்தை நீங்கி யம்புயா சனத்தி ருந்து
 மின்னிய சடையெம் மண்ண றிருநாமம் விதியி னோதி. (௮)

குறைவற நிறைந்து நின்ற சரணனைக் குறித்து நின்று
 முறைமைசேர் கருவி யாவும் வேறென முயன்று போக்கி
 நிறையுரை யுணர்வ கன்ற நிற்குண ஞான வாவித்
 துறையுறப் படிந்து நெஞ்சந் துகளறச் சுத்தி செய்து. (௯)

சோர்வறு சமித்துத் தீயி னெய்விடுந் தோறுஞ் செந்தி
 யார்வமோ டெழுந்து பொங்கு மாறுபோ லஞ்செ ழுத்தை
 நேர்பெற வுரைக்குந் தோறு முள்ளொளி நிறைந்தான் மாவின்
 சார்பற நீக்கி யுள்ளந் தனிப்பரி சுத்த மாக. (௧௦)

வேறு.

ஐந்துமா முகமு முகந்தொறுஞ் சோதி யடர்த்தெழு விழி
 களோர் மூன்று, மிந்துவாழ் சடையுஞ் சங்கவார் குழையு
 மெரிவிட நீலகந் தாழ்ந், தந்துநான் மார்புந் தவளநீற் றொளியு

மான்மழுத் தாங்கிய கரமும், பந்துசேர் விரலாள் பாகமுஞ்
சிவந்த பங்கயப் பாதமுந் தோன்ற. (கக)

வேறு.

உளக்கணு முனக் கண்ணு மிரண்டற வொன்றா நோக்கித்
துளக்கறு சிந்தை யோடுஞ் சுகமகந் தோயத் தோய
வளப்படு கருவி யொன்றும வந்தணு காத வண்ணங்
களக்கறுப் படைந்த தேவை மறைப்பறக் கண்டி ருந்தார். (யஉ)

இக்கிர மத்தாற் பன்னா ளிறைவனை வழிபா டாற்றி
யுக்கிர கருணை நீங்கா வுத்தம வுரியோர் பாச
நிக்கிர கங்கள் செய்யு நிருமல ஞானா ணந்த
விக்கிர காதி தேவ வெனமுனி வரர்வி ளம்பி. (கங)

வேறு.

இத்தல வாசமு மிறைநின் பூசையுஞ்
சூத்தரின் சேவையுந் சொல்ல வொப்பிலை
தித்தியான் பாலுஞ்செந் தேனுங் கன்னலுங்
கைத்திடுஞ் சுவையெனக் கருத்து ருக்குமால். (கச)

வேறு.

ஆயினு நடன வேட்கை கருத்திலோ ரளவை யின்று
நாயினு மிழிந்தோ மெம்பாற் புதுவைநா யகனே யீன்று
தாயினு மன்பா யாங்க டள்ளினு மொமை நீங்கா
தேயினுங் கருணை யீசா திருவுள மிரங்கு கென்றார். (கரு)

முனிவரர் மொழியீ ணர்ந்து முன்னவ னபய மீந்து
கனிதரு முளமி ரங்கி நெடுங்காலங் கடந்த தாமா
வினிவிரைந் தருள வேண்டு மென்னநந் தீசற் கூவ
நனிபெருங் கணங்க ளோடு நந்திவந் தடியிற் றுழ. (கசு)

திடந்தரு தியான காட்டன் மாத்யந்தன் சிந்தை நேச
முடன்படு தூய மேலோன் துருவாச முனிவன் வந்து
நடந்தொழ வேண்டிப் பன்னா ணமையருச் சனைபு ரிந்தா
ரிடம்பட மணிகொண் மன்ற மியற்றென விறைவன் கூற. ()

வேறு.

நந்தியெம் பெருமான் மயன்றனைக் கூவி நடம்புரி மன்ற
மா திகளைப், புத்தியுட் டிறமா விகற்றுதி யென்னப் புவிபுகழ்

மயனுமவ் வுரைகேட், டந்தமி லொளிசேர் நவமணி யழுத்து
மணிமணிச் சினகர மாதி, முந்துமண் டபங்க டிருமதிள் சிகர
கோபுர முறைமையா முடிசுது. (௧௮)

வேறு.

பகலொளிப் பதும ராகக் குறபெண் புடன மைத்துப்
புகழ்பெறு பவளக் கான்மேற் போதிகை வயிரத் தாற்றி
யிகழ்வறு முத்தி ரங்க ளிந்திர நீலத் தேற்றி
மகிழ்வறு பாவு கல்லு மரகத் மணியாற் சேர்த்து. (௧௯)

கோமே தகத்தாற் றுதகமும் வயிரேயத்தாற்கொடுங்கைகளுந்
தாமேநிகராவொளிர்செம்பொற் றகடவ்விடையிற்றகவழுத்திப்
பூமே சகமா மணிக்குடங்க ளும்பர் நிறுவிப் பொற்பொதுவீ
தாமேயெனவுமவிடப்பெய்து மணியம்பலமொன்றரிதயற்றி. (!)

அந்தர மானம் போலு மணிதிகழ் செம்பொற் றேர்கள்
வந்தடை துறக்கம போலு மாளிகைத் தெருக்க ளாற்றி
நத்தலில் வாவி கூவந் தடநவை யகலப் பேணிச்
சிந்தையு ளார்வம் பொங்க மயன்விடை கொண்டு சென்றான்.

வேறு.

நடன வம்பல முடிந்தமை நந்திமுன் னனுதி
விடம யின்றருள் கருணைய னடிமிசை ஷ்டித்தே
யுடனெ முத்திரு செங்கைகள் கூப்பிடுங் றுளத்திற்
படரு மன்பொடு முகமலர்ந் தினிதுடன் பகர்ந்தான். (௨௦)

இன்ன நந்திதாழ்ந் தியம்புசொற் கிறைவினுண் மகிழ்ந்து
பன்ன ருத்திரு டெஞ்செயத் திருவுளம் பரிந்து
முன்னி லிங்கத்து ணின்னுயர் நடம்புரி மூர்த்த
நன்ன லந்தரத் தோன்றினன் நிருவுள நயந்து. (௨௧)

அந்த வேலையிற் நிருடம் புரிசெய லறிந்து
முந்து மாலய னிந்திரன் வானவர் முதலோர்
வந்த வெண்டிசை காவலர் மற்றுளோ ரெவருந்
தந்த டெஞ்சகங் களித்திடப் புதுவையுட் சார்ந்தார். (௨௨)

சாற்றிய சிவக ணங்கள் சாதகக் கணங்கள் வந்தா
ராற்றிய முனிவ ரோடு மிருடிய ரங்குச் சார்ந்தார்

கூஉ

புதுவைத் தலபுராணம்.

நீற்றொளி மேனி யன்ப ரளவிலர் நெருங்கிப் போந்தார்
போற்றிய மறைவ லோர்க ளெங்கணு ளிறைந்து புக்கார். (உரு)

கூடிய வுலக மூன்றி லேவருங் குழுமிச் சென்று
தேடிய புதுவை சேர்ந்து தில்லையு ளிருவர் காண
வாடிய நடன மிங்குத் தொழுவருத் தியினி ருந்தார்
வாடிய பயிர்கண் மாரி நோக்கிய வண்மை போலும். (உ௧)

வேறு.

முன்ன ருந்தவம் புரிதுரு வாசமா முனியும்
பின்ன ரெய்திநற் றவம்புரி யிருபெருந் தவரு
மன்ன மூவரு நடம்புரி மன்றமுன் னணைந்தார்
பன்ன காபர ணன்பெருங் கருணையே பகர்ந்து. (உ௨)

அன்ன காலையி லரியயற் கறியொணு வமலன்
மின்னி நின்றசெம் பவளமா மலையென விளங்கி
மன்னு பேரொளி யம்பலத் தெய்தினன் மாறா
நன்ன லந்தரு முமையவ ளருகுற நயந்து. (உ௩)

வேறு.

உதயா சலமீ தொருகோடி யொளியோ னென்றா யுதித்
ததெனச், சிதையா ஞானம் பெற்றதுவாய்த் திகழ்த்து மகிழ்
ந்து தெளிந்தோர்க, ளிதயா சனஞ்சேர்ந் திலகுபரஞ் சுட
ரோன் மன்றி லெய்தஹஞ், சுதையா ரமுத மெனவுவந்து
சூழ்த்தா ரடைந்தார் சுரர்முதலோர். (உ௪)

வேறு.

மதிய ணிந்தவன் விளங்கொளி யம்பல மன்னப்
புதிய நீர்வா வெதிர்செலப் புகுதுமீ னினம்போற்
றதிய ருந்துமான் முதலுள சகலரு மணைந்து
துதிபு ரிந்தனர் வீழ்த்தன ரெழுந்தனர் தொழுதார். ()

வேறு.

கிளர்பெரு நதியுட் கேளரா விரவுங் கீற்றினம் பிறைதவ
ழ்த் திலகித், தளர்சடை முடியுந் தயங்குமு விழியுந் தவள
வெண் மூரலுஞ் சாத்தம், வளர்பெருங் கருணை வதனமண்
டலமும் வரிவளை மகரகூண் டலமு, முளர்மணிப் பூணும் பவ
ளமே னியுநீற் றொளியுமம் புயப்பதயுகமும். (உ௫)

ஒளிர்ந்த நின்று தன்வலப் பதத்தை முயலகன் முதுகிற
ஆன்றிக், களிதரு மருள்சே ரிடப்பதக் தூக்கிக் கரத்தினிற்
றுடியொலி கலிப்ப, வளிதரவீசு கீரமனற் கரமும் வரதமோ
டபயசெங் கரமும், தெளிதர விலங்கச் சச்சிதா னந்தத் திரு
நடஞ் செயவுளஞ் செய்தான். (௩௨)

*மலைமக டாள மொற்ற மாதவன் முழுவொ லிக்கக்
கலைமகள் பதுமை வீணை கானமோ டிசைந விற்கத்
தொலைவறத் தாமே பஞ்ச தூத்துபி தொனித்துப் பேண
நிலைபெறு நார தாதி துப்புரு விசைநி கழ்த்த. (௩௩)

வேறு.

ஓரா யிரஞ்செங் கைவாணன் குடமென் முழுவத் தொலி
முழக்க, வீரா யிரங்கைச் சங்கொலிகள் பானு கம்ப னெடுத்
தூதப், பேரா யிரமும் புகழ்த்துசின்னம் பெரும்பூ தங்கண்
முன்னொலிப்பச், சீரா யிரஞ்சேர் பல்லாண்டு தெய்வ மடவா
ரிசைசெலுத்த. (௩௪)

வேறு.

இத்திரன் முதலி னோர்கள் சாமரை யிரட்டத் தென்றல்
வந்தெழத் தூய வால் வட்டங்க ளிசைப்பச் சில்லோர்
பந்திகேர் பஞ்ச வன்னப் பாவாடைப் பணிகள் சில்லோர்
சுந்தர நறும்பூ மாரி யந்தார் தாணி தூர்ப்ப. (௩௫)

சிந்தையு ளன்பு பொங்கத் துருவாசன் றியான காட்ட
னந்தமி றவமாத் யந்த னாகும் மூவர் மன்றின்
முத்தற நின்று செங்கை முடிமிசைக் கூப்பி யீசா
வெந்தையே யென்று போற்றி யிருவிழி குளிரக் காண. (௩௬)

மூவுல கோரும் வந்து மொய்த்தடி தொழுது நிற்பத்
தேவர்க டேவ தேவன் றிருநடம் புரியா நின்றான்
பூவலர் கங்கை யாடப் புரிசடை தீவலை யாட
வோவிலா மதியும் பாய்பும் பகைதவிர்த் தொருங்கி யாட. (1)

திருமுகச் சோதி யாடச் செவ்விதழ்த் தரள பந்திப்
பொருவறு மெயிறு சற்றே தோன்றப்பொன் மூர லாடக்

*மலைமகன் தாளமொற்றியது திருஞான சம்பந்தகவாயிக ளரு
ளிச்செய்த திருவாய்மூர்ப்பதிகம் தனரிளவளரென்னுந் திருப்பா
சுரத்திற் காண்க.

கருவறு விழிகண் மூன்றுங் கருணையே குழுகொண் டாட
விருபுரு வங்க ளாட விமையெழி லெய்தி யாட. (௩௮)

சங்கவொண் குழைக னாக குண்டலந் தயங்கி யாடப்
பொங்கொளி காள கண்ட நாகபூ டணமோ டாடத்
துங்கவெண் புயங்க ளாடத் துவளுமூர் நூலு மாடத்
தங்குவெண் ணீற்றின் சோதி தவழ்திரு மார்பு மாட. (௩௯)

தரைசெறி யுதர மாடத் தளர்மடி யுத்தி யாட
வரைபுலி யதளு மாடக் கோவணக் கீழு மாடப்
பரைநிலை பாதத் தோடுந் தூக்கிய பாத மாட
விரைமலர்ப் பதச்சி லம்பு விரலொலி முழங்கி யாட. (௪௦)

வேறு.

நிலைபெறு பதத்தா னிறையிரு ணீக்கி நேசமொ டெடுத்த
தபொற் பதத்தாற், கலைபயி லருள்சேர் பாகதி கீர்ட்டி வினை
கெடக் கையன லேந்தித், தொலைவிலா மாமை சோர்தரச்
செங்நடைத் தமருகந் தொனிபெற முழக்கி, யலகில்வீ டளித்
துப் புரப்பதற் கண்ண லாடுவா னருளுநா டகமே. (௪௧)

வேறு.

நிருத்தனில் வண்ணமா நிகழ்த்து மாடலை
யருத்தியிற் கண்டவ ரனைதது ளோர்களுங்
கருத்தொடு கண்கவர் காட்சித் தாதலின்
வருத்தமா ருடலுயிர் மறந்து வைகினார். (௪௨)

வேறு.

அவ்யவத் தொன்று கண்டா ரதேன்றி வேறு காணார்
சிவைதிகழ் வகன நோக்கி யிறைநடஞ் செய்த வினபச்
சுவையமு திருக னாரத் துய்த்துளச் சோர்வு நீக்கிக்
கவையறு சிந்தை யாரக் களியின்பக் கடலு ளாழ்த்தார். (௪௩)

திடனுற நாமஞ் செப்பச் சிந்தையு ணினைக்கச் சிந்தை
யிடனுறப் பாவ கத்தா லெய்திய விற்பம் போல
விடமுறை கண்டன் மன்றின் வெளியிடை யெதிரே நின்று
நடமரு ளின்ப மெம்மா னவின்றிட முடியா தன்றே. (௪௪)

கரமலர் முடியி னேறக் கண்கணி ரருவி பாய
விரவுளத் தின்ப மெய்த மெய்ம்மயிர்ப் புளுக மோங்கப்

திருநடனம்புரிந்த அத்தியாயம். கூடு

பரவச மடைந்து மாயன் பங்கயன் முதலாவுள்ளோ
ரரகர வென்று போற்றி யின்னன வறைய லுற்றார். (சடு)

கடல்படு காள முண்ட கருணையங் கீடலே போற்றி
யுடல்பொரு ளாவி யாகி யுறைதரு முணர்வே போற்றி
யடல்விடைப் பாகா போற்றி யடியவர் மோகா போற்றி
மிடலுது புரங்க ளட்டு விண்ணவர்ப் புரந்தாய்போற்றி. (சசு)

மெய்யனே போற்றி போற்றி யிலையென விளப்பும் பொய்யர்
பொய்யனே போற்றி போற்றி புகன்மறைப் பொருளே போற்றி
யையனே போற்றி போற்றி யமலனே போற்றி சூலக்
கையனே போற்றி போற்றி காலனைக் காய்ந்தாய் போற்றி. ()

அரியயன் முதலி னோர்க ளிவ்வண மடுத்து நின்றே
யுரியவன் புகழைப் போற்றி யுளமகிழ் வோடு நிற்பத்
தெரிதுரு வச னோடு மாத்யந்தன் றியான காட்டன்
பரிபுர பாதம் போற்றி யின்னன பகர லுற்றார். (சஅ)

வேறு

அண்டமோ நிரத மருமறை துரக மம்புபன் சாரதி ய
னில, முண்டநாண் மேரு வரைசிலை யுலக முண்டவெம் பக
ழியாற்கோரங், கொண்டமூப் புரங்கள் வென்றுமூ வுலகுங்
கொண்டவெந் துயர்களை கோவே, வண்டமர் கூந்த லுமை
சிவ காம வல்லியோர் பங்குறை தேவே. (சகூ)

வாரிதி தாழி வாசுகி கயிறு மந்தர மத்துமாயவனே, நீரு
று மாமை யாச்சுர ரரக்க ரமுதெழும் வேட்கைநெஞ் சுறவே,
போருறு திண்டோள் வலியினுற் கடையக் கடைந்தவர் பொ
ன்றிடத் தோன்றுங், காருறு மால முண்டவ ருய்யக் காத்த
ருள் கருணையங் கடலே. (டு0)

வேறு.

தேவர்க டேவ வாம தேவமா தேவ ரானோர்
மூவர்கண் முதல்வா மூவா முக்கண முப்பு ராரி
யேவரு மேத்து மீசா விறைவவெம பெருமா னீங்காப்
பூவரும் புதுவை மேய புகழ்நட ராசா போற்றி. (ருக)

சார்த்தவர்க் குறவே போற்றி சார்கலார் பகையே போற்றி
தேர்த்தவர்க் கமுதே போற்றி தேர்கலார் விடமே போற்றி

யாய்த்தவர்க் கவரே போற்றி யாய்கலார்க் கயலே போற்றி
நேர்த்தவர்க் கருளே போற்றி நேர்கலார்க் கிருளே போற்றி. (1)

தானொரு முதலாய்த் தேடு மவரிடஞ் சாராய் போற்றி
பூனுயிர் நினவென் றீர்தோ ரூனுயி ரானாய் போற்றி
யானென லகல்வோ ருள்ளத் தின்பமாய் நிறைந்தாய் போற்றி
வானொடைம் பூத மாகி மன்னிநின் றருள்வாய் போற்றி. (1)

மருள்பவர் நெஞ்சத் துள்ளே மருளென நிற்பாய் போற்றி
தெருள்பவ ரகத்தி னுள்ளே தெருளதாய் நின்றாய் போற்றி
யருளிய விரண்டின் வேறு யறிந்ததி லுறைவாய் போற்றி
யிருளொளி யிரண்டு மாகி யவையுண நிறைவா போற்றி. (௫௪)

உலகெலாம் படைக்குந் தூய னுலகெலாம் புரக்கு மாய
னலகிலாக் காலத் தேடி யளந்திடற் கீரிய சோதி
குலவிபம் பலத்து ணின்று கூடின ரெவருங் காண்
விலகிய நடஞ்செய் வார மென்னென வுரைத்து மெந்தாய். (1)

சடைமுடி யதனி னீங்காப் பிரளய சலந்த ரித்தே
யடைவுறு மெரியா யுள்ள தியாவையு மமுது செய்து
திடனுறு சுடர்கண் மூன்றுந் திகழ்விழி யாகக் கொண்டே
யுடனுல குயிர்க ளியாவும் வேடமா யுவந்த நிற்கு. (௫௬)

எம்மனோர் செங்கை நீர்பச் சிலைகளா லேத்தல் கண்டு
செம்மனீ யுலந்தெக் தாலுந் திருவுளப் பாங்கா வெண்ணி
வம்மினென் றருளி மாறா மாசுக ணீக்கி யாண்ட
தம்மினின் கருணைத் தன்மை யாரளந் துரைக்க வல்லார். (௫௭)

வேறு.

என்று கூறியம் முனிவர ரடியில்பீழ்ந் தெழுத்து
நின்று சென்னிமேற் செங்கரங் கூப்பிழுந் நெஞ்சத்
தொன்று மன்பொடு மிருகணீ ரருவிக ளோட
நன்று சேர்தரு பேரின்ப மடைந்துமுன் னணுகி. (௫௮)

வேறு.

புனிதனைப் போற்றி மீளப் பொன்னடி வணங்கி நிற்பக்
கனிமொழி பங்கன் கூறுந் திருவுளக் கருணை கூர்ந்து
தனிநட விற்பங் கண்டோ ரேவரு முத்தி சார்வ
ரினியொரு காலும் பாச மிலையெனத் தவரை கோக்கி. (௫௯)

திருநடனம்புரிந்த அத்தியாயம். ௯௭

‘திகழ்தரு வாசனேமாத் தியந்தனே தியான காட்டா
புகழும் தருச்சனைக்கே புத்தியுள் வியந்து நீவிர்
மகிழும்பதியுட் பன்னாள் வைகிட லீவண்டித் தாழ்த்தோர்
துகளிலெந் நடனங் கண்ட ரினியிலைத் துயரு மக்கே. (௯௦)

எனவிறை யவனி யம்பி யேனைமா லயன்மற் றுள்ளோ
ரனைவரு மகிழ்வி னெய்த வின்னரு ளளித்துத் தேசார்
சினகர மடைந்தான் பின்னர்த் திகழ்தவ முனிவ ரோடும்
புனைதுளாய் முடியோன் வேதன் புரந்தான் முதலி னோரும்.

சிலபக லங்கு வைகிச் செம்பலை யருச்ச னாதி
பலபணி புரிதற் கான பகர்மறை யாக மங்க
ளலகற வுணர்த சைவ விப்பிர ராதி யோரை
நிலைபெறப் பதியில் வைகிப் பணிவிடை நிகழ்த்தச் செய்து.

தினந்தொறு மாறு காலப் பூசையுந் திங்க டோறுங்
கனந்தரு மாட்டை தோறு மெழுந்தருள் காட்சி யாவு
நினைத்தவா முயலு வித்து நிருமல னுஞ்ஞை பெற்றுப்
பினந்தவி ருயர்தி ருத்தேர் மணவணி பேணிப் போற்ற. (௯௧)

பொருந்திய விடபத் திங்கட் பொருவறு புணர்த நாளிற்
நிருந்திப கொடியு மேற்றித் தினந்தரு வாக னாதி
யிருந்தெழீந் தருளுங் காட்சி யேவரும் போற்றக் கண்கள்
விருந்தெனப்புசித்தார்பின்னர் மணவிழாவேட்கைசெய்வார்.

வேறு.

முனிவர ராதியோர் மொழியும் வண்ணமே
புனிதவப் பதியுள வன்பர் புத்தியுட்
கனிவுறு திருக்கலி யாணம் போற்றவே
புனைபுவி யெங்கணு மோலை போக்கினர். (௯௨)

வேறு.

நகர மெங்கணு முரசறை வித்தனர் நயந்து
பகரு நன்மண முரசொலி பரிவுடன் கேட்டுத்
தகர வார்குழன் மாதரு மைந்தருந் தம்மு
ணிகரி லாப்பெரு மகிழ்ச்சியோ ளளவின்றி நேர்ந்து. (௯௩)

அம்மை உய்ப்பர்தம் பெருந்திரு மணவணி யதனைச்
செம்மை யாவினித் தெரிசனங் செய்துந் தருவது

கூஅ

புதுவைத் தலபுராணம்.

தம்மு டல்புள கித்திடத் துதிசெய்து தாழ்த்து
கொம்மை வெம்முலை மாதரு மைத்தருங் குழுமி. (கூஎ)

மாட மாளிகை யாங்குக் கிடற்றிகண் மன்ற
நீடு பித்திகைத் தலமெலா நிராமலஞ் செய்து
பீடு வெண்ணதை தீற்றின ரொள்ளொளி பெருகத்
தேடி யைவனச் சித்திர மெழுதினர் சிறப்ப. (கூஅ)

வேறு.

ஓங்கிய காவண நிரையி னுய்த்தனர்
பூங்கத வித்திரள் பூகந் தெங்குகள்
பாங்குறை குலையொடு பரிவி னாட்டினர்
மாங்குழைத் தோரண வரிசை வீக்கினர். (கூக)

வேறு.

பர்பின் முழுதுஞ் செம்பொ னுடைகள் பரிவிற் சேர்ப்பார்
சிந்தலர்ச் சாங்க ளோடு நவமணிச் சாங்கள் செய்வார்
வந்தவே திகையி னாடி யணிமணிக் கும்பம் வைப்பார்
நந்தலி லெண்ணி லாடெய் விளக்கிடு வாரக் கண்ணி. (எடு)

சந்தனக் குழர்பு விட்டுத் தரைமெழுக் கிடுவர் சில்லோர்
சிந்துபூம் பணிநீ ரோடத் தெருக்களிற் றெளிப்பர் சில்லோர்
புந்தியுண்மகிழ்துசுண்ணப்பொடிக்கோ லமிடுவர்சில்லோ
ரிந்தவா நகர மெங்குந் துறக்கநா டென்னச் செய்வார். (எக)

மஞ்சன மாடு வோருமாமலர் சூடு வோரு
மஞ்சனந் தீட்டு வோரு மரும்பணி பூட்டு வோருங்
குஞ்சர டடையி னாருங் கோளிர் யேறன் னாருந்
தஞ்செய லணிகள் கண்டு தத்தமின் மயங்கு வோரும். (எஉ)

தம்புரு வீணை யேந்தித் தந்தியை மீட்டு வோரும்
பம்பிய விசைக்கு நேராப் பாடலைக் காட்டு வோருங்
கும்பமென் முலையார் பாடுங் குயிலிசை வேட்டு ளோரு
மும்பரும் வியந்து கேட்கு முயர்தமிழ்ப் பாட்டு ளோரும். (எ)

வேறு.

இன்னவா றரிவையர் மைந்த ரெங்கணு
மன்னிய நகரிடை மகிழ்ச்சி யெய்தியே
பொன்னெடுந் திருக்கலி யாணம் போற்றவே
யுன்னுவ ருருகுவ ருளக்க ளிப்பொடும். (எச)

திருநடனம்புரிந்த அத்தியாயம். ௯௯

வேறு.

இருக்கும் நகரி னுள்ளோ ரேவருத் தத்த மில்லிற்
சுருக்கமின் மணங்க ளென்னச் சேரீர் வொரு சிறிது மின்றிப்
பெருக்கமார் நகர மெங்கு மணிவளம் பேணிச் செய்தார்
திருக்கலி யாண மண்ட பச்செய நெரிந்து ரைப்பாம். (௭௫)

வேறு.

வச்சிரப் பட்டிகை மரக தத்தினு
னிச்சயத் தூண்மணி நிலவு போதிகை
வைச்செம் மணிகளான் மறுவி லுத்திரம்
பொச்சமி னீலமே புகறு லாத்தது. (௭௬)

நவமணி யவைகொடு வைவி னூற்றிய
வுவமையி லொளிகொளு முருக்கு செம்பொனுத்
தவழ்தர வமைத்தனர் சால்பு பொங்கவே
கிவழியர் பரைமணத் திகழு மண்டபம். (௭௭)

வேறு.

சூரிய கார்தச் சுழிகையு நீலச் சுழிகையும் பொற்சரி கை
களாற், பாரிய படமேற் கட்டிகள் வளைந்து பகர்நவமணிச்
சர நாற்றிப், பேரியல் பாரி சாதமத் தாரம் பிரசமார் பலவகை
மலராற், சீரிய நறுப்பூங் கொட்டகை வேய்ந்து செறிமண
மெண்டிசை சேர. (௭௮)

வேறு.

மரகதப் பாசிலை வயங்கு முத்தினூ
பாவிய பாளைசெம் பவளத் தேசுகள்
விரவிய பழுக்குலை வெள்ளித் தம்பழ
நிரல்படப் பூகங்க ணிறுத்திப் பின்னரும். (௭௯)

இடைபழம் பழுத்துயர் கதவி யின்சூலை
மிடைபுகம் பொன்னின்வித் துரும மேயபூப்
படாடை மரகதப் பசும்பொற் றண்டமென்
றடையுடை யரம்பைக டகநி ரைத்தனர். (௮௦)

வேறு.

நாரங்கஞ் சம்பீ ரத்தோ நெற்றந் கனிவ ருக்கஞ்
சாரங்கீள் பொடியுங் கோவை யெண்ணில தகவி னூற்றி
நீரங்கொள் கெவுளி பாத்தி ராதிசெவ் விளரீர் கோத்துப்
பாரங்கொள் கயிற்றாழ் வீக்கிப் பற்பல விடனிற் றாக்கி. ()

குறைதவிர் வேள்விச் சாலை குண்டவே திசையு மாற்றி
யறைதரு மாடி யாதி யட்டமங் கலங்கள் வைத்துத்
தறைபடச் சந்தச் சேற்றூற் றிருமெழுக் கிட்டுத் தாழ்வி
னிறைபடு பல்பூத் தாதாற் கோலமு நிகழச் செய்து. (அஉ)

வேறு.

இரும் நங்குபொற் பாஷவகண் மணிவிளக் கிருகையினெ
டுத்தேத்தப், பொருவ ருத்திருக்கோயிலின் வாய்தலின் வானு
றப் பொலிந்தோங்குத், திருவி ளங்கிய பந்தரு முப்பன்றுள
தெருவெலாம் பரத்தெய்தக், குரும ணிச்சுடர்ப் பாலிகை
தொறுமுளை தெளித்தனர் குறைதீர். (அஉ)

மகர தோரண மளப்பில நிறுத்தினர் மறுகுக டெருத்தோறுஞ்
சிகர மாமலை யிவையென வுயர்நிலைத் தேர்பல சமைவித்தார்
புகரில்கோபுரத்திருமதிண்மண்டபம் புதுச்சுசையணிவித்தார்
பகருமாலயந்தொழுஞ்சிவலோகமேயெனும்படிபணிசெய்தார்.

வேறு.

நகைம ணிப்பணித் திருமண மண்டப நாப்பண்
டிகழு நாற்றிசை வயிரச்சிங் காசனப் பிடரி
னிகழ்வி லாப்பசும் பொற்றகட் டாற்றா டேத்தித்
தகுகு றட்டின்மேற் பளிக்குயர் தம்பங்க னிறுவி. (அ)

வேறு.

பருமணிப் பேர்திகை பவள வுத்திரங்
குருமா கதத்தினற் கொடுங்கை வைகவே
யெரிமணி மேனிலை மூன்றி சைத்திடத்
திருமணி விமானமுஞ் செய்துள் ளாகவே. (அசு)

வேறு.

பிரணவம் பீட மாகப் பிறங்குகா லங்க மாறாய்ச்
சுருதிநூல் கயிறாய்த் தேசா ராசனச் சொரூப மெய்தி
வருதல்போற்றிகழ்செம்பொன்னின்மணிகளாற்றுகிறிற்சிச்செய்த
தருமமே வடிவ மாய வாசனஞ் சமைத்தா ரன்றே. (அஎ)

சிந்தா மணியும் வளர்காம தேனு வுடனே யைந்தருவு
ந்தா நிதிய மொன்பானு நவையி லமுத மறுசுவைசேர்
பிந்தா வுண்டி யைவகையும் பேணுந் துகிலு மணிப்பூணுங்
கொந்தார் மலருங் கத்தமிவை வேகூட யாவுங் கொடுத்தருள,

சிறத்திடு மண்ண லாரைத் திருமணக் கோலஞ் செய்ய
வறந்திகழ் முனிவ ராதி யருச்சகர்புலருங் கூடி
நிறந்தரு சந்த னாதி தயிலங்க னிறைய வாட்டிக்
கறத்தபா லாதி மஞ்ச னங்களுங் கவினப் போற்றி. (௮௯)

திருவழு துதவித் தூப சீபமுஞ் சிறப்ப வேந்திச்
சுருதியாற் போற்றி மேன்மை யலங்காரத் தொடங்கு கின்றார்
பெருகொளிப் பூம்பட் டாடைதிருவரை பிறங்கப் பெய்து
குருமணி யிரட்டை ஞாண்பொன் பட்டிகை குலவச் சாத்தி.

வேறு.

வண்டி ரைத்திடுங் கற்பகத் தொடையல்கள் வளர்மணி
முடிவேய்த்து, பண்டை நீறணி மேனியின் மான்மதச் சாந்த
மும் பரிந்தப்பிக், குண்ட லத்தொடு கவமணிக் குழைகளை
யிருசெவி ஆறப்பேணிக், கண்டி கைப்பணி பற்பல விடந்திகழ்
நீலகத் தரஞ்சாத்தி. (௯௦)

முத்து மாலிகை யளப்பில விலங்குமுத் தூலோடு தகப்
பூட்டிக், கொத்து லாவிய சரப்பணி பதக்கமுங் குலவுசெங்
கதிர்போலு, மொய்த்த திண்புயத் தங்கதம் பட்டிகை முழுதெ
ழில் பெறச்சேர்த்து, மத்த வாரணத் துரிதவிர்த் துயர்த்தபி
தாம்பரம் வளைவித்து. (௯௧)

வேறு.

பகர்மணி விரல்க டோறும் பவித்திர மீதி யாழி
திகழ்தரப் புனைந்து விரக் கழலடி சிறப்ப விக்கிப்
புகரறு மணிக்கி ரீடம் பொங்கொளி பெருந்தச் சூட்டி
யகமகிழ்ந் தலங்க ரித்தா ரறிவினை யலங்க ரித்தார். (௯௨)

வேதகோ டணங்க ளார்ப்பத் திருமுறை விளம்பல் வாய்ப்ப
வோதநீ ராவ மான வாச்சிய வொலிகண் மொய்ப்ப
காதனை யன்பு பொங்க கவமணிச் சிவிகை மீதி
லாதவ ரொளிகள் கோடி யெனவெழுந் தருளச் செய்தார். ()

வேறு.

சங்க காதழந் தூரிய வொலிகளுந் தழைப்ப
மீங்க லந்திகழ் பூட்டை யமரர்கள் வழங்கத்
துங்க வன்பர்க ளாகர வெனுமொலி தொனிப்ப
வெங்க னாயகூரெழுந்தன ரேழுல குய்ய. (௯௩)

வேறு.

இடக்கயங் கொழுகுடையெடுக்கின் றோர்சிலர்
படைக்கலச் சூலமும் பரித்து னோர்சில
ரடைப்பைக ளாசிக ளமைத்து னோர்சிலர்
சுடர்ப்பவ் விளக்கணி தொழிலி னோர்சிலர். (க௯)

படிபுகழ் முழுவொலி தாளம் பல்கவே
பிடிடை பிறைறுதல் பிறங்கு வாள்விழி
துடியிடை துடங்கிடச் சுடர்பொற் கொம்பென
வடிவுடை யவர்கடம் வடிங்க மடெலாம். (க௯)

வேறு.

மாலயற் கரியான் வந்தான் வானவர் தேவன் வந்தான்
காலனைக் காய்ந்தான் வந்தான் கருணையங் கடவுள் வந்தா
னாலமா ரிறைவன் வந்தா னடியவர்க். கெளரியன் வந்தான்
சிலவு மேசன் வந்தா னென்றுபொற் சின்ன மார்ப்ப. (க௮)

வரிசைசேர் கருவி யைந்தும் வாச்சிய மிகமு ழங்கத்
தெரிவையர் பல்லோர் செங்கை திகழ்மணித் தீப மேந்த
வரிவையர் சில்லோர் கும்ப மாலத்தி யமைய வேந்த
வரியமென் முறைமை யோடு மும்முறை வலங்கள் சூழ. (1)

அரியயன் முதலி னோர்க ளமர்கண் முனிவர் மேலோர்
புரிவுடைப் பதியி னுள்ளோ ரயற்பதி யிருந்து போந்தோர்
பரிவுட னினிது சூழ்ப் புதுவைவாழ்பரமன் ரேசா
ரருமண மண்ட பத்தில் வந்தெழுந் தருளி னானே. (க00)

முரகர னுதி யோர்கண் முறையுடன் வதித்தி ருந்தார்
சிரகரங் கொண்டு போற்றி மற்றுளோர் தெரிசித் தேத்தி
யரகர வென்று போற்றி யன்பர்க ளருகு நிற்பப்
புரகர னிருந்தான் கண்டோர்க் கானந்த போகம் பெய்து (1)

மங்கல முகூர்த்த வோரை வந்துறு மளவு மங்கட்
பங்கய வதனி மார்கள் பாடலா டலின்வி யந்து
கங்கையஞ் சடையான் வைகுங் காலையிற் கருணை ஞான
நங்கைகண் மணக்கோ லங்கள் புனைதிற நவில னுற்றும். (க0௨)

இமயமா வசல மீன்ற வெழிற்சிவ தாயித் தாயா
முமையவள் சரணம் போற்றி யொண்டொடி மடயின் னார்க

திருநடனம்புரிந்த அத்தியாயம்: ௧௦௩

ளமையுறு மணிப்பொற் பீடத் தெழுத்தரு ளன்பு செய்து
சமையுறு மரிச னுதி குங்குமச் சாத்தஞ் சாத்தி. (௧௦௩)

மறையொடு மனுக்க ளோதச் சங்கவாச் சிபமு ழங்க
வறைதரு வாச மென்னீ ரபிடேக முறையி னுட்டிச்
சிறைபடு செம்பட் டாடை சிற்றிடை திகழ்ச் சாத்திப்
பொறைபடு மிருடி புன்னி மார்மறைப் பூவை மாறும்- (௧௦௪)

இருங்கம லால யத்தி னேந்திழை யாரு முன்னுட்
பெருந்தவ மியற்ற லின்றே பெய்திடப் பெற்றோ மென்று
திருந்துமை கரங்கள் பாதஞ் செம்பஞ்சுக் குழம்பு தோய்த்துச்
சுரும்பலிழ் மலர்மென் கூந்தற் சூழிகைச் சடையுங் கண்டு. (1)

பாடகம் பரிபு ரங்கள் கிண்கிணி பாத சால
மேடக மலர்ப்ப தத்தி னெழில்பெற வணிந்து வாய்த்
வாடகப் பொருப்புக் கொங்கைக் கரியகுங் குமச்சே ரப்பித்
தேடிய காஞ்சி யாதி மேகலை யிடையிற் சேர்த்து. (௧௦௫)

பொன்னொடு பவளக் குண்டிக் கோவைமுன் கையிற்பொருத்தி
மின்னிய வயிரப் பச்சைக் கடகமென் றொடிகள் பூண்டு
மன்னிய வேறுவேறு பணிநவ மணிவ டங்க
மென்னிய கொங்கை யூடு பதக்கமோ டிலங்கச் சூட்டி. (௧௦௬)

இருமதி மருங்கு சாரு மிணைக்கதி ரிரண்டு போன்ற
குருமணிக் குழைக னூடு மகரகுண் டலங்கு லாவ
வருமணிச் சுட்டி சோதி நுதலிடை யலங்க வாச
விரைமலர்ச் சுகத்தங் கூந்தல் விம்முறச் செருகிப் போற்றி. (1)

வேறு.

அலைமாதங் கலைமாது மற்றுள்ள வரிவையரு
மலைமாது சிவகாம வல்விதிரு மணக்கோலர்
தொலையாவின் னெழில்வாய்ப்ப வலங்கரித்துச் சுடர்சோமன்
கலையாருந் திருமுடியார் கருத்துருகக் கவினசெய்து. (௧௦௭)

படப்பாய வரியபனும் போற்றரிய பரஞ்சுடரு
மிடப்பாகந் தரவாய்த் வெழிலுடைத்தா மிமயமலை
மடப்பாவை சுத்தரமா மணக்கோல வளனோக்கி
கடற்பாவை கலைப்பாழை களிப்பாவை தனிவாழ்த்தார். (௧௪ 0)

வேறு.

கதிர்விடு மணிசூ யின்ற கனகமென் சிவிகை மீதே
யுதிமதி வதன தேச வுமையெழுத் தருளச் செய்து
சுதிதரு மேள தாள நடனமுஞ் சங்கு மார்ப்ப
முதுமறை யவர்க டொண்டர் மறைதிரு முறையொ லிப்ப. (1)

அத்தரத் தமர ரோவா தலர்மழை யவனி தூர்ப்பச்
செந்திரு வாணி தேவ ரிருடியர் செல்வி மாருஞ்
சிந்தையி னுவந்து பல்லாண் டிசைகண்மம் கலங்கள் செப்ப
வத்தனண் மேரு வில்லி மனைசிவ காம வல்லி. (ககஉ)

அடைப்பைகண் ணாடி யேந்தி மேனகை யருகு சராக்
குடப்பயோ தரத்த ரம்பை யாலவட் டங்கு லாவ
வடப்பணிக் கொவ்வகத் தேவ மாதர்சா மரைவ முங்கப்
படப்பணி யல்குல் விந்தை நெருக்குயர் பரிவி னீக்க. (ககங)

பூவையர்சிலர்கள் வாசப் பூவொடு பணிநீர் சிந்தச்
சோர்வகன் மின்னார் சில்லோர் பரிமளத் தூப மேந்தக்
கோவையா மணிவி ளக்கங் கொம்பனார் பலர்க ளேந்த
நாவுறை மகன்ப ராவ வுலகமீன் றருளு நங்கை. (ககச)

வேறு.

இவ்வாறு கலியாண மண்டபத்தி லெழுந்தருளிச்
செவ்வாண வண்ணர்திரு வலப்பாகத் தினிதிருந்தான்
மெய்வாழ்வங் கொடுத்தடியார் வேட்டவிக போகமருள்
செய்வாண்மற் றெழையாண்ட சிவகாம சுந்தரியும். (ககரு)

வேறு.

இரவியு மொளியுங் கன்ன விரதமு மலரு நீங்கா
விரவிய மணமும் போலும் வேறற விசைத்து ளோர்கள்
பரவிய வுலகோ ருய்ய வேறுடைப் படிவா யன்பு
தரவருத் தந்தை தாய்போன் றிருந்தன ரிருவர் தாமே. (ககௌ)

வேறு.

எக்கால மணக்கோல மிசைந்தருளு முமையீச
ரக்கால முண்மைபெறு மணக்கோலத் தணிபுகல
முக்காலு மியம்புகின்றேன் மொழிமனத்துக் கெட்டாதாற்
றற்கால மணக்கோலத் தரிசித்தோர் முனஞ்சான்று. (ககஎ)

வேறு.

அன்ன காலையிற் திருநெடு மாலய னேனோர்
சொன்ன பாத்திர பவுத்திரதீ தூயநீர் சொரிந்து
பன்ன காபர ணத்திறை பாதங்கள் விளக்கி
மன்னு தீர்த்தநீர் புறம்பினு முள்ளினும் வரித்தார். (1)

வேறு.

மாதவ னன்பி னோடு சிவகாம வல்லி செங்கைப்
போதுயர் புனிதன் செங்கைப் போதுற வைத்து மேலோர்
வேதமங் திரங்க ளாதி கரகநீர் விளங்க நல்கி
யாதாம் பெருகப் போற்று மரியபா வகங்கள் செய்தார். (2)

தேவனுத் துபிக ளார்ப்பத் தேவர்பூ மாரி கித்தப்
பூவலர் கொம்பர் மின்னூர் பாடல்க ளாடல் பொங்கச்
சோர்வகன் முனிவர் வாழ்த்த மற்றுளோர் களிது ளங்க
வார்வமேர் டனைத்து னோருந் திருமணத் தின்பத் தாழ்த்தார்.

கரளமார் கண்டத் தெத்தை கமலபொற் பதங்கள் போற்றிப்
புரையறு முனிவர் மேலோர் மறையவர் புனைந்த சோல்லா
னிரல்படக் குவையாய் வேயந்தே யரிசன நீரிற் றோய்த்த
தரளவா ளரிசி வீசித் தணிவகன் மகிழ்வ டைந்தார். (௧௨௧)

மேவியீ கடவு ளான்பால் விரைநறு நெய்க லந்தே
யோவிறீஞ் சுவையார் கன்னல் கற்பகக் கனியொண் டேனு
நாவருஞ் சுவையி னின்ன நறுமதுப் பளுக்க மாற்றித்
தேவர்க டேவன் செங்கைத் திருநிலே தனஞ்செய் வித்தார்.

தாமரைத் தவிசி னோனுந் தனையர்கண் மருங்கு சார
வாமழ லோமத் தீயி னறுநெயா குதிக ணல்கத்
தோமிலா குதிய ருந்தி வலஞ்சுழித் துயர்ந்து பொங்கிச்
சேமமா ருலகின் போங்க வளர்த்தது வேள்விச் செந்தி. (௧௨௩)

மறையொளி முழங்க மோன முனிவர்வாய் மனுவி ளங்க
நிறைகொள்பல் வியமொ லிப்ப நேரிழை யார்கள் வாழ்த்த
முறைமையி னிமய வல்லிக் கத்தநாண் முகூர்த்தத் தன்னி
விறைவர்மங் கலநாண் சாத்தி யேழ்புவித் தின்ப மீத்தார். (1)

வேறு.

பந்த முத்திக னாயிர்க்கெலா மருளிய பரம
னந்த மில்லவைக் காசைநி ராசையை யருள

முத்து மப்பிகை யிலகுகைப் பிடித்தனன் முழுது
மித்த வேழுல கிவ்வண மிகபர மெய்த. (க௨௫)

வாம தேவனு மலைமக னொடுமலர்க் கையாற்
சேம மார்பொரி யெரியிடைப் பெய்துபின் செய்கை
நேம மாவருத் தவமுனி வர்க்குயர் நெறியா
லேம தானங்க டகுட்படி நல்குமா றிசைத்து. (க௨௬)

வேறு.

செந்தழல் வலமா வந்தே யுருமயவ டிருப்பா தார
விந்தம தெடுத்து நாநன் கைரினா லம்மி மீதின்
வந்துற வைத்துத் தூய வருத்தி வரவு நோக்கி
யிந்தவா றூய பாவ கங்களை யிசையச் செய்தான். (க௨௭)

இத்திறம் வதுவைக் குள்ள செயலெல்லா மியற்றிப் பின்ன
ரத்தனும் விமலை யோடு மணவறைக் கடையும் பான்மை
மெய்த்திறஞ் செய்தா ரங்கண் டிருமண ஸ்னேயு மன்னார்
சுத்தமெய் வணப்புங் கண்டோ ரேவரு மின்பத் தோய்தார்.

வேறு.

திருநாம முரைத்தோர்க்குச் சிந்தைநிறை யின்போங்கு
மொருநாம மோசுரு மொன்றுமிலா வொண்பொருளோ
பெருநாம வயித்தீசர் சிவகாமி யெனுப்பெயரால்
வருநாம மாவந்து மணந்தநலம் வழுத்துவதோ. (க௨௮)

கயிலாயம் போலிசையுங் கலியாண மண்டபமு
மயிலாரு மெழிற்சாழற் சிவகாமி வயித்தீசர்
பயிலாரு மணக்கோலம் விழிகுளிரப் பணித்தோர்கள்
சுயிலாரு மொழிபங்க னருள்பெறுவர் குறைவின்றே. (க௨௯)

வேறு.

நிரைமணி சூயின்மண வறையை நீங்கியே
தரைபுகழ் வதுவைமண் டபத்தைச் சார்ந்தன
னுரையுணர் வகலொளி யுணர்வி னுத்தமன்
வரைவக லருச்சகர் பணிகண் மன்னவே. (க௩௦)

வேறு.

வர்க்கவகைப் பணியார வகையிரதக் கனிவகைகண்
முக்கணனு முமையவரு மழுதுசெயு முறையருளி

மிக்ககெடு மாலாதி யும்பர்விய னுலகோரும்
பொக்கமிலன் பொடிபோற்றத் தீபாரா தனைபுரிந்து. (௧௩௨)

வேறு.

விருப்புட னெவரு மேத்தி யாகர வெனவி ளம்பி
யருப்புறு மன்பு பொங்கி யகங்கணைக் குருகத் தேசார்
கருப்புரத் தீப மேந்திக் கண்ணுளங் கவருங் காட்சி
தரப்பெரி துவந்தார் பின்னர்ச் சதுமறை மனுக்க ளோதி. ()

புரையக லுப் பி னோடுஞ் சோடச பூசை யாற்றி
யுரைசெயு மும்ப ரானோர்க் குளமகிழ் சிறப்பு ல்கித்
திரைகடற் புலியு ளோர்க்குத் தரும்படி யன்பு செய்து
வரைவிசை யுமையோ டுசர் நகர்வலம் வரமு யன்றார். (௧௩௪)

திருமணக் கோலத் தோடுத் தேவிதண் டிகையின் மீதும்
வரவயித் தீசர் செம்பொன் மணிதிக ழியானை மீது
மிருமைசெய் கதிர்கள் கோடி யிரண்டுரு விசைந்த தென்ன
வருமைசேர் விதி நான்கு முலாவெழுந் தருளி னாரே. (௧௩௫)

சீரியோர் மறையி னூர்ப்புந் திருமுறை யன்ப ரார்ப்பும்
பூரிகை தாரை யோடு பல்லியம் பொங்கு மார்ப்பும்
வாரிசை கொங்கை மின்னார் மங்கலப் பாட லார்ப்பு
மாரியன் றுடியை மாணு மதிர்வெடி யார்ப்பு மல்க. (௧௩௬)

ஆதவன் செத்தி சோம னளப்பிலா வருவாய்த் தோன்றி
நாதனோ டெமையாள் கோல நன்மணம் போற்று மாபோ
லேதமி லெண்ணி லாத வெரிசுடர்ப் பந்தத் தீபங்
கோதகல் கோடி. கோடி குலவிய நிலவு மல்க. (௧௩௭)

அரம்பைய ராடல் பாட லற்புதம் விளைப்ப தோர்பா
னரம்பியல் வீணை யாதி தும்புரு நாத மோர்பாற்
பரம்பெறு சுருதி யோடு திருமுறைப் பாட லோர்பாற்
றிரம்பெறு கவிதை வாணர் துதிபுரி செய்யு ளோர்பால். ()

வீதிக டோறு நேசர் வியன்பணி மனைக டோறுஞ்
சோதிசேர்திருவெண்ணீற்றுத் தொண்டர்தம்மடங்கடோறும்
வேதிகை தொறும் மைத்த விரைத்தொடைக் கனிதாம் பூலங்
காதலோ டன்பு செய்து தரும்படி திருக்கண் சாத்தி. (௧௩௮)

நவமட மாதர் காண நவமதன் வடிவு போன்ற
நவமக லடியர் நேசர்க் குண்டவன் போலி சைந்தார்

பவமகல் யோகர் கோக்கிற் பரஞ்சோதி வடிவ மானார்
தவமிகு ஞானத் தோர்க்குச் சச்சிதா னந்த மொத்தார். (1)

அலகிலா வுயிர்கட் கெல்லா மம்மையோ டப்ப ரானார்
சிலசம யத்தோர்க் கெல்லாந் தேவர்கள் சிங்க மானா
ருலகில்வன் மனத்தோர்க் கெல்லாந் தெரிதிரு வருவ மானார்
நலமருள் பாத நீத வயித்திய நாதர் மாநோ. (கசக)

வேறு.

இன்ன வாறு யுமையவனோ டுசர் நகரி வலம்வந்து, பொ
ன்னின் கோயில் வாய்தவிடைப் போந்தார் புகலு மறைபொ
லிப்ப, வன்ன கொடியொண் முரசாடி வழங்கு கும்ப மணிவிள
க்கு வன்ன வங்கு சங்கவரி யென்னு மட்ட மங்கலங்கள். (1)

திருமு னமைப்ப விப்பிரர்கள் செம்பொற் கலச நீர்சொ
ரிய, வருகு மறைமின் னூர்பலர்க ணீரா சனங் ளணியேந்தப்,
பெருகு டொலிப்பல் வியந்துவைப்பப் பேணி வஞ்சிக் கொடி
யிடையார், முருகா. லத்தி குடந்தீபம் வலமா மூன்று முறை
சுற்ற. (கசக)

வேறு.

திருமணக் கோலங் கண்டோர் சிந்தையும் விழியு நீங்கர்
வொருபெருங் கருணை நெகி யிம்பரோ மெப்பர் போற்றி
யிருமைசேர் மகிழ்ச்சியோடு மானாது வின்ப மெய்தக்
குருமணி கண்டத தெந்தை யுமையோடு கோயில் புக்கார். (1)

இத்திற மணவி ழாவு மெழில்பெற முடிந்த பின்ன
ருத்தம வொன்பா னுளி லொன்பது மணிகள் வேய்த்த
பத்திபா யொளிகண் மின்னும் படியசெம் பொற்றே ரைத்துங்
குத்தா மென்ன லூர்த்து கொண்டருள் வகையு ரைப்பாம்.

வேறு.

கமல நான்முகன் முனிவர ரேவலிற் கருதிச்
சினைய மால்வரை யிவையெனச் செழுமணி குயிற்றி
விமல மேவிய செம்மனாற் றிசையொளி விளங்க
வமரர் தச்சனு மணிபெற வைத்துதே ரமைத்தான். (கசக)

திருநடனம்புரிந்த அத்தியாயம். ௧௦௯

வேறு.

கண்டதே ரணிகளைக் கண்டு வானவர்
பண்டுமுப் புரமட நமது பண்ணவன்
கொண்டதே ரிவையென மகிழ்ச்சி கொண்டன
ரெண்டிசை யோர்கண்மற் றெவரும் போற்றவே. (௧௪௭)

வேறு.

அந்தணர்கண் மறைமுழக்க வடியார்திரு முறையொலிப்பப்
பைத்தொடியார் சூழ்த்தினிய மங்கலம்பல் லாண்டிசைப்பச்
செந்திருவுங் கலைமாதும் புகழ்சிவ காமித்தாய
ரெந்தைவயித் தீசர்மணித் தேரிலெழும் தருளினார். (௧௪௮)

பிள்ளையார் குமானுயர் சண்டேசர் பெருமூவ
ருள்ளமார் தரவேறு தனிமணித்தே ருவந்தெழுந்தார்
தெள்ளமுத மொழிமடவா ராடலுமின் னியஞ்செறிய
விள்ளரியுகளிப்பெய்தி மெல்லாரும் விழிசுளிர. (௧௪௯)

வேறு.

இலகிய சோதி நாளி லிறைவயித் தீசர் பொற்றேர்
திலகவா னுதலெம் மன்னை சிவகாமித் தாய்மணித்தேர்
சலமிலா வநாயகன்றேர் குமரன்றேர் சண்டே சன்றே
ரலகில்பொற் றேர்க ளைந்து மகிழ்த்துகொண் டருளக்கண்டு. (1)

அற்புத மடைத்து போற்றி யமாரு பனைத்து ளோரும்
பொற்பம ரின்பத் தாழ்த்து புகழ்த்தனர் மற்றை நாளாஞ்
சொற்பெறு விசாகக் தன்னிற் றீர்த்தமுஞ் சுரந்து நல்க
மெய்ப்பரி வுற்றுமற்றுத் திருவிழா வணிய னைத்தும். (௧௫௧)

தொலைவக லன்பி னோடு நித்தியத் தொழுது ஞான
நிலைபெறு முனிவர் மூவர் வயித்தீசர் நேச மெய்தி
யலைவக லன்பி னோடு முமையம்மை யருளும் பெற்றுச்
சிலபகல் வாசஞ் செய்து விடைகொடு நிலையஞ் சேர்த்தார். (1)

மாலயன் புரந்த ராதி வானவர் மற்று ளோரு
நீலகற் தரனோ டம்மை நிகரறு நேசம் பெற்றுச்
சாலவு மகிழ்ச்சி யெய்தித் தம்பதி சென்று சார்த்தா
ரேலவார் குழவி யோடும் வயித்தீச ரினித் ருத்தார். (௧௫௩)

திருநடனஞ்செய்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ௬௬௪.

திருநடனம்புரிந்த அந்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

குதமுனிவர், மலையை வில்லாகவுடைய பரமேசுரனது கீர்த்தியைப் பலதரமுமெடுத்தச் சொல்லக்கேட்ட செளனகாதிமுனிவர் மனமகிழ்ந்து அம்முனிவரைவணங்கி மாத்தியத்தன் தியானகாட்டென்னுமுனிவர்கள் பூசிட்ட காதையைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்தோம். இனி அம்முனிவர் திருநடனம் தரிசித்தகாதை யிணையருளிச் செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதேகேட்டுக் களிகூர்ந்து குதமுனிவர் அவரைபோக்சிச்சொல்லுவார்:—சிவபிரானது திருநடன வைபவம் தேவாயிர்த்தத்தினு மினியது. ஆனந்தத்தையளிக்கும். கேளுங்கள், மேற்கூறிய அம்முனிவார் தருவாசமுனிவருடனே தினந்தோறும் நித்திய கருமானுஷ்டான செபதவமுடித்து வயித்தியநாதரையுஞ் சிவகாமியம்மையையு மபிடேகமாதியாலே யருச்சித்துக் கண்கங்குளிரத் தரிசித்துத் தோத்திரஞ்செய்து தூற்றெட்டுப் பிரதக்கணம்வந்து பணிந்து பன்னசாலையுட் புருத்திருத்த அகமும்புமுத மொன்றாக ஒத்த அன்புமலீட்டாம் சிவபிரானுடைய பஞ்சமுகக் கனாதியவயங்களை ஞானக் கண்ணாலே தரிசித்து அசத்தாயுள்ளவைகள் வந்து தம்மைச் சேராதவிதம் கிரமமாகப் பலகான் புதுவைத் தலத்திலிருந்து “சுவாமீ உம்முடைய சேவையும் பூசையு மெங்களுடைய மனத்தையுருகச்செய்கின்றன. ஆயினும் உம்முடைய திருநடனம் தரிசிக்குமாசைக்கு ஒரு அளவுமில்லை; திருவுளமிரங்கி யருளுக” என்று பிரார்த்தித்தனர்.

அவரது பிரார்த்தனையைச் சிவபிரானுணர்ந்து நெடுங்காலங்கள் கடத்தன; இனித்தாழாது இவருக்கு எடனசேவை கட்டினாயிட வேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு கந்திதேவரை வரவழைத்துத் “தருவாசர் முதலிய மூன்று இருடிகளுக்கு எாம் எடனஞ் செய்தற்காக ஒரு மண்டபம் செய்க” என்று கட்டினாயிட்டருளுதலும் கந்தி தேவர் தேவகம்மியனை வரவழைத்து அந்தப்படியே மண்டபஞ் செய்யும்படி யுத்தரவுசெய்தனர்; அவ்வுத்தரவைச் சிரமேற்றாங்கி அந்தத் தேவகம்மியன்வந்து கவமணிகளாலே மண்டபம் திருமதிஸாதி திருந்த ஆலயஞ்செய்து சொர்ணத்தினாலும் கவரக்களாலும் திருவம்பல மொன்று செய்தனன். உடனே கந்திதேவர்சென்று சுவாமீ திருச் செவியிலே ஆலயமும், எடனசபையும் அமைத்தமையைத் தெரிவித்தனர். அதேகேட்டுச் சுவாமீ திருவுளமகிழ்ந்து வயித்தியநாத லிங்கத் துள்ளே நின்று எடராச மூர்த்தங்கொண்டு சூலகணங்களுந் தேவர்

திருநடனம்புரிந்த அத்தியாயம். ௧௧௧

ஊ முனிவரூத் தம்மைச் சூழ்த்தவரத் திருவம்பலத்தைச் சார்ந்த கோடிஞாயிப் பிரகாசம்போலே பிரகாசித்த எல்லா அவயவங்களிலும் இரதாபரணங்கள் விளங்க முயலகன் முதுகிலே வலப்பக் கத்துத் திருவடியை யூன்றிநின்ற, உமாதேவியார் முதலியவர் நடனத்துக்கு வேண்டிய தாளமடித்தல் முதலிய பலபணிவிடைகளுக்குச் செய்பத் தம்முடைய திருமேனியிலுள்ள எல்லா ஆபரணங்களுமடைந்தாடாரிப்பத் தமது திருக்கரத்திலுள்ள உடுக்கைத்தொனியை முழக்கிக்கொண்டு திருநடனஞ் செய்தருளினர்.

அந்த அற்புதத் திருநடனத்தைத் தருவாசர் முதலிய மூன்று முனிவரரும் அரிபிரமேந்திராடிகளும் ஏனையோர்களுந் தரிசித்துப் பேரானந்தப்பெரும் பரவையுள்ளே யமிழ்த்த எம்பெருமானுடைய புகழைப் பற்பலவாறு புகழ்ந்து அடியெங்களை யிரகலிக்கும்பொருட்டுப் பற்பலகாலமும் வேண்டித் திருப்பெய்த உமது பெருங்கருணைப் பிரபாவத்தை யாவரனத்தரைக்க வல்லவர்களென்று பின்னும் வணங்கினார்கள். இங்ஙனம்வணங்கிநின்ற தருவாசர்முதலிய மும்முனிகளையும் நடராசப்பெருமான் பார்த்த “உம்முடைய பூசணியிலே பிரீதிலைவத்து, இதகரை நடனதரிசனந் தராமலே காலக்தாழ்த்தவிட்டோம். இப்போது நடனசேவை நீங்கள் செய்தபடியினாலே யினிமே லுங்களுக்கு யாதொரு தன்பமும் சேரமாட்டாது” என்று திருவருள்கூர்த்த தமது கோயிலுட்சென்று வீற்றிருந்தனர்.

பின்னர் பிரமா விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களு முனிவர்களுக்கு லிளாளங்கிருந்து வயித்தியகாத விக்கத்தைச் சைவாகமவிதிப்படி பூசணசெய்யும் ஆதிசைவப்பிராமணர்களைக் கொணர்ந்த புதுவைத்தலத்திலேவைத்தத் தினந்தோறும் ஆறகாலப் பூசையும் ஆண்டுதோறுமாதந்தோறுஞ்செய்யு சைமித்திக பூசையுந் காமியபூசையுஞ் செய்துவரும்படி. சியமனஞ்செய்வித்து உலாநிதராகிய சிவபிரான் ஆஞ்ஞையாலே வைகாசிமாதத்திலே புனர்பூச கஷத்திரத்திலே துசாரோகணஞ் செய்வித்து உற்சவ சேவைசெய்த சிவபிரானுடைய திருமணக்கோலக்காட்சி தரிசிக்கும் கருத்தினராய்த் திருமணப் பாராம் வரைந்து எவ்விடத்துக்கும் விடுத்து முரசறைவித்தனர். அது கேட்டு கரைத்திலுள்ளவர்க ளெல்லாரூத் தங்கன்தங்கள் வீடுகளை வாழைதோரணம் புட்பம் சந்தன முதலியவைகளால் அலங்காரஞ் செய்த பாடுவோரும் ஆடுவோரும் இவைகளைக்கண்டு மகிழ்வோரும்

திருக்கலியாணக்காட்சி யென்றுகாண்போமென்று மகிழ்ச்சியாகும் இன்னும் பற்பல தொழிலராய் வந்து செருக்கினார்கள்.

அதன்மேல் கவமணிகளாலும் பொன்னாலும் செய்யப்பட்ட திருக்கலியாண மண்டபத்தைப் பற்பலவிதமாகக் கண்டவர் கண்களைக்கவரும்படி சிவலோகமேயென்ன அலங்காரஞ் செய்வித்த அம்மண்டபத்தினடுவிலே வயிரச்சிங்காதனத்தி னுச்சியிலே பிரமன்முதலியபாவருந் தம்மைச்சூழ்த்தநின் தேவல்செய்த மகிழ்த்தநிற்கச் சகலவாத்தியங்களு முழங்க எம்பெருமானை யலங்காரஞ்செய் தெழுந்தருளப் பண்ணுவித்தனர். பின்னர் சிவகாமியம்மையையுஞ் சிவபிரானுள்ள மகிழும்வண்ணம் பற்பல ஆபரண முதலியவற்றாலுஞ் சந்தனம் புட்பம் ருங்கும முதலியவற்றாலு மணக்கோலஞ் செய்வித்த ருஷி பத்தினிகளும் இலக்குமி சரசுவதியுங் எளிப்பென்னுங் கடலிலாழ்த்த மங்கலவாத்திய மொலிக்கச் சிவிகையி லெழுந்தருளச்செய்த தேவர்கள் புட்பமாரி பொழியவுந் தேவப்பெண்கள் மங்கலவாழ்த்துக்கூறவு மின்னும் பலவித சிறப்புடனே திருக்கலியாண மண்டபத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் மணமகனாகிய சிவபிரானுடைய வஸப் பக்கத்தி லிருக்கும்படி செய்தனர்.

இங்ஙனம் ஞரியனும் ஒளியும் என்னலும் இராசமும் மலரும் உாசமும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியாம லிருப்பதுபோல இருந்த அவ்விருவரது மணக்கோலச்சிறப்பை யென்னாலே சொல்லமுடியாது. அந்தச்சமயத்திலே பிரமனும் விஷ்ணுவும் சுவர்ணப் பாத்நிரத்தினுள்ள பரிசுத்தமாகிய கீரைச் சுவாமி அம்மை பாதங்களிற்சொரிந்து விளக்கி அந்தகீரைப்புறத்தினு மகத்தினுங்கொண்டு பரிசுத்தமடைந்தவராய்ப் பின்னர்ச் சிவகாமியம்மை திருக்கரத்தை வயித்தியகாதேசுரர் திருக்கரத்தி லெடுத்துவைத்து வேதமந்திரங்களாலே கமண்டலத்திலுள்ள சலத்தைவார்த்துத் தத்தஞ்செய்தனர். அப்போது தேவதந்துபிமுழங்க ஏனையோர் பல்லாண்டு வாழ்த்துக்கூறக் சலிபாணக்கோலத் தரிசித்த யாவரும் ஆனந்த பாவசமடைந்தனர். அதன்பின் பிரமதேவர் அக்கினிகாரியத்தை விதிப்படி முடித்துத் தம்பதி சமேதர்களை அக்கினியை உலம்வந்து அம்மிமிதித்து அருந்ததியைப்பார்க்கும்படி செய்வித்த அதன்மேல் அவ்விருவரையும் யானைமேலும் சிவிகைமேலும் புகளியெழுந்தருளி வரச்செய்தனர். அளவற்ற சிறப்புடனே யெழுந்தருளியருந் திருவுலாப்பவனியை வீதிதோறும் அடியார்கள் முதலாகிய எல்லாரும் ஒருவரோடொருவர் நெ

பிரமதேவர் பூசித்த அத்தியாயம். ககங்.

ருங்கிவந்து தரிசித்துநிற்கச் சிற்சிலமாதர்கள் சுவாமியினுடைய சுந்தரத் திருமேனியைக்கண்டு மோகித்து உணர்வு சோர்வனவற்றையறியாது பரவசமாயினர். இங்னனம் கீல்லாவுயிர்க்கும் அம்மையும் அப்பனுமாகிய வயித்தியநாதேசர் தம்மைத்தரிசிக்கும் அன்பர்கட்கு அவரவர் பத்திக்குத் தக்கவாறு திருவருள் சுரந்துவந்து பிராமணப் பெண்கள் நீராசனங்களேந்த ஆலயத்துள்ளே புகுந்தனர். அசன்மேல் ஒன்பதாவது தினத்திலே சிவகாமியம்மை விகாயகமூர்த்தி முருகக்கடவுள் சண்டேசர்ஆகிய கால்வரும் ரதாரோகணஞ்செய்து தமது பின்னேவரத் தாமும் இரதத்தின்மேல் லெழுந்தருளித் திருவீதி வலமாகப் பவனிவந்து தரிசனஞ்செய்யும் அடியார்கண்மேலே திருவருட்கண் சாத்தினர். தருவாசமுனிவர் முதலிய மூன்று ருஷிகளும் இந்தத் திருவிழாத்தரிசனம் தினத்தோறு மிடையறாதுசெய்து பேரானந்தமயமாய்ச் சிலநாளளங்கிருந்துவிடைபெற்றுத் தங்கள் தங்களிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர். அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களுந் திருவருள்பெற்று அவரவ ரிருக்கையைநாடிச் சென்றனர், வயித்தியநாதருஞ் சிவகாமியம்மையுடனே யினிமையாக எழுந்தருளி யிருந்தனர்.

ஆறாவது

பிரமதேவர் பூசித்த அத்தியாயம்.

பூசுர நிகரஞ் சூழும் புதுவையம் பலத்தின் ஞான பாசுர பரமா னந்த பானரு ஞருவங் கொண்டு கேசர ரயன்மான் மற்றோர் கிளர்பெரு முனிவர் காணக் கோசர நடஞ்செய் மேன்மை கும்பிடல் புரிவா மன்றே. (1)

வேறு.

அண்ட னுடலைச் சூதனு மறைத்திட வாங்குக் கண்ட பேரினு மக்கதை கேட்டுளங் களித்து முண்ட காசனன் பூசனை முயன்றதன் முடிவைத் தொண்டர் கூறெனச் சூதனு முரைத்திடத் துணிந்தான். (2)

பதும நாபனும் பங்கயத் தவனுமற் பகலின் முதுமை யாவரு தந்தைசே யெனுமுறை முடித்துப் புதுமை யீதெனத் தத்தயிற் றம்மையே புகழ்ந்தே யதுல மோடுநாம் பெரியரென் திருவரு மறைய. (ங)

வேறு.

அத்தவே லையினு ளெல்லா மறித்தருள் கடவு ணம்மைச்
சித்தையு ளுணரா தன்றோ விருவருஞ் செருக்க டைத்தார்
தத்தா மறியுத் தன்மை யுணர்த்துது மென்னத் தானே
யத்தா மின்றி யெங்கு மழலுரு வாய்நி றைத்தான். (ச)

வேறு.

பொருவரு மன லுருப் பொருப்பை மாலய
னிருவருங் கண்டிட ரெய்தி நீண்முடி
பெருவடி கண்டவர் பெரிய ராமென
வொருவரி லொருவர்முன் றேட வுன்னியே. (ஊ)

புயவலி யேனமாய்ப் புலியைக் கீண்டுமால்
வியனடி கண்டிலே னென்ன மீண்டன
னயனன மாய்விசும் படையத் தேடியே
பயன்முடி கண்டதாப் பொய்ப் கார்த்தனன். (கூ)

பொய்யுரை பங்கயன் புகலக் கேட்டெம
தையனும் வெகுண்ணெக் கருச்ச னாகியும்
வையகக் கோயிலு மாய்க வென்றனன்
செய்யல ரவனடி தொழுது சென்றனன். (எ)

சென்றுதன் னுலகிடைச் சேர்த்து போதனும்
வென்றிசேர் சிருட்டிகள் விதிக்கச் சித்தையு
ளொன்றிய பேரூதவை யுதித்த வில்லையாற்
கன்றிய மனத்தொடு கருத்த ழிந்துபின். (அ)

பொய்யுரை பகார்த்தவர் புண்ணி யம்புகழ்
வையுமற் றிழிவெலா நணுரு முண்மையே
மெய்யன்முன் பொய்யுரை விளம்பி னேற்கினி
யுய்யுமா ரெவ்வண முறுமென் றேங்கியே. (க)

புத்தியி னறியிலாப் புதல்வர் செய்பிழை
தந்தைதாய் பொறுத்தவர்த் தாங்குத் தன்மைபோ
லத்தமில் பல்லுயி ராற்றுந் தீமைக
ளெந்தையே யன்றிமற் றெவர்பொ றுப்பரே. (கௌ)

வேறு.

என்ன வம்புயன் முன்னவ னடியிணை நினைந்து
பன்ன ரும்புல னறுவகைப் பகைகளைப் பாற்றி

பிரமதேவர் பூசித்த அத்தியாயம். ௧௧௫

நன்ன லத்தரு மஞ்செழுத் தன்பொடு நவின்று
மன்னு மானதம் போக்கொடு வரவுகண் மாற்றி. (௧௧)

துவளு மின்னிடையசலகு மாரியைச் சுடரும்
பவள மாமலை பழுத்தன மேனியம் பரனை
யவல நீங்கிய வுளத்தமைத் தடிமுடி யளவுங்
திவள நோக்கியே மறைப்பறத் தியானஞ்செய் திருப்ப. (௧௨)

வேறு.

பொருப்பருள் புதல்வி யோடும் புனிதன்வெள் விடை
மேற் றேன்றத், திருக்கறு சிந்தை வேதன் சென்னியிற் செ
ங்கை கூப்பிப், பெருக்குமென் பிழைபொ றத்துப் பிஞ்ஞகா
காத்தி யென்றான், சுருக்கமி லன்பி னோடு மிறையவ னாரு
ள்சு ரத்து. (௧௩)

வேறு.

அம்பு யாசன வெம்பெரு மகிமையா மறியோ
கம்பு கம்முடி கண்டதாப் பொய்யுரை நவின்றாய்
வெம்பு சிந்தைசே ரப்பிழை தவிரந்திட விண்ணோ
ரிம்பர் போற்றிடுஞ் சமிவனப் புதுவையு ளெய்தி. (௧௪)

இகப ரத்தரு மத்தலத் திடையெமை வேட்டு
மகம்பு ரிந்துமெய் வழிபடி னப்பிழை மாயுஞ்
செகம்பு கழந்திடுஞ் சிருட்டியு முறுமென்ச் செப்பி
ககம்ப யத்தருண் மின்னோடு மறைத்தன னாதன். (௧௫)

வேறு.

இறையவன் திருவுள மிரங்கிக் கூறிய .
மறைகளைக் கேட்டுள மகிழ்த்து பங்கயன்
முறையறு பிழைக்கடன் மூழ்கி னேனொரு
துறைகரை கண்டனன் சோர்வு நீங்கினேன் (௧௬)

வேறு.

அல்லு றந்திரட் சமிவனப் புதுவையம் பதிக்குச்
செல்லவேண்டுமென் றெழுந்தன னம்புயன் நிசையாள்
வல்ல விந்திர னாதியோ ரெண்மரும் வந்தார்
செல்ல வின்றிய சனகூர்க னுல்வருஞ் சேர்த்தார். (௧௭)

வேறு.

அளவறு பிரம விருடியர் தேவ வருந்தவ விருடிய ரென்று
முளமகி மூரசு விருடியர் மற்று முள்ளான் முனிவர ரெவரும்
வளமலிபழனப்புதுவையம்பதியின் மலரயனோடும்வந்தடைத்து
களமலிவிடஞ்சேர்வயித்தியநாதக்கடவுளைப்பணிந்துளங்களித்து.

வேறு.

சதுர்முகன் முதலி னோர்க டாணுவி னருளைப் பெற்று
விதிவழி யாக மாற்ற வேண்டுப வெவையு மீட்டி
மதுமலர் வளங்கண் மேய சிவகங்கை வடபா லாகப்
புதுமைசே ரியாக சாலை புரிவித்தா ருலகம் போற்ற. (கக)

சமிதைகள் வருக்க மிபாவுஞ் சயிலங்க ளெனவு மல்க
வமுதனை பானெய் மற்று மலைகடல் போலும் பல்கக்
கமையுறு கிதிபொன் பானுங் கற்பக மணியு மாணுஞ்
சமைவுற வேட்ட தீயச் சார்ந்திரு மருங்கு நிற்ப. (௨௦)

காக்கைவெண் குரண்ட நாரை கவித்திடக் கமலத் தாய
சேக்கையை நீங்கா வன்னஞ் செறிசிவ கங்கை முழ்கி
யாக்கையைப் புனித மாக்கி யம்புயன் வேள்வி யாற்றத்
தீக்கையை வகித்தி ருந்தா னிபாகவே திகையைச் சேர்த்து.()

அண்டத்தி னுமிர்க ளிபாவு மழித்திடா துய்ப வால
முண்டத்தி கிரிமால் போற்ற வுதரத்தவ விடமே காது
கண்டத்தின் வைத்த கோவைக் கருத்தினு ளிருத்தி யாக
குண்டத்தினருகிருந்துகொழுங்கனல்வினை மேற்கொண்டான்.

மத்திரங் கிரியை யோடு பாவனை வழுவா வாறு
தத்திர முனிவ ரோடு மிருடியர் சாற்றும் வண்ண
மித்திரன் முதலி னோர்க ளெண்மரும் பாணு வோடு
சத்திரன் மற்று ளோரு முவந்திடத் தகைமை யாற்றி. (௨௩)

பழியருள் காமத் தாலே பரந்தெழு கோபம் போலுங்
கழியுமு லோபத் தாலே கதிர்த்தெழு மாகம் போலு
முழுதெழு மதத்தா னீண்டு முளுமாச் சரியம் போலு
மிழுதுற வாக்குத் தோறு மெழுந்ததி யாகச் செத்தி. (௨௪)

சலந்தவி ரமர ரியார்க்குத் தத்தமந் திரங்கள் கூறி.
வலஞ்சுழித் தெழுநாத் தம்பால் வழங்கிய வவியு ணேற்று

பிரமதேவர் பூசித்த அத்தியாயம். ககள

நலந்தர வவ்வவர்க்கு நசையுட னூட்டிற் றன்றே
புலன்களைப்பொறிகளேற்றுப்புத்தியுட்பொருத்தல்போலும்.

சுருதிகள் பகர்த வாறு சோர்வறச் சுடரையோம்பிக்
கருதிய யெவர்க்குஞ் செய்கைக் கடன்முறை கழிய வாற்றிப்
பரியுரை மலரோ னன்பாப் பசுபதி யன்றோ யார்க்குந்
தருபவ னேற்போ னென்னத் தற்பல னவறகே யீந்து. (உ௬)

வேறு.

பின்ன ராற்றுந் செயல்களி யாவையும் பேணிச்
சொன்ன மாதவ ரிருடிய ரமரர்கள் சூழச்
சென்னி தாழ்வற முன்னவன் கோயிலுட் சென்று
சங்ரி திக்கணை நிலனுறத் தாழ்த்துதாழ்த் தெழுந்து. (1)

நின்று வேதனு மகமிபற் றியவண்ண நிகழ்த்தி
யொன்று சிந்தையி னருச்சனைக் கருளென வுரைக்க
வென்றி சேர்விடை யவனரு டரவயன் மீண்டு *
முன்றி லார்தரு முயர்சிவ கங்கையின் முழ்கி. (உ௮)

வேறு.

தினம்புரீ நியம மாற்றித் தேனுவு மணியுந் தாருங்
கனந்தரு நிதியும் பூசைக் கேய்வன கருத்து னர்ந்து
நினைந்தவா நல்க வேற்று முனிவரர் னேரேநின்று
மனந்திக முன்பி னேந்த மலரயன் வழிபா டாற்றி. (உ௯)

பத்தியோ ளுங்க னிந்து பரமன தருகி னின்று
துத்திய வபிடே காதி சுவைநிலே தனங்க ணல்கிச்
சித்திசேர் தூப தீபஞ் சோடசஞ் சிறப்பா வாற்றி
நித்தியன் பாதம் போற்றித் தரையின்வீழ்த் தெழுந்து நிற்ப.

வேறு.

திருமுக மைத்துத் திகழ்விலோ சனமுஞ் செஞ்சடைக்
கங்கையு மதியும், பொருவரு வெண்ணீர் றொளியுமுந் நூலும்
புலியத ஞுடைத்திரு வரையு, நிருமல பதமுந் தோன்றிட
வெழுந்தா னேயமோ டம்புயன் கண்டு, தரையின்வீழ்த் தெ
ழுந்து நின்றனன் போற்றித் தகைமையோ டின்னனசாற்றும்.

வேறு.

ஆரண வருவே போற்றி யாரண தீதா போற்றி
நாரண வடிவே போற்றி நாரணற் கரியாய் போற்றி
காரணக் கருவே போற்றி காரணங் கடத்தாய் போற்றி
பூரண போற்றி போற்றி புதுவைநா யகனே போற்றி.)

வேறு.

நாதா நம்பா நக்கா சரணந் நடனா நமனார் நாகா சரணம்
வேதாவிமலாவிந்நாசரணா விழியேயொளியேவெளியேசரணந்
நீதா நெறியே நினைவே சரண நிகமா நிமலா நேசா சரணம்
போதாபுகழ்ச்சேர்பூதாசரணம்புதுவைப்பதிவாழ்புனிதாசரணம்.

வேறு.

உறவொடு பகையு மாகி யுண்மையோ டுண்மை யாகித்
துறவொடு பந்த மாகிச் சுத்தமோ டசுத்த மாகி
மறமொடு கருணை யாகி யிவையெலாம் வேறாய் மன்னித்
திறமொடு வெளியே நின்று திகழ்சிவக் கொழுந்தே போற்றி.

நின்செய் னினது நீயே யாவுமாய் நிகழ்த லுண்மை
யென்செய் லெனதி யானென் றெண்ணுதல் புன்மையீதென்
புன்செயன் மறையும் வண்ணம் புனிதமா மெண்ண நல்க
லுன்செயன் மறவா தீதை யுணர்த்திநீ யுய்யக் கொள்வாய்.

கருப்பத்தி லுறையி ளஞ்சேய் காலின லுதைத்தல் கண்டு
விருப்பற்றுத் தாயர் சேனைய வெகுண்டிட லுண்டோ வெய்ய
சருப்பத்துப் பணியா யின்ற தாயினு மினிய வன்பா.
வருப்பத்தை யுடையோ னுதி யோர்கணின்னுதாத் துள்ளார்.

ஆதலா லெவ்வாற் றுணு மனைத்துநின் செயலே யாகும்
பேதையாருயிர்கன்செய்யும்பிழையெலாம்பொறுத்தல்வேண்டும்
திதுள வெனையுந் காவாய் திருவுள மிரங்கி யென்றா
னாதுங் கருணை கூர்ந்து நான்முகற் குரைக்க லுற்றான். ()

ஆதாத் தோடு நம்பான் மகம்புரிந் தருச்சித் தேத்திக்
காதலாற் புகழ்த் த யாவு முண்மையாங் கமலத் தோனே
திதுறு பிழைபொ றுத்தேஞ் சென்றுநீ கிருட்டி யாற்று
போதென விறைவன் கூறி யிலிங்கத்துட் புகுந்தா னன்றே.

இறையவ னடியிற் றுழந்தே யிருகாஞ் சென்னி கூப்பி
முறையுடன் வலஞ்செய்தேத்திமொழிவழிவிடைகொண்டேகிக்

பிரமதேவர் பூசித்த அத்தியாயம். ௧௧௯

குறைவிறன் னுலகி லெய்தி யானருள் கருத்துட் கொண்டு
பொறையொடுசெருட்டிசெய்தேயிருத்தனன் கமலப்போதன், (1)

பிரமதேவர் பூசித்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.
ஆசத்திரு விருத்தம். எஃக.

ஆறாவது பிரமதேவர் பூசித்த அத்தியாயக் கருக்க வசனம்.

சிவபிரானுடைய திருநடனத்தைச் சூதமுனிவ ரருளிச்செய்ய
அத்திருநடனம் தரிசித்தவர்களைப் பார்த்தினு மகமகிழ்ச்சியுற்றுக்கே
ட்ட சௌனகாதி முனிவர்கள் பிரமதேவன் வயித்தியநாதரைப்
பூசித்த கதைவினை யருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்கச் சூதமு
னிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்:—பிரமனும் விஷ்ணுவும் முன்னொரு
தினத்திலே பிதாபுத்திரன் என்னுந் தங்கன் முறையினை மறந்துவி
ட்டு ஒருவருக்கொருவர் பெரியவரென்று உலகஞ்செய்து கொண்ட
னர். அப்போது அதுதெரிந்த சிவபிரானிவ்விருவரும் கம்மையுணரா
மலன்றோ இங்ஙனஞ் செருக்கடைந்தனர். அவருக்கு நாம் உணர்த்த
வேண்டுமென்று அவரொத்தோ அக்கினிசொருபராதி நின்றனர். இதை
யறிந்த பிரமனும் விஷ்ணுவும் துன்பமுற்று, இவ்வக்கினிசொருபத்
தின் முடியையும் அடியையும் கண்டவரே பெரியவரென்று சபதங்
கூறி விஷ்ணுமூர்த்தி உலிமைதங்கிய பன்றியுருவெடுத்துப் பூமியைக்
கிழித்துக் கீழேசென்று திருவடியைத்தேடிக் காணாமல் திரும்பிவந்
துவிட்டனர். பிரமதேவன் அன்னப்பணி ரூபிக்கொண்டு மேலேபறந்
துசென்று திருமுடியைக்காணாம லிடருற்றுக் கீழேவந்து கண்டதாக
ப்பொய்சொல்லினான். அதுகேட்ட எம்பிரான் பிரமனைநோக்கி “நீ
பொய்வார்த்தை பேசியபடியா லுனக்குப் பூமியிலே கோயிலும்
பூசையுமில்லாமற் போக” என்று சபித்தனர். அச்சாபமேற்றுத் தன்
னுலகத்திற்சென்று பிரமன் சிருட்டித் தொழிலைஈழந்த மதியயங்கி
ஈசானுக்குமுன்னே பொய்சொன்ன கானினி யுய்வதெவ்வாறென்று
பரமேசுரனுடைய திருவடியை நினைந்து பஞ்சாக்ஷரத்தை யுச்சரித்
துச் சதாதியானஞ் செய்திருத்தனன்.

அதுதெரிந்த உமாதேவியாருடன் சிவபிரான் இடபாருடராயெ
ழுந்தருளி முன்னே நின்றலும், பிரமன்கண்டு தரிசித்து வணங்கி அடி
யேனுடைய பெரும்புகழையைப் பொறுத்தருளி யாக்ஷிக்கவேண்டு
மென்று பலமுறை தாழ்த்துநின்றான். உடனே சிவபிரான் கேட்டுப்

“பிரமனே! நம்முடைய பெருமையை நாமுமறியோம்; அங்ஙனமிருப்பச் சூருவங்கொண்டு நம்மைக்கண்டதாகப் பொய்வசனங்கூறிலும்; இந்தச் சூற்றம் நீக்குதற்குத் தேவர்முதலிய யாவருந்துதிசெய்யுஞ் சமீபவனமாகிய புதுவைத் தலத்திலேபோய் யாக்குஞ்செய்த நம்மைப் பூசனைசெய்வாயேல் பொய்கூறிய சூற்றமாறுதலுடனே முன்போலச் சூட்டிசெய்யுந்தொழிலையு முணர்வாய்” என்றருளிச்செய்த மறைத்தனர்.

அதிகேட்டு மனமகிழ்ந்து பிரமதேவன் இத்திரன் முதலியதிக் குப்பாலகரென்மரும் சனகாதிரயர் கால்வரும் அளவற்ற பிரமருஷிகளுச் தேவருஷிகளும் இராசருஷிகளும் மற்றுள்ளருஷிகளுச் தன்னைச் சூழ்த்துவரப் புதுவைத் தலத்தைச்சேர்ந்து வயிச்சியநாதரது திருவருளைப் பெற்றுச் சிவகங்கைக்கு வடபக்கமாக யாகசாலையெய்து யாகத்துக்குச் சமீத்த முதலிய உபகரணங்கள் பலவற்றையுமிட்டிச் சிவகங்கையிலே ஸ்நானஞ்செய்த யாககுண்டத்தி னருகேவந்திருந்து அக்கினி காரியத்தை விதிப்படியெய்ய முயற்சியிலே மூண்மேந்திரம் கிரியை பாவனையாகிய மூன்றுச்சுவராதவண்ணம் அக்கினி வலஞ்சுழித்து உயரவளர்வித்து எல்லாத் தேவர்களுக்குஞ் செய்யவேண்டிய கடப்பாட்டின்படி யுபசாரமாக அவிப்பாகங்கொடுத்த யாகத்தைமுடித்து யாகத்தின் பலனைச் சருவேசுரனாகிய சிஷபிரானுக்குக்கொடுத்துவிட்டு மேற்கூறிய ருஷிகளுச் தேவர்களுஞ் சூழ்த்துவரக்கோயிலினுள்ளே சென்று சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்துச் “சுவாமீ! உமது திருவருளால் யாக்குஞ்செய்த முடித்தனன். இனித் திருவருள்புரியும்” என்று பிரார்த்தித்துத் திருவருள்பெற்று மீண்டுவந்து சிவகங்கையிலே மூழ்கிச் சிவலிங்கார்ச்சனைக்குவேண்டிய திருப்பள்ளித்தாம முதலியவற்றைக் காமதேனுவுஞ் சிந்தாமணியும் பக்கத்திலேசிறு கொடுக்கவாங்கிவந்து அபிடேகம் அலங்காராதினாபதிபங்காணலுஞ்ச்சனைசெய்து கீழேதாழ்த்தெழுந்து நிற்கலும், சிவலிங்கப்பெருமான் ஐந்து திருமுகங்களு மவைகளுக்குரிய சின்னங்களுத்தாங்கி யெதிரொழுந்தருளிக் காட்சித்தருளினார். அக்காட்சியைப்பிரமதேவன் தரிசித்துத்தோத்திரஞ்செய்த “எல்லாமுமது திருவருட்செயல்; அடியேனுக்கொரு சுத்திரமுமில்லையென்றுணராது அகங்காரங்கொண்டேன்; இக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்த நின்றனன். உடனே பத்தவர் சலராகிய சிவபிரான் திருவருள்சாரந்து அப்படியே யாகுவென்று

அக்கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயம்.கஉக

கடைக்கணித்துப் "பிரமனே! உன்னுடைய சத்தியவுலகத்திலே போய் முன்போலச்சிருட்டிசெய்திருக்கக்கடவாய்" என்று கட்டளை யிட்டருளி யிலிங்கத்தன்னே மறைந்தருளினார். பிரமதேவனுத் திரு வடியிலே தாழ்த்தவணங்கி வலஞ்செய்து விடைபெற்றதத் தன திரு ப்பிடஞ்சென்று சிவபிரான் திருவருளாலே சிருட்டிசெய்திருந்தனன்.

ஏழாவது

அக் கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயம்.

அருவநுண் ணிடைமின் னூர்க ளணிதிகழ் புருவ வில்லா
லிருவிழிக் கணைக ளேவி யினோளுரை வசியஞ் செய்யும்
பொருவறு புதுவை மேய புனிதர்பொற் பாத நீங்காக்
கருவுறு பிறவி மாயக் கருத்தினு ளிருத்தல் செய்வாம். (க)

சங்கவெண் குழைசே ரெந்தை சரணினை யருச்சித் தேத்திப்
பங்கயன் சிருட்டி பெற்ற பான்மையைப் பகர்த்தோ மிப்பா
லங்கணன் பாதம் போற்று மக்கினி சன்மன்* மாது
மங்கல மிழந்து பெற்ற காதையை வழுத்தல் செய்வாம். (உ)

ஒருமத நால்வாய் கூவ வோடிமுன் வந்து நின்று
தருமத யாவிற் காத்தோன் றுரணி புரத்தல் போலுங்
கருமத ராத லத்தை யன்னைபோற் காத்துப் பேணு
நருமதை யெனப்பேர் பெற்ற கன்னதித் தீரத் தன்னில். (ங)

நிளங்க ணேருந் தந்தி மருப்பென நிமிர்த்த*கொங்கை
புகழங்க மேமங் கூத்தல் புயல்விழி மீனெக் காலு
முகளங்க மலம்போற் சோதி வதனவொண் டொடியார் மேய
வகளங்கத் தன்மை பெற்ற வகளங்க நகர மாமால். (ச)

மனை தொறுஞ் செந்தீ யோம்பு மகிமையு மறைக ளோதிப்
புனைதரு மொலியும் வந்து பொருந்திய வதிதி யோர்க

* மாது-புத்திரி.

ணினைதரு வண்ண மீகை நேசமு மீசன் பாதம்
வனைதரு சிந்தை யுள்ளோ ரந்நகர் மறைவல் லாளர். (௩)

வேறு.

அந்நக ருறைதரு மந்த ணாளர்கள்
பன்னரு மறைப்பொருள் பார்த்துத் தேர்ந்துயர்
நன்னலந் தருமுமை நாத நேயெனத்
துன்னிய வருச்சனைத் தொழில்கள் பூண்டோர். (௬)

முக்கிய மறையவர் முதலு லத்திலிற்
சக்கிய முதவுநல் லறத்தைச் சார்ந்துளோன்
விக்கின மின்நீநல் வினைக ளாற்றிய
வக்கினி சன்மனென் றநக வந்தணன். (௭)

திரிவித கரணமு மீசன் சேவடிப்
பரிவொடு செலுத்திய பண்பு ளோனுயிர்க்
சூரிமையு நேசமு முறவு மென்றுநங்
கரியுரி யோனெனக் கருது முண்மையான். (௮)

அத்ததி யிடையுற வாழ்ந்து ளேசுமன்
மத்ததின் வேகமா மறுகு மானதஞ்
சுத்தம தெய்தியச் சுகம்பு சிக்கவே
பத்ததிப் படியருச் சனைசெய் பண்புளான். (௯)

விழுப்பமு மேன்மையு மிகவு நல்கலா
மொழுக்கமவ் ஷிரினு மோம்பு வண்மையான்
வழுக்கவி லறனடை மனத்த னீசன் மேற்
பழுத்தாம் ஸுபக்கனிப் பான்மைச் சிந்தையான். (௧௦)

வைத்தவ மறையவன் பனைவி சாலவு
முத்தமி யருந்ததி யுவந்த கற்பினு
ளத்திரு மகளினு மணிகொள் பொற்பினு
டத்தைமென் மொழியன்பேர் தரும மாவதி. (௧௧)

இருவரு முயிருட லென்னப் பாரமா
ருருளிரண் டெனமனத் துடன்ப டில்லறக்
கருமநன் காற்றிமுக் கண்ணன் சேவடிக்
சூரியநற் பணிகள்செய் துளங்க ளுத்துளார். (௧௨)

அக்கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயம்:௧௨௩

தாரியல் கூந்தலா டலைவ னேவனீர்
சீரிய வில்லறஞ் செலுத்தி வாமுரோ
ணரியன் முற்செயு நற்ற வத்தினர்
காரிகை வயிற்றினிற் கருப்ப முற்றதே. (௧௩)

வேறு.

வள்ளலஞ் செழுத்தை யோதி வழிபடுங் தோறுந் தோறு
முள்ளொளி யுளத்தி னுள்ளே யோங்கியே நிறைதல் போலுந்
தெள்ளிய திங்க டோறுஞ் செய்கடன் முறையி னுற்றக்
கள்ளவீழ் கூந்தன் மின்னாள் பூரண கருப்ப மானாள். (௧௪)

அடைவுறு முளத்திற் றோன்று பருண்முளை யெனவுஞ்
செவ்வான், குடதிசை மாலைத் தோன்றுங் கூன்பிறைக் கொ
ழுந்து போலு, நடைபெறு வறிஞர்க் கீந்த நற்புகழ் போனன்
னளிற், பெடையன நடையன் வாய்த் த பெண்மகப் பெற்றா
ளன்றே. (௧௫)

பிறத்தினங் குழவி கண்ணுற் றிருவிதிபெற்றா லென்னச்
சிறத்தாய் தந்தை மற்றோர் சிந்தையுண் மகிழ்ச்சி யெய்தி
யறத்தரு செய்கை யாற்றித் திங்கடோ றணிகள் செய்து
நிறத்தரு பொன்போற் பேணி வளர்த்தனர் நேய மோங்க. (1)

அரிசன் றீரி னாட்டி யணிநுதற் றிருந் றிட்டிப்
பரிசுடன் மணிகொள் பிள்ளைப் பணிகள் பற் பலவும் பூட்டி
யுரைசெறி நாமம் வேத வதியென வுவந்து கூவித்
கரிசன முறவச் சேயைப் போற்றினர் கருத்து வந்து. (௧௬)

தளர்நடை யிடுதல் கண்டுந் தனியமு தனைய தீஞ்சொல்
வளர்சுவை மழலை கேட்டும் வரவணைத் துச்சி மோந்துங்
கிளர்துகி ரிதழார் முத்தின் கேழ்நகை முத்த முண்டு
மளவறு களிப்பிற் றுய ரைம்புலப் புசிப்பு மாரந்தார். (௧௭)

ஓராட்டை முதலே ழாண்டின் முறைமையி லுள்ள தாற்றிச்
சீராட்டித் தந்தை தாயர் சிற்றிடைப் பேதை தன்னே
யேராட்டிப் போற்றிப் பேணி யிருவிழி குளிர நோக்கிப்
பாராட்டிப் புரந்தார் பன்னாள் வதுவையின் பருவ மெய்த,

வேறு.

மதுரமென் மொழிகளு மலர்மென் கூந்தலுங்
கதிர்மதி வதனமுங் கயலுண் கண்களு

மதுலமார் செங்கையு மருப்பு கொங்கையுத்
துதிநிகழ் பெண்மையுந் தோகை சிலமும். (உ௦)

தந்தையுந் தாயருங் கண்டு தத்தமின்
முந்தநாஞ் செய்தவ முயற்சி சேர்ப்பயன்
வந்தது மகவென மகிழ்ச்சி கூர்ந்தினி
நத்தமா குலத்திலிந் நங்கைக் கேயவன். (உ௧)

உண்டென விலையென வுணர்ந்து சஞ்சலங்
கொண்டுளம் வருந்துறுங் காலே கொள்கைசேர்
பண்டுள விதியுநேர் படுத்தி விட்டதாற்
நண்டவி லையமார் பிரம சாரியை. (உ௨)

வேறு.

வந்தநற் பிரம சாரி மாடநீண் முன்றி னின்று
முந்துறு மைய மென்று மொழிந்திடும் வார்த்தை கேட்டுச்
சந்தத டியமம் பூண்ட வக்கினி சன்மன் வந்து
சிந்தையுண் மகிழ்ச்சி யெய்த மனையினுட் கொண்டு சென்று.

இருக்கையு நல்கி யுற்ற விளைப்பையு மாற்றிப் போற்றிச்
சுருக்கமி லன்பி னோடு சுருதிகண் மிருதி யங்கம்
பெருக்கநா லெவையு மாய்தல் சோதித்துப் பிரிய சூற்றுக்
கருத்தினு ளுவகை பொங்கக் கன்னியை யளிக்க வெண்ணி.

எந்தவூ ரெவருன் றந்தை யாதுகோத் திரமென் றோதத்
தந்தமுர் தந்தை பேருந் தன்னுமஞ் சாற்றித் தொன்மை
முத்துகோத் திரமுஞ் செப்ப முழுதுளம் வியந்து நேர்த்து
வந்தவக் கினிசன் மன்றான் மனைவிபால் விளம்ப லுற்றான். (1)

தருணஞ் சியர்போற் றேசு மிளமையுந் தகைசேர் வேதப்
பொருணயம் பெறவே யோதும் புனிதவிப் பிரகு மாரன்
கருணையுஞ் சாந்த மேய கருத்தின னிவனுக் கன்போ
டருளுத னன்று வேத வதியெனு மமுதை யென்றான். (உ௩)

வேறு.

கணவன் கூறிய மொழிகளைக் கருத்தினு ளுவந்து
தணவி லன்புடைத் தருமமா வதியங்குச் சார்ந்து
குணமொ டந்தணன் வழிவுகண் ளைங்களி கூர்ந்து
மணமென் கூந்தலைக் கொடுத்திட வினோர்துசம் மதித்தான். (1)

அக்கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயம் ௧௨௫

வேறு.

காத்தலுங் காந்தையுங் களித்து விப்பிரா
சாந்தவெங் கன்னியைத் தான மேற்றுநீ
வாய்த்தன் மணமுடி யெனவ முத்தலும்
பேர்த்திட றவிர்த்தந் பிரம சாரியும். (௨௮)

வேறு.

இருவரு மியம்பும் வார்த்தை யிதயத்து ளிருத்தி யாய்து
கருதிய தனைய னின்றேற் கதியில கதிபை நாடி
யொருமகப் பயத்தல் வேண்டி யுயர்விருத் தோம்பற் காகப்
பொருவரு கன்னி வேட்ட லறமெனப் புகலும் வேதம். (௨௯)

ஆதலான் முயற்சி யானு முயற்சியை யன்றி யேனு
நீதமா வருப்பு சிப்பு நிரூமலன் கூட்ட லன்றோ
வேதமி லைய மேற்க வணைதரு மிவ்வி டத்தே [ன்றோ.
பேதையைத் தருவோ மென்னல் பெரும்பிரான் செயலே ய

என்றுளங் தேறி மாதை வேட்டிட விசைத்து கூறி
நன்றிசேர் தத்தை தாபை வரவழைத் தனன யத்து
தன்றனித் துணைவி யோடு மக்கினி சன்மனேச
மொன்றிய கிளைகட் கோத வனைவரு முவந்து வந்தார். (௩௦)

முதியவந் தனர்கள் கூடி முதுமறை மொழிந்த வாற்றாற்
றிதிவார றாளி யோகங் காணஞ்சேர் சுபுதி னத்திற்
றுதிபெறு கோள்கள் பார்வை தோன்றிய சுபங்க னோக்கி
மதியுளோ ரதிச யிக்க வைத்தனர் முகூர்த்த மாதோ. (௩௧)

மாடமா டரங்கி யாவும் வளம்பெற வலங்க ரீத்தார்
நீடிய முன்றில் வீதி நிரல்படு பந்த ஸிட்டார்
தேடிய கதவி பூசுஞ் சேர்த்தனர் தோர ணங்கள்
பிடியன் மணமார் மன்றல் வேதிகை பிறங்கச் செய்தார். (௩௨)

அனைவரு நான மாடி யணிகள் பட் டாடை பூண்கள்
புனைநறுஞ் சாந்தத் தொங்கல் பொருத்திட வணிந்து பின்னர்
வனைதரு முத்தான் மாப்ப மணமகன் றனை நீ ராட்டி
நினைவுறச் சந்தியாதி நியமங்க ணெறியி னுற்றி. (௩௩)

கன்னிகை தானஞ் செய்து கன்னிகைப் பிடித்து நல்கு
முன்னர்ச்செய் கிரியையாவு முறையுடன் முயலு வித்து

கட்சு புதுவைத் தலபுராணம்.

மன்னுவே திகையி னாலோன் வாலகு ரியன்போல் வைக
மின்னிடைப் பேதை வேத வதியெழின் மேவச் செய்தார்.

மறையவர் மடவார் சில்லோர் மஞ்சன மாட்டு வித்துச்
சிறைகொள்பட் டாடை மீது மேகலை சிறப்பச் சேர்த்து
நறியமென் கலவைச் சாந்த மப்பினன் மாலை சூட்டி
முறைதர விளங்கு பைம்பொன் முழுமணிப் பணிகள் பூட்டி.

அரிவையர் நாப்பண் வேத வதியனம் போன டந்து
வருவது புயலிற் றோன்றி வந்தமின் கொடியைப் போலுந்
திரைகட னடுவட் டோன்று மிந்திரா தேவி போலுந்
சார்களுக் கமுத மூட்டத் தோன்றுமோ கினிடைப் போலும்.

கண்கவர் வனப்பு வாய்ந்த கன்னியை மடவார் பேணி
மண்கனிற் தெழில்சி றத்த மன்றல்வே திகையின் மீது
திண்புய னாலோன் பக்க மிருத்தினர் சுருதிச் செம்ம
லண்படுமருங்கு மேய வருங்கலை வாணி போலும். (நஅ)

கன்னியைப் பயந்து னோர்கண் மருங்கினிற் களித்தி ருப்ப
மன்னிய வரனை யீன்றோர் பக்கத்தின் வந்தி ருப்பத்
துன்னிய சுற்றத் தார்கள் சூழ்த்தினி திருப்ப வெவ்வே
றின்னிய வொலிக னோடு மருமறை யொலியி சைப்பி. (நக)

மங்கையர் பல்லாண் டோதை யிவையலை பொலியை மாற்றச்
செங்கன லோம்பி நேயத் தாகுதி செய்கு வோருஞ்
சங்கையின் மனுக்க னோதிச் சடங்குகண் முடித்து னோரு
மிங்கிவை புரியா நிற்ப முகூர்த்தம்வந் தெய்திற் றன்றே. (சா)

வேறு.

அப்பொழு தவ்விடை யக்கினி சன்ம
னெப்பகல் பாரிதன் னோடு மெழுந்து
கற்பினள் கரமிசை காகம தேந்தத்
துப்பழல் சான்றாத் தூநீ ரோடும். (சக)

தையலை விப்பிரர் தனையற் கெனவே
வையக மறிய வழங்கின னன்போ
டையமி லந்தண ராகிகள் கூறச்
செய்யமி னார்களப் லாண்டிசைபுசுப்ப. (சஉ)

அக்கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயம்-௧௨௭

ஒண்ணிய மம்பெறு செத்தழ லோம்பித்
திண்ணிய மறைபொலி திரையின் முழங்க
வண்ணமென மணமக னுல்வனி தைக்குப்
புண்ணிய மங்கல காண்புனை வித்தார். (௪௩)

அந்தணர் மங்கைய மருகுற மேவச்
செத்தழல் சூழ்த்து வலஞ்செய்து பின்னர்ப்
புத்தியு வந்துறை பொற்றொடி நிற்பக்
கத்தனை நேர்பகர் காணாய் வேளை. (௪௪)

வேறு.

நோயிலை நோவு மில்லை நுண்ணிய மபக்க மில்லை
பேயிலை பிதற்ற வில்லை பித்திலை யாதோ பேச
வாயிலைக் கூறு தற்கு மணமகன் வீந்தா னந்தோ
தாயொடு தந்தையின்றூர் தனிமுதற் செயலி யாதோ. (௪௫)

மெய்விட்ட வுலகி னோரை வெறுத்தரு வருத்து நோக்கிப்
பொய்விட்டவடியார்போற்றும் புனிதனார்வினையாட்டியாதோ
வெய்விட்டவிடையாட்கென்னே போபோழ்துமின்பமின்றிக்
கைவிட்ட சூத்தி ரம்போல் வீழ்தனன் மணமார் காளை. ()

மணமக ன்றத்தல் கண்டுமனைவியுஞ் சுற்றத் தாரும்,
பிணமென வடித்து விழ்த்தார் மற்றளா பிரமைகொண்
டோர், குணமெனச் சோரந்தார் சில்லோர் கூடவே பின்னர்ச்
செல்லுந், கணமென மூர்ச்சித் தார்க்குளையோர் கருத்த
ழிந்தார். (௪௭)

வேறு.

சொன்ன வாற்றா லெல்லோருந் தமையே யுற்ற துய
ரமென, வின்ன லுழ்த்து மதியுமிழ் தேங்கி யிரங்கி யழுதிரு
ட்ப, மின்னை யின்ற தாய்தந்தை சோகம் விளம்புந் தரத்த
தோ, யென்னே யென்னே யெனக்க ரத்தால் வயிற்றின் மு
கத்தி விடித்தறைந்து. (௪௮)

வேறு.

மருகனே மருக னேயோ மருகநீ யிறத்த தன்மை
திருகுறு சிந்தை மேய தீமையோஞ் செய்த தீங்கோ
முருகுறு குழலெம் பன்னி முயன்றதி வ்னைக ளேயோ
வருகுறு மன்பி லாத வுந்தகன் கொடுமை யேபோ. (௪௯)

கூஉஅ புதுவைத் தலபுராணம்.

மருகவெம் மாது நீயு மாறிருப் போலும் வாழ
விருவிழி குளிரக் காண்பே மெனமகிழ்த் திருந்து னோர்க்கே
யருகுநீ பிணமாப் பேதை யமங்கலி யாகக் கண்ட
பெருவிழி பறித்தெ றிந்தாற் பேர்த்திடுத் துயரு மாதோ. (1)

இன்னவா நலநி யேங்கி யிருவரு மிடரு ளாழ்த்து
பன்னகப் பணி போன் பாதம் பரையுமை சரண முன்னி
முன்னவா முதலவா விசா முக்கணு வறம்வ ளர்த்த
வன்னையே நீவி ரன்றி யாந்துணை யபய மென்றார். (10க)

மங்கல மிழ்த் பேதை வண்மைசேர் பெண்மை நீங்கிப்
பொங்கிய துயரின் மூழ்கி நிலத்திடைப் புரண்டு வீழ்த்தே
யங்கயல் விழிநீ ரோட வழுதய ரணங்கு நெஞ்சு
ளிங்குமங் கலம ளிப்ப னுமையெனத்.தோற்ற மெய்த. (10உ)

‘இருவகைத் தந்தை தாய ரிவ்வண மிரங்கி யேங்கப்’
பெருகிய சுற்றத் தார்க ளவரினுந் பிதற்றி நோவத்
திருவுளக் செயல்போ லாங்கே நாரக முனிவன் சேர்த்தான்
விரைவுட னெழுத்தெல் லோரும் விரைமல ரடியைப்போற்றி.

அவ்வயி னிகழ்த்த செய்கை யனைத்தையு மன்னோர் கூறச்
செவ்வைசேர் முனிவன் கேட்டுச் சிவ்வையுட் டெயர் டெய்திப்
பெளவமார் காள முண்ட பண்ணவன் பாதஞ் சித்தித்
தெவ்வயி லொருமு கூர்த்தமிருத்திடத்தோன்றிச்சொல்வான்.

முற்பவத் தனிவிப் பேதை முறையுடன் கௌரி கோன்பு
பொற்புறப் புரியா கின்றாள் குறைவறப் புரியு முன்னர்க்
கற்பின டணந்து விட்டாண் முறைபடு கார ணத்தா
விப்பவங் கைமைத் தன்மை யெய்திய திப்பாற் கேண்மின். (1)

இளமையார் பேதை பன்னு ளித்துய ரடைந்தி டைத்தே
யுளமிக ளைத லாற்றா னுமையவள் பாதம் போற்றிக்
கிளருமல் விரத மாற்றிற் கேடகல் கருணை யன்னை
தளர்வுறு துயர நீக்கி மங்கலத் தருவ ளென்றான். (10க)

ஆதர முனிவன் கூறு மவ்வுரை கேட்ட லோடும்
பேதையுத் தந்தை தாயும் பின்னுள சுற்றத் தாருங்
காதாக் கடலு ளாழ்த்தோர் தோணியைக் கண்டா ரென்னத்
திதகன் முனியைத் தாழ்த்து மீளவுஞ் செய்ப லுற்றார். (10எ)

அக்கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயம் ௧௨௯

வனத்தினிற் கதிரோ னீங்க மையிருண் மிடைத்து கூடச்
சினத்திடி முழக்கிக் கொண்மூப் பொழிதரத் தேக மெங்கு
நனைத்திட வழிதோன் றாது நைந்திடுங் காலை வெய்யோன்
நனைத்தனிக்கண்டோரென்ன தந்தையேநின்னைக்கண்டோம்.

மங்கைமங் கலிய மீக லுமையன்று வழத்தி னீயே
நங்கைமங் கலியம் பெற்றா லன்றியே நாங்க னாய்யே
மிங்கிது வுண்மை யாகு மெந்தையே யிறைவி னோன்பு
பங்கமின் முற்று மாறு மிடனுநீ பகர்தி யென்றார். (௧௨௯)

முனிவனம் மொழிகள் கேட்டு முழுதுள மிரங்கி யன்பாக்
கனிமொழி யுமையாள் பூசைக் கற்பமை வழாது கூறிப்
புனிதமார் தலங்க டம்மின் முனிவரர் போற்றுந் தான
மினிபவச் சமிவ னஞ்சூழ் புதுவையாங் கெய்தி நீவிர். (௧௩௦)

இருண்மிடை களத்த னீத வயித்திய நாத னெந்தை
யருள்சிவ காமி யம்மை யம்புயப் பதங்கள் போற்ற
மருளின்மங் கலம ளிக்கு மணமகன் றன்னை யின்றே
தெருடரு தயிலத் தோணி சேருமின் விரைவிற சென்மின்.

வேறு.

என்ன நாரத னன்புட னிவைமொழிந் தேக
வன்ன வன்றனைப் பணிந்துயர் விடைகொடக் கணத்தே
சொன்ன வாறு' ரேதத்தைத் தோணியுட் டோய்வித்
தின்ன லார்தரு மின்னுடன் வழிக்கொள வெழுந்தார். (௧௩௧)

தந்தை தாயரு முரிமையார் தங்களை சிலநூங்
கொந்து சேர்குழன் மின்னொடு செல்வழி குறுகி
நந்த வின்றிய நகங்களு நதிகளு நகரும்
பிந்த வங்குள தலங்களைப் பணிந்துளம் பேணி. (௧௩௨)

பாட வல்லசொற் பாவலன் பின்பரிந் தேருங்
கூட லம்பிகை சோமசுந் தரனுறை கோயி
னீடு சந்திதி யன்பொடு நிலனுறப் பணித்து
கூடு நேயமார் புதுவையைத் தொழுவதற் கூடி. (௧௩௩)

சென்று கண்டனர் திருமதில் கோபுர சிகர
நன்று நன்றெனக் காண்டலுந் தாழ்த்துட னயத்து

வென்றி சேர்பதி யடைந்துயர் மகிமையை விளம்பித்
துன்று நன்மலர்ச் சிவகங்கை வாவியுட் டோய்ந்து. (௬௫)

சந்தி வந்தனை முடித்தபின் சந்நிதி சார்ந்தே
யெந்தை யேயெனத் தரையுறத் தாழ்த்துதாழ்ந் தெழுந்து
சிந்தை யன்புட னுமைசிவ காமியைத் தேசார்
சுந்த ரக்குறி வயித்திய நாதனைத் தொழுது. (௬௬)

வேறு.

பூசனை புரிந்திடு மருத்தி பொங்கவே
நேசனைப் பணிந்தருள் பெற்று நேசமா
மீசனை மஞ்சன மாட்டி யேத்தில
வாசநி வேதன வருக்க நல்கியே. (௬௭)

வேறு.

சொல்லிய தூப தீபஞ் சோர்வற வேந்தி ஞான
வல்லியை யிவ்வா ரூய வந்தனை புரிந்து வேதம்
புல்லிய முறையி னும மாயிரம் புகன்று நீங்கா
தெல்லியும் பகலும் போற்றி யிருந்தனர் திருமு னெய்தி. (1)

அக்கினி சன்ம னிவ்வா றருச்சனை புரிந்து கூறுந்
தொக்கியல் வாக்குச் சிந்தை தூபனுக் கேயச் செய்து
திக்குவே நிலை யென்றன் செல்லியைக் காத்தி யென்னச்
சக்கிய மனைகு மாரி கிளையுடன் சார்ந்து போற்ற. (௬௯)

அந்தரத் தெழுந்த வார்த்தை யமலையை யருச்சி யென்று
சிந்தைய ஞருகக் கேட்டுச் செவியுற வுணர்ந்து தேறி
மூத்தநா ரதனார் கூறு மொழிவழி யந்த னுளன்
சந்தமா ரிடபத் திங்கட் பூரனை மதிநாட் சார. (௭0)

அன்புட னுல யத்தோர் மண்டப மலங்க ரித்துப்
பொன்புரை கதலி பூகம் பொருந்தபூம் பந்தர் வேய்ந்து
தென்புரை மலையச் சாந்தச் சேற்றினுன் மெழுக்க விட்டுத்
தன்பெரு நியம மோங்கத் தருப்பைதண் லெம்ப ரப்பி. (௭௧)

பூரணத் தூநீர் பெய்த பொற்குட மிருத்தித் தேசா
ரோரணி கும்ப வாயின் மாங்குழை யிசையப் பேணித்
தாரணித் தருச்ச னாதி சந்தனக் குழம்பு சாத்தி
பூரண நன்னீ ராட்டிக் கன்னியை யவுணி ருத்தி. (௭௨)

அக்கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயம். கங்க

குற்றமி லுமையை யேம சும்பத்தி லாவா கித்தே
யுற்றமென் மலர்சொ ரிந்து கருணையாள் வழவை யுன்னிக்
கற்றைபங் குழலுந் தோன்றுங் கதிர்மதி முகமும் கூர்மை
பெற்றவேல் விழியுஞ் சோதிபிறங்குசெம்மணிப்பொற்றோடும்.

மன்னிப வொளிமுத் தார மங்கல நாண்க முத்தும்
பின்னிய சடையு முச்சி பிறங்குழ ழியமுந் தேம
றுன்னிப தனமும் வேயார் தோளுநுண் ணிடையும் பட்டுங்
கன்னிபொற் கருணைத் தாளுந் தோன்றிடத் தோகை கண்டு.

நவையறத் தொழுது போற்றி நவீவிரு நான்கு சாமங்
கவையறு சிந்தை யன்பாக் கௌரிபை யருச்சித் தேத்திச்
சிவையிரு நாமந் தன்னு ளாயிர நாமஞ் செப்பிச்
சுவையமு தனைய ஞானத் தோகையைப் பூசை செய்து. ()

அத்தணர் பின்னி மார்கள் பதினறு பேரைக் கூவிப்
பத்தமி வீசன் பாசத் துமையவ ளெனப் பாவித்துச்
சந்தவா சனத்தி ருத்தித் தகுதியார் பூசை யாற்றி
முத்துமிப் பூசை யாகும் பேதையான் முடிக்கப் பின்னர். ()

விப்பிர மாதர் பூசை விபன்பெறப் புரிந்த வர்க்குத்
திப்பிய வூடை பூண்க டேமலர் மாலை சாந்த
மொப்பறு செம்பொ னல்கி யுளங்களி புரிந்து தாழ்த்து
மெய்ப்பரி வோடு மாது விமலையை மனத்து ஞன்னி. (எஎ)

பாதாதி கேச மட்டு மவயவ மனைத்தும் பார்த்தே
யோதாதி பாதத் தோடு மொவ்வொன்றத் திகழ நோக்கி
யேதாதி நீங்கி நெஞ்ச மிருவிழி குளிரக் கண்டு
பூதாதி புளக மோங்க விணைவிழி புனல்கள் வார. (எஅ)

அகம்புற மிரண்டு நோக்கு மொருநோக்க மாகக் காண
விகம்பர முதவு மர்மை பெதி ருத்த தோன்றி நிற்க
மகம்புரி மறையோன் பேதை மங்கல மருளென் றோதி
யுகம்பெறு மடியிற் றுழ வுறமதிரு வுளமு வந்து. (எஆ)

அண்ணலார் பாதம் போற்றிச் சிவகாமி யம்மை கூறும்
பெண்ணிய ளின்னஞ் சின்னப் பேதைமங் கலமி ழந்தா
ஞண்ணெகி ழன்பி றோடு மெனபூசக் குறைமு டித்தா
டிண்ணமங் கலநா ணெய்தத் திருவுளம் புரிதி யென்றாள். (அ0)

வேறு.

அம்பிகை மொழிகளுக் ககம கீழ்த்துட
னம்பனு முமையொடு விடையி னண்ணினன்
றம்பெருங் கிளையொடுத் தந்தை தாயொடுங்
கொம்பனை யாளடி குறுகித் தாழ்த்தனர். (அக)

சதுரறை யக்கினி சன்ம னுத்தொழு
திதயமா ரன்புட னேத்த லுற்றனன்
பதுமனு முகுத்தனும் பரிந்து தேடிய
வதுலகின் பொன்னடிக் கபய மென்றுபின். (அஉ)

வேறு.

அப்பு ரத்தர னமரர்க ளபயமென் றடைய
முப்பு ரங்களைப் பொடிபட வெரித்தருண் முதல்வா
செப்பு மார்க்கண்டன் நிரம்பெற வரந்தரு டேவா
தப்பி லாதவென் பேதையுத் தளர்த்திட றகுமோ. (அங)

வேறு.

அருவரை யெடுத்தமை யாக்கன் றீமையைத்
திருவுளம் பொறுத்தருள் செய்த தேவனே
பொருவரு நின்னடி புகழ்த்து போற்றவென்
மருமலி குழலிவண் மயங்கி வாடுமோ. (அச)

இந்தணி வாணுதற் பரவை யில்லிடைச்
சுந்தரன் மொழிவழி தூது சென்றவா
சந்தத முனைத்தொழுந் தைய லாதலா
லெந்தையே யிவண்மெலி வெய்த லேயுமோ. (அடு)

தனையர்சொற் றுயர் கேட்டுத் தாமுள மகிழ்தல் போலும்
புனையுமந் னாலோன் சொல்லைப் புனிதனு முவந்துன் பூசை
யனையினும் வியந்தா டேவி யந்தனு வுன்றன் செல்வி
வனையுமங் கலகா ணீந்தோ மருகனு முய்யு மென்றான். (அசு)

இம்மையி னீங்காத் தன்மைப்பெரும்போகமெவையுத்துய்த்தே
யமமையி னெமது பாத மனைவரு மடைதி ரென்று
செம்மைசேர் திருவெண் ணீறுத் தாமமு மருளிச் செய்து
நம்மையா னுடையான் கோயி னண்ணின னெவருங் காண.

அக்கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயம் ௧௩௩

வேறு.

பண்ணவன் மகிமையைப் பதியு ளோர்களும்
விண்ணவ ரனைவரும் வியந்து போற்றினார்
கண்ணருள் பரைசிவ காமி யன்பருக்
கெண்ணரு ளிறைவயித் தீசர் கோயிலில். (௮௮)

தாழ்த்தெழுத் தக்கினி சன்மன் செல்வியோ
டாழ்த்தெழுத் துடனர னடியைப் போற்றியே
வாழ்த்தன மெனவிடை கொண்டு வந்துளோர்
சூழ்த்துட னேகினுன் விரைவு தோன்றவே. (௮௯)

வேறு.

புதுவையை யகன்று சென்று பொருக்கென நடந்து போர்த்தே
யிதுபக விரவென் னாதீயாவரும் விரைந்து கூடி
மதுமலர்ச் சாடுநாடு கோடுகள் வழிந டந்து
நதிவளம் பெருகுந் தம்மு ரகனங்க நகரைச் சார்ந்தார். (௯௦)

சார்தலு முரி லுள்ள சதுமறை யந்த னுள
ரோப்பெறு மடவார் பாலர் குழவிக ளெவருங் கூடி
நார்பெற வெதிரே சென்று முறையுட னயந்து கண்டு
பார்புகழ் புதுவை யீசன் கருணையைப் பரிந்து கேட்டு. (௯௧)

சகலருங் களிப்பி னெய்தி யக்கினி சன்ம னில்லிற்
புகவளர் தயிலத் தோணி பொருந்திய முருகன் றன்னை
யகல்வுற வெடுத்துச் சுத்தி யமைந்தமுன் றினிலி ருத்திப்
பகர்சிவ கங்கை நீரான் மஞ்சனம் பரிவி னுட்டி. (௯௨)

தென்புது லவயினு ளீசர் சிவகாமி யம்மை நல்கு
மின்புரு வருள்சேர் தூய திருவெண்ணீ ரெடுத்துக் கையா
லன்புள வந்த னுள ரருமறை யொலிக ளார்ப்ப
மன்பெறச் சாத்த லோடு மணமக னெழுந்தான் மாதோ. (௯௩)

இருவிழி துயின்று நீங்கி யெழுந்தவ னென்னத் தூய
பரிதியின் விளங்க வேத வதியெனும் பாவை பெற்ற
மருமலர் மாலை சூடி மகிழ்த்தனன் மற்று ளோர்கள்
பெருமகிழ் வடைந்து கின்றார் பிஞ்ஞக னருளைப் பேணி. ()

பேதையைப் பயந்த தாயுத் தந்தையும் பெருங்க ளிப்பி
னேதமின் மருகன் றன்னை யிருவிழி குளிரக் கண்டா

ரோதவன் நத்தை தாய ருச்சிமோந் தணைத்தின் புற்றா
ராதலா லங்கு ளார்க ளம்புத மளவை யின்றே. (௧௦௮)

இந்தவா றடைந்து ளோர்க ளேவரும் வந்து சூழ்த்து
முத்துநல் வதுவை யாற்றுங் குறைகளை முடித்து மற்றோர்
தத்தம தில்லிற் சென்றார் தையலு மருக னுத்தஞ்
சுந்தையுண் மகிழ்ச்சி யெய்தி யிருந்தன ரெழில்சி நந்து. (௧௦௯)

இத்திற மிருக்கு நாளின் மருகனுந் தன்னூர்க் கெய்தச்
சித்தம துவந்து காதன் மாதல னுணரச் செப்ப
வுத்தம மறையோன் பின்னுந் தாழ்த்தன னுரிய வன்பா
லத்திறஞ் சின்னுட் செல்ல மருகனக் குறிப்ப றிந்து. (௧௧௦)

மருகனார் செலவி டுக்க மாதல னுளமி சைத்து
பெருகுபூ ணுடை செம்பொ னிரைமேதி பெருக நல்கிப்
பொருவரு திருவெண் ணீறு சிவனடி புதழ்த்து சாத்தித்
திருவளர் மருக னோடு புதல்வியைச் செலவி டெத்தான். (௧௧௧)

தந்தைதாய் முன்னர்ச் செல்லத் தையலுந் தானு மன்பாற்
பிந்தவே சென்று தம்மூர் பேணிய மனையின் வைகி
யித்துசே கரணைப் போற்றி யுமையவ ளிருநா ளேத்தி
நத்தனில் புதல்வர்ப் பெற்று நவையற வாழ்வின் மூழ்கி. (௧௧௨)

மாதலன் மாமிக் கேய முறைமைகண் மரபிற் போற்றி
யாதலர் பூசை யாற்றி யகமகிழ்த் தன்பின் மீண்டு
நாதனார் புதுவை யெய்தி நார்பது நாட்கள் போற்றி
யேதமி ரம்மு ரெய்தி யிருவரு மகிழ்த்தி ருந்தார். (100)

தருமமா தேவி யோடு மக்கினி சன்மன் பன்னு
ளருமகை விதிவ ழாது விமலனை யருச்சித் தேத்தி
வருமறை யதிதி யோரை மகிழ்வுட னூட்டிப் பேணிப்
பருவமார் கெடுநாள் வைகி யண்ணலார் பதம டைந்தான். (1)

அக்கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ௮௦௪.

அக்கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயம்.௧௩௫

அக்கினிசன்மன் பூசித்த அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

குதமுனிவர் சவுனகாதி முனிவரைகோக்கிச் சங்கக் குழைத் தரித்த சிவபிரானைப் பூசித்துப் பிரமதேவன் சிருட்டித்தொழினைப் பெற்ற கதையைச் சொன்னோம். இனி அக்கினிசன்மன் புத்திரி மங்கலத்தை விழந்த மீளப்பெற்ற கதையைச் சொல்லுவோம் என்று சொல்லத்தொடங்கினார்.—விஷ்ணுமூர்த்தி யுலகத்தை பிரகழிப்பது போல எல்லாவாண்மாள்களையும் கீர்வளத்தார் காக்கும் நருமதானதிக் கரையிலிருக்கிற அகனங்க நகரத்திலே அக்கினி காரியஞ்செய்து வேதங்களோடு வேதப்பொருளை யூராய்ந்து சிவபூசைசெய்யும் பிராமணர் குலத்திலுதித்த அக்கினிசன்மன் என்பவன் திரிகரண சுத்தியாகத் தன்னுயிர்க்குரிமையு மன்புஞ் சிவபிரானையெனத் தெளிந்து பூசிப்பவன். கல்லொழுக்கத்தை யுயிர்போலக் காப்பாற்றுவான். அவனுடைய மனைவி நருமமரீவதிபென்பவன். இவ்விருவரும் உடலு முயிரும்பேலை இல்லற தருமத்தை வழுக்காது நடாத்திவருகாளிலே அவ்விருவர் தவப்பேற்றினாலும் தருமமாவதி யொரு பெண்மகவைப் பெற்றனர். சாதகன்ம முதலிய சடங்குகள்செய்து பருவத்துக்குத் தக்கவாறு சோட்டி யன்புற்று வளர்த்துத் தாய் தந்தையர் மகிழ்ச்சியுற்றிருக்குங்காலத்திலே புத்திரிக்குக் கலியாணப் பருவம் வந்தது. இப்பெண்ணுக்குப் பொருத்தமான நாயகனெப்போது வருவானென்று பார்த்திருக்கும்போது ஒருதினம் பிணைக்குவந்த ஒரு பிரமசாரியை கோக்கி யுபசரித்து ஊர், பெயர், குடி, கோத்திரம், சூத்திர முதலியவற்றை வினவித் தன்மனைவிபின்பிடஞ்சொல்லி நமது புத்திரியாகிய வேதவதியை இப்பிரமசாரிக்குக் கொடுத்துவிடலாமென்று ஆலோசித்த வெளியேவந்து அவனிடத்தில் எனது புத்திரியை மணமுடித்துக்கொள்கவென்றுதன்மனைவியுந் தானுஞ்சொல்லுதலும் பிரமசாரி கேட்டு இதுவு மெம்பிரான் செயலென்று மகிழ்ந்து தன்னுடைய தாய் தந்தையை வரவழைத்தனன். அக்கினிசன்மனும் விவாகமுகூர்த்தம் குறித்துச் சுற்றத்தாரையு மோனையோரையும் வரவழைத்து வைத்து முகூர்த்த ஓரையில் கன்னிகாதானஞ் செய்யுமுன் செய்யவேண்டிய கிரியைக ளெல்லாஞ்செய்வித்துச் சகலவாத்தியமு மங்கலவாழ்த்து மாடல்பாடலு முழங்க, அக்கினிசன்மனு மவன்மனைவியும் தங்கள் புத்திரியைப் பிரமசாரியாகிய மணமகனுக்குத் தாராதத்தஞ்செய்து திருமங்கலதாரணஞ் செய்வித்தனர். உடனே யாதொரு காரணமுமின்றி மணக்கோலமாகிய பிரமசாரி கீழே விழுந்து பிணக்கோலமாக இறந்தனன்.

அது கண்டு அக்ஷினிசன்மனு மனைவியுஞ் சுற்றத்தாரை மனை யோரு மிகப் பரிதாபமடைந்து மூர்ச்சித்த இதென்ன ஆச்சரிய மென்று பெருந்துன்பமும்மூர்க்கன், மங்கலமிழக்க கின்ற வேதவதியும் விழி ரோட அழுது கலங்கும்போது அவளுள்ளத்திலே யுமா தேவி மங்கல மிழவாவகை யருள்புரிவனென்பது பூருவ வினைவசத் தாற் றேன்றிற்று. அந்தச்சமயம் காரதமுனிவரக்கேவந்த கிசுழ்த்த செய்திகளைனத்தங்கேட்டுக் கவலையடைந்து, லீலகண்டராகிய பா மேசுரனைத் தியானித்த “மூற்சனைத்திலே யித்தப்பெண் கெளரி விரதத்தை யறுத்தித்து அது முடித்தற்குமுன் தீவினைவசத்தா விறந்துவிட்டான். ஆதலாலந்தவிரதத்தை யிப்போது முடித்தா னாயின் உமாதேவிவாராருளால் மங்கலம் பெறுவன்” என்று சொல்லினர். அங்குள்ளாரனைவருங்கேட்டுச் சந்தோஷித்த அவ்வி ரத முடிக்குமுறையு மிடமுஞ் சொல்லுமென்று கேண்டினர். கார தமுனிவர் கவியனமாகிய புதுவைத்தலத்திலே சென்று சிவகாமியம் மையைப் பூசித்து விதிப்படி கெளரிவிரதத்தை முடியுங்கள். பிரே தத்தை அதுகரை எண்ணெய்ப் பாத்நிரத்திலேபோட்டு வைத்திருக் கவேண்டுமென்று கூறினர். சுற்றத்தாரும் தாய் தந்தையரும் அவ்வா றுசெய்து காரதரிடம் விடைபெற்று வேதவதியுடன் புதுவைபிற் வந்துசேர்ந்தனர். அக்ஷினிசன்மன் எவ்வாருடனுஞ் சிவகங்கையி லே ஸ்நானஞ்செய்து வயித்தியகாதரைச் சோடசோபஸ்யத்துடன் பூசித்துச் சிவகாமியம்மையையும் வணங்கி யென்புத்திரியின் மங்க ளத்தைக் காத்தருளுகவென்று பிரார்த்தித்தனன். அப்போது கெளரி லோன்பு செய்கவென்று அசரீரிவாக்கு ஒன்றெழுந்தது. அதகே ட்டு காரதமுனிவர் கூறியபடி வைகாசிமாதம் பெளர்ணமியிலே ஆயத்திலே மண்டப மலக்காரஞ்செய்து பூரணகும்பம் வைத்துக் கெளரியை யாவாகனஞ்செய்து காங்கு சாமமும் சகஸ்திரகாமஞ் சொல்லிப் பூசித்த அதன்மேல் பதினாறு பிராமணப்பெண்களை வரவழைத்து வஸ்திராபாணம், மாலை, சந்தனம், குங்குமம், திரவியங்கொடு த்த வணங்கிப் பின்னர்ச் சிவகாமியம்மையை யுள்ளத்திலே தியானி த்திருக்கும்போது வேதவதிக்கெதிரே சிவகாமியம்மை யெழுந்தருளி நின்றனள்.

உடனே பரவசமாகி வேதவதியுத் தரிசித்தத் “தாயே நீ எனக்கு மங்கலியத்தது இரகழிக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தனன். அம் மை திருவுளமெழித்த சிவபிரானைச் சித்தித்தலும், அவர் அவ்வுமாதே

பாசதரன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். ௧௩௭

வியுடனே இடபாருடராயெழுந்தருளி எதிரே தோன்றினர். அது கண்டு அக்கினிசன்மன் முதலிய எல்லாருடனும் கேதவதி வணங்கி நின்றான். அக்கினிசன்மன் பணிந்து தன்ருறையை நீக்கியருளுக வென்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். அதுகேட்டுச் சிவபிரான், “இம் மையிலே பெரும்போகமெல்லாம் அதுபவித்த மறுமையிலே நீங்க மெல்லாரு மெமது பாதத்தை யடையுங்கள்” என்று அருளிச்செய்து மகதைசுவரியமாகிய விபூதியையளித்தத் தமதாலயத்துட்புகுந்தனர்.

அந்தக்ஷணமே யக்கினிசன்மன் சுற்றத்தாருடனே வயித்திய நாதப்பெருமானையுஞ் சிவகாமியம்மையாரையும் பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டுவந்து புறப்பட்டுத் தனது அகனங்க நகரைச்சார்ந்து தயிலத்தோணியிலே கிடந்த தனது மருமகனையெடுத்துச் சிவகங்கை நீராலே ஸ்னானஞ்செய்வித்தச் சிவபிரானருளிய விபூதியை யெல்லாருங்கள்கு களிகூர அகனெற்றியிலே தரித்ததும், அவன் நித்திரைவீட்டெழுந்தவனைப்போல உயிர்பெற்றெழுந்து நின்றான். அதுகண்டு கேதவல்லி தன்னைவிலிருக்கிற பூமாவையை நாயகனுக்குச் சூட்டி மகிழ்ச்சியடைந்தான். அங்குள்ளாரனைவருமிந்தீ அற்புதத்தைக்கேட்டும் பார்த்துங் களிகூர்ந்தனர். அதன்பின் விகாககிரியை யெஞ்சுகின்றவை யனைத்த முடித்த நாயகனும் நாயகியும் கலந்து வாழ்த்தனாய்ச்சின்னாட்டுசென்று மணமகன் மாதலனிடத்தில் விடை பெற்றதத் தன்னுடைய நகரத்துக்குப்போய்ச் சிவசிந்தனை மறவாது உமாதேவியாரை வணங்கிப் புத்திரர்களைப்பெற்றுச் சிறிதகாலஞ் சென்றபின் புதுவைக்குச்சென்று நார்பதுநாளிருந்த பூசித்த வணங்கி மீண்டு தன்னுர்வந்து மகிழ்ந்திருந்தான். அகனங்கநகரத்தில் அக்கினிசன்மன் நன்மனைவியுட னில்லறம் விழுவாது நடாத்தி பிற தியிலே சிவசாயுச்செய்தை யடைந்தான்.

எட்டாவது

பாசதரன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம்.

நேசனை யுள்ள நீங்கா நிருமல னிருவி காரத்
தேசனைச் சகங்க ளீன்ற திகழ்சிவ காமி யம்மை

பூசனை புரிந்து போற்றும் புதுவையம் பதியுண் மேய
வீசனைப் பாச நீங்க விடையறா திறைஞ்சல் செய்வாம். (க)

மறைமுறை யொழுகும் வண்மை யக்கினி சன்மன் மாது
குறைவற வுமையை யேத்த மங்கலங் கொடுத்த காதை
யறைதர மகிழ்த்தீர் பாச தரனெனு மந்த னுள
னிறைபதி வாசஞ் செய்தே யெய்திய பேறுஞ் சொல்வாம். ()

காவரி கனிகள் கீர நாகிபாற் கடித்த தூம்பாற்
தூவரிக் கரக நீரிற் சொரிதரப் புரந்த சாறும்
பூவரி நறவும் பொங்கிப் புரண்டுடன் பெருகி நீள்கோ
தாவரி தீரத் தன்னில் வடகரைத் தரும சாலை. (ங)

அப்பதி யுறைந்து னோர்க ளனுதின முறங்க னோம்பி
யொப்பக நனதன் போலு முயர்நிதி பெற்று வாழ்வார்
செப்பரு மந்த னுளர் திருவளர் மகங்க ளாற்றி
யெய்ப்புறள் கலியை நீக்கி யின்பமார் செல்வத் துய்ப்பார். (ச)

வேறு.

சொல்லிய மறையவர் குலத்திற் றோன்றிடுனான்
வல்லபேர் கன்மடன் மறையு ணர்ந்துளா
னில்லறத் துறவற மெனுமி ரண்டினு
ளொல்லிய சீலமுற் றுணருந் தன்மையான். (ரு)

பொருணயம் பெறுமறை புகன்ற வாறுள
வருணமாச் சிரமமார் வண்மை யாய்ந்துமுன்
சராதேர் சீலவொண் பிரம சாரியாம்
விரதமு மாற்றியவ் விரத முற்றவே. (சு)

அறைத்திடும் விதிவழி யரிவை வேட்டுரை
சிறத்திடுங் கிருகத்த நிலைசி ற்த்துளான்
மறத்துமத் நிலைச்செயல் வழாத செய்கையாற்
பறைத்தனர் கன்மடப் பதியி னுமமே, (எ)

துதிபெறுங் கன்மடன் சுருதி சொல்வழி
கதிரவ னெழுமுனங் கடிகை பைத்தென
விதியொடு செளசமார் வினைக ளாதியாந்
திதிபெறு மறுவா த திருத்தச் செய்துளான். (அ)

பாசதரன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். கருகூ

வேறு.

உணர்வுடன் மூன்று போது மோமச்செந் தீவ ளர்ப்போன்
கணபதி கதிரோன் கண்ணன் கருணையம் பிகையைப் போற்றி
மணமலி கொன்றை சூடி மலர்ப்பதம் பற்றி யன்பு
தணவுதலின் றிமேன்மையருச்சனை த்தகைமைபூண்டோன். (1)

தென்புலத் தவர்க் டெய்வம் விருந்தொக்கல் செப்பு நான்கு
மன்புடன் புரக்குந் தன்னோ டைந்தெனு மரபி னாறு
மன்பெரும் பரிவி னாற்றிச் சந்தத மகிழ்ந் தூயோ
னின்புறு விருந்தை யன்றி யருந்துத லிலையெக் காலும். (40)

மூவாத முதல்வன் நன்னை மூவித கரணத் தன்போ
டோவாது பணித லன்றி வீண்பொழு தொன்றும் போக்கான்
பாவார்த்த சிவபு ராணம் பழிச்சுத னுமஞ் செப்ப
னாவார வுழுத்த லன்றி வீணுரை நவிலல் செய்யான். (41)

இயம்பிய மேன்மை நூலோ னிவன்மனை யாள்சு சீலை
பயன்படு புனிதை நாண மடமச்சம் பயிர்ப்பு நான்கும்
வியன்படும் வளங்க ணீங்கா மேம்படு கற்பின் மிக்கா
ணயம்படு முலகந் தன்னைப் புகழ்த்திடு நலத்தி னின்றான். (1)

வேறு.

இறைப வன்றுயி லெழுமுனவ் விறைதொழு தெழுவா
ணிறைப நீர்குளித் தமலையா யவனெதிர் நிற்பான்
பொறைகொண் ஞானிகட் கைம்புலன் பணிசெயல் போலு
மறையு மேவல்க ளாற்றுவா ளவன் குறிப் பறிந்து. (42)

இரவு டன்பக லோர்கண மடிமைக ளின்றிக்
கரவ கன்றவன் மகிழ்வுறப் பணிசெயுங் கருத்தான்
வரவு போக்குள வதிதியா மற்றவ ரெவர்க்கும்
விரவு மன்புடை யன்னைபோற் புரந்தருள் விமலை. (43)

வேறு.

மணமகன் கோப முற்றான் மறுமொழி யின்றி வெப்பா
ரிணரென வணங்கி வாடி யெதிர்நிலாண் மறைய நின்று
குணமுறு தனது நேசங் குளிர்த்தெழின் முகம லர்த்து
தணவலின் வினைக ளாற்றுந் தன்மைசே ரின்ப மார்வாள்.

மூத்தவர் முதியோர் பெண்ணுண் முன்னுறக் காணிற்றன்னைக்
காத்தரு டந்தை தாய்போற் கருத்தனிற் பேணல் செய்வாள்
சீர்த்திக ழிணையோர்க் காணிற் றுணையொடுசேயென்றெண்ணி
வார்த்தைகண்முறையாற்பேசுமுன்னுறினவதனநோக்காள். (1)

அபன்மனை சாராள் பொய்கை யாடவர் லயங்கள் போற்றச்
செயல்வழி கொழுநன் கூறுந் திணைவழி செல்வள் சென்றாற்
கயல்விழி யயலோர் தேகம் பரிசிக்கக் காட்டம் போலு
மயலறத் தோன்றுஞ் சிந்தை மாண்புடை மரபின் மிக்காள்.

வேறு.

காந்த னின்புட னருந்திய குறிப்புகள் கண்டு
சேர்ந்த வன்புட னுதவுவ ளருந்திய சேடம்
வாய்ந்த வின்கதை யமுதென வுண்பண்மற் றவனும்
போந்து கண்வளர் முன்றுயி லாள்விழி பொருந்தாள். (கஅ)

வேறு.

துணைவான் வேற்றுர்க் கேகத் தொங்கல்பூண் மிகவும் பூட்டி
யணிசெயா ளில்ல மன்றி யயலிடத் தணுகா னூரிற்
பணிபுரி கற்பின் மின்னாற் புகழ்த்திடும் பான்மை பெய்தித்
தணிவில்சீர்க் கொழுந னோடு மனையறத் தழுவி வாழ்நாள். (கக)

மங்கையாள் கருப்ப முற்றாள் சூற்குறி வளர்த்து மன்னக்
கொங்கைகள் கடினத் திண்மை பயப்பயக் குழைதல் கண்டு
பங்கமா ரிடைபூ ரித்து மகிழ்த்தெனப் பருத்துத் தோன்ற
வங்கது கண்டு கொங்கை யழன்றென முகங்க றுக்க. (உ0)

சொல்லிய விளமை வாவி நீர்சில சுவறிக்க காணு
வல்லியம் மலரு மீனு மெலிவினு ளயர்தல் போலும்
வல்லிநுண்ணிடையாள்சோதிமலர்முகம்வெண்மைதோன்றி
வில்லிய னுதற்குச் சற்றே விழிசூழி வீழ்த்த தன்றே. (உக)

தோகையிவ் வாறு தேகத் தளர்வுறச் சுமந்து நோவ
வோகைசேர் திங்கடோறு நூயர்செயன் முயலு வித்துப்
பாகமார் மாதம் பத்துஞ் செலப்பகர் சுபதி னத்தி
னுகிளங் குழவி பெற்று வங்கையு மின்ப முற்றாள். (உஉ)

தந்தையாங் கன்ம டன்றான் றனியுள மகிழ்த்து வேத
வந்தணர்க் கூவி யன்று செயுமுறை யாற்றிப் பின்னர்

பாசதான் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். கசக

முத்துமா ருச லீக்கி முதுமனை புனிதஞ் செய்து
நத்தலி னுமம் பாச தானென நவிறு வித்து. (௨௩)

விப்பிரர் மகிழத் தானம் விளம்பிய முறையி னன்கி
யொப்பினன் மகவுக் கேய வுயர்மணிப் பணிகள் பூட்டிச்
செப்பிய வாண்டு தோறுஞ் செய்யுமிதி பண்பிற் செய்து
தப்பிலாண்டைத்தின்முந்நூல்சாத்தினர்முறையிற்சான்றோர்.

சுருதிக னுலு மங்க மாறுடன் சொல்பு ராணங்
குருவழி யுணர்ந்து னூலின் பயனவை யுளத்திற் கொண்டு
பரிதிபோற் நேசுந் தூய பான்மையுஞ் சிலப் பண்புங்
கருதிய தத்தை தாயர் கண்டுளங் களித்தி ருந்தார். (௨௪)

தானமுங் காலந் தோறுஞ் சந்திவந் தனையு மென்று
மீனமில் கலைகள் சோதித் தெழுந்தித யத்துண் மன்னு
ஞானமு மோழுக்கா நேயந்த நடையுமென் மொழியு றோக்கி
பூனமின் முதியோ ருள்ள முவந்திட மகிமை யுற்றான். (௨௫)

இத்திற மெய்துங் காலை வயசுமீ ரெட்டான் டெப்திப்
புத்திசேர் நியமம் பாச தானில பொருந்தி நிற்பச்
சுத்தவப் பிரம சாரிக் கெவ்வன காலந் தோன்றச்
சித்தச ணுடுத்துப் பைய மலர்க்கணை தெரிந்து விட்டான். ()

மிகுபயோ ததியிற் றோன்றும் விடமென விமல ஞானம்
புகுகிலை கலங்கி னோர்க்கு வாசனை பெருந்தல் போலுந்
தொகுதிசேர் பைங்குழ் தன்னிற் றுயர்புரி களைகள் போலுந்
தகுபாச தானு ளத்திற் சார்ந்தது காமச்.செத்தி. (௨௬)

வேறு.

சார்தலுந் தூர்த்தர்க டமையி ணங்கியே
யேர்தரு விலைமினா ரில்லிற் சென்றுசென்
றார்தரு பாடலு மவர்க யங்களுஞ்
சேர்தாச் சேர்தாச் சிந்தை நைந்தனன். (௨௭)

மடந்தரு கிளிமொழி மாத ராசையைக்
கடந்தவ ரியாவரே கழறிற் குற்றமாந்
திடந்தரு ழுழ்வினை சேர்த்து கடலா
லடர்த்தெழு கொங்கைய ரின்பத் தாழ்த்தனன். (௩௦)

வேறு.

கண்டுகா னாது சின்னாள் கருத்தினி னுண மச்சங்
கொண்டின் னாள் ரித்தா னன்னடை குறைந்து சின்னாட்
பண்டுள தந்தை தாயர் பகர்மொழி யொன்றுங் கேளான்
மிண்டுகள் பேசி யேசி வெளிப்படை யாய்த்தி ரிந்தான். (1)

அனையொடு தந்தை மற்றோ ரறியொணாக் களவு செய்து
மனையுள பொருளை யெல்லாம் வழங்கினன் வறுமை யெய்த
வினையமா வன்றோர் கண்டு வெகுண்டிட வீடு நீத்தான்
புனையிழைவலைப்பட்டோர்க்கோர்போதமுநெறியுமுண்டோ.

வேறு.

ஆலமும் வாளியும் போலு மங்கனா
சாலமும் பொய்மையு முளத்திற் சார்தரச்
சீலமு மொழுக்கமுந் திகழு மந்தணக்
கோலமும் நியமமுங் குணமும் விட்டனன். (௩௩)

வேறு.

கயல்விழி விலையின் னார்கள் கண்வலைப் பட்டு ளத்தின்
மயன்மிக வறுமை யெய்தக் கொடுத்திட வகையு மின்றி
யயன்மனைப் பொருள்க வர்ந்து கொடுத்திட வவர றிந்து
துயருற விழிவு செய்தே யூர்விடத் துரத்தி விட்டார். (௩௪)

பகர்பசி யுற்று னோர்க்குப் பாகமாஞ் சுவையு மின்றாந்
துகளறு கல்வி வேட்டோர் சுகமொடு துயிலு மின்றா
நிகழ்பொரு ளிச்சை யோர்க்குக் குருவொடு நேச ரின்றா
மிகழ்மின்னா ராசை யுற்றோர்க் கிலச்சையும் பயமு மின்றாம்.

ஆதலா னுண மான மச்சமு மகன்றான் சாதி
நீதமு மிழந்தான் சென்ற னூர்தொறு நெடிது வைகி
யேதமார் கரவு செய்தும வழிப்பறி பறித்து மீந்து
மாதரா ரின்பந் துப்த்து வருணமில் லானை யொத்தான். (1)

அஞ்சபா தகங்க ளஞ்சா தாடல்போ லாற்றுந் தீய
னெஞ்சினு ளீர மின்றி நினைந்தவா முடிக்கு நீசன்
மென்சொலா ரின்பம் வேட்டு நரகிடை வீழ்தற் கேய்ந்த
வெஞ்சலில் கொடுமை யாவு மியற்றின னென்று மின்றி. (1)

கதிரினை யரவு தீண்டுங் காலையி னறிஞ ரென்றுந்
துதிகுருக்கேத்தி ரத்துக்கெண்ணிலார்செலுஞ்சொற்கேட்டுச்

பாசதான் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். கசுங்

சதமறை யிழந்த பாச தானவ ரோடுஞ் சென்று
மதியுளோர் தான மீந்த பொருள்களை வாங்கிப் பேணி. (௩௮)

பொருளுடைச் செல்வ ராங்கே விழிதுயில் புரித னோக்கி
யிருளடை யமையத் தாடை பணிகளைக் கரவி னீட்டி
மருளடை மனத்து நூலோன் வந்துறு விலைமின் னூரிற்
நிரளுடை யேந்து கொங்கை மோகினிப் பேர்சி றத்தான். (௧)

அன்னவண் முடித்த கூந்தற் சொருக்குமல் விதணமு ருக்கு
வன்னமென் முலைநெ ருக்கும் வசனவிங் கிதப்பெ ருக்கும்
பன்னரு முனிவ ருக்கும் பகர்மன முருக்கும் பான்மை
மின்னெழி னோக்கி யுள்ளம் வேட்டவ ளின்பந் துய்த்தான்.

கையறு பொருள்கண் மின்னாள் கருத்துவப் படைய ள்கி
மெய்யுறக் கலந்தான் சின்னாள் வெறுங்கர மாகி யன்ன
ணையறு சிந்தை கண்டு நீத்தன ணவிய நூலோன்
மையறு கண்ணி யாரே யேவரும் வறிஞர்க் கின்றால். (சக)

பொன்னுசை யுளத்தில் வைத்துக் கற்பினோர் போன்றுபேணு
மின்னுசை யற்று மீள வேகினுன் விழியா னோக்காள்
பின்னுசை யற்றுப் பாச தான்முன்னர்ப் பேணி நோற்ற
மன்னுசைத் தவமுன் னிர்ப்ப மதுரைமா நகர டைந்தான். (௧)

வரந்தருங் கூட னீங்கி மற்றுள ளூரிற் சென்று
நிரந்தரம் பலிக ளேந்திப் பசிப்பிணி நிறுவி நோவா
லுரந்தரு மதியு நீங்கி யுடன்மெலிந் தயர்ந்து பையப்
புரந்தர னமரர் போற்றும் புதுவையம் பதியைச் சார்த்தான்.

திருமதிள் சிகரி கோயின் மண்டபச் சிறப்பு னோக்கி
யருமறை யோது மாற்ற லுதொழில் புரிவோர் வீதி
தருமநன் னெறிவ ழாத மன்னவர் சாரும் வீதி
பெருமனை வசியர் மேய தெருவெழில் பிறங்க னோக்கி. (சச)

ஐவகை வீடய நீக்கி யருளினி லுளத்தைச் சேர்த்துத்
தெய்வமுண் டெனவே நம்புஞ் சித்தனை பெற்று வாழுஞ்
சைவர்வாழ் மடங்கள் கண்டான் சகலரு முயும்பொ ருட்டு
மெய்வகை யுழவி னேய்த்த வேளாளர் தெருக்க டத்து. (சரு)

அப்புறஞ் செல்லும் போதி லகத்தடி மைகளில் வாய்த்த
செப்பரும் விலைமின் னூர்கள் சேர்திரு வீதி கோக்கி
யொப்பகன் மாட கூட முபரிகை யொழுங்கு முன்றிற்
றுப்பிதழ் மடவார் துன்னிச் சூழுவோர் மாதி ருந்தாள். (சு௬)

அருணிலை யுணர்ந்து மான்மா வருளினி லுறைத லாய்த்துந்
தெருணிலை யுள்ள நின்று சிவபோக மெய்த வின்றி
மருளுறு புலனா நேகு மதியிலார் போலாங் கெய்து
மிருளுறு குழலினூர்பா லேகினன் கோயி லெய்தான். (சு௭)

வேறு.

இந்த முகமு மயில்விழியு மிலங்கு துதலு மிருங்குழலும்
பந்து முலையு மணிவடமும் பசிய கமுகார் கந்தரமும்
தந்துவிடையும் பட்டுடையுஞ் சதங்கையொவிசேரனடையுங்
கந்து கதவி மென்றுடையுங் கமல வடியுங் கண்ணுற்றான். ()

வேறு.

கண்டவ ளாருகிற் பாச தான்செலக் கடிதெ ழுந்து, தொ
ண்டைவாய் மடந்தை செங்கை தொழுதுநல் விருக்கை யீந்
து, பண்டைநான் மறையோ யெவ்வூ ரியாவனீ பகர்தி யென்
ன, வண்டையி விருந்து தன்னூர் நாமமோ டனைத்துங் கூறி.

அத்தணர் குலத்திற் றேன்றி யம்முறை யனைத்து நீத்து
முந்தையூழ் வினையா னெஞ்சண் மூண்டெழு மாசை யாலே
செந்துவர் வாயா ரின்பந் தினைத்தவர்க் கேவ லாற்றி
யத்தமின் னாரோ டன்ன மருந்தினன் மனமு வந்து. (௫௦)

ஊர்தொறுந் திரிந்திவ் வாறு பொதுமின்னூர் வலைக்குள் ளாகி
யேர்தரு மரபு நீங்கி யிந்நகர் வந்த டைத்தேன்
கார்தரு கூந்தன் பின்னே திருவென நின்னைக் கண்டேன்
சோர்தரு பசியை மாற்று சொல்லுகேன் வேட்கை பின்னர்.

வேறு.

பாசதான் றுயானைத்தும் பங்கயப்பொன் மாதனையா
ணைசமுடன் கேட்டிடைந்து நெஞ்சுணெடுந் துயரெய்தி
யாசையுட னருச்சனைசெ யன்புடைய ளாதவினா
லிசனருட் செயலாகு மிதுவென்றென் றுளந்தேறி. (௫௨)

மேலான வருணத்தின் முதல்வருண மேன்மையனீ
நாலான வருணத்திற் கடையான நங்கன்குல

பாசதரன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். கசடு

தாலோனே யரிசிமுத னுனக்களிப்போங் கோடியென
வேலாதென் னாலதெ லின்னேசோ நிடுதியென்றான். (௫௩)

வேறு.

கூறிய முறைமைகள் கூறக் கேட்டிலா
னேறிய பசிப்பிணிக் கன்ன மிட்டன
ஞறகல் பசிகெட வுவப்பி னுண்டனன்
மாறகன் மகிழ்ச்சியின் மனையில் வைகினான். (௫௪)

வேறு.

மற்றைநான் மனையி னீங்கா திருத்தலு மங்கை கண்டே
யுற்றபே ரன்பி னோடு முரைத்தனன் மறையோய் கேணீ
துற்றிடு முண்டி வேண்டி லங்கிங்குச் சுழல வேண்டா
மற்றமின் மனையி னித்த மருந்திவ ணமர்தி யென்றும். (௫௫)

நாதனை யருச்சித் தேத்து நசையுளே னாத லாலே
பேதமின் மலர்கொ ணர்ந்து நித்தலு மெனக்கு நல்கு
நீதமின் மாத ராசை நெஞ்சனீ யாத லாலே
மாதமோர் தினந்தப் பாது மகிழ்ந்துனைக் கலப்ப லென்றான்.

அந்தவா றுரைத்த லோடு மறையவ னகம கிழ்த்து
சிந்தனை தெளித்து சென்று தினமலர் கொணர்ந்து நல்கி
முந்தலு ணருந்தி யிவ்வா ருண்டுமூன் றிருந்தா னோர்நாட்
சந்தமா ரசலக் கொங்கைச் செளந்தர வல்லி தன்னை. (௫௬)

பார்வேந்த னொருவன் கண்டு வரத்தூது பகர்ந்து விட்டான்
ஞர்வேந்த னாத லாலே தையலுஞ் சம்ம தித்தான்
சோர்வேய்ந்தமறையோற்கந்நாட்டோயுநாண்முறையாமந்நாட்
போர்வேந்தன் வரவு கூற மறையவன் புழங்கிச் சென்றான்.

வேறு.

மன்னவன் செளந்தர வல்லி ஷிட்டினி
னன்னய முடன்வரு நலங்க னோக்கினான்
பன்னரு மறையவன் பதைத்துச் சோர்த்துள்
மின்னலி லாழ்ந்துவே றிடத்தி னெய்தினான். (௫௭)

வேறு.

அவ்விடத் தடைத்து நெஞ்ச மயர்பெரு மூச்செ றித்து
வெவ்விடத் தொடர்வாற் றுத விண்ணவர் போலுங் காம

வெவ்வழன் மூண்டு தேக மெவித்திடக் கரிந்து தீந்தே
யுய்வகை யொன்று மின்றி யுளத்தெட்டு புலம்ப லுற்றான் (1)

மறையவ னாய வென்னை மாபாவி யேவல் கொண்டு
முறையுடன் மொழிந்த வுண்மை நீத்தெனை மோசஞ் செய்தா
ணிறையிலார் நேச மில்லார் நெறியிலார் நெஞ்சு என்போ
டறிவிலார் விலைமி னாரென் றறைவதற் கைய மின்றே. (சுக)

மண்ணுசைச் செம்பொ னுசை மற்றுள வாசைக் கெல்லாம்
பெண்ணுசை கொடிது விடு பெற்றோரும் பிரமை கொள்வார்
விண்ணுசை யோடு மாண்ட விபுகர்கோ னிருடி யன்னி
கண்ணுசை கொண்ட தாலே கண்களா யிரங்கொண் டானே.

ஆய்த்வ னாத லாலே யரிவையர் மயக்கத் தாழ்த்து
ஃழ்த்தவர் பலரென் றெண்ணி வினவிவெய் துயிர்த்துமின்ன
ளேந்திளங் கொங்கை யோடு முருவெளி யெய்தக் கண்டு
சேர்ந்தன ளென்னப் புல்லிக் கண்டிலன் றிகைக்கும் வேலே.

நடவிய தேர்முன் னெய்தி யரக்கர்க ணவிவு செய்ய
விடாற வருக்கி யங்க ளீயுமந் தணர்கு மாரற்
கடைவுற மொழிந்த வார்த்தை நீத்தன ளவனைக் காணத்
கடவதன் றென்றே செய்ய கதிரவன் கடலு ளாழ்ந்தான். (1)

சொல்லுதற் கரிய மேலா மறையவர் குலத்துட் டோன்றி
யல்லியல் குழலார்க் கேவ லாற்றினன் மரப கன்றான்
செல்லுகோ மிவனைக் காண்ட றீமையென் றகறல் போலும்
வில்லுதும் வெய்யோன் மேய குடதிசைக் கடலுள் ஃழ்ந்தான்.

இகழ்வறுங் குணங்கள் சாந்த மீகையார் கருணை சிலந்
துகளிலித் தன்மை யாய விவைகளாற் சோர்வின் றேனு
நிகழ்கவி வலாளைப் போற்றா னிர்தனை புரிய வன்னோன்
புகழெனமறைந்துவெய்யோன்பொருதிரைக்கடலு ளாழ்ந்தான்.

கூறிய வழக்கா றுசை கோபமோ டின்னுச் சொற்க
ளேறிய வுளத்தோன் பக்க லெய்திய ஞானம் போலு
முறுடைப் புறங்கள் கூறு முரியவ னன்மை போலு
மாறடி பாரா வாரத் தாதித்த னுழ்தா னன்றே. (சுஎ)

பாசதரன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம் கசள

வென்றிசே ரொருவ னுற்ற வேளையில் வியந்து செய்த
நன்றியை மறந்தோ நெஞ்சை நலிவுசெய் பாவம் போலு
மொன்றிய வொருவ னுற்றுங் குற்றமே யுரைப்போ னுள்ள
துன்றிய துயரம் போலும் பேரிரு டோன்றிற் றன்றே. (௬௮)

ஓகையர் பொருளி ருந்து முற்றவர்க் கொல்லு மாறு
மீகையி லாதா நெஞ்சு ளிசையுமு லோபம் போலு
மாகையாற் செல்லுஞ் சொல்லே யுதவியா வவையிற் கூறு
முகைபோலிருந்தோனெஞ்சு மெனவிருண்மொய்த்ததன்றே.

அறத்துறு மார்க்கங் கேட்டு மறத்தையு மியற்றான் செய்யுந்
திறத்தரை யிகழ்வா நெஞ்சிற் றிணியிரு ணிறைதல் போலு
முறைத்தரு ணிலையை நீங்க வுள்ளொளி பதுங்கி மேலா
மறைத்திடு மலங்கள் போலு மையிருண் மிடைந்த தன்றே.

பொருவரு கருவி தன்னைப் புகலுயிர் தன்னைத் தோற்று
தருகுறப் பொதிந்து தான்மே லாயகே வலமே போலும்
பெருகிய வுலகி லுள்ள பொருளெலாம் பேணித் தானாய்த்
திருகுற மிடைந்து கூடித் திணியிரு ளமர்ந்த தன்றே. (௭௧)

ஏமமா ரறிவி ழந்தோ ரெய்துவா தனையே போலு
நேமமா விரத பங்க மியற்றினோர் நெஞ்சம் போலுங்
காமமார் மாதர் காளை கருத்துறு மோகம் போலுஞ்
சாமமா விருளார் தெல்லாச் செயலையுந் தடுத்த தன்றே. ()

தனைட்டு பகைஞன் றானே மெலிந்துதண் கடலு ளாழப்
புனையுடற் புளக மோங்கிப் பொடித்தல்போற் புகலு மோக
வனையிருட் படல நாப்பண் மிடைந்தொளி மன்னி நெஞ்சா
னினைதரு தன்மை யின்றி யடுக்கள்வா னிறைந்த வன்றே. ()

நித்தலும் வேட்டு வந்த விருந்தெதிர் சென்று நேச
மொத்திட வழைத்து வந்தே யூட்டியின் புறுவோர் செய்யில்
வித்தினுட்டிறமாய்த்தோன்றிவிளையும்வெண்முளையேயென்ன
நத்தமார் வான முற்று முளைத்தன நகையு டுக்கள். (௭௪)

கார்க்கடல் வண்ணன் முன்னுட் பாற்கடல் கடைய வந்தப்
பாற்கடற் றிவலை மேனி யெங்கணும் பரத்தல் போலுஞ்
சேர்க்கருங் கங்குல் கூடித் திரண்டடை மிடைவான் முற்று
மீர்க்கிட மின்றி யெங்குந் தாரகை யெப்திற் றன்றே. (௭௫)

ஒள்ளிய விசம்பு முற்று முறைதரு மிருளின் குப்பை
கள்ளினில் விளங்கித் தோன்று முடுக்கண நவிலும் போழ்திற்
றெள்ளிய நிசியா மன்ன னுடலெலா மறைபச் சேர்த்த
வெள்ளிய புள்ளி நீலப் பட்டென விளங்கித் தோன்ற. (எ௯)

மன்னவன் மனையின் வைகி வெள்ளிடை வரவு தாழ்ப்ப
முன்னடு முன்றி லெங்கு மொய்த்து மார்தர் போலுந்
துன்னுவெண் கதிர்கள் வீசி யுபேதி தோன்று முன்னர்ப்
பன்னரு முடுக்க ணங்க ளம்பரம் பரவி மன்ன. (எ௯)

எரிதழல் விரகாற் பாச தரனிவ்வா றிடும்பை யெய்த
வரியளி முரலுங் கூந்தற் செளந்தர வல்லி யுள்ளம்
பரிவொடு மவனை யெட்டிப் பார்ப்பது போற்கு ணக்கில்
விரிகதிர் நிலவு கால வெண்மதி தோன்றிற் றன்றே. (எ௮)

திரைகடல் கடையத் தோன்றுந் திரணவ நீதம் போலுங்
குரைகட லதனுட் டோன்றுங் குமிழியும் போலு நீங்காத்
திரைகடன் மதிக்கக் கண்ட சுதைத்திர ளெனவும் வாளார்
நிரைகதிர் சொரிந்து நீத நிறைமதி தோன்றிற் றன்றே. (எ௯)

நுண்ணிய கலைக ளாய்ந்து துட்பமார் பொருளைத் தேர்ந்து
திண்ணிய பாச நீங்கிக் குளிர்தரு சிந்தை யுள்ளே
புண்ணிய வறிவு தோன்றிப் பொலிதல்போற் பூரு வத்தி
னண்ணிய விருளை நீக்கி நகைமதி யுதித்த தன்றே. (௮௦)

செப்பமா ருலகி லுள்ள வுயிர்களைச் சினந்து தீய
வெப்பமார் செயலோ னீங்க வெறிதிரைப் பரவை வேந்தன்
றட்பமார் செங்கோன் மன்னை முயலெனத் தருதல் போலு
மப்பமர் பாரா வாரத் தம்புவி யுதித்த தன்றே. (௮௧)

வேறு.

சண்ட பானுவெங் கதிர்களா லுயிர்களைத் தடியக்
கொண்டமூர்ச்சையாய்த் துயிலுதுகொள்கையைக்குறித்தே
யண்ட மன்னவன் வெள்ளியங் காகத்தி னமுடை
மொண்டு வீசல்போல் வெண்கதிர் பொழிமதி முளைத்த. (௮௨)

வழுக்கி லாகிடி யன்னைதன் மனத்தினு ளன்போ
டிழுக்கில் பல்லுயிர் துயிலுதல் பசிப்பிணி யென்றே

பாசதான் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். கசக

யழுக்கி வாதவெண் சங்கினின் முகந்துகை யார்
வொழுக்கு பாலென நிலவொழு கிடமதி யுதித்த. (அ௩)

வேறு.

குணதிசை யென்னு மாத குடதிசைக் கன்னி யுண்ண
வுணவென வெள்ளி வள்ளத் துறுகவை யமுது பெய்து
தணவறு மாண மேற்றித் தான்செல விடுத்தல் போலு
மணமலர்ப் பந்து போலும் வான்வழி மதியஞ் சென்ற. (அ௪)

திடமுற வீசார் சென்னி தேடுவோ மின்னு மென்று
கடறுயில் கண்ண னுந்திக் கமலம தகன்று வேத
னடல்கெழு மெகிணு மாகி யம்பராஞ் சேறல் போலும்
படுகதிர் மதியச் சோன்றி விண்மிசைப் படர்ந்த தன்றே (அ௫)

திங்களிவ் வாறு தோன்றித் திசையெலா மொளிப ரப்பத்
தங்குல மீகன்ற பாச தானுளந் தளர்ந்து வெம்பி
யங்கசன் கணைக ளாலு மன்றில்சே ரிணைக ளாலுங்
கங்குலின் முழுதுந் தூங்கான் புலம்பினுன் கருத்த ழித்தான்.

செம்பவ ளத்து மேனிச் சிவனவ யவத்தை யெண்ணி
நம்பிநெஞ் சகத்துள் வைத்து நசையறு மன்பு ளார்போற்
கொம்புனாள் வடிவை நெஞ்சுட் கொண்டது குறித்து கோக்கி
வெம்பியுள் ளயர்ந்து மீண்டு நினைந்தவா விளம்புங் காலை. ()

அப்பிர மனைய கூத்த லரிவையைப் பிரித்த யர்ந்த
விப்பிரன் புலம்பும் வார்த்தை செவியுற வெருண்டு கேட்டுச்
சுப்பிர மதியு நெஞ்சத் துயருழத் தேகல் போலுந்
திப்பியப் பாவை முழக்க குடதிசை மலையிற் சேர்த்தான் ()

அத்தணன் வியுங் காலை நமன்றமர் தமைய கற்றி
நத்தியெம் பெருமா னன்பர் நண்ணல்போ விருளின் கானம்
வெந்திட விண்ணு மண்ணுந் திசைகளும் விளங்க வந்தான்
சந்தமார் தருண பானு வுதயநீள் சயில மீது. (அ௬)

தெரிகுண திசைமா நெற்றிச் சித்தா திலகம் போலுந்
தருகுட திசைமா நெற்றிச் சந்தன திலகம் போலு
மிருதிசை மாதர் சந்தித் தெதிரெதிர் கோக்கல் போலும்
பரிதியு மதியு நேர்பட் டிருதிசைப் பாலு மன்ன. (௧௦)

வலியுடை யொருவன் சிறித் தொடர்த்துபின் வருத னேக்கி
மெலியுடை யோன்வெ ருண்டு கடலினுள் வீழ்தல் போலுங்
கலிகதிர்க் கற்றை வீசிக் கதிரவன் றேன்ற லோடு
மொலிகெழு பாவை யுள்ளே யுவாமதி யுறைந்தான் மன்றே. (1)

இருளுறு குணத்தி னேய செயல்களி னிடர்கள் யாவுந்
தெருளவர் சார்பா னீங்கித் தெளிவுறு சிந்தை போலு
மருளரு ளிருளுந் கோளு நாள்களு மொளிகண் மாய
வெருளறத் தேசு வீசி வெய்யவ னுதித்தா னன்றே. (கூஉ)

மறஞ்செய மிடைத்து கூடும் வல்வினைக் குவைகள் யாவு
மறஞ்செய நீங்கி மேலா மறிவெழுந் தன்மை போலும்
புறஞ்செயு மிருளுந் தன்றைப் பொலியுறு தடையும் போக்கித்
திறஞ்செயுங் கதிர்கள் வீசிச் செங்கதி ரெழுந்த தன்றே. (கூங்)

ஈஞ்சலத் தடைக ணல்கு மறியாமை சகல நீங்க
வஞ்சலென் றகத்தி னுள்ளே யருளொளி யுதிக்கு மாபோல்
வஞ்சக ருள்ள மன்ன மையிருட் பிழம்பு மாய
வெஞ்சலில் கிரணத் தோடுங் கதிரவ னெழுந்தா னன்றே. (1)

கங்குலு மிருளு நீங்கக் கதிரவ னுதித்த காலீப்
பொங்கிய காமத் தீயும் புகல்பசித் தீயு மோங்கி
யங்கமுங் கருகி வேவ வாருயிர் சோர்ந்து தீந்து
தங்கிய பொதுவிற் பாச தரனுயிர் வீந்தா னன்றே. (கூடு)

இறத்திமெறையோன்றனைக்கொணர்க்கெனக்கயிலையெம்மான்
பறைத்திட நந்தி தேவன் கணங்களைப் பரிவி னேவ
மறத்தவிர் கணங்க ளோடிப் புதுவையுள் வரலு முன்ன
ரறைத்திடுங் கால தூத ரடுத்துநான் மறையோன் றன்னை. (1)

பிடித்தன ருளந டெங்கப் பேசினர் கையிற் றண்டா
லடித்தனர் கதறி வாய்விட் டலறிடக் கயிற்றூற் கட்டி
நடித்தன ருழுவை வாயி னவிவுறு பசுவைப் போலுந்
துடித்தனன் மறையோ னுள்ளத் துணுக்குற நடுங்குங் காலீ.

சேயினை யயலார் கூடித் தீமைகள் புரியக் கண்ட
தாயென வோடி வந்து சிவகணத் தவர்கள் சார்ந்தே
யேபகட் டவிழ்த்து நாலோ யினியஞ்ச லஞ்ச லென்று
நாயவர் வெகுண்டு கால தூதரைப் பிடித்துக் கட்டி. (கூடி)

பாசதான் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். கருக

தண்டத்தைப் பறித்துச் சென்னி தகர்த்திட வழித்து வாயிற்
றுண்டத்தி விரத்தஞ் சோரத் துணைவிழி சிதர மீண்டுங்
கண்டத்திற் கயிற்றை யிட்டுச் சுருக்கிடக் கதறித் தூதர்
முண்டத்திற் பாதக் தோய வீழ்த்திவை மொழிய லுற்றார். (1)

நந்தலி லன்பு மேய சிவகண நாதர் கேண்மி
னந்தண னெறிக ணீத்தா ணீந்துபா தகமுஞ் செய்தான்
முத்துற நாகில் வீழ்த்தக் கொணர்கென மொழிந்து காலன்
சிந்தையுட் சினந்து கூற மொழிவழி யேவல் செய்தோம். (க00)

ஈதலா லிவைகள் யாவு மெஞ்செய லல்ல நீவிர்
மேதியைப் புடைத்தல்போலுந் தழந்திடன்மேன்மையன்று
நாதனில் வுலகுக் கெல்லா நாயக னேவல் செய்வி
ரோதிய முறைமை செய்வோ மூமக்கினி யபய மென்றார். (1)

கூற்றுவன் னூத ரஞ்சிக் கூறிய மாற்றங் கேட்டு
நீற்றொளி வழங்கு மேனிச் சிவகண நிகழ்த்த லுற்றார்
போற்றிய மார்க்கண் டற்கா வந்தகன் போந்த முன்ன
ளாற்றலி னுதைத்த சீர்த்தி யுலகெலா மறியு மன்றே. (க02)

அத்திற முணர்ந்து மீண்டு மரனடி யவரைத் தீண்டி
யித்திற மியற்று நும்மைக் கொன் றிடா திரங்கி விட்டோ
மெய்த்திறமீன்னுங்கேண்மின் வியன்புதுவையினைச் சாரந்தே
யெத்திற விலங்கு புட்கள் வீயினு மவைவி் டெய்தும். (1)

அன்னதா லினிமே னீவி ரகத்தினு ளன்பு வைத்துச்
சொன்னவா றிவ்வூர் மேவி யாருயிர் துறந்து ளோரை
யின்னல்கள் புரிய வேண்டா மேகுதி ரென்னத் தூதர்
சென்னியிற் காங்கள் கூப்பிச் சென்றனர் தென்றி சைக்கே.

அந்தகன் னூதர் செல்ல வருங்கண நாதர் நேய
முத்துற வருந்தி நின்ற மறையவன் முகத்தை நோக்கிச்
சிந்தையு ளாய்வு நீங்கச் செவிசுளிர் மொழிகள் கூறிச்
சுந்தர மேனி கையால் வருடிவெந் துயர கற்றி. (க03)

கருணையங் கடவு ணின்னைக் கயிலையிற் கொணர்தி ரென்றே
யருளலு மீணந்தோ மென்று விமானமீ தடையச் செய்து
வருகெனக் கூவப் பாச தானுள மகிழ்ந்து சென்று
பொருவறு கயிலை யண்ணல் சந்நிதித் திருமுன் போந்து. (க04)

நத்தியை முன்னர்ப் போற்றி நாரியை நாரி பாகச்
சந்திர மென்வி யானைத் தாழ்த்துதாழ்த் தெழுந்து நின்று
சிந்தையுண் மகிழ்ச்சி பொங்கச் சென்னிமேற் செங்கை கூப்பி
யத்தமி வின்பத் தாழ்த்து தொழுதுபின் னன்பிற் கூறும். ()

வேறு.

இத்தாருஞ் சடைமுடிமே லிசைவுபெற வரவணித்த வி
றைவா போற்றி, மத்தார மலருடனே யிகழெருக்க மலரணித்த
வரதா போற்றி, பித்தாத மணிகளுட னேனவெயி றணித்தரு
ளும் பெரியோய் போற்றி, நத்தாத வன்பருட னென்னையு
மாண் டருள்கருணை நம்பா போற்றி. (௧௦௮)

மண்ணுசை பொண்ணுசை மாதர்மீ தாசையுடன் மற்று
முள்ள, வெண்ணுசை தவிர்க்தோரை யெடுத்தாளுந் தன்மை
யனீ யெனைநீங் காத, கண்ணுளர் பெருங்காமக் கடலழுந்தி
யாழ்த்துகரை காணு தேனை, விண்ணுடர்க் கரியங்ளை விழிகு
ளிரக் காணவைத்த மேன்மை பென்னே. (௧௦௯)

வேறு.

பேரின்ப முறுமடியார் பெரும்பணியே பேணுதல்போ
லோரின்ப மில்லாத வொண்டொடியார்கள் குள்ளாத
லாரின்ப மெனகினைத்து கொலைகளவே யாற்றுமெனக்
கேரின்ப கினைப்பணியும் பேறெவ்வா நெய்தியதே. (௧௧௦)

வேறு.

எவ்வழி யானும் பார்க்கி லெள்ளள வேனு மன்பார்
செவ்வழி யின்றி வீன்பா னரகமே சேர்வே னென்று
மைவிழி யார்மீ தன்பாற் றலவாசம் வதியச் செய்தே
யவ்வழி யூடே யெய்தி யாண்டனை யேகொ லெந்தாய். (௧௧௧)

இன்னன பலவுங் கூறி விழ்த்துதாழ்த் தெழுந்து நின்று
சென்னியிற் செங்கை யேறச் சிந்தையா னந்த மூற
முன்னிரு விழிநீர் பாய வுடலெலாம் புளிக மொய்ப்ப
நன்னெறி பெற்று நாத னருளுட னலம்பெற் றுய்ந்தான். ()

பாசதான்முத்திபெற்ற அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆசத்திரு விருத்தம் ௧௧௧.

பாசதரன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். ௧௩௩

பாசதரன் முத்திபெற்ற அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

கைமிசாரணிய வாசிகளாகிய செளனகாதி முனிவர்களை கோக் கிச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார்:—கோதாவரி நதியின் வடகரையிலுள்ள தருமசாலை யென்னுந் தாரத்திலே யிருக்கும் பிராமணர்கள் குபேரசம்பத்தைப்பெற்று யாகாதி கருமங்கள்செய்து கலிப்பகையை மாற்றி உாழ்சின்மவர். அந்தப் பிராமணகுலத்திலே கன்மடனென்னும் பெயரையுடையவன் இல்லறம் தறவறங்களி னியல்பை யாராய்ந்து வருணச்சிரம தருமமுறை தவறாது பிரமசரியமுற்றிக் கிருகத்த நிலையடைந்த சித்திய கன்மாதட்டானந் தினத்தோறு முறைப்படிசெய்து திரிகாலமும் அக்கினி காரிய முடித்துக் கொன்றைச்சடையாராகிய சிவபிரானைப் பூசித்தச் சிவனடியார்களுடன் அன்னம் புசித்தச் சிவபுராண பாராயணஞ் செய்யுமன்பிற் சிறந்தவன். அவனுடைய பத்தினி கசீஸெய ச்பவன் கற்பிலக்கணங்கள் முழுதும் பொருத்தியவன் இவ்விருவரு மின்பமுற்றுக் காமத்தை கெடுகோளனுபவித்துப் பாசதரனென்னு மொரு பிள்ளையைப் பெற்றார்கள். அப்பிள்ளைக்கு ஆண்டுதோறுஞ் செய்யுங் கன்மங்களெல்லாஞ்செய்த ஐந்தாம் வயசில உபவீதந்தரிப்பித்து வேதம் வேதாங்கம் புராண முதலிய நூல்களு முறையே கற்பித்து மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தனர். பாசதரனும் குரு முகமாக ஸல்லா நூல்களுக்கற்றுச் சூரியனைப்போலப் பிரகாசமுந் குணமும் உாய்ந்து காலத்தோறும் கற்ற முறைப்படி சத்தியாதிவந்தனைகள் புரியு சியமம் தவறாது நல்லொழுக்கத்திலே கடந்து பதினாறு வயசு பெற்றிருக்கும் காலத்தில் காமாக்கினியானது வந்து தன்னைப் பற்றுதலுந் தூர்த்தர்களோடு கூடி வீலையின்னாச் சேரியிலேசென்று பழகி அவரோடனுபவித்துச் சிற்றின்பக்கடலிலே யழிந்தினாள்.

இங்ஙனம் இரகசியமாகச் சிலநாள் திரிந்து தாய் தந்தை முதலிய பெரியவர்தடுக்கவுங் கேளாதகனாய் கெளிப்படையாகத் திரிந்து வீட்டிலுள்ள பொருளையெல்லாம் களவுசெய்து வேசையர்களுக்குக் கொடுத்த நல்லொழுக்க கற்செய்கைகளைனைத்தையும் கெடுத்த அயலார் வீட்டுப்பொருளையும் திருடத்தலைப்பட்டு வருகாளில், ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் தெரிந்து அவனை யூரைவீட்டுப் போம்படி கெளரியை தரத்திவிட்டார்கள். அங்ஙனம் தரத்தப்பட்ட பாசதரன் மாணமச்சமென்பன சிறிதுமின்றிப் பஞ்சபாதகங்களுஞ் செய்யத்தொடங்கித் திருட்டினாற் கிடைக்கும் பொருளெல்லாம் மோகினியென்னும் வே

சைக்குக்கொடுத்த அவளுடைய காமநலத்தை நுகர்ந்து பின்னர் அவளுக்குக் கொடுப்பதற்குப் பொருளில்லாதகாலத்த அவன் வீட்டு வாயிலில் வரவொட்டாமல் முடுக்கியடித்துத் தூத்திவிடப்பட்டான். பாசதரன் அவளுடைய காம மயக்க மேலீட்டு, அங்கிருக்கச் சகியாமல் யாத்திரைவாசியாய்ப் பலபூர்வீதாறு மலைந்துவந்து மதராங்கரையடைந்து பிணைக்கொடுத்துப் புசித்துக்கொண்டு புதுவை நகரத்தைப் போய்ச் சேர்ந்த அங்குள்ள திருமதில் கோபுரம் கோயில் பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தார் வீதிகளையெல்லாம் பார்த்துக் கடந்து பரத்தையர் வீதியிற்பென்று அந்தப் பரத்தையரிற் சிறந்த செளந்தர வல்லி வீட்டுக்குப்போய்ச் சேர்ந்த அவளுடைய ஒவ்வொரு அவய வத்தழகையு கோக்கிக் கண்களிகூர்ந்து அவன் பக்கத்திலேசெல்ல அவன் இவனுக்கு ஒரு இருப்பிடங்கொடுத்து “நீரொத்தவூர் உமதுபெயரென்ன, இங்கேவந்த காரியமென்ன” என்று வினாவுதலும், பாசதரன் தன்னுடைய வரலாறு முழுவதும் வரிசைக் கிராமமாகக்கொல்லிப் பசியால் வருந்தினே னதுநீங்கும்பொருட்டு அன்னங் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டான். அவளதுகேட்டு நீர் பிராமணரன்றே அரிசி முதலியதருகிறேன். சமையல்செய்து போசனஞ் செய்யுமென்று சொல்லியுங் கேளாமல் அன்னத்தையே வாங்கிப் புசித்துப் பசிதீர்த்த அற்றைநாளவன் வீட்டிலே தங்கினன். மறுநாட்காலையிலே வேசையானவன் பாசதரனைப்பார்த்துச் சோற்றுக்காகவேறிடம் போய் நீ யலைவேண்டா மென்வீட்டிலே போசனஞ்செய்து தினந்தோறு மென்னுடைய சிவபூசைக்குப் பத்திரபுட்ப மெடுத்துக்கொண்டுவந்த கொடுபடாபாச நீ காமவேட்கை மிகுதியுடையவனாதலால் மாதமொருமுறை யென்னோடு காம நலத்தை யனுபவிக்கலாமென்றான். அதுகேட்டு அளவில்லாத சந்தோஷமெய்தி மேற்கூறியபடி மூன்றுவருடஞ் செய்து காலங்கழித்தனன்.

பின்பு ஒரு தினத்திலே அந்த வேசையாகிய செளந்தரவல்லியை யொரு அரசன் கண்டு இன்றைத்தினமும் வீட்டுக்கு வருவோமென்று தூதனுப்பினான். அவளுமின்றைக்குப் பாசதரனுடைய முறை காணென்பது தெரிந்திருந்தும் அரசனை மறுத்துச் சொல்லாது வரவழைத்த அவனுடன் போகத் தய்த்தனள். அது கண்டு பாசதரன் பதைத்துச் சோர்ந்து பெருமூச்செறிந்து பலவாறு புலம்பியிர்த்தப் பாலி யென்னை யேவல்கொண்டு மோசஞ்செய்த விட்டாளென்று வருந்துகையிலே யவளுடைய உரு வெளித்தோற்றத்தை

பாசதரன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். ௧௫௫

க்கண்டு புணர்ந்து விழித்துத் திகைத்து நிற்கும் வேளையிலே சூரியனு மேற்றிசைக்கடலுளாழ்த்தனன். உடனே விருளுஞ் சந்திரனு டக்கத்திரங்களுந் தோன்றின. அப்போது பாசதரன் மன்மதன் புட்ப பாணங்களினாலும் அன்றிலோசையாலும் இரவு முழுது நித்திரையி ன்றிக் கருத்தழித்திருந்து புலம்புகையிலே பசி நோயுங் காமநோயு டிருத்தச் சரீரங்கருகி வயித்தியநாதர் கடனஞ்செய்யும் அம்பலத் தின் முன்னேபோ யுயிரை விடுத்தனன். மறுநாட்கால சூரியனுமுத யமானான். அப்போது உமதுதர்கள் வந்து பாசதரனைக் கட்டியடி த்தத் தன்பஞ்செய்தனர். அங்ஙனஞ் செய்யும்போது சிவகணங் கள்வந்து அவர்களை விலக்கிக் கட்டி வருத்தப்படுத்தினர். அவ்வ ருத்தத்தை யமதுதர்கள் சகிக்கமுடியாமல் சிவகணங்களை நோக்கிச் “சகாமிகளே! இந்தப் பாசதரன் பஞ்சமகாபாதகன் ஆதலினாலிவனை வந்து கட்டிக்கொண்டு போவந்தோம் இதற்காக நீங்கள் எங்களை யிப்படிக் கொடுத்தண்டனைசெய்தாற் பொறுச்சுமாட்டோ மினியுத் தாவுப்படி செய்கிறோ முங்களுக் கபயம்” என்றனர். அத்கேட்டுச் சிவகணங்கள் எமதுதரைப்பார்த்து மார்க்கண்டருக்காக நீங்கள் பட் டபாடு மறந்தீர்களோ? இந்தப் புதுவைத்தலத்தைச் சார்ந்து விலங் கு பறவைக ளிறந்தாலு பவைகளெல்லா போகாமடையும். ஆதலா லித்தத் தலத்திலிறந்துள்ள யாரிடத்தும் நீங்கள் வரவேண்டாமென் றத்தாவு செய்தலும், அப்படி யாகுவென்று விடைபெற்று எமது தர்கள் தென்றிசைக்குச் சென்றனர். சிவகணங்கள் பாசதரனைநோ க்கி யினியவார்த்தைகூறிக் கயிலாசபதியாகிய சிவபிரானுன்னை ய றைத்து வரும்படி கட்டளைபிட்டன ரென்று விமானத்திலேற்றிக் கயிலாசத்திலே கொண்டுவந்துவிட்டனர். பாசதரன் விமானம் விட் டிறங்கித் திருநந்திதேவரையு முமாதேவியாரையுங் கும்பிட்டுச் சிவ பிரான் முன்பு தாழ்த்தெழுந்து அன்புமேலிடப் பற்பலவாறு தோத் திரஞ்செய்து திருவருள்பெற்று ஆனந்தக் கண்ணீர்சோரப் பரவசம டைந்து திருக்கயிலாச மலையிலே தங்கியிருந்தனன்.

ஒன்பதாவது

தேவமித்திரன் வெண்குட்டந்தீர்த்த அத்தியாயம்.

சடையிளங் தழைக ளாமந் தாகினித் திவலை தண்பூ
விடையிசை குமுத நண்ப னிருங்கனி யிப்பிற் றுப
படைவிழிப் பசிய பச்சைக் கொடிபடர் தருவைப் பைந்தே
னடைசமி வனத்துட் கண்டு தொழுதடி யகத்துள் வைப்பாம்.

வேறு.

பூவ மித்திரன் போற்றிய புதுவையுள் வதிந்து
பாவ மித்திரன் றீவினைப் பாசத ரன்றா
னாவ மித்திரன் கயிலையை யடைகதை யறைத்தேந்
தேவ மித்திரன் பிணியகற் றியதுரை செய்வாம். (உ)

வேறு.

பொருளையும் வைையும் பொருவி லன்னை போ
விருநிலம் புரந்தெழி லெய்தச் செய்யு மா
நிருவளர் தமிழ்மணத் தென்றல் சத்ததம்
வருபொதி யாசல வழுதி நாட்டிடை. (ங)

வேறு.

மறையொலி யன்றி யின்ற மந்தணர் மனைக டோறு
மூறையுண்மும் முரசு மார்க்கு முடிமன்னர் முன்றி ரோறுங்
குறைவறு நிதியும் வாகும் வசியர்தங் கூட்டங் தோறு
நறைமல ராரா மஞ்சும் பாடிவி நகர மாதோ. (ச)

விளம்பிய நகரான் தேவ மித்திர னாம வேந்தன்
களங்கமில் கருணை மேய கருத்தின னருத்தி யோடு
மளந்திடற் றரிய நேனை நால்வகை யனைத்து முள்ளோன்
துளங்குறு பகைஞர் கூட்டங் துணிபடத் தூக்குஞ் சூரன். (ஃ)

ஈன்றரு ளன்னை போலு மிருநிலத் துயிரை யன்பு
தோன்றிடப் புரக்குந் தூயன் சொற்றவ ருத வாயன்
கான்றசோ நென்ன வேற்றோர் காரிகை பொருள்வி ரும்பா
னுன்றநீன் சரண டைந்தோர்க் காருயி ரளித்துந் காப்போன்.

வெண்குட்டந்தீர்த்த அத்தியாயம். கருள

இந்தவா நிசைந்த வேந்தற் கென்னேயூழ் வினையி னாற்றாற்
சந்தன தருவிற்பாம்புஞ் சங்கிர னடுவின் மாகஞ்
சிந்துவி னிடத்தி னுப்புஞ் சேர்தல்போற் றேக முற்றும்
வெந்துய ருறவ கட்டில் வெண்குட்டந் தோன்றிற் றன்றே. (1)

சித்தமார் களிப்பு மாண்புஞ் சித்தச ஷடிவுந் தூய
சுத்தமார் தருணத் தேசுந் துறந்து * துவாத்தோ டந்தா
னுத்தம வேந்தன் றேகத் துற்றிட லுன மெய்தி
நித்தலு நாணத் தோடு நினைவழிந் தயரும் வேலை. (2)

வேறு.

பாரட்டாங் கத்துடனே பணிந்தானே யருச்சித்தே
யோரெட்டாந் திசையோடு மும்பரிம்ப ருவந்தேத்த
வீரெட்டாண் டெக்காலு மிளமையெ தெய்துமுனி
காரெட்டா வதுவெனுஞ்செங் கைவேந்த னருகணைந்தான். (3)

வேறு.

முன்னோட புரித வத்தா லெய்திய முனியை நோக்கி
பொன்னடி தாழ்த்தெ முந்து பூசனை புரிந்து வேந்தன்
பன்னரும் பரிவிற் றூய வருக்கிய பாத்தி யாதி
நன்னயம் புரிந்து நீத முகமனன் கியம்பிப் பின்னும். (40)

முந்தையோர் நியமத் தோடு முன்புரி தவங்க ளாலே
யெந்தைநீ யெய்தப் பெற்றே னெய்தொண வுன்ப முற்றேன்
வந்தநீ வருத லானாச் சோபனம் வருத ணன்றோ
சிந்தையா றேவல் செய்கேன் செப்புநின் வேட்கை யென்ன.

மன்னவன் மொழிந்த மாற்ற மார்க்கண்ட முனியு ணர்ந்தே.
யன்னவ னன்பு நோக்கி யகமகிழ்ந் தியம்பு மிப்பார்
முன்னவ னுணை யானீ முறைவழி செங்கோ லோச்சு
நன்னெறி யதனல் வேறு குறைவிலோ காத வென்றும். (42)

துறவறத் தோர்க்குஞ் சார்பு சொல்லுமில் லறத்தி னோர்க்கு
மிறையவன் றுணையா லன்றோ குறைவற முயற்சி யெய்து
மறவநின் னுன்ப துன்ப மாய்த்திடி லெமதா மன்றோ
முறைநினக் காசி கூற வந்தன மெனமொ ழிந்தான். (43)

* துவாத்தோடம் - தாமரைத் தடாகக்கரையில் வஸ்திரம் திரு
டிய பாவம்.

அரசனம் மொழியைக் கேட்டு முனிவனுக் கறைய லுற்றான்
 நிராசெறி புலியில் யான்செய் தீவினைப் பயனோ வென்னோ
 காசா னாதி யங்கத் தளர்வுறக் கடித்த குட்ட
 முராசெய்வொண்ணு தென்னையுறு துயரொழித்தியென்றான்.

தவமுனி வேந்தை நோக்கித் தயாவுட னாய்ந்து கூறு
 மவலநீ யடைய வேண்டா மரசநின் னெட்டாஞ் சன்ம
 மூவமையில் கமல வாவிக் கரையினோண் டிகில்க வர்த்து
 கவமிசு நீரி விட்ட வினையுனை கவிவு செய்து. (கரு)

அகட்டிடை வெண்மை யெய்தி யறைதுவாத் தோடமுற்றாய்
 பகட்டிடை வருவோ னெஞ்சம் பதைத்திட வுதைத்த பாதன்
 சகட்டிடை யுதைத்தோன் கீழுஞ் சதுமுகன் மேலா மண்ட
 முகட்டிடைச் சென்றுங் காணு முதல்வனைப் போற்ற நீங்கும்.

எப்பதி யீசன் நன்னைப் போற்றுத லெனினீ கேண்மோ
 வொப்பகல் புதுவை யென்னு முயர்தல மகிமை யெம்மாற்
 செப்புதற் கரிதா மாங்கை சென்றடைந் தேவ ரோனு
 மெய்ப்பரி வின்றி யேனும் போற்றிட வினைக ணீங்கும். (களு)

தலமொடு தீர்த்த மூர்த்தி தருவிசே டங்கள் பெற்ற
 கலனடை பதியை நண்ணி வாவியு னானஞ் செய்து
 சிலைதுதல் பங்கன் நேவர் தேவனைத் தொழுது போற்றிக்
 கலைபயி லந்தணுளர் பன்னிரு கணக்கி னோரை. (கஅ)

அன்புடன் வரித்துக் கூவி யண்ணலென் நகத்து ளெண்ணி
 யின்புற வருச்சித் தேத்த விப்பிணி நீங்கு மென்று
 தன்பெருங் கருனை யோடு முனிவரன் சாற்றி யின்னே
 தென்புது வைக்கே கென்று செப்பலுந் தேவ நேசன். (கக)

இருடியைப்பணிந்துதாழ்ந்துவலங்கள்செய்திறைஞ்சியன் பைத்
 திருடிய காம நீத்தோ னருந்திடச் செய்து சிந்தை
 வருடிய பத்தி யோடு முன்செல வுடுத்து மன்னன்
 குருடியன் மலங்க ணீக்கும் புதுவையைக் குறுகச் செல்வான்.

தம்பெருஞ் சேனை சூழத் தருமனை வியர்க ளோடுஞ்
 செம்பொனு மணியுந் தூசுஞ் சிலர்கமந் தருகின் மேவ
 விம்பரோ மும்பர் போற்றும் புதுவையு ளெய்தி மன்ன
 னம்புவி யுறப்பஞ் சாங்க மட்டாங்க முடன்ப ணிந்து. (உக)

வெண்குட்டந்திர்த்த அத்தியாயம். ௧௫௯

பேசிய *வேம திர்த்தம் பிரமதீர்த் தத்துண் மூழ்கி
மாசிவ காமித் தாயை வயித்திய நாதன் றன்னை
யிசனே யென்று போற்றி யிருவிழி குளிரகோக்கிப்
பூசனை சோட சத்தாற் புரிவித்துப் போற்ற லுற்றான். (௨௨)

தன்னை யொப் புயர்ச்சி யற்ற தற்பரம் பொருளே போற்றி
மின்னையோர் பாகம் வைத்து வியந்தருள் விமலா போற்றி
யென்னையுங் காக்க வுள்ளத் திசைந்தரு ளிறைவா போற்றி
யன்னையி னன்பு மேய வயித்திய வப்பா போற்றி. (௨௩)

வேறு.

இன்ன வாறுரைத் தன்பொடு மேத்திமுன் னிருடி
சொன்ன வாறுபன் னிருவர்விப் பிராடி தொழுதே
யன்ன மாதர மீதுற வருந்தல்செய் வித்துச்
சொன்ன மீடைக ளாடைகள் பூண்பல சொரிந்து. (௨௪)

வேறு.

சந்தனந் தாம்பூ லாதி தாமங்கள் பெருக நல்கி
வந்தனை புரிந்து மீண்டு வெண்டுமில் வழங்கிப் போற்றி
முந்தனந் தமக்கு நீவி ரொனமொழி முகமன் கூறி
யந்தனந் தாசி கைக்கொண் டவர்தமைச் செலவி டெத்து. (௨௫)

இறைவயித் தீச நேசன் சந்நிதிக் கெய்த லோடுங்
குறையுறு மகட்டி லார்தன் குட்டலோய் விட்டு நீங்க
நறைமக முலங்கன் மார்ப னவையகல் கதிரோ னென்ன
முறையுடன் றுழ்த்தே முத்தே யின்னன மொழிய லுற்றான்.

பாலனை யழுகை யாற்றப் பாற்கட லருள்வாய் போற்றி
காலனைக் கடிந்து சார்மார்க் கண்டனைக் காத்தாய் போற்றி
வேலனை யருளிச் சூரை வேரொடுங் களைந்தாய் போற்றி
சிலமி லெனையு மாண்டு வெண்குட்டந் திர்த்தாய் போற்றி. ()

இந்தவா நேத்திப் போற்றி யிருவிழி யருவி சோரப்
புத்தியு ளன்பு பொங்க வுடலெலாம் புளக மோங்க
வெந்தையை யுமையா ளோடு மிறைஞ்சியின் னருளு மெய்தி
வந்தபூ ரணைசேர் பூச மகரமார் திங்க டன்னில். (௨௬)

நேசத்தா லோர்செம் பொற்றேர் நெடுங்கிரி யெனவ மைத்துப்
பாசத்தாற் கொடியு மேற்றித் திருவிழாப் பண்பி னூற்றிப்
பூசத்தாற் றிருத்தே ரீசன் றிருவிழாப் பொலிவு செய்து
தேசத்தார் பூச நாளிற் றீர்த்தமுந் திகழச் செய்து. (௨௧)

ஆதிரை நாள்க டோறு நடராச னுடும் பான்மை
நீதிசே ரபிடே காதி நிவேதன நெறியிற் செய்து
தீதகல் சிந்தை யோடுந் தெரிசனம் புரிந்து வந்து
மாதொரு பாக நீத வயித்திய நாதர் கோயில். (௩௦)

வேறு.

மண்டபம் பற்பல வகையி னூற்செய்து
கொண்டல்கண் டெயின்மதில் கோபு ரங்களு
மண்டரும் வியப்புறும் வண்ண மாற்றியே
தண்டலி லருந்துமுண் சாலை பேணியே. (௩௧)

மடங்களு நந்தன வனமுஞ் சாலையுங்
தடங்களும் வாவிபுங் கூவ ரூழ்வினா
திடங்களி னியற்றியின் பெய்த விம்பரிற்
குடங்கெழு மாளிகைத் தெருவுங் கோலினான். (௩௨)

வேறு.

இறைவர்தென் புதுவை மேல்பாற் கன்னிமு லைத்தா மெல்லை
யறையொரு காவ தத்தி னப்புற மலர்சே ரோடைத்
துறையள காபு ரிப்பூஞ் சோலையொன் றுளது முன்னர்க்
குறைபடு வளத்த தாகப் பதியுளோர் கூறக் கேட்டு. (௩௩)

சிந்தையு ளன்பு வைத்து வளம்புரி செயலோர்க் கூவி
யந்தமி நறுக்க ளோடு நந்தன மாற்று மென்னச்
சந்துமா பனசஞ் சூதற் தருநாளி கேரம் பூக
நந்தவி னுரந்த மாதி மற்றுள நசையிற் கண்டு. (௩௪)

வேறு.

மல்லிகை முல்லை செருந்தி குருந்தொடு மந்தாரம்
புல்லிய பாதிரி மாதவி தாதகி புகல்வில்லங்
கல்லியல் கோங்கொடு கொன்றை கரந்தைகள் கரவீரம்
பல்லிய னந்தி யிலஞ்சியொ டளிசண் பகமுற்றும். (௩௫)

வெண்குட்டந்திர்த்த அத்தியாயம். ௧௬௧

வேறு:

தருவகை கொழுவகை பலவுஞ் சார்தரப்
பொருவறு செழுமைகள் பொருந்தி மல்கவு
மருவுன்ற காண்டவ வனத்துக் கொப்பென
வருவினை யாளர்க ளமைத்துக் கூறினார். (௩௬)

செப்புதல் கேட்டுயர் தேவ மித்திர
னப்பணி சடைபவர்க் காடச் சூடவு
மிப்பெரும் பணியெமக் கெய்திற் நென்னவே
மெய்ப்பரி வோடுளம் வியத்தி ருக்குநாள். (௩௭)

வேறு.

உரைபா சிவத்தி னோடு முயிர்களைக் கூட்டி யின்பப்
தருமரு ளென்ன மைந்தர் மாதரைச் சாரச் செய்து
பிரியமா வின்ப மூட்டு மதனவேள் பெரிய சீர்த்தி
மருவிய வினைய வேளில் வந்தது மதன னோடும். (௩௮)

கிறந்திடும் வசந்த கால மெனவுரை செய்த லன்றி
யறைத்திடு மலையு நீரா வருக்கிய கோடை யன்றோ
வறந்திடும் பாலை போன்ற மற்றுள நிலங்கள் வெப்பா
லுறைத்திடு முயிர்கள் யாவு மஞ்சத லுற்ற வன்றே. (௩௯)

கடலினுட் குளித்துத் தோன்றுங் கதிர்மதி தினங்க டோறும்
வடவையு மாலு மாளு திருந்தனர் கடலுண் மன்னி
யிடனிது வென்று வேத னிசைந்தனன் மூலரின் மீதே
யடைவிது வெனவி யந்தா ரிருமின்னு ரம்பு யத்தே. (௪௦)

இத்திரன் நருவி னீழ லெய்தின னென்னின் மற்றும்
பந்தமா ருயிர்க ளியாவும் படுத்துய ரறையற் பாற்றோ
செந்தழ லன்ன பானுச் செயிர்த்தெறி வெயிலுக் காற்றா
தத்தயி னிழலு நீரு மடைந்தவ ணகலா வன்றே. (௪௧)

இத்தனி வசந்த கால மெய்திட விதயம் வேட்டு
நித்திய விபவ தேவ மித்திர னகரை நீங்கி
நத்தமென் கூந்தன் மின்னார் கண்பர்க ளருகு சார
வய்த்தளகா புரிப்பூஞ் சோலையை யுவந்து செல்வான். (௪௨)

கரிபரி மேற்செல் வோருங் கானடை வழிச்செல் வோரும்
பருமணி யழுத்து செம்பொற் சிவிகைகள் பலவு மேறி

யெரிமணிப் பூணர் மாந்தர் பேதைய ரிவரோ டேகி
விரிமலர் கிதறி வம்மென் ரழைக்குமென் பொழிலைச்சார்த்தார்.

பயில்வறு சரியை யாதி புரிந்துயர் பரிவு பெற்றோ
ரயலுளைம் புலனுக் கஞ்சி யறிவினுட் சார்தல் போலும்
வெயிலுற வெதுப்பாற் றுது வியன்சோலை மேவி மாந்த
ரியல்பெறு மடவா ரோடு மகங்குளிர்த் திணிதி ருந்தார். (சச)

உடலுயி ரெனவி சைத்து மாந்தரொண் டொடியார் கூடி
மடலவிழ் கமல வாவித் தரையிடை மன்னு வாரும்
படர்கொடி மிடைந்த தேமா நிழலிடைப் படுத்து னோருஞ்
சடுதியி னெய்தித் தாழை நீழலிற் சார்த்து னோரும். (சரு)

மாதவிப் பந்தர் சேர்வோர் புண்ணையின் வதிவோர் பின்னுங்
கேதகை நிழல்சேர் வோருங் கிளர்செருத் தியிற்சேர் வோரு
மாதவ னொளிபு காதே யடைதரு நீழன மேய
தாதுநுண் மணங்கள் வேய்ந்த புரினங்கள் சார்த்து னோரும்.

மன்றலை மருவிச் சீத வனசமார் வாவிதோய்ந்து
துன்றுபன் மலர்கள் பூத்துச் சொரிந்திடுந் துடவை யெய்தி
நின்றசைந் துலவி மாந்தர் டெடுத்தளர் வகற்றப் பையத்
தென்றல்வந் துலவ வூடே யிசைதேமாந் குயில்கள் கூவ. ()

மருவிய கிகரி யுச்சி வளர்களை நிறைந்தி ழிந்த
வருவிகள் குதிக்குந் தோறு மலைபெறி துளிக்கு ழாமுந்
திரையெறி கமல வாவிச் சீகரக் குழுவும் வானார்
தருமலர் மதுவுந் தேக நனைதரத் தளர்வ கற்ற (சஅ)

தென்றலி னானும் விசுந் திவலைக ளானுங் கேள்வி
வென்றிசேர் பசிய தேமாந் குயிலிசை விளைவி னானு
மொன்றிய தளர்வு நீங்கி யுளங்களித் துவந்து மாந்தர்
மன்றலங் குழலா ரோடு மலர்கொய்ய மகிழ்ந்தெ முந்தார். ()

மலர்தரு முல்லை சாதி மல்லிகை மலரைக் கொய்து
கிலைதுதன்மின்னுர்மோந்து செவியிடைச்சேர்ப்பர்சில்லோர்
பலமலர் கொய்து கண்ணி லொற்றுவர் பரிவு கூரக்
குலமலர் கொய்து கூந்தற் சொருக்கிடைக் கூட் வைப்பார்.

வெண்குட்டந்திர்த்த அத்தியாயம். ௧௬௩

ஒருவர்முன் நொருவர் கூடி யுயர்சினை மலர்கள் கொய்வார்
கருதுபின் சென்றோர் கூடி யம்மலர் கவர்ந்து கொள்வார்
பொருவறு மலர்கள் கொய்து புனைநறுந் தொடைவ னைந்தே
யருவரை யருவி யென்ன முலையிடை யணிந்து பார்ப்பார். (1)

ஆடவர் மலரைக் கொய்தே யரிவையர் கரத்தி னீவார்
பியெர் மலரை மின்ன ராடவர் கரத்திற் பெய்வார்
கூடிய விருவர் மாறி யிருகையாற் கொய்த பூவை
நீடிய மார்பு கொங்கை வீசுவர் நேச மோங்க. (1௨)

மாரவே என்னு னெட்டா மலர்க்கொம்பை வளைத்து நல்க
வாரமென் முலையார் பல்லோ ரணிமலர் விரைவிற்கொய்வார்
சாரமென் முலையா னாட றணிந்துதன் னருகிற் சார
வாரமென் மலர்ப்பூங் தொம்பைவளைத்துநிற் பாணோர்வள்ளல்.

அறத்துளோ ரிரப்பார்க் கீய நிதியின்றி யயலார் தம்மைத்
திறத்தினல் வணக்கி யீயுஞ் செய்கைபோற் சீறுங் கூர்வான்
மறத்தயில் விழியார் கோட்டு மலர்களை வேட்ப மாந்தர்
குறித்தபூஞ் சினைவ னைத்துக் கொடுப்பரான் மலர்கள் கொய்ய.

வரைமிசை மயில்க ளென்ன மாதரைப் புயத்தி னேந்தி
விரைமலர் கொய்யக் கொம்பை வளைத்தவர் வியப்ப நல்கித்
தரையவர் நகைநா ணாது சரித்திடுந் தலைவர் சில்லோர்
புரையற விதனை நோக்கி யப்புறம் புகுவர் சீல்லோர். (1௩)

சங்கையில் கோங்கு கும்பத் தனங்களுக் கொவ்வா தென்றும்
பங்கய நீலந் தேர்ந்து பார்த்துட னருகிற் சார்ந்து
மங்கைநின் முகமுகங் கண்ணு மிணையென் வந்த வென்றி
செங்கையாற்பறித்தேதண்டஞ்செய்யெனக்கையிற்பெய்வார்.

தென்றலார் புரினந் தோறுந் தேமாவி னீழ றோறு
மன்றலார் வாசம் வீசு மாதவிப் பந்தர் தோறு
மொன்றிய நேச மோங்க மைந்தரொண் டொடியார் சென்று
வென்றிலே ளிரதி யென்ன வேட்கைக ணுகர்வர் சில்லோர்.

பத்திரன் சென்று சேரன் பண்டார நிதியொன் றின்றிச்
சித்தமுண் மகிழ்ந்து கொள்ளை யிட்டுடன் சேறல் போலும்
வைத்தந் தனவ னத்துண் மலரெலா மாதர் மைந்தர்
கைத்திறந் தெரியக் கொய்தார் கடிமல ரொன்று மின்றி. (14)

வேறு.

போதுகள் கொய்நலம் புசித்த வேதுவான்
மாதரு மைந்தரு மனத்தி னுள்ளுறை
யோதிய லூடல்க ளொருங்கி னேகவே
யாதரந் திகழ்புன லாடச் செல்லுவார்.

(௫௯)

வேறு. .

பங்கய வாவி தோறும் பரவுநீ ராறு தோறுஞ்
செங்கயல் குதித்துப் பாயுஞ் சிகரியஞ் சுனைக டோறு
மங்கைய ரோடும் வால மைந்தரு மகிழ்ந்து சென்று
வெங்கயம் பிழக ளென்ன வியந்துநீர் குடைந்தா ரன்றே. ()

தாமரை நீலஞ் சங்கஞ் சைவல மற்று முள்ள
வேமமா ரவய வத்துக் கிணையென விருத்தல் கண்டு
யாமமா ரிளைஞர் சார்பாய் மாதரா ரொருங்கு கூடி
நாமெலா நவிவு செய்வோ மெனமலர் வாவி நண்ண. (௬௧)

தேகத்தை நீத்து விட்ட சித்துக டிகழ்மெய்ஞ் ஞான
யோகத்தைச் சார்ந்து தோய்த்தே யுடலுயிர் குளிர்நல் போலு
மேகத்தை யிகழும் கூந்த லார்புனல் விளையாட் டாய
போகத்தை யுற்றெல் லோரும் புனவிடைப் புருந்தின் புற்றார்.

நலந்தரு நீரி னெய்தி நசையுட னுழ்த்தெ முந்து
கலந்துருப் புற்று வீழ்ந்து கைகளா னீந்து வோரு
மலர்ந்துவாண் முகமுங் கண்ணுங் கொங்கையும் வனச நீலஞ்
சலந்தவிர் கோக மென்னச் சார்தர நீந்து வோரும். (௬௩)

கையினை கோவை யிட்டுக் கழமென்னீ ராடு வோருந்
தையலார் நிற்பச் சூழ்த்த தாவிமுன் னீந்து வோரு
மெய்யுறு சபதங் கூறி வியன்பெற நீந்து வோருந்
துய்யசெங் கரத்தான் மாநி மாநிரீர் சொரிந்து ளோரும். ()

கேவலத் தாழ்த்து தேசார் சகலத்திற் கெழுமு வார்போற்
பூவலர் புனவி னுழ்த்து பொருக்கென மிதந்து ளோரு
மேவிய பவத்தாழ் வோரை யெடுக்குமெய்ஞ் ஞானம் போல
வாவியு ளாழ்மின் னுரை யெடுத்திடு மைந்தர் சில்லோர். ()

காய்ந்தடர் புலன்க ணல்குங் காமத்தீச் சுடவாற் றுதுண்கள்
தோய்த்துதோய்த் தருளின் மூழ்குந்தொன்மையர்போலும்பூ

வெண்குட்டந்தீர்த்த அத்தியாயம். ௧௬௫

வேய்ந்தமென் முலையார் சித விமலமார் புனலி னூடு
பாய்ந்துபாய்ந் தாடி யின்பம் பருகுவர் கருதிப் பல்லோர்.

யானென தென்னுஞ் செந்தி யிடருறச் சுடுதற் கஞ்சித்
தானென றேன்ற வண்ண மருளினுட் சார்வார் போலு
முனுயிர் வெதுப்புங் கோடைக் குதகத்தி னுள்ள முந்தி
நீனிறக் கூந்தன் மாதர் நெடும்போது தாழ்ப்பார் சில்லோர். ()

தூசுக னுடுத்துச் சோதி துலங்குபொற் பணிகள் பூட்டி
வாசமென் மலர்கள் சூடி மலர்நறுஞ் சாந்த மப்பித்
தேசுடை யாடி நோக்கிச் சேயிழை மாதர் மைந்தர்
நேசமோ ளேம கிழ்ந்து மதுவுண ளினைத னேர்ந்தார். (௬௮)

ஒதிம நிரைகள் போலு மொளிர்மயி லணிகள் போலும்
போதுமஞ் சுகங்கள் போலும் பூமலி கொம்பர் போலு
மேதமி லரிகள் யானைக் கன்றுக ளேறு போலு
மாதர்கண் மைந்தர் பாங்கோ டிருந்தனர் மகிழ்ந்து பந்தி. ()

ஒள்ளிய பொன்னி னுனு முயரொளி வெள்ளி யானுநீ
தெள்ளிய பளிங்கி னுனுஞ் செய்தயர் கலத்திற் றேக்கக்
கள்ளியல் கூந்தற் சேடி மார்மதுப் பெயக்க ரத்தா
லள்ளிவாய் வைப்பார் மொய்க்கு மளிபலவோச்சித்துய்ப்பார்.

குடமதுக் கலங்க டோறுங் கூர்வாள்போற் றுரையோட
விடமதுத் திவலை மீது மொய்யளி விரைவி னோச்சி
மடவியர் மைந்தர் நேசம் வழங்கிய வுரைக ளாடித்
திடமுள மனமுஞ் சோரத் தெண்மதுப் படுகா நின்றார். (௭௧)

மதுவருந் தியவோர் மங்கை மற்றொரு மான்க லத்திற்
புதுமது வொருபெண் வாக்குந் தாரைவா ளென்று பூவா
யதுலகின் கொங்கை நேரா வமைதலால் வள்ள மின்று
சிதைவுற வாளாற் போழ்தி யோவெனச் சிரித்து நக்காள். ()

மொய்க்குறு மலர்த்தே னுண்டு திரியளி மொய்யை மின்னாற்
கைக்குற வோச்ச மீண்டு மதுக்குடங் கடிதின் மொய்த்தல்
பொய்க்குரு பலபேர் வார்த்தை புசித்துளந்தெவிட்டாமாணர்
சற்குரு வொருவற் கண்டாற் றள்ளினும் போகார் போலும்,

அருந்திய மின்னாள் கள்ளி னணிகொடன் கொங்கை நீழ
நிருந்திய கோகப் புட்க ளிணையெனத்தேறிக் கையால்

வருந்தியுங் கவர்த்து பற்ற வந்திடா தயதரல் கண்டோர்
முருத்திள கையாள் சாலக் கைகொட்டி முழங்க கக்காள். (1)

மையலோ டெண்ட மின்னா ளெஞ்சிய மதுவுட் டோன்று
மையமில் கூந்தல் வேணி யணிமுக மதனை நோக்கிப்
பையா வடுத்துப் பற்றும் பனிமதி படுமென் றஞ்சிக்
கையினால் விலக்க நீங்க லின்மையாற் கருத்த ழிந்தாள். (எடு)

மயலுற வுண்டு மிஞ்சும் வள்ளத்தின் மதுவுட் டோன்றுங்
கயல்விழி யிணையை மெய்யே கயலிணை யென்று கையா
லயலுற வண்ணம் பற்ற வகப்படா தாடல் கண்டு
செயலொரு வள்ளங் கொண்டமதுவள்ளஞ்சேமஞ்செய்தாள்.

கருதிய மதுவையுண்ட காரிகை மதுவுட் டோன்று
முருத்திளங் கொம்பர் மேய கிளிநிழன் மயங்கி நோக்கி
யிருகையா லரித்துப் பார்த்துங் கைவச மின்றி யேய
பொருவறு கிளியின் வஞ்ச மென்னெனப் புகன்று கக்காள்.

தீநறு மதுவை யுண்ட சேயிழை சேனார் கொம்பின்
வானர மதுநி றைத்த வள்ளத்தி னோக்கி யேதன்
வேனெடுங் கண்கள் வாள்போற் றேன்றிடவெட்டுவோமென்
றேனெடுங் கைய ளாவி யெடுத்துளே யோச்சி யெய்த்தாள்.

மைத்தனு மாதம் வேறோர் வள்ளத்தின் மதுவை யுண்டு
தந்தம துரிய நீழன் மதுவினுட் சாரக் கண்டு
நிந்தையா வேற்றோர்க் கூடி நீயுண்டாய் நீயுண் டாயென்
றந்தர மடைந்து சூல விருவரு மைய முற்றார். (எக)

மைத்தரு மடமின் னொரு மவ்வவர் வாஞ்சை யாற்றார்
புந்தியுண் மகிழ்ச்சியோடு முண்டாட்டு வளம்பு சித்துத்
தந்தமை மறந்து வேட்கை தகும்விளை யாடல் செய்தே
கந்தவார் கூந்தன் மின்னார் காளையர் களித்துச் சார. (அ0)

மாநிலம் புரக்குந் தேவ மித்திர மன்ன னாங்கே
நானமார் குழலா ரோடிந் டலமெலாம் புசித்துப் பின்னர்ப்
பானலா ரோடை குழும் புதுவையம் பதியைச் சார்த்தே
யீனமி லன்பு பொங்க வுமைவயித் தீசர்ப் போற்றி. (அக)

மறையவ ரன்பு நீரின் மற்றுளோர் வறுமையெய்துங்
குறையற வெறுப்ப வேட்ட நிதிக்குவை கொடுத்து மேன்மை

வெண்குட்டந்தீர்த்த அத்தியாயம். ௧௬௭

நிறையரு ஞாரு ளோரை நிரந்தரச் செல்வ ராக்கிப்
பொறையுடைச் சிந்தை மன்னன் சங்கிதி முன்பு போந்து. ()

வேறு.

மெய்த்தாயாஞ் சிவகாமி யம்மையுடன் வேட்டவர்மேற்
பித்தாய வயித்தியப்பன் பிரசமல ரடிபோற்றிச்
சத்தாய வருள்பெற்று விடைகொண்டு தாழ்ந்தீன்ற
வத்தாயைப் பிரிந்தகலு மருங்குழவி யெனவகன்று. (அங்)

வேறு.

பதியுள மறையோர் தொண்டர் மற்றுமப் பதியு ளோரை
மதியுறத் தொழுது போற்றி வணங்கியுண் மகிழ்ச்சி யோடும்
விதிமுறை மரபிற் றேவ மித்திரன் விடைகொண் டேகிப்
புதியமென் மலர்ப்பூஞ் சோலைப் பாடினி புரத்திற் புக்கான்.
கடலெனுஞ் சேனை யோடு கதிர்மணித் தேரி லேறி
யடல்கெழு திண்டோட் டேவ மித்திர னீணைதல் கண்டே
யுடலுறு புளக மோங்கப் பாடினி புரத்தி லுள்ளோ
ரிடர்கெட வேந்தை கோக்கி யவனுடன் மகிழ்ந்தி ருந்கார். ()

வெண்குட்டந்தீர்த்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத்திரு விருத்தம் ௧௦௦௦௪.

— — —

வெண்குட்டந்தீர்த்த அத்தியாயச் சுருக்க வரனம்.

பாசதரன் மோக்ஷமடைந்த கதையையச் சொன்னோம், இனித்
தேவமித்திரன் வெண்குட்டந்தீர்த்த கதையினைச் சொல்லுவோமெ
ன்று சவுனகாதிமுனிவர்களுக்குச் சூதமுனிவர் சொல்லத் தொடங்
கினார்:—தாயிரபருணி நதியும் கைகைநதியும் தாய்போல வளஞ்சரப்
பதம் தமிழும் தென்றலு மணக்கும் பொதிகையிலையுமுடைய பாண்
டி நாட்டிலே வீதிகடோறுஞ் சோலைகச் சூழப்பெற்ற பாடிநிகராத்
திலே அந்த நாட்டையாளுந் தேவமித்திரனென்னும் அரசன் சது
ரங்கசேனையுடையவனுய்ப் பகைவர்களை யோட்டெடுக்கும்படி தூ
த்தம் வீரத்தைப்பெற்றுக் குடிகளைத் தாய்போலு மிரகிக்கும் சரு
ணையுள்ளவன். அன்னியர்பொருள் மனையாதிகளை அருவருப்பவன்.
இச்சிறப்புமாய்த் அவ்வரசன் வயிற்றிலே யூழ்வினை வசத்தால்
வெண்குட்டத் தோன்றியது. அதனாலே மிக வானமடைந்த தன்
முற்றிருக்கும் காலத்திலே என்றும் பதினாறுவயதபெற்ற மார்க்கன்

டமுனிவர், அவனிடத்திலே வந்து சேர்ந்தனர். உடனே தேவமித்திரன் எழுந்து அவரை வணங்கி அருக்கிய பார்த்தியமாதியுபசாரங்கள் செய்து “தேவரீரீங்கெழுந்தருளும் பெரும்பாக்கியம்பெற்றேன். அடியேன் செய்யும்பணிவிடை யென்ன” என்று வினாவலும், மார்க்கண்டமுனிவர் மனங் களிடூர்த்து “அரசனே! கீதீதவருது நீ யாகபுரிவதா வெங்களுக்கியாதொரு குறையுமில்லை. உனக்கு ஆசுகூறவந்தோம்” என்றனர்.

அரசனந்த வார்த்தையைக்கேட்டுச் “ஈவாமீ! அடியேன் செய்திவினைப் பயனாலோ மற்றெதனாலோ? என்னுடைய உயிற்றில் வெண்குட்ட வியாதிவந்த வருத்துகின்றது. இதை யொழித்தருளுக” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். முனிவரது கேட்டு “அரசனே! நீ மூத்திய எட்டாவது சனனத்திலே தாமரைத்தடாகக் கரையிலே வெள்ளிய வஸ்திரங் கவர்த்த சலத்திலே போட்டுவிட்ட தோஷத்தா லுனக்கு வெண்குட்டவியாதி சம்பவித்தது. இவ்வியாதி சிவார்ச் சனியினாலே நீங்கவேண்டும். ஆதலால் தலம் தீர்த்த மூர்த்தியிற் சிறந்த புதுவைத்தலத்திலே சென்று சிவலிங்கப்பெருமானையும் உமாதேவியாரையும் பணிந்து வேத வித்துக்களாகிய பன்னிரண்டு பிராமணரை யழைத்துச் சிவபிரானாக மனத்துள்ளே நினைந்து பூசித்தாவிந்த வியாதி யொழியும்” என்று திருவருள்செய்து தமதிரூப்பிடத்துக்குச் சென்றனர். அம்முனிவரிடம் அரசன் விடைபெற்றுச் சதாங்க சேனைஞழ மனைவியர்களோடும் பொன்மணி யாடை யாபரணங்களும் வேண்டியபட்டு மெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப் புதுவைத்தலத்தைச் சென்று சேர்ந்த அட்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து ஏமதீர்த்தம் பிரமதீர்த்தங்களுண்மூழ்கி யெழுந்த சந்திவந்தனைகளாற்றிச் சிவகாமியம்மையையும் உயித்தியகாதையுஞ் சோடசோபசாரத்தாற் பூசித்து நேசித்துக் கண்குளிரத் தரிசித்துத் தோத்திரஞ்செய்து திருவருள்பெற்றுப் பின்னர் பன்னிரண்டு பிராமணரையழைத்து மார்க்கண்டமுனிவர் கூறியபடி பூசித்துச் சந்தனத்தாம்பூலம் ஆடையாபரணத் திரவிய முதலியவைகளைக் கொடுத்துத் திருப்பிச்செய்து வெண்ணை வஸ்திரதானமுகொடுத்து நீங்கனே யெனக்குச் சிவபிரானென்று உபசாரவார்த்தை சொல்லி யனுப்பிவிட்டு உயித்தீசர் சந்திரானத்துக்கு வந்தான்.

அங்கேவருதலும் அரசனைப்பற்றியிருந்த வெண்குட்ட வியாதி நீங்கிவிட்டது. உடனே அரசன் குற்றத்தீர்த்த குரியனைப்போலப்

அகத்தியர் பூசித்த அத்தியாயம். கௌக

பிரகசித்த சின்று பன்முறை வணங்கி யெழுந்த ஆனந்தக் கண்ணீர்
சோர உடல் முழுவத முரோமஞ்சிவிர்ப்பத் தோத்திரஞ்செய்த சின்
னாரிருத்த மகா மேருவுக்குச் சமானமாகப் பொன்மயமாகிய ஒரு
இரதஞ்செய்வித்தத் தைமாநப் பெளர்ணியிலே கூடிய பூசகனாத்
திரத்தில் திருவிழாச் சிறப்பு நடாத்தித் தெரிசித்தப் பின்னர் திரு
வாதிரைதோறும் கடராசப் பெருமானுக்கு அபிடேகம் அலங்காராதி
புரிவித்து வணங்கி வயித்தியநாதர் கோயிலிலே பஸ்பல திருப்பணிக
ளுமியற்றிப் புதுவைப்பதிக்குக் கன்னிமூலையிலே காதவழிதூத்
திலுள்ள அளகாபுரிப் பூஞ்சோலையானது சீர்திருத்தஞ் செய்யவேண்
டிய நிலைவிலிருக்கிறதென்று சொல்லக்கேட்டு மூன்போலப் பற்பல
விரகூல்களும் வாசனையிருந்த புட்பச் செடிகளும் உண்டாக்கும்
படி செய்வித்த மகிழ்திருந்தனன். அப்போது வசந்தகாலம் வந்தத
னாலே தேவமித்திரன் மனைவீ மைந்தர்களாதி பரிசனர்களுடனே
புதுவையைவிட்டு நீங்கி அளகாபுரிப் பூஞ்சோலைக்குச் சென்று பூ
கொய்தல் புனல் விளையாடல் மதவுண்ணல் முதலியவற்றாலே ஆன
ந்தபரவசனாதி யிருந்த மீண்டு புதுவைப் பதியையடைந்து அப்பதி
யிலுள்ளவர்கள் வேண்டியவைகளெல்லாங் குறைவறக்கொடுத்தவயி
த்தியநாதர் சிவகாமிபம்மையை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு
தாயைப்பிரிந்த கன்றுபோல நீங்கி பிரதத்திலேறித் தனது பாழலிப
ரத்துக்கு நகரத்திலுள்ளாரெல்லாமெதிர்கண்டு வணங்குவந்து சேர்ந்
தமகிழ்ச்சியுற்றிருந்தனன்.

பத்தாவது

அகத்தியர் பூசித்த அத்தியாயம்.

சடைவறு மதியம் பொதியும்வாண் முகமோ சலசமை
விழிகளோ குவளை, யடைவறு கூந்தல் சைவலங் கண்ட ம
ணிதிகழ் சங்கமின் னிடைநைந், திடைவுறு கொங்கை சக்கர
வாக மெழிற்காங் கால்கள்செங் கூல, நடையன மென்ன
நயமொழி நவிலு முமையொடு நம்பனைப் பணிவாம். (க)

வேறு.

நட்ட மாடிய புதுவைவாழ் நம்பனைப் போற்றி
யிட்ட மார்தரு தேவமித் திரனகட் டிடையார்

குட்ட கோய்தவிர்த் தருளிய துரைத்தனங் குறிய
சிட்ட மாதவ வகத்தியன் பணியுரை செய்வாம்.

(௨)

வேறு.

ஆதியினோர்நாணன் முகக்கடவு ளவனுலகத்தின்வீற்றிருப்ப
நீதிசேர் முனிவ ரிருடியர் கோடி நிகழ்ச்சார் முப்பதின் மூவ
ரோதிய சுருதி மிருதிகள் பலவு முபநிட தம்புரா ணங்கள்
சூதிசேர் நதிகள் மலைகட றத்தம் புணர்வடி வோவெந் திருப்ப.

ஆயிரங் கிரணஞ் செறிதரு மிரவி யவிரோளி யனையமெ
ய்ஞ் ஞானத், தூயவன் வாம தேவனவ் விடத்திற் றோன்றி
வத் தயன்றனை வணங்க, மேயநல் லிருக்கை யாசன நல்கி வி
ருப்பொடு முகமனன் கியம்ப, வாயவ னுள்ள மகிழ்ச்சியோ டி
ருப்ப வனைவருங் களிப்புறுங் காலே.

(ச)

வேறு.

அந்தா வெளியை யெல்லாம் படர்ந்துபின் னடர்ந் தெழுந்த
விந்தீம் தடக்கி யாபோ சனமென வேலை யுண்டு
நத்தவி னுமையான் மன்ற னாளுய ரவனி தாழ்ச்
சுதன கிரியின் வைகுந் தவமுனி யாங்குச் சார்ந்தான்.

(ரு)

அங்கவன் வணங்க வேறோ ராசன மமைத்திட் டன்போ
டிங்கித மலரோன் கூற விவைகனா ரதன்முன் கண்டு
தங்கிய வாம தேஷன் றன்னுடன் சும்ப யோனி
பங்கய விணையோ வென்று பகர்ந்திட வுணர்ந்து மேலோன்.

சும்பத்தி லுதித்த வென்றன் குறையகற் றென்று வேத
சம்பத்தன் முன்னெ முத்து குறுமுனி சாற்றப் போதன்
கம்பத்தன் செயலைக் கண்டுங் கருணைசெய் கடவு ளன்பர்
நம்பத்தன் பதியின் மேன்மைப் பதில நவில ஹற்றான்.

(எ)

மெய்த்தவ முனிவ கேண்மோ வினவிய புராணத் தன்னு
ளுத்தம பிரம கைவர்த் தம்மென வொருபு ராணஞ்
சுத்தமா மதனு ஞண்மை சொலுஞ்சிவ விபவ கண்ட
நித்திய முரைக்கு முத்தி நிகழ்பதி புதுவை யென்றே.

(அ)

வேறு.

முன்னைநா ளண்ணலார் முடிகண் டேனெனச்
சொன்னவோர் தீங்கினுற் சிருட்டி சோர்வுற

அகத்தியர் பூசித்த அத்தியாயம். களக

வின்னநற் பதிகல மீசன் கூறினா
 னன்னதிற் பூசனை யாற்றி யன்புற்றேன். (கௌ)

வேறு.

ஆதா வோடு நீசென் றப்பதி யதனின் வைகி
 நாதனைக் கருணை கூரு நம்பனைப் பூசை செய்தாற்
 சேதன மன்றி நின்ற கும்பத்திற் செனித்த வுன்றன்
 றீதகன் றரிய மேன்மைத் திறமது பவமா மென்றான். (கௌ)

செப்பிய வுரையைக் கேட்டுக் குறுமுனி சிந்தை கூர்ந்தே
 யப்பதி மகத்து வத்தை யன்புட னறைதி யென்ன
 வொப்பினா ரதனுங் கேட்ப வவையுளோ ரெவரு முய்ய
 மெய்ப்பது மாச னத்தோன் மேன்மைக ளனைத்துங் கூறி. (கௌ)

நன்னெறிப் புதுவை மேய வயித்திய நாத னென்று
 மன்னையன் புடைய வண்ணல் குற்றங்க ளறியா நேசன்
 சொன்னவா றேகி நீயும் வழிபட வருஞ்சு ரத்து
 புன்னெறி யிகழ்வ கற்றிப் போதமு மருளு மென்றான். (கௌ)

நான்முக னிவ்வா றேறத வகத்திய னயந்து போற்றித்
 தான்முக மன்கள் கூறி விடைகொடு சரிகொண் டேகி
 நூன்முக மறையோர் போற்றுங் கூடலை நோக்கிச் சென்று
 பான்முக மொழியாள் பாக சுந்தரன் பதம்ப ணித்து. (கௌ)

ஐயனே யென்னை நீங்கா வப்பனே யழிவி லாத்
 மெய்யனே யமரர் போற்றும் வேந்தனே வடிகொள் சூலக்
 கையனே கால காலா கயற்கணி பாக மேயீ
 துய்யனே யெனையாள் சோம சுந்தரா போற்றி யென்று. (கௌ)

பரிவொடு மகிமை சேர்பொற் றுமரைத் தடம்ப டித்து
 புரிவுட னபிடே காதிப் பொருள்களைப் பலவு மீட்டித்
 துரிசற வாம சோம சுந்தரன் கயற்க ணுனை
 யரியநான் மறைக ளாற்றா லருச்சனை புரித்து சொல்வான். (கௌ)

கட்டுண்ட பாச நீக்குங் கண்ணுத னினக்கு நித்த
 மிட்டுண்டு பகர்த்து நேச மிசைத்திடும் வந்திக் காளாய்ப்
 பிட்டுண்டு முயலும் வேலை பிரம்பினா லடித்து மாறன்
 றட்டுண்டு நிற்பக் காத்த சங்கரா போற்றி போற்றி. (கௌ)

பத்தியாப் பாடும் பாண பத்திரன் றனக்கா ளாகித்
தத்திய முடியின் மீது விறகமை தொல்லோய் போற்றி
சித்திசே ராடன் மாணப் பற்பல செய்து கல்வி
னத்திதிங் கரும்ப ருந்த வளித்தவா போற்றி யென்றான். (௧௭)

அடியவர்க் கெளிய வண்ண லசரீரி வாக்காற் கூறும்
பொடியணி புனிதர் போற்றும் புதுவையு ஞுறைதல் யாமே
மடிமையி னீயாங் கெய்திப் பூசனை மகிழ்பு ரிந்தாற்
கொடியின் குறைத விர்ந்து மனங்களி கூரு மென்றான். (1)

அத்தனு மிவ்வா ரோத வகத்திய னன்பு கூர்ந்து
வித்தக னருளைப் பெற்றுக் கூடலை விட்டு நீங்கிச்
சத்தமார் மறைக ளோதும் புதுவையைச் சார்ந்து நீங்கா
நித்திய மகிமை யேய வளங்களை தேரே கண்டு. (௧௯)

தரையுறப் பணிந்து தாழ்த்து தாணுவே யென்றெ ழுந்து
திரைபொரு ஞான தீர்த்தச் சிவகங்கை தன்னுண் மூழ்கி
விரைமலர்த் தடத்துட் செங்கைக் காகரீர் விரையப் பெய்தே
யிரைதிரை வாவி நாம மகத்திய தீர்த்த மென்றான். (௨0)

அகல்சிவ கங்கை யோரத் தியானைமா முகனைப் போற்றிச்
சிகரமார் கோபு ரத்தைச் செங்கையாற் ரொழுது சென்று
மகிமைசேர் வான மோங்கு மணிமதிள் வலங்க ளாற்றிப்
புகழ்பெறு கோயில் வாயில் புகுந்துளம் வியந்து போந்து. (1)

சார்புறு புதுவை யீசன் சங்கிதி முன்னர்ச் சென்று
சீர்பெறத் தாழ்த்தெ ழுந்து சித்தையு ளன்பு பொங்க
வேர்பெறு பூச னைக்கு முனிவார் பொருள்க ளேந்த
நார்பெறு மபிடே காதி யருச்சனை நய்து செய்து. (௨௨)

சதுமறைப் பொருள்க ளாய சகத்திர நாமங் கூறிப்
புதுமது வுறைமங் தாரப் பூமலர் கொண்டு போற்றி
யிதயமா ரின்ப மோங்க விருவிழி யருவி சோர
விதிருடல் புளக மோங்க வின்னன விளம்ப லுற்றான். (௨௩)

ஆரணனாகி யண்டம் படைத்தரு ளமலா போற்றி
நாரண னாகி யென்றும் புரத்தரு ணம்பா போற்றி
வாரணத் துரியோ னாகித் துடைத்தருள் வரதா போற்றி
காரணங் காரி யங்கள் கற்பனை கடந்தாய் போற்றி. (௨௪)

அகத்தியர் பூசித்த அத்தியாயம். க௭௩

இன்னண முறையி னுய தோத்திரம் பலவி யற்றி
நன்னல மருளும் போத வயித்திய நாதன் பாதங்
கன்னிகை யசல மீன்ற சிவகாம வல்லி பாதஞ்
சென்னியிற் சூழ யேத்தித் திருவருள் பெற்றுப் போந்து.(௨௫)

வேறு.

பன்ன சாலையொன் றமலமாப் பாங்குறப் பணித்தே
யின்ன லின்றிய விமலச மாதியு னிருந்து
மன்னு நற்சிவ கங்கைவாழ் பிள்ளையை மனத்து
ஞன்னி வைத்தடி பணிந்துமை யீசனை யுவந்து. (௨௬)

நிலைபெ றத்திரு வஞ்செழுத் தன்புற நினைந்து
மலைவ கன்றிட விதிப்படி மாறியுச் சரிக்க
வலைவ கற்றிய வுரையுணர் வற்றமெய்த் ஞானத்
தொலைவ சூன்றபே ரொளியினி னிலைபெறத் தோய்த்து.(௨௭)

வேறு.

மும்மல மணுகா வண்ண மூவாண்டு தவம்பு ரிந்து
செம்மலெ ம புதுவை யீசன் சேவடி தினமும் போற்றிப்
பொய்ம் மலை வகன்று தூய புத்தியுஞ் சுத்த மோங்கத்
* தன்னை யு மறந்து நீங்காச் சமாதியின் முனியி ருந்தான்.(௨௮)

அகத்தியர் பூசித்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ௧௦௨௧.

அகத்தியர் பூசித்த அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

சௌனகராதியோர் கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார்—
முன்னொருகாலத்திலே பிரமதேவனுனைவன் மூப்பத்துமக்கோடி
தேவர்களும், முனிவர்களும், ருஷிகளும், வேதங்களும், உபநிதங்
களும், புராணங்க ளாதிகளுஞ்சூழச் சத்திய உலகத்திலே வீற்றிருக்
கும்போது வாமதேவமுனிவர் அவ்விடத்திலே வந்து பிரமதேவனை
வணங்கப், பிரமதேவன் அம்முனிவருக்கு ஒரு ஆசனங்கொடுத்திரு
க்கும்படி சொல்லி மகிழ்த்திருந்தான். அதன்மேல் விர்தமலையை
யடக்கியவருஞ் சமுத்திர சலமுழுவதும் ஆபோசனஞ் செய்தவருமா
கிய, அகத்தியமுனிவர் வந்து தொழுதுகிற்ப அவருக்குமொரு ஆச
னங்கொடுத்திருக்கும்படி பிரமதேவ னுபசரித்ததை நாரதமுனிவர்

* தன்னை - இனவெதுகை, இக்கனம் வருமிடந்தோறும் கொள்ள,

கண்டு “பிரமதேவரே! வாமதேவரைப்போலக் கும்பத்திலே பிறந்த அகத்தியமுனிவரை யுபசரித்தீரே இவர் அவ்வாமதேவ முனிவருக்குச் சமானரோ” என்று வினாவதும் அதைக்கேட்ட அகத்திய முனிவர் தமது குறையை நினைத்து எழுந்து நின்று கும்பத்திலே பிறந்த என்னுடைய இழிவை மாற்றவேண்டுமென்று பிரமதேவனைப் பார்த்துச் சொல்லினார்.

பிரமதேவன் முனிவரை கோக்கிப் பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்றாகிய பிரமகைவர்த்த புராணத்திற் சிவவைபவ கண்டத்திலே முத்திரைமேல் கேட்கத்தக்கமென்று சொல்லப்பட்ட புதுவைத்தலத்திலே போய்க் கருணாநிதியாகி ஆங்கெழுந்தருளி யிருக்குஞ் சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசைசெய்தால் அசேதனமாகிய கும்பத்திலே பிறந்த நினது இழிவு நீங்கி மான்மிய மடையகாமென்று கூறுதலும், அகத்தியமுனிவர் மீளவு மந்தத் தலமகத்தவம் பலவற்றையும் பிரமதேவனிடம் கேட்டறிந்த விடைபெற்று மதுரை நகரத்தைச்சேர்ந்து சோமசுந்தரக் கடவுளைப்பணிந்து பொற்றாமரையிலே ஸ்நானஞ்செய்து நித்தியகன்மமுடித்துச் சொக்கலிங்கமூர்த்தியை யபிடேகாதி களா வருச்சினைசெய்து வேதமந்திரங்களாலே துதித்த நிற்கும்போது சிவபிரான் அசரீரிவாக்கினாலே “புதுவையை யடைந்து நம்மைப் பூசிப்பாயாகில் உன்னுடைய குறைதவிர்ந்துவிடும்” என்று அருளிச் செய்தனர். அதேகேட்ட அகத்தியமுனிவர் அன்புமிசைத்து திருவருள் பெற்று மதுரநகரத்தை நீங்கிப் புதுவையைச்சென்று சேர்ந்து அந் நகரத்தினுள்ள வளங்களைப்பார்த்துக் களித்த வணங்கி நூனதீர்த்தமாகிய சிவகங்கையிலே படித்து எழுந்து தம்முடைய கமண்டலத்தினுள்ள தீர்த்தத்தைச் “சிவகங்கையிலே பெய்த அதற்கு அகத்திய தீர்த்தமென்று ஒரு பெயரையுங்கொடுத்து அதன்மேற் சிவகங்கை விநாயகமூர்த்தியைப்பணிந்து கோபுரதரிசனஞ்செய்த திருமதிஸ்ரீ உலம்வந்து கோயில் காயிலினுட்புகுந்து சந்தியிலே கீழேவிழுந்து நமஸ்நானஞ்செய்தெழுந்த சிவலிங்கப்பெருமானை யபிடேகமலங்காரஞ்செய்த ஆபிரகாமங்குறிப் பலவாறு தோத்திரஞ்செய்த பின்னர்ச் சிவகாயியம்மையை யு மங்கனம் பூசித்துத் திருவருள்பெற்று வெளிவந்து பன்னசாலை யொன்றுசெய்த அதிலேவிமலமாகிய கிட்டையிலே யிருந்து பஞ்சாக்காரஞ்செய்த மனவாக்குக்கீதமாகிய சுயம் பிரகாச சோதியை உன்னை தரிசித்து மூன்றுவருட்க் தவஞ்செய்திருந்தனர்.

பதினொராவது

அகத்தியர்

மேன்மைபெற்ற அத்தியாயம்.

பூதமோ ரைந்திற் றோன்றும் புதல்பரி னும மாகி
நாதமார் பூத மீறா நவின்றதத் துவங்க ளாகிப்
பேதமா யபேத மாகிப் பேதாபே தங்க ளாகி
நீதமா யவைக்கு வேறும் புதுவையு ணிமலா போற்றி. (க)

வேறு.

சூத னன்புட னிவ்வணஞ் சொலமுனி வரர்கள்
போத மின்புறக் கேட்டுளம் வியந்துபின் புதல்வார்
சீத வெண்பிறை சூழுவய யருச்சனை செய்த
மாத வன்பெறு மேன்மைபை வழுத்தென வழுத்தும். (உ)

மஞ்ச முத்திய மாடநீள் புதுவையுண் மன்னிப்
பஞ்ச முத்திய வடியுமை வயித்தியப் பனையு
நெஞ்ச முத்திவா முகத்திய முனிவா னேச
வஞ்செ முத்தியல் புணர்ந்துரைத் தகத்தூ வமைத்து. (ங)

பதித்த வஞ்செழுத் தாணியை யுயிர்ப்பல கையின்மேற்
கதித்த சிந்தையான் மதித்திடக் கருவிக ளறவே
யுதித்தெழுத் தொளிர் விளக்கினு விருளொழிந் துளக்கண்
விதித்த பேரொளித் தரிசன முற்றதின் மேவி. (சு)

வேறு.

தெருளுயி ராலுட ற் செய்கை போலுமெய்
யருளது வாலுயிர்ச் செயல்க ளாமென
மருளக லருள்பிரி வின்றி மன்னுத
விருளற வுயிரினு ளெய்த நோக்கியே. (ரு)

பேசிய வோர்கணம் பிரித வின்றியே
யாசக லுயிரினு ளமைத லுண்மையா
மாசறு காட்சியாக் கண்டு வாழ்வரு
டேசுகொள் பேரொளித் தெரிச னத்தினுள். (ஊ)

பரவையு ளமிழ்த்திய பாண்ட மென்னவே
விரவிய வொளியுறு வெளியு ளெய்தியே
யிரவொடு பகலறு மின்ப வான் பொருள்
கரவொடு சிந்தையைக் கவர நின்றனன்.

(௭)

வேறு.

அண்ணலார் பரத நீங்கா வகத்திய முனிவ னிவ்வா
றெண்ணமார் தவத்தின் மூவாண் டுருந்துயிரியோகஞ்செய்தா
னண்ணலார் புரங்க ளட்ட சிவகாமி நாதன் கண்டு
திண்ணமா ஞான மேனித் தெக்கிணு மூர்த்த மாசி.

(௮)

கரும்புறு சுவையும் வாசக் கடிமலர் நாற்றம் போலும்
விரும்புறு மருளு மின்பும் விரவிய தேக மேய்த்து
மிரும்பெருந் தவங்க ளாற்று மகத்திய் னெதிரே தோன்றப்
பெருமட யன் வறிய னுற்ற பெற்றிபோற் கண்டு பேணி.

(௯)

நிலனுறப் பணிந்து தாழ்த்து நெடும்போதின் பின்னெழுந்து
நலமுற விழியா னோக்கி நசையுளத் தன்பு பொங்கத்
தலைமிசைச் செங்கை யேறத் தாரையாய் விழிநீ ரோட
மலர்முகங் களிப்பி னெய்த வுடன்மயிர்ப் புளகம் வாய்ப்ப.

(10)

அளவிலா னந்த மெய்த வறிவழித் தவச முற்றுக்
களவிலாப் புனித நெஞ்சு ளிரண்டறுங் காட்சி யாலே
புளமகிழ் வோடும் வாழ்த்த வுணர்வுத வரமை யாய
வளமவி சுத்தா தீத மருவிடப் புசித்துப் பின்னர்.

(11)

நிலைபுறு துரிய மெய்த நினைவுகை தரவு வந்து
மலைமகள் பாக நீத்து வந்தெழுந் தருளு நேயத்
தலைவனை யுயிரை நீங்காத் தத்துவா தீதன் நன்னை
யிலையுள திரண்டற் றோனை யின்னன வியம்ப னுற்றான்.

(12)

ஊனென தாக வெண்ணு முணர்விலி யேனை யாண்டே
யானென தகற்றி யின்ப வின்னரு ளளித்தாய் போற்றி
வானெனு மாதி பஞ்ச பூதிக மன்னி நீங்கா
நானென நனினு மேவி நிறைந்தரு ணம்பா போற்றி

(13)

வித்தினு னுதித்துத் தோன்றி விளையும் குரத்தைப் போலுஞ்
சித்தினு னுதித்துத் தோன்றுஞ் சச்சிதா னந்தத் தேசா

அகத்தியர் மேன்மைபெற்ற அத்தியாயம்.கள

மத்தினிற் சுழலு நெஞ்சைக் கவர்தொளிர் மாட்சித் தாய
சத்தினில் வீரவச் சேர்த்த தற்பரா போற்றி போற்றி. (கசு)

எண்ணிலாச் சனனந் தோறு மொருக்காலு மெய்தாக் காட்சி
யண்ணுவித் ததுநா னாக வாக்கினை மலத்தைப் போக்கிக்
கண்ணொளி யொளியைக் கூடுங் கருத்தெனக் கலந்த தன்மை
யுண்மையுந் தந்த காட்சி யொளியையு முரைக்கற் பாற்றே.

அருத்திசே ரன்பி னோடு முரைத்திடு மகத்தி யன்சொல்
கருத்தனு மகிழ்ந்து கேட்டுக் கூறுவான் கருணை யோடுந்
திருத்தமார் தவத்தின் மேய குறுமுனி செப்பக் கேண்மோ
வருத்தமார் நினது செய்கைத் தவங்களை மகிழ்த்தோ மென்று,

அருகுற விருத்திப் பாத மூடிமிசை யமைத்து நெஞ்சுட்
டிருகற விழியா னோக்கிச் செங்கையாற் பரிசித் தன்பு
பெருகரு ளொளியாப் பாவித் தின்புறப் பேசிச் சிந்தை
யுருகரு ணூல்க ளோதிச் சிவஞான யோக நல்கி. (கஎ)

குறுமுனி வரனை நோக்கித் தக்கிணை மூர்த்தி கூறும்
*பிறுதிவி முதலா நாத மீராகப் பேசு கின்ற
மறுவறு கருவிப் பேருந் தொழிலுடன் வடிவு நெஞ்சுட்
சறுவமுமுணர்ந்து காண்ட நத்துவ ரூப மாமால். (கஅ)

மூவகை யாகி யுள்ளங் கருவிகண் முப்பத் தாறு
மாவலாப் புகல்பு நம்பா மறுபது கருவி யாவுந்
துவகை யிரண்டாக் கூறுங் கருவிக டொண்ணூற் றுறுங்
காவலா ரனுப வத்திற் பொய்யெனல் காட்சி யாமே. (கக)

சொல்லிய கருவிப் பேருந் தொழிலையு முணர்ந்து ணர்ந்து
பல்லியல் பாய பேதக் கருவிகள் பளிங்கி னாய்
கல்லினிற் றேன்றும் வன்னம் போலுயிர் கருவி யாவும்
புல்லுத லன்றி வேறா மெனல்புக நெரிச னந்தான். (க௦)

உரைதரு கருவிச் செய்கை யிவையிவை யெனவு ணர்த்திப்
புரையற வுயிரி னுள்ளே யுயிர்க்குயி ராய்ப்பொ ருந்தி
நிரைபெறு பிண்ட மண்ட மெங்கணு நிறைந்து நின்று
வரைவிரு ளாகற்று ஞான முயிர்ப்பெரு வடிவந் தானே. (க௧)

மறைப்பணு காத வண்ண மருளினி லிசைத்து மன்னச்
சிறப்பொளி பெருகு ஞானச் செய்கையே யாவு மென்று
நிறத்தொளி காட்டக் காணும் விழியென நினைந்தான் மாவுந்
திறச்செய லகன்று நிற் லுயிர்த்தெரி சனமென் றோதும். (1)

இலங்கிய வொளிசேர் ஞான மெங்கணு நிறைந்து நிற்க
விலங்குத லின்றி வேறோர் கருவிகண் மேவி யுள்ளங்
கலங்குத லின்றி யான்மாத் கருவியின் பற்று விட்டு
நலம்பெற வருளா பெய்த னல்லுயிர்ச் சுத்தி யாமே. (௨௩)

நீக்கமின் ஞானத் தன்னு ளதுவிழி யாக நின்று
போக்கொடு வரவு நீக்கி' புகன்றிடுங் கருவிச் செய்கை
தாக்குத லின்றி யான்மாத் தலைச்சுமை யிறக்கி யின்ப
ழாக்குதல் போல்வா னெய்த லதுசிவ ரூப மாமே. (௨௪)

எறித்திடு கல்லாற் பாசி யேகிநீ ரெய்தல் போலும்
பறைத்திடும் பஞ்ச பூதப் பரப்படை பலபே தங்கண்
மறைத்திடப் பையப் பைய விளையுமா சிவத்தைக் கண்டு
சிறத்திடு மின்ப மெய்தல் சிவதரி சனமா மன்றே. (௨௫)

தோன்றியுந் தோன்றா தாகித் தொல்லுல கதனு ளாழ்ந்தே
யேன்றபே ரொளியா யோங்கி யெங்கணு நிறைந்து கண்டல்
போன்றபேரொளியைமுன்றும் வெளியெனப்புகல்வாநெஞ்சு
நூன்றுபே ரின்ப வாண யுறல்சிவ யோக மாமே. (௨௬)

விரவமா வாசை யன்று விதுவொரு கலையுந் தேசா
நிரலியு ளொடுங்கு கின்ற வியல்பெனச் சிவத்து ளான்மா
பரவியார் னனவு தன்னிற் கனவுறு பான்மைத் தாகிப்
பொருவில்சு காதி' தத்தான் புகல்சிவ போக மாமே. (௨௭)

இத்தச காரி யங்கண் முன்னரு மியம்பி னோம்பா
மத்திற மேன்மை யாவு மடைந்தநீ யாத லாலே
முத்திற மலந்தே கத்தான் முன்னுறு முணர்வு நீங்குஞ்
சுத்தனே யுண்மை யீதாற் சஞ்சலத் துரத்தி டாயே. (௨௮)

ஐத்தொழில் புரிவ தாய சிருட்டியோ டருளின் செய்கை
முத்துபல் லுயிர்கள் பந்த முத்தியி னடையு மாறு
நத்தலி லன்பி னோடு முன்னரே நவின்னோ ரின்பாற்
சுந்தையு ளுயந்து ணர்ந்து தெளிந்துளத் தேறு கென்று. (௨௯)

அகத்தியர் மேன்மைபெற்ற அத்தியாயங்கள்

கடத்தினி லுதித்த நிந்தை கழிந்தது மேன்மை தந்தேம்
படத்தர வணையோன் வேத னுணர்ந்திடாப் பண்பு பெற்ற
திடத்தொளிர் சிந்தை யன்பா செல்கொன விடைகொடுத்தே
யிடத்துமை நீத்து வந்தோ னினிங்கத்துட் கரந்தா னன்றே.

முக்கணன் றானு மேன்மை யகத்திய முனிவன் வந்த
தெக்கணை மூர்த்தி பாதஞ் சென்னியி னுறவ ணங்கி
நக்கனெம் புதுவை மேய சிவகாமி நாதன் நன்னைத்
தக்கபே ரருளா ரன்னை சிவகாமி சரணம் போற்றி. (௩௧)

பெருக்கிய வன்பினோடும் பன்முறை தாழ்ந்து பேணிச்
சுருக்கியில் விடைகொண் டய்ந்து கோயிலை வலமாச் சூழ்ந்து
திருக்கிளர் திருமுன் னெய்திச் செங்கைகள் கூப்பி நீங்கித்
தருக்கொடு மகத்தி யன்றன் பொதியமா டலையைச் சார்ந்தான்.

அகத்தியர் மேன்மைபெற்ற அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ௧௦௬௧.

— ❦ —

அகத்தியமுனிவர் மேன்மைபெற்ற அத்தியாயச் சுருக்கவசனம்.

அகத்தியமுனிவர் பூவுத்த காதையைச் சொல்லக் கேட்ட
சொன்னகாதி முனிவர்கள் அகத்தியமுனிவர் மேன்மைபெற்ற
காதையினை யருளிச்செய்ய வேண்டிமென்று கேட்கச் சூதமுனி
வர் சொல்லத்தொடங்கினர்:—புதுவைத்தலத்திலே மேற்கூறியபடி
அகத்தியமுனிவர் கிட்டைகூடியிருந்து சமுத்திரத்தினுள்ளமுத்திய
ஒரு பாத்திரத்தைப்போலத் திருவருளுள்ளே யமிழ்த்தியிருத்தலுஞ்
சிவகாமியம்மை சமேதராகிய வயித்தியநாதர் தக்ஷிணமூர்த்தியாகி
அம்முனிவரெதிரே யெழுந்தருளினர். அதுகண்டு அகத்தியமுனி
வர் நிலத்திலே தாழ்ந்து பணிந்து அன்புமேலிடச் சிரசிலே கைகுவி
த்து உள்ளங்குளிர வுரோமஞ்சிலிர்ப்ப அறிவழித்து பரவசராய் கின்
று “சுகாமீ! அறிவில்லாத அடியேனை யாட்கொண்டு யான் எனதெ
ன்பனவற்றைப்போக்கி இன்னருள் புரித்தீர். உம்முடைய பெரு
மையை யாவராலே சொல்லமுடியும்” என்று கண்ணு மனமுங்களி
கூர்ந்தனர். தக்ஷிணமூர்த்தி அம்முனிவரது அன்பைக்கண்டு மகிழ்
ந்து அவரைப்பக்கத்திலிருத்தி யவரது தலையிலே தமது திருவடித்
தாமரையைச் சூட்டி ஆனவமலமகலத் திருக்கண்ணு¹ல பார்த்துச்

செங்கையினாலே பரிசித்துச் சிவமாக்கிச் சிவஞானசாஸ்திரத்தை யுபதேசித்தத் தொடங்கித் தத்துவபேதங்களையும் கருவி பேதங் களையும் அவைகளின் செயல்களையும் ஞானசொருப நிலையையும் ஞானத்தாலெய்தும் பிரபோசனத்தையும் விரிவாகக்காட்டி இவை களை முன்னரும் உனக்கு உபதேசித்திருக்கின்றோம். ஆதலாலினித் துன்பத்தையொழித்து விடுக" என்று சிறுட்டியாதி நிலைமைகளையும் தெளிவித்துத் தும்பத்திலே பிறந்த சிந்தனை யொழித்துவிட்டது. உனக்கு மேன்மை தந்துவிட்டோம். பிரம விஷ்ணுக்களா ஸுரியப் படாத பேரன்புடையாய்" என்று விடை கொடுத்துவிட்டுச் சிவலி ங்கத்திலேபோய் மறைந்திருந்தனர். இங்ஙனம் தகழினுமூர்த்தியாய் வந்து உபதேசித்த வயித்தியநாதரையுஞ் சிவகாமிபம்மையையும் பத் தியுடனே தரிசித்தத் தாழ்ந்த பணிந்து பிரதக்ஷிணம்வந்த விடை பெற்று அத்ததியமுனிவர் பொதுகைமலையிலே போயிருந்தனர்.

பன்னிரண்டாவது

படிக்காசுவைத்த அத்தியாயம்.

ஒருமு னோர்ந்து தோன்றி யுளமிக வியந்து கண்டு
நேருமு னோர்ந்து நீடி நிலைமையா நிறைந்து தன்னைச்
சாருமுன் சார்ந்து சார்ந்தோர் சார்புவிட் டகன்றப் பாலாய்ப்
பேருமுன் பேருந் தண்மைப் புதுவையம் பெருமான் போற்றி.

வெற்பட னிலத்த டக்கி விரிகடல் சுவற வுண்ட
வற்புத்தத் தவத்தின் மிக்க வகத்தியர் மேன்மை பெற்ற
சொற்பெருங் காதை சொன்னேந் தொண்டுசெய் மறையோ
பொற்படிக்காசுவைத்த மகிமையைப்புகலலுற்றாம். [னுய்யப்

அத்தணர் மறையி னூர்ப்புந் திருமுறை யன்ப ரார்ப்பு
முந்துநன்மணங்கள்செய்வோர் முழக்குமின்னியங்களார்ப்பு
நத்தவில் புதுவை யீசன் கோயினன் முழவி னூர்ப்பு
முத்தியார் கவிபி னோசையடங்கிட முழங்கு மன்றே. (ங)

புரிந்திடும் பாக சாலைப் புகையுமி யாக சாலை
பரிந்திடும் புகையு மாதர் குழலகிற் புகையும் பண்பா
விரிந்திடு மாடகூட நிரைகளும் விரைமென் றண்பூச்
சொரிந்திடுஞ் சோலை யாவும் வெளியறத் துதையு மன்றே. (1)

படிக்காசுவைத்த அத்தியாயம். கஅக

அப்பதி யதனுண் மேய வந்தண னனைத்து னோரு
மொப்பிலா மறைக ளாதி யாகம முணர்ந்து தேர்த்தோர்
செப்பிய மகங்க ளியாவு மானாது செயுந்தி ரத்தோர்
மெய்ப்பரி வோடு மீச னருச்சனை மேன்மை பெற்றோர். (௫)

வேறு.

துயநல் லொழுக்கமுந் துகளில் சுற்றமு
நேயமும் பத்தியு நெஞ்சு ணன்மையு
மேயநல் லதிதியர்ப் புரக்கு மேன்மையு
மாயநற் குணமுவை யனைத்து முள்ளவர். (க)

இத்தவா நியற்றிய வியல்பி னெய்திய
வந்தண ரெண்ணில ரவரிற் சந்தத
நந்தலில் வயித்திய நாதன் சேவடி
சிந்தையு ளன்பொடும் பூசை செய்துளோர். (எ)

பற்பல ராலயம் பரிவி னெய்தியே
யற்பாகல் பிரிவிலா தாறு காலமு
முற்பகர் மறைவழி மொழியிற் பூசனை
தற்பர னின்புறப் புரியுந் தன்மையார். (அ)

துதிதரு நித்திய பூசைத் தொன்மையுந்
திதொடு வாரநாட் சிறப்பு மேன்மையு
பதிகுளிர் மாதமோ டாண்டின் வண்மையும்
விதியுளி புரிதிரு விழாவின் நன்மையும். (க)

வேறு

குறைவற வழவி லாத கொள்கையாச் சிறப்பி னேய
முறைவழி யெவரும் வந்து தொழுதுள முடிவி லின்பம்
பெறவருள் விளங்கும் பேறு பெற்றயிற் வாழ்க வென்று
மிறைபவன் கருணை கூர விடையரு தியற்று காளில். (க௦)

வேறு.

இக்கிர மங்களா வுயிர்க ளின்புற
வுக்கிர மின்றிய கோள்க ளொன்பதில்
வக்கிரஞ் சிறிதுகோ ளடைந்து மாறவே
யக்கிர மந்தவி ரவனி யின்கணே. (கக)

ஒருதுளி யாயினு முதவி டாமுகில்
கருவறும் படிநெடுங் கால நீங்கவே
பொருவறு முழுவர்கள் வினையும் போயதால்
விரவுபைங் கூழ்ச்செயல் விளம்ப வேண்டுமோ. (கஉ)

வளமலி முகில்களும் வறத்து நீங்கிட
விளைவறத் திருவற மெலிவில் யாவரு
முளரெவ ரோவவ ரிலரை யொத்திடத்
தளர்வுறு வெம்பசித் துயரைச் சார்ந்தனர். (கங)

வேறு.

புடவி யெங்கணும் வறுமையை யடைத்திடர் பொருத்திக்
கடவுள் வெங்கதிர் வெயிலுறக் கரித்தபைங் கூழ்போல்
வடவை வெவ்வழற் பசியின லுயிரெலா மங்கத்
திடவ ழங்களுந் தவங்களு மியாவருந் தீர்த்தார். (கசு)

வேறு.

மாதருங் கொழுநரும் வாஞ்சை யற்றன
ரத்தர மற்றனர் மைத்த ரன்னைமார்
நீதியி னெறிகளு மன்ன னீங்கினன்
வேதமும் யாகமும் விதியும் போயவே. (கரு)

இரவல ராயினு நீரு வோரெலாம்
விரவலர் கொழுநரை மின்ன னாரெலாம்
பரவிய வயனரி தொழில்கள் பாறீன
வுரைபெறு முருத்திரர் தொழிலு யர்த்தது. (கக)

இன்னவா றுலகெலா மிடரு ளெய்தவே
மன்னுயிர் படுத்தையர் விளம்ப வல்லதோ
வன்னதாற் புதுவையு ளந்த னாளரும்
பன்னியவறுமையுட் பரிவ டைத்தனர். (கஎ)

நேசமும் பத்தியு நிறையு மத்தன
நீசனை யருச்சனை யியற்று வோர்பல
ராசிலா ரவரிலோர் நாக நம்பியார்
மாகுறு கொடுங்கவி வருத்த னைந்தனர். (கஅ)

வேறு.

உருகிய மனைவி மைத்த ருணவின்றி யுடன்மெ வித்து
சருகென வுலரத் தாழு மன்னதாத் தளர்வ டைத்து

கருகிய வங்க மாகி டையறக் கால்க ளோய்த்தும்
பெருகிய வன்போ டுச னருச்சனை பேணிச் செய்வார். (௧௯)

சிலங்கொள் பத்தி யோடும் புதுவைவாழ் சிவனை நித்தங்
காலங்க டோறு னேரே கைப்படு திரவி யத்தாற்
கோலங்கொ ளபிடே காதி நிவேதனங் குறைத லின்றித்
தாலங்க ளாய்பும் வண்ணத் தப்பாது புரிய லுற்றார். (௨௦)

அருத்துதல் கிடைத்த லோர்நா ளருத்துத லின்மை யோர்நா
டிருத்திய மனைவி மைத்தர்க் காண்டொறுஞ் சித்தை கைத்து
வருத்தியும் புதுவை யீசன் பூசனை வழுவா தன்பிற்
புரித்திட லன்றி முன்னர் வறுமையைப் புகலா ரன்றே. (௨௧)

மணிமிடற் றண்ணல் பூசை வழுவிலா தாற்ற வோர்காட்
பணிவிடை செயற்காற் றீது பரிசனர் மடிமையெய்தத்
துணிவுடை மனைவி மைத்தர் தாமுமொன் சுத்த ராகி
யணிதிக முன்பி னோடு மாலயம் விரைவி னெய்தி. (௨௨)

தன்னில மாகி யாய கொணர்ந்துமுன் சமைய லாற்றி
மண்டிய வபிடே காதி திரவிய மருங்க மைத்துப்
பண்டுபோன் மனைவி மைத்தர் பரிவுட னேவ லாற்றக்
கொண்டபூ சகரு மாட்ட மஞ்சனக் குடமெ டுத்து. (௨௩)

இனிமையா ரேம தீர்த்தங் கரையினின் றெடுத்துக் கையாற்
கனிதரு மன்பி னோடு முடிமிசைக் கடிதின் வைத்துக் [னர்ப்
குனிவொடு கொணரும் போதிற் புதுவையெய்கோமான் முன்
புனிதநூன் மார்பர் சோர்த்து குடத்தினைப் போட்டுவிழ்த்தார்.

செயலறு தளர்வி னெய்துத் திருமுன்னர் விழ்த்தோர் தம்மைக்
கயல்விழி மனைவி யாரு மைத்தரும் பதறிக் கண்ணு
முயல்வறு சீத நீரான் முகத்தினிற் றெளித்து விசி
மயலறப் புரிந்து தூக்கி வைத்தன ரினைப்பு மாற்றி. (௨௪)

அளிதரு பத்தி மேய வந்தண ரயர்ச்சி நீங்கித்
தெளிதர வெழுந்து மீண்டும் பூசனைச் செயல்கள் யாவுங்
களிதரு மனத்தி னோடுங் கவலின் றி முடித்துப் பேணி
யொளிதரு கேச மோங்கத் திருமுன்ன ருவத்து நிற்ப. (௨௫)

அரியய னறியா வண்ண லசரீரி வார்த்தை யாகப்
புரியுநான் மார்பா வுன்றன் பூசனைக் குளம கிழ்த்தேம்

பரிவுறேறினமுமோர்பொற் படிக்காசுவைப்போங்கொண்டே
யுரியநீர் பூசை யாற்றி யுய்யென வுரைத்தா னன்றே. (உஎ)

வேறு.

தீர்த்தனுந் திருவுள முவந்து செப்பிய
வார்த்தையைக் கேட்டுள மகிழ்ந்து பூசகர்
போர்த்திட வுடனுறு புளக மோங்கிடப்
பார்த்தனர் விரைந்துபொற் படியின் மீதிலே. (உஅ)

திண்மையா மாற்றுயர் செம்பொற் காசொன்று
வண்மைசேர் படிமிசை வைத்தி ருத்தல்கண்
டுண்மையா வஞ்சலி யுவந்து செய்தெடுத்த
தண்மைசே ரண்ணலா ரருளை வாழ்த்தியே. (உக)

உச்சிகேர் கதிரென வொளியி' லங்கிய
வச்சிர மணிகுயில் வணிகர் மாளிகை
நிச்சய மளவில நீதி வீதியார்
நொச்சியூர் செலவுள னோக்கி யெய்தினார். (௩௦)

அந்தலூ ரடைந்துயர் வணிக ராவண
முந்துற மயிலனும் வணிகன் முன்னுற்று
னந்தலில் காசவன் காத்தி னல்கினார்
கிந்தையுள் வியந்தவன் செங்கை வாங்கியே. (௩௧)

தூக்கினி னிறுத்தன னுரைத்துச் சோதனை
நோக்கினன் மெய்மைபோ னுவன்று பொன்விலை
யாக்கினன் புணப்பதி னுற ளித்தனன்
போக்கின னுண்மையென் றவரும் போர்த்தனர். (௩௨)

வேறு.

அருச்சுனை வியற்ற வேண்டுந் திரவிய மமைத்துத் கொண்டு
விருத்தியார் புதுவை யெய்தி விடலனைச் சோட சத்தாற்
றிருத்தமாக் காலந் தோறுந் தினத்தினம் வழிபா டாற்றித்
தரித்திர மகல மைந்தர் மனைவியர் மகிழ்வு சார்த்தார். (௩௩)

ஈசனை யருச்சித் தேத்தி யித்திற மகலா நின்ற
பூசகர் மனைவி மைந்தர் புகலருங் சலியை நீங்கித்
தேசுற லுலகோர் கண்டு படிக்காசு வைத்த நேர்த்து
மாசக லுளத்தி னோர்க ளீசனை வழுத்தல் செய்தார். (௩௪)

படிக்காசுவைத்த அத்தியாயம் கஅரு

புலிபுதிற் நாக நம்பி யாரெனும் புகழின் மிக்கோ
 ரவிரோளி மாட நீடும் புதுவைவாழ்மல னித்தத்
 தவிருத லின்றிச் செம்பொற் படிக்காசு தரவும் பெற்று
 நவமுறு பூசை யாற்றி நவிவற வாழ்த்தி ருந்தார். (௩௫)

படிக்காசுவைத்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ௧௦௯௬.

படிக்காசுவைத்த அத்தியாயக்கருக்க வரணம்.

அகத்தியமுனிகர் மேன்மைபெற்ற கதையைச் சொன்னோம். இனிப் படிக்காசுவைத்த கதையினைச் சொல்லுவோமென்று குதமுனிகர் சொன்னகாதி முனிகர்களுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினார்:—வேதவோசையுள் தேவா திருவாசகங்களாகிய தமிழ் வேதவோசையும் ஆலயத்தின் வாத்தியவோசையுஞ் சமுத்திரவோசையினை யடங்கச்செய்யுமானியமு மின்னும் பலகனமுநிறைத்துள்ள புதுவைத்தலத்திலே சிவபக்தியு நல்லொழுக்கமு மதிதியரை யுபசரிக்குறற்குணமுமுள்ள பிராமணர் பலருள்ளார். அன்றியும் வயித்தியநாதேசரரை மாறக லரும் சிவாகமவிதிப்படி பூசைசெய்யும் ஆதிசைவப் பிராமணருஞ் சிலருள்ளார். அவருள்ளே நீத்திய கைமித்திய காமிய பூசை தவறாத ஆன்மாக்க ளாய்ப்பொருட்டுப் பார்த்தபாகிய சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசிக்கு நாக நம்பியாரொருவர் மிகுந்த பத்தியையுடையவர். இவரது காலத்திலே நவக்கிரகங்களு கிலைதமோறி கடக்கவே மழை பொருதுளியேனும்பெய்யா ல் விளைவற்றுப் பசித்தயரையடைந்த உலகமெங்கும் வறமைமேவிடத் தானந்தவமெல்லாந் ஈன்ற வடைத்தன. அம்மட்டோ? புருஷர்களும் பெண்களுக் காசத்தைமறத்தனர். அரசனும் கீதிதவறினன். யாகம் வேதமில்லாமற்போயின. கொடுப்பாரெல்லாரும் காங்குவோராயினர். பிரமனும் விஷ்ணுவும் தெய்விகளை இழந்தனர். உருத்திராது தொழிலேமிகுந்தது. இங்ஙனங்கொடிய ஷாமகாஸத்திலே மேற்கூறிய நாக நம்பியார் தமது மனைவி மக்களுடன் பசியால்வாடித் தளர்வடைந்தஞ் சிவபிரான் பூசைப்பணிவிடைவிற் சிறிதங்குறையாது ஆறுகாலமும் தமது கையிலுள்ள திரவியத்தார் பூசை செய்தவந்தனர். அப்படிச்செய்த வரகைக் கைப்பொருளெல்லாங் குறைத்து உணவுக்கிடமின்றி மனைவி மக்கள் வருத்தவதைக் கண்டு தாரும் வருந்தியும் பூசைவருவாதுசெ

ய்து பிறகுக்குத் தமது வருத்தத்தைக்காட்டாது பசிப் பிணியைப் பொறுத்த வந்தனர். ஒருகாட் பூசைக்கு வைத்திய முதலிய வைகளை மனைவியும்களா லமைக்கும்படி சொல்லிவிட்டு ஏழை தீர்த்ததிலே ஸ்ரீராமஞ்செய்த திருமஞ்சனமெடுத்துவரும்போது கமக்க உலியில்லாமற் செலிக்கப்பெருமாள்முன்னர்க் குடத்தினைப்போட்டு வீழ்த்தனர்.

அதனை அந்த கம்பியார் மனைவியாகு லைத்தருங்கண்டு பதறிவந்து சலத்தைக்கொண்டு மூத்திலே தெளித்துத் துக்கிவைத்த இனப்பாற்றினர். பின்னர் கம்பியார் திருமஞ்சனங்கொண்டுவந்து அபிடேகம்பண்ணியலங்காரஞ்செய்த வழக்கப்படி வலித்தியநாதரை பூசித்தவணங்கி மெழ்த்தினர். அப்பூசையைபுகுத்த அசீரி வர்க்காகவலித்தியநாதர் “அன்பே! துன்பமடையாதே. தினக்கோறுமொரு செம்பொற்காக படியிலேவைப்போம். அழைக்கொண்டு போய் உன்னுடைய வறுமையைப்போக்கி கம்பைப் பூசனைசெய்து வருவாயாக” என்று கட்டளைவிட்டனர். அதுகேட்டு கம்பியார் திருவருளைவியத்தவந்து படியிலே பொற்காக இருக்கக்கண்டு வணங்கி யெடுத்துக்கொண்டு வெளியேவந்து கொச்சியெருந்நூல் கிராமத்துக்கு அந்தக்காசினைக்கொண்டுபோய் மயிலனென்றும் பெயரையுடைய வணிகனிடங்கொடுத்த வினைப்படுத்தினர். அவ்வணிகனும் உரைகிறை பார்த்துப் பதினாறுபணம் பொற்காசுக்கு வினையாகக்கொடுத்தனுப்பினான். அதை உண்மை வினைபென்று கம்பி கம்பியாரும் காங்கிக் கொண்டுவந்து முன்போலவே சிவபிரானருச்சனைக்கு வேண்டும் பூசாதிரவியக்கொண்டும் ஈட்டிச் சோடசோபசாரத்தாற் பூசித்தத் தமது வறுமையைப்போக்கி விளக்குவதையும் தினத்தோறும் வலித்தியநாதர் படிக்காக வைப்பதையும் உலகத்துள்ளோர்க்கு திருவருளை வியத்த தோத்திரஞ்செய்தனர். நாக கம்பியாரும் அவ்வாறே களிகூர்ந்திருத்தனர்.

பதினமூன்றாவது

காசுவாசி

வாங்கிக்கொடுத்த அத்தியாயம்.

தந்தையாய்ப் புதல்வ ராகிச் சாற்றிய பேத மாகி
நந்தலில் குரவன் சீட னனவொடு கனவு மாகிப்
பந்தமாய் முத்தி யாகிப் பகர்விறை முனையு மாகி
யிந்தவா றிசைத்து வேறும் புதுவைவா ழிறைவா போற்றி.(க)

வேறு.

மாசில் விப்பிரன் சிவன்பழக் காகவைத் ததனை
யேசி னொச்சியூர் வீணிகன்பா லீயவல் வணிக
னாசி லுள்ளதை யுதவிடா னவனிடையமலன்
காசு வாசியை வாங்கியே யருள்கதை யுரைப்பாம். (உ)

வேறு.

பூசகர் மெலிவு நோக்கிப் புதுவையம் பதியுண் மேய
வீச்சு ராருளங் காசை யெடுத்தய னொச்சி யூரிற்
பேசிய வணிகற் கீய வவன்றரு பணத்தைப் பெற்று
நேசமார் பூசை செய்து மகிழ்வுற நிகழு நாளில். (ங)

வேறு.

மைத்தரு மனைவியு மனத்து ளன்பொடு
சந்ததம் பணிவிடை தருதி யாற்றவே
முத்தனைப் பூசனை முறையிற் செய்தீவர்
சிந்தையின் புறச்சில நாள்கள் சென்றபின். (ச)

வேறு.

கருணையங் கடவுள் பூசை நம்பியார் கனவி னெய்திப்
பொருணையங் காசு நாய்கன் குறைவிலைப் பொருளை யிந்தா
னிருணனி நீங்கக் கோயில் வாய்தவி செய்து நாடூந்
தெருணயத் தோடும் வந்து தரவருள் செய்து மென்றார்.(ஐ)

கனவிடை யிறைவர் வந்து கழறிய கருணை கண்டு
கனவுற வெழுந்து பூசை யத்தணர் கனிவி யந்து
மனமதி லுவகை பொங்க வள்ளலார் கிருபை போற்றித்
தினகா னுதிக்கு முன்னர்க் கோயிலின் வாய்தல் சேர்த்தார்.

வேறு.

அந்த கால்வகை யெழுவகைத் தோற்றமு மாய
வந்து பேதக வருவெலா மெடுத்தசை யொருவர்
சிந்தை யன்பொடு வணிகராய்த் திருவுரு வெடுத்து
வந்த னர்திருக் கோயிலின் வாய்தலின் மகிழ்து. (எ)

செவியி விட்டபன் னவமணிப் பணிபுயஞ் சேரப்
புவிப கர்த்திடு கண்டுகை மார்பிடைப் புரள்
வவிரொ ளிப்பணி மோதிரம் விரல்களி னலங்க
விவர்தல் சென்னிமேற் செம்பொனூற் பாகையு மிலங்க.

தரித்த சோமனு மிருகணைக் கால்வரை தயங்க
விரித்த திண்புயத் துத்தரி யத்திரள் விரியப்
பரித்த நீற்றொடு சந்தனப் பொட்டொளி பரப்ப
வரித்த பாதத்தி னவமணிப் பாதுகை மன்ன. (சு)

வேறு.

குடைபொடு விசிறி கையிற் கொடுசில சிறுவர் சாரத்
தடையறு தாற்பூ லாதிச் சுருள்சிலர் சார்த்து கல்க
வடைதவச் சூர னுக்கன் றளவிலா வண்ட மீந்த
விடையவன் காசு வாசி வாங்கிட வெளியில் வந்தார். (க0)

வந்துமுன் வணிக வேடத் தெழுத்தருள் வரதர் தம்மை
யந்தமி லன்பு பொங்கு வடியினை வணங்கிப் போற்றிச்
சிந்தைமெய் மகிழ்து நாக கம்பியார் பின்னே செல்ல
முத்துநான் மறைகட் கெட்டா வணிகருமுன்னர்ச்சென்றார்.

பச்சிடி திசையின் மேய புதுவையம் பதியை நீங்கி
கொச்சியூர்க் கேசிச் செல்வ நுவலொணு வாவ ணத்திற்
பொச்சமார் வணிகர் தோன்ற வெழுந்தெதிர் பொருந்தியாய்க
ருச்சிமேற் செங்கை கூப்பி யிருக்கையு முதவி நின்றார். (க1)

வணிகர்தம் வேடங் கொண்ட விறைபவர் மனம கிழ்தே
யணிதிக ழாச னத்தி விருந்தன ரனைத்து னோரும்
பணிவுற விருந்தார் லித்தம் படிக்காசு கொண்டு செம்பொன்
றணிவுற கல்கு நாய்க னங்கணூர் சாரி ருந்தான். (க2)

அவனிடைய முன்போ னம்பி யார்படிக்க காசு கல்க
வுவனதைக் கொண்டு முன்போ னுதவிய பொருளை கோக்கி

காசுவாசிவாங்கிக்கொடுத்த அத்தியாயம். ௧௮௯

நவமுறு வ்ணிகர் காசை வாங்கியக் காய்கர் முன்பு
தவறிலார் நிறுத்து ரைத்துக் காட்டினர் சபையோர் கண்டு.

விளையரை வாசி கூடப் பெறுவன விளம்ப லோடுங்
தலைகவிழ்க் திருத்தான் முன்னை மயிலனுஞ் சாற்ற வின்றி
பலேவுற வணிகன் நன்னை யவையுளோர் சினத்து வைதா
ரலேவறு உணிக வேடத் தமலரு மன்ன காலே. (௧௫)

பணிவிடை புரியு நூலோர் பரிவையு கோக்கி வஞ்ச
வணிகனு லோப மோய வாட்டமு கோக்கி யின்றே
னணிபெறுங் காசு வாசி யெளிதினி லன்பர்க் கீயான்
றுணிபவன் வஞ்சம் போலுஞ் செய்வொரு சூட்சி செய்வார்.

தஞ்செய லெவையுஞ் செய்து தாமல வுயிரே யென்னுந்
தென்செய லுடையார் நீங்கா ருயிரையுந் தேடச் செய்யார்
மன்செயல் வஞ்சம் உள்ள மாலயற் கறியொ ணாதா
லென் சொலவுணர்ந்தமேலோரிவையெலாங்கருணையென்பர்.

நசையறு மோடுங் கல்லு நவமணித் திரள்க ளாக
விசைவுற வுணைந்த பையொன் றெடுத்துமுன்னெவருங்காண
நிசமுற வைத்துச் சோதி நிஃழ்மணித் திரளைப் பெய்தார்
திசைசொறும் விளங்க வாய்ந்த கருத்துகி னடுவட் சேர. ()

வேறு.

ஒன்பது கோள்களு மொருங்கு கட்டிய
தென்பது மாணன் மணிகள் யாவையு
மன்பொடு செம்பணி யாதி யாகவே
பொன்படு முறையொடு பொருந்த வைத்தனர். • (௧௯)

வைத்தனர் மணிகளை உணிகர் கண்டுநா
மித்தரு மணிகளை யெங்குங் கண்டிலேஞ்
சுத்தனர் மணிவிலை சொல்லு கென்றலு
மத்தரு நீவிரே யாய்ந்து கூறுமின். (௨௦)

வேறு.

எனமறை பகரும் வாடா லின்புற வியம்பக் கேட்டுக்
கனகிதி வணிகர் யாருங் கருத்தினு ளுவகை யெய்தி
யனகராம் வணிகர் தம்மை யஞ்சலி புடிந்து போற்றி
யினமணி விலை ணீரே யியம்புதி ரெனவி யம்ப. (௨௧)

கூறிய வணிகர் மாற்றங் கேட்டுயர் வள்ளல் கூறும்
வீறுடை மணிகள் யாவும் விசையிலா மணிக ளன்றோ
ஆறிய வன்பால் யாழு முமக்கெளி தாக விவோர்
தேறிய விசையீ தென்று கொள்ளும்வகை கிதியென் செப்ப. (1)

வணிகர்கள் பலரும் கேட்டு மணிகொள விரைதல் கண்டே
யணிபடிக்க காசு கொண்ட வஞ்சக மயில னுங்கே
திணிமணி யெவையும் யானே கொள்வனென் றுறுதி செப்பக்
கணிதமில் கருணை வள்ள னன்றெனக் கருத்தி சைந்தார். (2)

இல்லிடை மயிலன் சென்றே யிருநிதி கொணர்ந்து கல்க
வல்லமர் கண்டத் தெந்தை யருச்சகர் பாஸீ யென்னச்
சொல்லிய நிதியை காய்கன் மறையவர் பாற்சொ ரீந்தான்
வில்லுமிழ் மணிகள் யாவும் வணிகன்பால் விமல ரீந்தார்.

மற்றுள வணிகர் யாரும் விடைகொடு மனையிற் போந்தார்
கற்றைவார் சடைம றைத்த கருணைசேர் வணிகர் காளை
யற்றைநீ ளெவரும் காணப் புதுவைமா நகர டைத்து
குற்றமி லடிபார் போற்ற வுயர்திருக் கோயில் புக்கார். (20)

வஞ்சமா மணிப கர்ந்து வணிகன்பாற் பொருளை வாங்கி
வஞ்சமின் மறையோர் தம்பாற் பூசனை வளனுக் கீந்தார்
வஞ்சர்செஞ் சணுகா வீசர் வணிகனை யாள வைத்த
வஞ்சமெய்க் கருணை யுன்றி வேறொரு வஞ்ச மின்றே. (25)

மறையவர் நிதியை வாங்கி யுளமிக மகிழ்ந்து பூசை
குறைவறமுயன்றிருந்தார் வணிகனொண்மணியைக்கொண்டு
பிழிதுள கவலை நீங்கி யூதியம் பெற்றோ மென்றே
நிறைமகிழ் வோடி ருந்தா னற்றைநா ளிரவு நீங்க. (28)

மற்றைநா ளுதயந் தன்னின் மணியெலாம் பொதித்த பையை
யுற்றெடுத்த துவத்து கோக்கித் துகிலிடை யொழுக்கப் பெய்தா
னெற்றென வுரைக்கே னோடுங் கல்லுமா யிருத்தல் கண்டான்
பற்றிலா மயில னெஞ்சம் பதறினன் கதறிச்சோர்ந்து. (29)

திகைத்தனன் முன்ன ரீட்டு டடிப்பையுக் தேடிக்காணு
னகைத்தனன் முடிபு சைத்து கவிலரு மாய மென்று
முகைத்தன மனை யா ளினாடு மொழிந்தனன் றுயருண் முழி
யுகைத்தனன் வணிகர்பாற்சென்றறைத்தனவருங்கண்டார்.

காசவாசிவாங்கிக்கொடுத்த அத்தியாயம். ௧௯௧

என்னையப் புதமீ தென்ன வேவருத் தயா மெய்தி
யுன்னிய வுள்ளர் தேறி வணிகரு முரைப்ப தானார்
பொன்னெடுங் காசு கொண்டு விலைப்பொருள் குறைத்துலெகு
மின்னலாற் புதுவை யீச ரிவ்வினு வஞ்சஞ் செய்தார். (௩௦)

நங்குல வணிகர் போலு நாதனே யிங்கு நண்ணித்
தங்கிய வாவ ணத்திற் சாரந்தெழுந் தருளி லெகுஞ்
செங்கன கத்தி னேய்த்து திகழ்படிக்க காசை வாங்கி
யங்கையா லுரைத்துத் தூக்கு மமையத்துமுணாந்திலேமால்

வேறு.

காச வாசியை லல்கென முன்னவன் கழற
மாசு லோபத்தால் வாசியும் வழங்கினோ மிலையாற்
றேசு லாலிய வற்புத நகமணித் திரளைத்
தூடி டைப்பெய்து சொற்றிடுஞ் சோரமு முண்டோம். (௩)

இன்ன தன்மைக ளியாவையு முணர்ந்திடி வின்று
முன்ன வன்றிரு வருளெனத் தோற்றின முன்ன
ரன்ன வாறுளத் தறிகிலே மன்புகள் புரியேயம்
பன்னி யாவதெ னினியளப் பில்பிழை பட்டேம். (௩௩)

வாச வன்பணி நாதனே வணிகராய் நண்ணிப்
பேசு தன்மையுஞ் செய்கையு மற்புதம் பெருக்க
வீச னென்றுளத் தன்புசெய் திடவறி வின்றாய்
மோச முற்றன மனைவரு முடராய் முற்றும். (௩௪)

வள்ள லார்வழக் குடன்படிக்க காசினுள் வாசி
யுள்ள தீகென வுரைத்திட லல்கிடா தொழிந்த
கள்ள மாருமித் தீவினை யகன்றிடக் கடிதி
னெள்ள வில்பணித் குதவுவோ நம்பொரு ளெவையும்.

வேறு.

என்றுளத் துணர்ந்து வஞ்ச மயிலனை யிகழ்த்து கோக்கிக்
குன்றுநின் வஞ்சத் தாலுன் னிதியெலாங் குறைத் தெக்காலு
மொன்றுதி வினையு முற்றாய் வேறினி யுரைப்ப தென்னே
சென்றினிப் புதுவை நாதன் சேவடி தொழுவோ மென்று. (௩)

அறனுடை வணிகர் யாரு மொருங்குடல் சார வன்னோன்
நிறமகன் நவல மேய சிந்தையுண் மென்றது வாடி.

மறையவர் தொழுது போற்றும் புதுவைமா நகருள் வந்தே
யிறைவயித் தீசர் பாத முகையம்மை யடியி றைஞ்சி. (௩௭)

பங்கயற் கரியாய் போற்றி பரிவுளோர்க் கெளியாய் போற்றி
சங்கையில் பிழைபொ றுக்குந் தயாவுடைத் தந்தை போற்றி
துங்கமால் விடையாய் போற்றி துணிமதிச் சடையாய் போற்றி
மங்கையோர் பங்கா போற்றி வயித்திய லிங்கா போற்றி. (௩௮)

அறியாமையுடையோமென்று மன்பிலோமிழைத்ததீங்கைக்
கூறியாது காத்தி ரங்கிக் கொடுமையார் வஞ்ச பேய
இறியோர்கள் புரிந்த குற்றம் பொறுப்பீத சிறந்த வன்பு
பிறியாத கருணை மேய பெம்மானே யென்று போற்றி. (௩௯)

அனகனு தருளைப் பெற்றே யநுச்சக றிடத்திற் சென்று
புனைமல ரடியிற் றாழ்த்து நெஞ்சுடன் முகம்பு லர்ந்து
கனகவ லைக்கு ளாழ்ந்து வணிகர்கள் கழற லுற்றார்
நினைதொறுந் துயர நல்குங் குற்றங்க ணிகழ்த்தி னோமால். (40)

ஐயநின் காசை வாங்கி வஞ்சக மாற்று நாய்கன்
கையுறு பொருளை பெல்லா மொன்றறக் கடிதி னீந்து
மெய்யெனமணியைக்கொண்டுவிந் துடன்மனையில்லைத்தான்
மையலி லோடுங் கல்லு மாயின மற்றை நாளில். (௪௧)

அன்னது வன்றி யுழிந் மடிப்பையு மகன்று போய
தின்னது புதுவை யீசர் திருவிளை யாட லென்றே
யுன்னினே மன்றி டேவநின் நெனவுளத் துறுதி யுற்றோம்
பண்ணுந் குற்ற மெவ்வா ரொழிந்திதி மெனப்ப கர்ந்து. (௪௨)

அற்பராம் வணிகந் மீண்டு மந்தன ரடியில் கீழ்த்து
சொற்பகங் கடந்த துயோன் வணிகரா யெம்முன் றோன்ற
முற்பெருந் தவங்கள் செய்தோ மெனவெதிர் மொழிந்துநின்று
தற்பரன் புதுவை மேய தம்பிரா னெமக்கு நீரே. (௪௩)

வேறு.

என்று கூறியிப் பிழைபொறுத் தருண்மென வியம்பிக்
கன்று சித்தையிம் மயிலனைக் காமினென் றுரைப்ப
வொன்று மன்பொடு தம்பியார் வணிகரோ ரொப்பார்
நன்று பொன்கவர் வோர்கதி நாகமே யன்றோ. (௪௪)

காசவாசிவாங்கிக்கொடுத்த அத்தியாயம்.ககூங

அன்றி நான்மறை கூறிய பாதக மைந்து
 ளொன்று பொன்கவர் வன்றியு முயர்சிவ பூசைக்
 கென்று தென்புது வைப்பதி யீசனா ரெம்பா
 னின்ற வன்பொடு மருள்படிக்க கஞ்சென நின்றால். (சடு)

கூறிய மாற்றங் கேட்டுங் குறித்திடாய் கொடுமை செய்யத்
 தேறிய விதய மேய வஞ்சகச் சிவத்து ரோகி
 யூறிய ஞானத் தால்வி மெற்றோரான் குறைதல் போலு
 மேறுத விலை நீ யென்று மெரியுறு நரக நீத்தே. (சகூ)

பூசனை புரிந்தோர் செல்வம் புசித்துளோர் புவியி லென்று
 மீசனைப் பணியா தாரே வறுமையெய் துநர்க ளென்று
 நீசரு மறிவ ரந்த வறுபவ நீதான் கண்டுங்
 கூசுத லின்றிச் செய்தா யிரண்கொற் கொடுவி லங்கே. (சௌ)

இம்மையிற் புரிந்த பாவ மறுமையு ளெய்து மென்று
 செம்மைபோற் கரவு செய்தா யதுவன்றிச் சிவத்து ரோக
 மம்மையி னளவு மீசன் பொறுத்திடா தருந்தச் செழ்வான்
 மெய்ம்மையா விம்மை யுள்ளே திருவுமா யுளும்விட் டேகும்.

நிந்தையி லன்போ டிட்ட பச்சிலை நீரு நோக்கி
 யந்தகன் சிதைய நூலோற் காயுளை வளரச் செய்தான்
 முந்தெய் யெலிய ருந்த மூண்டெரி சுடரைப் பார்த்து
 நந்தவி லுலக முன்று நல்கின னெவர்க்கு நாதன். (சகூ)

சிற்பான் பணியோ ரற்ப வணுவேனுஞ் செய்து ளோர்க்குச்
 சொற்பயில் செல்வ நல்கி யின்னருள் சுரந்து காக்கு
 மற்பமாச் சிவத்து ரோக மணுவள வேனு மாற்றி
 லுற்பவ மின்றி மீளா நாகிடை யுறையச் செய்வன். (சூ0)

இத்திற முலகோர் கேட்பப் பறையடித் திடுதல் போலும்
 பத்திர மறைகள் கூறு முலையுணும் பால ரேனு
 மத்திற மறிவரந்தோ மானிட வாக்கை கொண்டு
 சித்தமு ஞ்ணரா தேடா வென்செய்தாய் தீய நாய்கா. (சூக)

என்னநான் மறைவல் லோரு மித்திறம் வெகுண்டு கூறப்
 பொன்னெடுங் கரவு செய்த வணிகனும் புகல்வ தின்றித்
 தன்னுள முடன டெங்கித் தளர்வுற மயங்கிச் சாம்பி
 யின்னலு ளாழ்த்தன் னோர்த மடியிசை யிறைஞ்சி வீழ்து. (1)

நெடும்போது தாழ்த்து பின்ன ரத்தணர் நேசம் பெற்றுச்
சுடும்பாத கஞ்சேர் நெஞ்சன் சொற்றடு மாறச் சார்ந்து
கொடும்பாவம் புரிந்து தீய குற்றமே யடைந்தே னப்பாற்
படும்பாடு மூணரே னென்னைக் காத்தலே பரமு மக்கே. (௫௩)

ஆதலா லடியேன் றுதை மூதாதை யன்பி னீட்டு
நீதமார் நிதியத் தோடு நிகழுட லாவி மூன்றும்
பேதக மின்னி யீவேன் பெரும்பிழை பொறுத்துப் பேணித்
திதுறு நரக மெய்தாத் திறமருண் மெனப்ப ணிர்தான். (௫௪)

அங்குள வணிகர் யாரும் வந்தவ ரனைத்து ளோரும்
பங்கமின் மறைவ லாளர் பதத்திடை வீழ்த்து போற்றி
யெங்களை யாள வேண்டி யிப்பிழை பொறுத்து நல்குந்
துங்கநீ னிதியங் கைக்கொண் டவனையும் புரக்க துயீர். (௫௫)

அனைத்துளோ ரிவ்வா றுத வணிகளை யன்பா னோக்கி
நினைத்துரை யுண்மை கண்டு நெஞ்சினுட் கருணை கூர்ந்து
வினைத்தினை வணிகற் கூவித் திருநீறு வியந்து நல்க
மனத்துய ரகலப் பொன்னூர் மடிப்பையும் வீழ்த்த தன்றே.

கண்டன ரதிச யித்தார் சிவன்பெருங் கருணை போற்றிக்
கொண்டனர் புகழைக் கூறி மடிப்பையைக் கொண்டி ருந்தார்
விண்டன ரந்த னுளர் வணிகளை விரும்பி நோக்கி
யண்டனைப் பணிந்துநீடு நிதியெலா மரன்பணிக்கு. (௫௬)

கொடுத்துநீ பதியுள் வைகிக் குழகனை நெடுநாட் போற்றில்
விடுத்தும் வினைக ளென்று விதியுளி யுரைக்க நாய்க
னடுத்தன ரருகு சார வந்தணர் மொழியு மாற்றா
லெடுத்துப் பொருளை யெல்லா மீந்திட வரவழைத்து. (௫௭)

ஆண்ணலா ரருச்ச னுதிக்க கருமறை யவாதம பக்க
லெண்ணிலா வன்போ டுந்தான் மற்றுளோ ரெய்தி வேட்ப
நண்ணிய வுளத்தா றீந்து வறுமைசேர் நலிவு நீக்கிப்
புண்ணியப் புனித மேய சிவகங்கைப் புனலுண் மூழ்கி. (௫௮)

சந்நிதி மூன்பு சென்று தாழ்ந்துதாழ்த் தெழுந்து ளத்திற்
பின்னிய வன்பி னோடுஞ் சிவகங்கைப் பிள்ளை யார்தாள்
சென்னிப னுறவ ணங்கிக் கோபுரத் தெரிசித் தேத்தி
யன்னையி னன்பு மேய வுமையுட னானைப் போற்றி. (௫௯)

காசவாசிவாங்கிக்கொடுத்த அத்தியாயம். ௧௯௫

வேறு.

திருவலகு திருமெழுக்குத் திருவிளக்குத் திருமலை
மருவுபணி புரிவோர்க்கு மனமகிழ் நிதியுதவிப்
பொருவரிய பரிவட்டம் பூடணமா திகளாய
வருமைபெறு பணியாய்ந்து நிதிகள்கிறி தவைக்கருளி. (௯௧)

வேறு.

தேடிய பொருள்க னுள்ள வவையெலாஞ் சிவன்ப ணிக்கே
நீடிய வன்பி னோடு நிலைபெற வருளி நாய்க
னாடிய காலந் தோறு நசையுறத் தெரிசித் தேத்திக்
கூடிய வாரூண் டிவ்வா நகற்றிடா விரதங் கொண்டு. (௯௨)
வண்மைசேர் புதுவை மேய வயித்தியநாதர் பாத
மண்மையா நீங்கா தேயுமனைசிவ காமி பாத
முண்மையா வுவந்து பேநற்றி வ்னையெலா மொழிந்து பின் னுந்
திண்மைசேர்செல்வமுன் போற்றினைத்திடப்பதியிற்சேர்ந்தான்.

வேறு.

அண்ண லார்படிக்க காசுவைத் தருளத் தானு
நண்ணு காசினுள் வாசியை யருணலத் தானுங்
கண்ணு தந்து பெயர்படிக்க காசரென் றுலகி
லெண்ண மார்வமா யுரைப்பர்மா முனிவர ரென்றும். ()

வேறு.

நிருமல னபிடே காதி நிலேதனஞ் சிறப்பி னெய்தித்
திருவுளங் குளிர்த டிலாடுஞ் செகமெலாந் குளிரக் கூடுங்
கருமுகி னிகரமெய்திக் கடன்மலை புடவி யெங்குந்
திரள்படச் சொரிந்து பொங்கிக் காலமுஞ் செழித்த தன்றே.

ஏரியுங் குளனு மோடை யெங்கணுந் பெருகி நன்னீர்
சிரிய செந்நெல் கன்னன் மற்றுள வளங்கள் சேர்ந்து
நீரியல் கதவி பூகந் தெங்குட னிகழுஞ் சோலை
வேரியந் துடவை யெங்கும் வியன்பெற மேன்மை மல்க. ()

அவனியு ளிலம்பா டெங்கு மகன்றிட வுயிர்க ளியாவு
முவமையில் களிப்பி னெய்திப் பல்கிய வுவப்பி னோடுஞ்
சிவனுறை பதிக ளியாவும் பூசனைச் சிறப்பு வாய்த்
நவமிதும் வழிபா டாற்றி யருச்சகர் நலத்தின் வாழ்த்தார். ()

காசவாசி வாங்கிக்கொடுத்த அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆகத்திரு விருத்தம் ௧௯௯.

காகவாசிவாங்கிக்கொடுத்த அந்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

சிவபெருமான் தம்மைப்பூசித்த அருச்சகருக்குப் படிக்காகவைத்த சரிதஞ்சொன்னோம். இனி, அந்தக்காசின விலைக்குக்கொண்டி வணிகன் மோசஞ்செய்த வாசிப்பொருளைவாங்கி யருச்சகருக்குச் சிவபிரான் கொடுத்தருளிய சரிதங்கூறுவோமென்று ருதமுனிவர் செனனகாதி முனிவர்களுக்குச் சொல்லுவாயினர்:— மேற்கூறிய படி அருச்சகர் படிக்காசினாலே வறுமையையகற்றிச் சிவகாமியம்மை சமேதராகிய சிவபிராணப் பூசித்துவருகாளில் சிலநாட்கென்ற பின்னர் கிருபாசமுத்திரமாகிய அவ்வெம்பெருமான் அருச்சகர்சொப்பனத்திலெழுந்தருளி “நாம் உனக்குக்கொடுக்கும் படிக்காக விலையுயர்ந்தது. அதற்குச் சரியானவிலைகொடாமல் கொச்சியூர்ச் செட்டியுண்ணீர் யேமாற்றிவருகிறான். காளைக்காலையிலே கோயில்வாயிலுக்கு நீவந்துசேருக. நாமுங்கூடவேவந்து சரியான விலைப்படிபணம்வாங்கிக்கொடுக்கிறோம்” என்றருளிச்செய்த மறைத்தனர். அவரது ஆஞ்ஞையின்படியே மனமகிழ்ந்த மறுநாட்காலையில் அருச்சகர் கோயில்வாயிலுக்குவந்து காத்திருந்தனர். அது தெரிந்த கால்வகைத்தோற்றமு மெழுவகைப்பிறப்புமாகிய வடிகமெல்லாங்கலந்துநிற்கும் சிவபிரான் வணிகவேடங்கொண்டு கோயிலைவிட்டு வெளியேபுறப்பட்டேவந்தார். அவரை யருச்சகர் தரிசித்து அவரது ஆஞ்ஞையின்படி பின்னேகடப்ப வணிகராகிய சிவபிரான் கீழ்த்திசையிலுள்ள கொச்சியூரை, கோக்கிச்சென்று உன்புகுந்த வணிகர் வீதியிலே கடத்தனராய் அங்குள்ள தனிகராகிய “வணிகர்கள் கண்டு உபசரித்த ஆசனங்கொடுக்க அதிலே வீற்றிருந்தனர். அந்த வணிகர் கூட்டத்திலே படிக்காகவாங்கித் தினத்தோறும் விலைருறைத்தக் கொடுத்துவந்த வணிகனுமொருபக்கம் வந்திருந்தான். அப்படியிருக்கும்போது கம்பியார் வழக்கப்படி படிக்காசையெடுத்து அவன் கைவிலேகொடுத்தனர். வணிகனுமந்தக்காசை வாக்கிமுன்போலப் பதினாறுபணத்தை பெடுத்துக்கொடுத்தான். பொய்வணிகராய் உத்திருக்குஞ் சிவபிரான் அதுகண்டு மனம்பொறாதவராய் அந்தப்படிக்காசைக் கைவிலேவாங்கி மந்தைய வணிகர்களுக்கு முன்னே யுரைத்து சிறுத்தக்காட்டி “விலைமதியும்” என்றருளிச்செய்தனர். அவர்களைவாங்கிப்பார்த்த இருபத்தநாலுபணம் பெறுமென்றனர்.

அதகேட்ட மயிலனென்னும் வணிகன் தான் தினத்தோறஞ் செய்தவந்த களவு வெளிப்பட்டதேயென்று தலைவிலிந்து வாய்ப்பு

க.1௬வாசிவாங்கிக்கொடுத்த அத்தியாயம். ௧௬௭

சாதிருந்தான். அதைப் புதிதாய்வந்த வணிகர்பார்த்த இவன் முழு மோசக்காரன், இலேசிலே பணங்கொடுக்கமாட்டான் இவனுடைய வஞ்சகம்போல காழுமொரு வஞ்சகஞ் செய்யவேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு ஒடுகனையும் கற்கனையும் கவமணிகளாக ஒரு பையினுள்ளேவரும்படி செய்த பையைவயிற்றுக்குக் கரியவஸ்திரத்திலே கவக் கிரகங்களைப்போலப் பிரகாசிக்கும்படி சொரிந்து ஆங்குள்ள வணிகர்களை கோக்கினர். அவர்கள் அம்மணிகளைக்கண்டு வியந்து இத்தன்மையுடைய மணிகளை பெய்கும் நாங்கள் கண்டதில்லை. விலை கூறுமென்றனர், வேதங்களை யருளிச்செய்த திருவாக்கால் அவ்வணிகரும் அவர்கள் வாங்கிக்கொள்ளத்தக்க விலையொன்றைக்கூறினர். அப்போது நம்பி யாருக்கு மோசஞ்செய்தவந்த மயிலனென்னும் வணிகன் காணே முழுவதும் வாங்கிக் கொள்ளுகிறெனென்று வீட்டுக்குப் போய்த் தன்னிடத்திருந்த திரவியமெல்லா மெடுத்தக்கொண்டேவந்த உடையவர்தீ ஆஞ்ஞையின்படி நம்பியார் கையிலே, கொடுத்தவிட்டு எல்லா மணிகளையும் பெற்றுக்கொண்டு போயினான், பின்னர் நம்பியாருடனே வணிகராகிய வயித்தியநாதர் தமது கேடையில் வந்தெழுந்தருளி யிருந்தனர்.

மறுநாட் காலையிலே மயிலன் விலைக்குவாங்கிய மணிகளைப் பொதித்து வைத்திருந்த பையை யவிழ்த்துப்பார்க்க அவைகள் ஒடுங்கல்லுமாயிருந்தன. உடனே முன்னிருந்த மடிப்பையும் காணாமற் போகக்கண்டு தன் மனைவியுடனே மனம்புதறித் திடுக்கிட்டு இதென்ன மோசமென்றழுது எல்லா வணிகரிடத்திலு முறையிட்டுச் சொன்னான். அவர்களும் வந்துபார்த்த இதென்ன அற்புதமென்று தன்புற்று ஆலோசித்து இவ்விதம் வஞ்சகஞ் செய்தவர் நம்பியாருக்காக வயித்தியநாதேசுவரையென்று தெளித்து மயிலனைகோக்கித் “தினத்தோறு நீ நம்பியார் பொருளை யபகரித்ததஞ்ஞானக்கு இந்தத் திங்கு சம்பவித்தது. நமக்குகேரே எம்பெருமான் கம்மவரைப்போல வேடங்கொண்டு வந்திருந்ததை யறியாமற் போனோமே நாங்கள் சொன்னபடி கேளாமற் போனீரே” என்று மயிலனைக் கோபித்து இனி யிந்தக்குற்றத்தீர்வதற்கு கம்முடைய பொருளெல்லாம் திருப்பணிக்குக் கொடுத்துவிடல் வேண்டுமென்று வணிகரெல்லாரும் புதுவைவை கோக்கிவர, மயிலனுக்கடவேவந்த வயித்தியநாதரை வணங்கித் தாழ்த்தெழுந்த தோத்திரஞ்செய்த அவரது கருணையைப்பெற்று அருச்சுகரிடஞ் சென்றனன், வணிகர்யாரும் அருச்சுகரைப்

பணித்து நடத்த செய்திகளையெல்லாஞ் சொல்லிச் “சுவாமி! உம் முடைய மகிமையை யறியாமற்போனோம், உம்முடைய பொருட் டாலன்றோ, புதுவைநாயக ரெங்களிடமெழுந்தருளத் தரிசிக்கப்பெ ற்றோம். எங்களுக்குப் புதுவைநாயகர் கீரேயாதலால் உமக்கு வஞ் சஞ்செய்த மயிலனைக் காக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தனர். அதனேட்டு நம்பியார் மயிலனைநோக்கி “அடாமூடா! பொன் களவு செய்தவர் நாகத்தை விட்டொருகாளு நீக்கார் புதுவைநாயக ரரு ளிச்செய்த படிக்காசென்று சொல்லியுந் திருட்டுச்செய்த சிவத்து ரோகி! யென்னபாதகஞ் செய்துவிட்டாய்” என்று இகழ்ந்தனர். மற்றைப்பிராமணர்களும் அங்கனமே விழ்ந்தனர். மயிலன் கடுகநே டிக் கதறி யருச்சகர் பாதத்திலே வீழ்ந்த “சுவாமி” அடியேன் மூ தாதையீட்டிய பொருள்முதல் கையிலுள்ள திரவியமெல்லாம் உட லுயிருடனே கொடுத்தவிடுகிறேன் அடியேனை நாகத்தில் விழாதவ ண்ணத் தடுத்தாட் கொள்ளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தான். மற்றை உணிகர்களும் அப்படியே பிரார்த்தித்தனர். அருச்சகர் மன மிரங்கித் தருணைகூர்ந்து மயிலனையழைத்துத் திருநீறளித்தனர். அப்போது முன் காணாமற்போன மயிலனை பொன் மடிப்பை எதி ரேவந்து விழுத்தது.

அது பார்த்தவரெல்லாரு மதிசயித்துச் சிவபிரான் திருவருளை வியந்து போற்றி அவரது புகழைப்பேசினர். மயிலனுந் தன்னு டைய வீட்டிலுள்ள பொருளையெல்லாம் உரவழைத்துப் பொன்ம டிப்பையுடன் அருச்சகரிடந் திருப்பணி முதலியவற்றிற்குக் கொடு த்த அத்தத் தலத்தில்கூந்து கேட்டவர்களுடைய வறுமையெல்லாந் தெளியத் தானமுக்கொடுத்தச் சிவகங்கையிலே ஸ்ரீராமம்பண்ணி வயித்தியநாதர் சிவகாமியம்மையை விதிப்படி தரிசனஞ்செய்து திருவலகுப் பணிவிடைசெய்து ஆறுவருடம் புதுவையிலேவசித்துத் திருவருளாலே முன்போலப் பெருஞ் செல்வமடைந்து நொச்சியூர் போய்ச் சேர்ந்திருந்தான்.

அருச்சகருக்குப் படிக்காசு கொடுத்தருளியதனால் வயித்தியநா தேசுரருக்குப் படிக்காசரென்று அன்றமுதலொரு திருநாமம் முனி வர் கூறுவாராயினர். அதன்மேல் ஆலயத்திலே பூசை சைவேத் திய முதலியவைகள் சிறப்பாக நடந்துவந்ததனாலே தேசமெங்கும் மழைபொழிந்து பஞ்சகீங்கி எல்லா ஆன்மாக்களு மகிழ்ச்சியுற்றி

சந்திரன்சயநோய்தீர்த்த அத்தியாயம். ௧௯௯
ருத்தன. அருச்சகரும் வறுமைக்கடலை நீத்திப் பெருஞ்செல்வச் சிற
ப்புடன் வாழ்த்திருத்தனர்.

பதினான்காவது

சந்திரன்

சயநோய்தீர்த்த அத்தியாயம்.

பிறவிலெம் பிணியை பத் தீர்க்கும் பேரருண் மருந்து நல்குந்
திறமுறு காரணத்தாற் றிகழ்வயித் தியநா தப்பே
ரறவனும் புதுவை மேய வள்ளலை யடைத்தே யன்புள்
ஞறவுறப் பணிந்து போற்றி யுறுதுய ரொழித்து வாழ்வாம். (1)

மந்திர வனச மேய மறைபவ னெடிய மாய
னிந்திர னமரர் போற்றும் புதுவையி லீசர் பாத
மந்திர வன்பி னோடு மருச்சனைத் தவம்பு ரிந்து
சந்திரன் சயநோய் தீர்த்த காதையைச் சாற்ற லுற்றும். (2)

இத்திரி புவனத் துள்ளோ ரேவரு முய்யு மாறு
முத்திரி புரங்க ளட்ட வொருவனைப் பணியு மன்ப
னத்திரி முனிவ னன்னோன் மனையவ ளன்பி னீன்ற
புத்திரி வடிவு வாய்த் த வஞ்சுபை புகலு நாமம். (3)

அன்னவன் றவத்தின் மிக்கோ னன்மறை யங்க மாறு
நன்னயப் புராணம் யாவு நவையற வாய்த்து வேதஞ்
சொன்னவா றுணர்ந்து மூன்று தொழிலுடை மூவர் தம்முண்
முன்னவ னிபாரே யென்னச் சஞ்சல முளத்தின் மொய்ப்ப.

நிச்சய மறிய வேண்டு மென்பதோர் நினைவு தோன்றப்
பொச்சமி றவங்க ளாற்றி யன்னதோர் பொருளைக் கண்டே
யச்சயப் பொருளி னாலே யனுமதி யெய்தி யென்றும்
விச்சையுந் தவமு மேய புகல்வரைப் பெறுதல் வேண்டும். (4)

என்றுளத் தாய்த்து தேறியத்திரி யிருந்த வத்தோ
னன்றுடைக் கற்பின் மிக்க வஞ்சுபை நண்ணிச் சார

வொன்றுமாச் சிரம நீங்கிப் போந்தன னுட்பர் மேய
குன்றுகள் பலக டந்தோர் குலாசலத் திடைய டைந்தான். (1)

வேறு.

வெங்கயம் படிய வாளை மீனெடும் வெருண்டு தாவிச்
செங்கயல் குதித்துச் சூதத் தொண்கனி சிதறி மீளும்
பங்கயா கரங்கள் விண்மேற் படர்தருக் குழுக்கள் சூழஞ்
சங்கையில் பரப்பு வைகு முத்துங்க சயிலத் தும்பர். (௭)

ஏறினன் மலையி னுச்சி யேய்ந்துயர் சிகர காப்ப
ஊறிய வுறுதி யோடு மோர்பத மூன்றி யோர்கான்
மாதிய விடையிற் சேர்த்தி நின்றுள மறுகா வண்ணங்
கூறிய பொறிபு லாதி கொடியகா மாதி நீத்து. (௮)

வேறு.

வலிய வேகப் பிராணநல் வாயுவை
யிலகு மந்திரத் தேர்பெறக் கூட்டியே
குவுவி ரேசக பூரக கும்பகத்
தலகி லாநிய மத்துட. னுற்றியே. (௯)

வேறு.

எண்ணிரன் டங்கு லங்கள் ளவிரேச கங்க ளாற்றிப்
புண்ணிய மருவு முப்பத் திரண்டுபூ ரகங்கள் போத
நண்ணறு பத்து நாறு கும்பக நெவ டக்கிப்
பண்ணுபி ராண யாம் மிவ்வணம் பழகி யப்பால். (௧௦)

கும்பகத் தன்னுள் வாயு முழுவதுங் கொண்ட டங்க
வும்பரு மறியொ ணாத குண்டவி யனன்மே லோங்கித்
தம்பெரு மகிமை கூறி லாவென மூலஞ் சார்த்து
வெம்பிய விறகிற் தீப்போன் மூலத்தே மேவு மென்றும். (௧௧)

வேறு.

யோகியர் குண்டவி யென்ப ரோர்சிவ
போகிய ருளெனப் புகல்வர் மேம்படு
தாகிய ரன்பெனச் சாற்று கிற்பராற்
பாகிய ருணர்வரிப் பான்மை முற்றுமே. (௧௨)

பெத்தமுத் திகட்கிவை பிறங்கு காரணம்
வைத்தபத் தாதியின் மூல மன்னிடு

சந்திரன் சயநோய்தீர்த்த அத்தியாயம். ௨௦௧

முத்தியிற் சாக்கிர மூன்றி லெய்திடுஞ்
சத்திய மிவைசுவ ஞானத் தன்மையே. (௧௩)

ஆதலா லத்திரி யருந்த வத்தினுன்
மாதவ மியற்றிய வண்மை கூறுகேங்
கோதகல் குண்டவி கும்ப கத்தினுன்
மீதற வளைத்துயர் வெளியிற் பட்டதே. (௧௪)

வேறு.

இடைபிங் கலையின் வழிபடைத்து வாயு மூலத் தனிலிருத்தித்
தடையி லாவக் குண்டவியை யெழுப்பி யசைவி றம்பமெனச்
சுடருஞ் சுழினை நாடியுள்ளே சென்று சுழினைச் சார்பாய
வடையு முறையா ருதாரங் கடத்தப் பாலா மகண்டமுற்று.)

விந்துவெள்ளிக் கப்பலகடந்து விளங்குந்தசநாதமுந்தொலைத்துச்.
சுந்தை மகிழ்ந்தா யிரமிதழ்சே ரருண பீடச் செங்கமலத்
தந்த தேனைப் பருகியப்பாற் ருண்டிப் பிரம ரத்திரத்தைப்
பந்த மறவே துறந்துபின்பு துவாத சார்தப் பதங்கடந்து. ()

வேறு.

கோடையும் பணியுங் காற்றுங் கூறுமற் றெவற்றி னானும்
வாடுத லீன்றி வாயு வசனமாத் தேவ மான
நீடிய வாண்டு னூறித் தன்மைசேர் தவத்து ணின்றான்
கோடுய ரசல மீதி லத்திரி முனிவர் கோவும். (௧௭)

அனஞ்ஞயை மருங்கு நீங்கா தன்புட னேவ லாற்ற
மனசாதி வாயு வோட பானமு மருவ னேசக்
கனதேச யோகச் செந்தி விண்ணெலாங் கலந்து பொங்கி
முனமேவு கால கூட விடமென முடுகித் தாவ. (௧௮)

இடரடைத் தமரர் சென்று கயிலையி லபய மென்ன
வுடையவள் பாக வள்ள றிருவுள மிரங்கி யோங்கிச்
சுடரும்வெள் விடையின் மீதி லுமையவ னோடுந் தோன்றத்
தடைபடா தயனு மாலும் பறவைக ஞாந்து சார்த்தார். (௧௯)

இத்திர னாதி யாய வெண்டிசை யோரும் வந்தார்
சத்திர னுடுக்க னோடு சூரியர் தாமும் வந்தார்
கந்திரு வாதி மற்றக் கணங்களுங் கடிதின் வந்தா
ரத்தமி நவத்தின் மேய வத்திரி முனிவன் முன்னர். (௨௦)

மாலபன் முதலாம் வானோர் மற்றுளோர் சூழ்த்தி றைஞ்சக்
காலனைக் காய்ந்த முக்கட் கடவுளுங் கருணை கூர்ந்து
சாலவே தவங்கள் செய்த வத்திரித் தவனை நோக்கிச்
சீலமார் முனிவ வுன்றன் றவத்தினுக் கன்பு செய்வோம். (௨௧)

வேறு.

முன்னுளோ ரித்தவ முயலக் கண்டிலேம்
பின்னுளோ ரியாவரே பேணி யாற்றுவார்
மன்னுளத் தனைவரு மகிழ்ந்து வந்தன
நின்னுளம் வேட்டவை நிகழ்த்தி நல்குவோம். (௨௨)

வேறு.

மித்திரர் கோடி போன்ற விமலனா ரிவ்வா ரோத
வத்திரி முனிவ னாற்று மருந்தவ நீங்கி யுச்சிச்
சித்திர பானு மாணுத் தேசொடு மெழுந்து தாழ்த்து
பத்திமேன் மேலு மோங்கப் பரமனை வழுத்த லுற்றான். (௨௩)

நித்திய நிருவி கார நிரஞ்சன நிமலா போற்றி
சத்திய ஞான மோன சச்சிதா னந்தா போற்றி
முத்திய பேத மெல்லா மூர்த்தமாய் நின்றாய் போற்றி
புத்திமேன் முத்தி யீயு மகண்டபூ ரணனை போற்றி. (௨௪)

வேறு.

படைப்பதும் படைத்தவை பாது காப்பதும்
துடைப்பது முத்தொழி ரோயு முவரு
஁டைப்பெருங் கடவுள ரெவரென் ரோர்ந்துளஞ்
சடைப்பது தவிர்த்தன னின்று தற்பரா. (௨௫)

தேவரு நரகருந் திசையு ளோர்களு
முவரு முனிவருந் தவரு மோனருந்
தாவரு மிடைசர மசரத் தன்மையும்
யாவரு நீயென விதயத் தேறினேன். (௨௬)

சத்திய மிருத்திகை சிலையிற் றுருவி
஁த்தம தாம்பிர வுலோக மந்நினு
நித்திய முறைந்தரு ணைய நல்குவை
சித்தினி லிசைவது செப்ப வேண்டுமோ. (௨௭)

சந்திரன்சயநோய்தீர்த்த அத்தியாயம். ௨௦௩.

வேறு.

எவ்வெவ ரெவ்வா றுய தெய்வமா வெண்ணிப் போற்றி
லவ்வவர்க் கவ்வா றுய தெய்வமா வருள்வை நீயே
செவ்வைசேர் தெய்வ நீயே யன்றியோர் தெய்வ முண்டோ
கௌவையி லயனா மாலும் பிறவுநீ காத்தி யென்று. (௨௮)

முகுத்தனை யயனைப் போற்றி முறையுடன் வழிபா டாற்றி
மிகுத்துளக் களிப்பி னோங்கி யத்திரி முனிவன் வேண்டுஞ்
செகத்தனி லெவரும் போற்றும் புத்திர செல்வ நல்கி
யகந்திகழ் முத்தி தேக வந்தத்தி னருளு கென்ன. (௨௯)

சங்கரக் கடவுள் கூறு மாலய னருகு சார
மங்கல முனிவ னேனின் மொழியெலாம் வாய்மை நன்று
பங்கமில் புதல்வர்ப் பேறும் பரிவுட னளித்தோ மின்னூர்
துங்கவார் முத்தி பின்னர்ச் சோர்விலா தடைவை யென்று.

முனிவார் பன்னி யோடு மேகென மொழிய வன்னோ
னனிமலர் செங்கை கூப்பி விடைகொடு நடந்தா னாதன்
கனிமொழி யுமையா னோடுங் கயிலையைடைந்தான் மற்றோ
ரினியவன் போடு தத்த மிருக்கையு ளெய்திச் சார்ந்தார். (௧)

அத்திரி மனைவி யோடு மாச்சிர மத்துட் சென்று
பொய்த்திரி வகன்ற நேசம் பொருந்தியின் போங்க வாழ்நா
ளத்தனா ருளி னாலே யருகைய பெற்றா ளென்றுஞ்
சுத்தமெய்த் தவங்கண் மேய துருவாச முனிவன் றன்னை. (௨)

முறையுடன் முன்னாண் மீண்டு முரகான் வரங்கள் பெற்றுப்
பொறையுடை யருந்த வத்துத் தத்தனைப் பயந்தாள் பூவை
மறைபகர் நான்மு கத்தோன் வரத்தினுன் மீண்டு மாது
தறையெலாம் புகழும் வாம சந்திரற் பெற்றா ளன்றே. (௩௩)

உலகெலாந் துதிக்கு மேன்மைத் துருவாசர் குணமு ரைக்கிற்
கலைபயின் மதியஞ் சூடுங் கடவுளே கருதி லொப்பார்
தொலைவறு தவத்தின் மேய தத்தனார் மகிமை சொல்லி
லலைகட னடுவு னாகத் தனைதுயின் மாய னாமால். (௩௪)

மலராயன் வரத்தில் வந்த சந்திரன் வாய்மை சொல்கோ
முலகினி லெவரே யன்னோன் வடிவினுக் குவமை கூறு

வலகின்மன் பதைக ளுள்ளங் கண்கவ ர்ழகு வாய்த்தோன்[வர்.
றொலைவிலாவெழிலிப்பெற்றோர்க் கவணையேயிணையாச்சொல்

வேறு.

அமரர்குரு விடையெய்தி யருங்கலையெ லாமுணர்த்தான்
சமரமுக விசைமதன னுயிர்த்துணைவன் சந்திரனெண்
குமரனுடை யெளவனமுக கோமளமுக கண்ணுற்றே
யமர்தருநல் வதுவைசெய வெண்ணமுற்ற னத்திரியும். (1)

வேறு.

தக்க னைம்பது பெண்களைப் பப்த்தனன் றகைசேர்
முகக் ணர்க்குமை யம்மையை டளித்தனன் முன்னர்
*தெக்க ணன்பதின் முன்றுபெண் செய்தனன் வதுவை
மிக்க காசிப ரிருவரை வரித்தனர் விதியால். (௩௭)

வேறு.

எழுமுனிவ ரெழுபேரை முறையின்மணத் தெய்தினர்
பழுதகலு மிருபதுட னெழுவருடுப் பாவைமார்
தொழுதகைய சந்திரனைச் சொலவுணர்த்து கண்ணுற்று
முழுதுமவ ரன்னவனை முன்னவனு வரித்திருந்தார். (௩௮)

வேறு.

அத்திரி புதல்வ னுய வம்புனி யரிவை மார்த
மெய்த்தகு வனப்புஞ் சில மேன்மையு முளத்து ணர்த்து
தித்தம திசைந்து மீன்றல் செயவுளம் வேட்டி ருந்தா
னித்தகு கருமந் தக்க னத்திரி யிதயத் தோர்த்தார். (௩௯)

இருவருங் கலத்து பேசி யிணங்கினர் வானோர் போற்றுங்
குருவர வழைத்து வாய்ந்த குசலமார் முகூர்த்தம் வைத்துப்
பெருமகிழ் வுடனே மாட மாளிகை பிறங்கச் செய்தார்
திருமகள் பதியு மாதி பிரமனுந் தேவர் கோவும். (௪௦)

வேறு

கின்னரர் சித்தர்கந் திருவர் கேசரர்
பன்னகர் சாரணர் பகர்விச் சாதார்
மன்னிய விருடியர் முனிவர் மற்றுளோர்
பன்னிய ரொடுமணப் பந்தர் சார்த்தனர். (௪௧)

சந்திரன்கயநோய்தீர்த்த அத்தியாயம். ௨௦௫

வேறு.

சரத்தமார் முனிவர் வேட்ட வக்கினி சான்றா யங்க
ணேத்திளங் கொங்கை மாத ரிருபதோ டெழுவர் தம்மைக்
கார்தளஞ் செங்கை பற்றச் சந்திரன் கைக்கொடுத்து
வாய்தநீர் தாரை வார்த்தான் மந்திர முரைத்துத் தக்கன்.

மங்கல வதுவைச் செய்கை குறைவற முடித்து வந்தோர்
பங்கமி லாகி கூறி யவ்வவர் பதியிற் சென்றா
ரங்கவர் போய பின்னர்த் தக்கனு மவனில் லாளு
மங்கைய ருளங்க ளிப்ப வரிசைகள் யாவு நல்கி. (ச௩)

மருகனை யினிதி னேக்கித் தக்கனு மகிழ்த்து கூறு .
மிருபதி னெழுமின் னுரை யீந்தன னின்பா லென்று
மொருமைசே ருளங்க ளிப்ப வுவர்தமை யொன்றா வுள்ளங்
கருதிநீ கூடி வாழ்தி யென்றுரை கழறிப் பின்னர். (ச௪)

வேறு.

அத்திரி முனிக்கு மில்லா ளங்குயை தனக்கு மன்பு
வைத்தக மகிழும் வார்த்தை பலபல வழங்கி யீன்ற
புத்திரி மாரைச் செல்ல விடுத்தன னவரும் போந்தார்
சித்தமு னுவகை பொங்க வாச்சிர மத்திற் சேர்ந்தார். (ச௫)

தந்தைதாய் பாதம் போற்றிச் சந்திர னேவ லாற்றப்
பைந்தொடி மடவா ரன்னோர் மொழிவழி பணிகள் செய்ய
வீந்தவா றடைந்து நெஞ்சங் களித்திட முனியி ருந்தான்
முந்தைநாட் டக்கன் கூறு மொழிகளை யுணர்ந்து மாலோன்.

தாரகை மின்னார் தம்பா னவேறத் தயவு வைத்தே
யோரம தின்றி நித்த மொவ்வொரு மின்னா ளில்லின்
வாரம துடனே வைகிக் கலந்துள மகிழ்க்கு ருந்தா
ருமின் முலையா ரிவ்வா றன்புடன் வாழு காளில். (ச௬)

மாந்தரிற் கற்றோ ரென்ன மறைகளிற் சாம மென்னப்
பூந்தளிர்ச் சோலை சூழும் பொருப்பினின் மேரு வென்ன
வாய்ந்தசீ ருமின்னாரின் மஞ்சென விருண்டு தாழ்த்த
கூத்தனு ரோணி யென்னுங் கொடியிடை சிறந்தா ளன்றே. ()

வேறு.

பங்கய வதனமு நயனப் பார்வையுங்
கொங்கையுங் குழைகளுங் கூந்தற் கோலமுஞ்

செங்கையு மெளியசிற் றிடைநுண் செவ்வியுஞ்
சங்கையின் மடவன கடையுஞ் சாயலும். (௪௯)

வேறு.

நாணமடம் பயம்பயிர்ப்பு நீங்காத நன்னிலையு
மாணமொடு பத்திமையு மல்லறநு கல்கூர்ந்தோர்
நீணிதியங் காண்டலெனக் கொழுநனவாய் நெஞ்சுவந்து
பேணுபெருஞ் செவ்வியளாமுரோணியெனும்பெண்ணமுதம்.

வேறு.

அன்னவ ளெழிலு மன்புஞ் சந்திர னகத்து மன்னி
மின்னவ ளில்லிற் சென்றான் முறைவழி விதிம றந்து
பின்னருஞ் சின்னாள் வைகி யரிதினிற் பிரித்து நீங்காத்
தன்னக மாங்கே தேக மற்றவர் மனைபிற் சார்வான். (௫௧)

விரும்பினர் போன்றே நெஞ்சுள் வெறுப்பொடு சேர்ந்துதம்பா
விரும்பய னல்கா வாறு மிதயம்வே றான வாறுங் [யென்னே
குரும்பைமென்முலையார்கொண்கன்கொள்கையாய்தென்னே
யரும்பிள நகையுரோணி நங்கைமீ தன்பு வைத்தான். (௫௨)

என்றுளங் தேறி யின்னு முணர்வமென் றிடைந்தி ருந்தார்
மன்றலங் குழலு ரோணி வனப்பெனங் கடலு ளாழ்த்து
சென்றது பகலி ராவென் றறிதருஞ் செயலு மின்னி
யொன்றுயி ருடலும் போலு மிருவரு மின்ப முற்றார். (௫௩)

மற்றவர் மனைகட் கேகா னேகினு மற்ற மாதர்
பொற்றொழி யாள்போற் றேன்றாதவள்பெரும்போகத்தாலே
யுற்றதோமெய்யைத்தோய்த்தேயுறைத்துயிர்புசிக்கும்போதிற்
சொற்றிடு மற்றை நான்குஞ் சுகமொன்றுத் தோயா வன்றே.

வேறு.

அணிபெறு மரிவைய ரன்பு ளாரொனின்
மணியொடு மந்திர மருந்து வேண்டுமோ
திணிசிலை யுளத்தருஞ் சேர்வர் நீங்கிலார்
பணிவிடைக் கருள்பசு பதிபைப் போலுமே. (௫௫)

வேறு.

ஆதலா லணியு ரோணி யாமென் கொங்கைப் போக
மீதலான் மற்று ளோரை வெறுத்துளம் விருப்ப மற்று

சந்திரன்கயதோய்தீர்த்த அத்தியாயம். ௨.௦௭

னீதெலா முணர்ந்து வாழ யிருபதோ டாறு பேரு
மோதலாத் துயருண் மூழ்கி யின்னன வுரைக்க லுற்றார். ()

மேம்படு கமது தாதை விளம்பிய மொழிகள் யாவுஞ்
சாம்பரிற் பெய்த ரெய்போன் மறுத்தனன் றலைவ னந்தோ
காம்புறம் தோளு ரோணி கருத்திலன் பிலளாய்ப் பன்னா
ணம்பசித் திருக்கத் தானுண் பாவியாய்ப் பிறந்தா னம்முள்.

பற்பல விவ்வா றேதித் திகழுடுப் பாவை மார்க்
ளற்புத வழுவின் மேய வம்புலி பிரிவா ற்றாது
செப்பினாற் றாதி னூலவ் விருவருந் திருந்த ராக
வெய்ப்புட னயர்ந்து சோர்ந்து தந்தைபா லேக லுற்றார். ()

கலைசோர வளைகள் சேராக் கதிர்மணிப் பூண்கள் சேகர
நிலைசோரீ ரெறியுஞ் சோர நிலைவழிந் துள்ளஞ் சோர
வலைசேரு மானி னம்போன் மயங்கியே வண்மை சோர
வுலைசேரு மெழுகு போலுள் ளுடைத்தக முருகிச் சென்று. ()

நக்கனார் மருக ரென்ன நகையுறு மகந்தை மேய
தக்கனாந் தந்தை தாளிற் றுழந்தனர் தாழ்த லோடு
மிக்கராவசனங் கூறி யெடுத்தனன் மடிமேல் வைத்துப்
புக்கரா ரியரை ளோக்கி யிருகணீர் துடைத்துப் புல்லி. (௯௦)

உச்சியை மோந்து கையால் வெரிநுற வ்ருடி நீவி
ரிச்சடை வெய்த லென்னே வியம்புதி ரெனவி னாவக்
கச்சணி கொங்கை மின்னா ரனைவருங் கண்ணீர் வாரப்
பொச்சமி லயர்வி னோடு மொருவர்போற் புகல லுற்றார். ()

கருதிநன் னிதியத் தேடிக் கடலிடைக் கவிழ்த்தல் போலு
மரிதினி லெம்மை யீன்றே யம்புலிக் கன்போ டுந்து
பெரிதெமை வாழ வைத்த பெருந்துயர் பேசுற் பல்கும்
பரிவுரோ கணிபால் வைத்துத் தூர்த்தினு னெம்மைப்பாராய்.

இரவோடு பகலு ரோணி யில்லிடை யிருத்த லன்றி
யருவிழி குளிர ளோக்கத் தெருவிடை யதனும் வாரா
ஹரிமையா வுடன் பிறந்த வுரோணியு முடன்பா டானுள்
விரிதிரை யுலகி வியாம்பெண் பிறந்திடும் விதியீ தையா. ()

தயவேது மின்றி யிவ்வா றரிவையர் சாற்றக் கேட்டு
வயமேய சிற்றத் தக்கன் மருகனென் றோரா னெஞ்சு
ணயமேய கோப மல்க வுலகுயிர் நடு நெங்கக்
கயரோக முற்றே யாலோன் நெய்த்திடக் கடவ தென்றான்.

கோபத்தி னுளங்கொ தித்துக் கொலையன்ன தக்க னீர்த
சாபத்தைக் கேட்டார் வந்து சந்திரற் குணர்த்த வன்னோன்
நீபத்தை யொழியி ருட்போற் சிந்தையுண் மயங்கி யிர்த
வாபத்தை யேவர் தீர்ப்பா ரென்றுள மயரும் வேலை. (௬௫)

வேறு.

திரிவித கரணமுஞ் சித்தி யாயுளோ
ரெரிபடு சிந்தையி னிட்ட சாபந்தா
னரிபிர மாதிக டடுக்க லாகுமோ
பரிவிலச் சாபமம் புனியைப் பாய்ந்ததே. (௬௬)

வேறு.

அடைந்தீடு சாப மெய்த வாருயி ரோடு மங்க
முடைந்தற மெலிந்து நாள்க டொறுமுட லுயர்ந்த மோக
மடந்தைய ராசை கொண்டோர் மதயென நிலையுண் மன்னித்
திடந்தரு மறிவு ளோர்கண் மலமெனத் தேய்ந்த தன்றே. ()

கயரோக மிவ்வா நெய்திக் கருத்தழிந் திடைந்தே யாலோ
னயனாதி யுலகத் தோடு மரியுறை யுலக மற்றும்
பயனாரு முட்ப ரிம்பர் நாகமும் பரிந்து சென்று
தயவோடு மஞ்ச லென்பார் யாங்கணுங் கண்டிலாதே. (௬௮)

அடுத்தவர்க் கருளு மாதி யண்ணலார் கயிலை யெய்திப்
படுத்துட றுழ்த்தே முந்து பங்கயச் செங்கை கூப்பிக்
கடுத்திகழ் கண்டா முக்கட் கடவுளே கருணை தேவே
தொடுத்தது தக்கன் சாபத் துயருளாழ்த்துனையடைந்தேன்.

தக்கனீள் கோபச் சாபம் வடவைபோற் நகிப்ப தங்கம்
நக்கனே காவா விட்டா லுய்யுமா மில்லை நாதா
முக்கணு வபய மட்ட மூர்த்தியே யபய மத்தோ
செக்காஞ் சடையா யின்னே புரந்தருள் செய்தி யென்றான்.

இந்திர னிமையோர் போற்று முடையொரு பாகத் தீசர்
சந்திர னுற்ற னோவுந் தளர்வையு மிரங்கி னோக்கி

சந்திரன்கயநோய்தீர்த்த அத்தியாயம். ௨௦௯

யித்துவே தென்றி சைக்கட் புதுவையென் நிருப்ப தோரு
ரந்தமா நகரி லென்று மகங்குளிர்ந் தினிதி ருப்பேம். (௭௧)

வேறு.

முன்னை நாளருந் தவத்துரு வாசமா முனிவன்
மன்னு நான்முக னகத்தியன் மற்றுளோர் பலரு
மன்ன மாநக ரடைந்தெமை யருச்சனை புரிந்து
நன்ன யந்தரு மேன்மைகள் பெற்றனர் நாடி. (௭௨)

அத்த லத்திடைச் சென்றுநீ யருச்சனை புரிந்தாற்
சித்த மெய்த்துயர் சேர்கய நோயெலாந் தீரும்
பத்தி யுத்தம வேகென விடைகொடு பணிந்து
நித்த னத்தன்வாழ் புதுவையை நெஞ்சுற நினைந்து. (௭௩)

வேறு.

திருக்கயி லாய நீங்கிக் கேதாரந் திருக்கா ளத்தி
மருக்கமழ் சோலைக் காஞ்சி திருவண்ணை மலைபொன் மன்றங்
குருக்கிளர் விருத்த நாம மலைவளங் குலவா னைக்கா
வருத்தமின் முனிவர் போற்றுஞ் சிரகிரி திருவை யாறு. (௭௪)

தேவர்வாழ் கும்ப கோணந் திருவிடை மருது ரன்ப
ராவடு துறைமா யூரம் புள்வேளு ரயல்சீ காழி
பாவலர் திருவெண் காடு பகர்மறைத் திருவா ருருங்
கோவுறை புகழ்நான் மாடக் கூடலுந் தொழுது போற்றி. (௭)

வேறு.

குமுத நண்பனுந் தென்புது வைப்பிதி குறுகி
யமுத வெண்டிரை யெறிநதி புனைசடை யமலன்
கமல பொற்பத முமையவள் பத்புக கஞ்ச
மிமையி லாவிரு விழிகளுங் குளிாதர விறைஞ்சி. (௭௬)

வேறு.

பத்திமேன் மேலு மோங்க வருச்சனை வழிபா டாற்றி
நித்தமு மூன்று கால நெறியுடன் நொழுது வாழ்த்தி
வைத்தளி மூரலும் வாச மந்தார மலர்கள் சாத்தி
மெய்த்தகு நாம மோதி யின்னன விளம்ப லுற்றான். (௭௭)

தீராத பவனோய் தீர்க்குந் திருவருட் கடலே போற்றி
யோராத பவிகள் கொண்டே யுறுசெல்வ மளிப்பாய் போற்றி

யாராத பேராணத்த மடியவர்க் கருள்வாய் போற்றி
பேராடெம் முளத்தி னின்றபுதுவையெம்பெம்மான்போற்றி.

உரையுணர் விறத்தப் பாலா மொளியினு ளொளியே போற்றி
தரைபுயிர்ப் பிழைக ணீக்குந் தயாவுடைத் தந்தாய் போற்றி
கரையறு கருணை வெள்ளக் கண்ணுடைக் கடவுள் போற்றி
புரையற வடியா ரேத்தும் புதுவைநா யகனே போற்றி. (எக)

இவ்வணத் தொழுது போற்றி யெந்தையே யென்னோய்நீக்கிப்
பொய்வணத் தவிர்த்த வன்பு புரிதியென் றிரந்து நிற்பக்
கைவண மழுவார் முக்கட் கடவுளுங் கருணை கூர்ந்து
மெய்வணத் திமய மீன்ற வுமையோடு விடைமேற் றோன்ற.()

தேவதூத் துபிக ளார்ப்பத் தேவர்பூ யூரி தூர்ப்ப
வாவலோ டரம்பை மாதர் பாடலோ டாடல் வாய்ப்பப்
பூவல ரயனு மாலும் புழந்திரு மருங்குஞ் சார
நாவலர் வாணி மாது திருமக ணயந்து வாழ்த்த. (அக)

வேறு.

தும்புரு நாரத ரிசைசொ ரித்திட
நம்பனுஞ் சந்திரன் வதன நண்ணியே
துன்பெருந் துயர்க்கய கோய கற்றிலோங்
கம்பநீ யொழியெனக் கருணை செய்துபின். (அஉ)

மாமனாந் தக்கனை வரவு ளஞ்செயத்
தாமத மின்றியே தக்க னெய்தியே
யேமமார் பொன்னடி யிறைஞ்சி நின்றிடக்
காமனைக் காய்த்தவெங் கடவுள் கூறுமால். (அங)

வேறு.

மகளிரை மணந்து வேட்ட மருகனுக் குளங்க ளிப்பப்
புகழ்பெரு வரிசை நல்க வின்றிநீ பொருவில் சரப
மிகழ்வுற நல்க னன்றோ விந்துபா லன்பு நீங்காத்
தகவுசெய் யென்று கூறத் தக்கனுந் தயவு சார்தான். (அச)

அம்புவி நீகே னின்னை யடைத்திடு மரிவைமார்க்
ணம்புத லுடையோர் தம்பா னவெணாய்ப் புரத்தி யென்று
மும்பரின் மற்று ளோரி லுயர்வடி வற்ற நீயால்
வம்பட ரிடைபூ றுன்பால் வநுமவை வாரா வண்ணம். (அரு)

சந்திரன் கயநோய்தீர்த்த அத்தியாயம். ௨௧௧

விளப்பிய விரண்டு பக்கத் தொடுக்கமும் விருத்தி யுஞ்சேர்
தளங்குத லின்றி யென்று மிவ்வணஞ் சுடர்வா யன்றி
வளங்கெழு மயனுக் கெட்டா நம்முடி யினிது வைகுங்
களங்கமின் மேன்மை தந்தோ மினியுளக் கவலை நீத்தி. (அக)

எனத்திரு வாய்ம லரந்தே யிறைவனு லபத்து ளெய்த
வனத்தனு மாலு மற்றோர் விடைகொடு சென்ற ரங்கண்
மனத்துய ரொழித்து சோம னிடையறா மகிழ்ச்சி யெய்தி
முனத்தனு ரருளும் வண்ண முயன்றினி திருந்தான் முற்றும்.

சந்திரன் கயநோய்தீர்த்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ௨௨௩௦.

சந்திரன் கயநோய்தீர்த்த அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

சௌனகாதி முனிவர்களைநோக்கிச் சந்திரன் ஆயநோய்தீர்த்த
சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோமென்று சூதமுனிவர் சொல்வாராயி
னர்:—திரிபுர சங்கார கருத்தராகிய சிவபிரானையே தியானிக்குமன்
புற்ற அத்திரிமுனிவர் திரிமூர்த்திகளுக்குள்ளே முதன்மை பெற்ற
வர் சிவபிரானே யென்றறிந்த அவரது வர்த்தினாலே புதல்வரைப்
பெறுதல் வேண்டுமென்று நினைத்தத் தன்மனைவி யகருயை வென்
பவருடனே யுன்னதமான வொரு மலையினுச்செயிலே யேறியிருந்த
பின்னர் ஒருகாலையுன்றி யொருகாலே யிடையிலே வைத்துநின்ற
காமாதி பகைகளைத்துறந்து பிராணகாயுவைமொடுக்கி இரேசக கும்
பகங்கள் செய்த சுழுமுனை நாடிவழியேசென்று ஆரூதாரமூங்கட
ந்து ஆயிரவிதழ்த்தாமரையிலே விளங்குஞ்சோதியைத் தரிசித்துப்
பிரயாந்திரத்தைத்தள்ளித் தவாதசாந்தப் பதமூங்கடந்துநின்ற வெ
யிற்காலத்து மழைக்காலத்தும் வாநெலின் அகருயை செருடை
செய்ய வாயுவையே யாகாரமாகக்கொண்டு தேவகருடத்தில் தூறு
வருடத் தவஞ்செய்தனர். அவரது யோகாக்கினி ஆகாயமுழுவதும்
கலந்த ஆலகாலவிடம்போலக் கொதித்துத் தாவதலும், தேவர்க ளுந்
தவருத்தஞ் சகியாமற் கலியாயத்திலேசென்று செபெருமான் நிரு
முன்னர் அபயங்கூறி முறைவிட்டனர்.

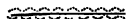
அதகேட்டுத் திருவுளமிரங்கிச் சிவபெருமான் உமாதேவியாருடனே இடபாருடராய் அத்திரிமுனிவர் முன்பு எழுந்தருளினர். பிரமனும் விஷ்ணுவும் அவரவர் வாகனங்களிலேறிப் பக்கத்திலே வரவும் எல்லாத் தேவர்களும்வந்து கூடினார்கள். சிவபிரான் அம் முனிவரைகோக்கி “முனிவனே! உன்னுடைய தவத்தை மகிழ்த்தனம் நீ விரும்பியவரத்தைக் கொடுப்போம்” என்றருளிச்செய்தனர். முனிவர் தவம்விட்டெழுந்த தாழ்த்த கும்பிட்டுத் தோத்திரஞ்செய்து “சுகாமீ! நீரே யித்தச்சகத்தி லெல்லாமாயினவரென்றும் தெய்வமென்றும் அவரவர் விரும்பியவண்ணமருள்பவரென்றும் மனத்தெளித்தேன்” என்றுசொல்லி அதன்மேல் பிரமன், விஷ்ணுவையு மவரவருக்குரிய முறைப்படி வணங்கிப் பின்னர் சிவபிரானைகோக்கி “அடியேனுக்குப் புத்திரபாக்கியம் இம்மையிலேயருளி மறுமையிலே மோகூம்ருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தனர். சிவபிரான் கருணைகூர்ந்து கேட்டவாக் தந்தோமென்றருளிச்செய்து தமது கயிலாசமலைக்கெழுந்தருளினர். பிரம விஷ்ணுக்களும் புத்திரப்பேறு தந்தோமென்ற சொல்லித் தமதிரும்பிடத்துக்குப்போயினர். அத்திரி முனிவருத் தவத்தைமுடித்துத் தன்மனைவி யநருவையுடன் தமதிரும்பிடத்துக்குச் சென்ற காமவீண்பத்தை யனுபவித்திருந்தனர். சிலநாட் சென்றபின் அநருவைய சிவபிரான் திருவருளால் தருவாசமுனிவரைப் பெற்றனன். அதன்மேல் விஷ்ணு கருணையால் தத்தெனப்பவனைப்பெற்றான். பின்பு பிரமனுடைய வரத்தால் சந்திரனைப்பெற்றான். இஃமூன்று பிள்ளைகளுள்ளும் சந்திரனது சரித்திரத்தைச்சொல்லுவோம். நாளுக்குநாள் கண்டவர் கண்கவரும் அழகிலே நிறந்துவளர்ந்த தேவகுருவாகிய வியாழபகவானிடத்திலே சருவ சாஸ்திரங்களையுங்கற்று விவாகஞ்செய்யும் யௌவனபருவத்தையடைந்தான். இவ்வனமிருக்குங்காலத்திலே தக்கன் ஐம்பது பெண்களைப்பெற்றுத் திரிநகத்திரதாரியாகிய சிவபிரானுக்கு உமாதேவியாரைக் கொடுத்தான். யமனுக்குப் பதினமூன்று பெண்களையும் காசிமுனிவருக்கு இரண்டுபெண்களையும் சத்தருஷிகளுக்கு ஏழுபெண்களையும்கொடுத்தனன். மற்றை இருபத்தேழு பெண்களுஞ் சந்திரனுடைய அழகையும் குணத்தையும் கேள்விப்பட்டும் பார்த்த மகனையே நாயகனாக வரிக்க கினைத்திருந்தனர். சந்திரனு மவ்வாறே அப்பெண்களினழகையும் யௌவனத்தையும் கேள்வியுற்று அவர்களைப் பத்தினிகளாக்க கினைத்திருந்தனன். இவை

சந்திரன் கயநோய்தீர்த்த அத்தியாயம் உதந

களை அத்திரிமுனிவருந் தக்கனூற்றெரிந்து அவர்களெண்ணம் நிறை வேறுமாறு விவாகமுடிப்பித்துத் தக்கன் சந்திரனிடத்தில் இருபத் தேழுபெண்களையும்கொடுத்து இவர்களைச் சமமாக வேற்றுமைகரு தாத மகிழும்படி யதாவலித்த வரக்கடவாயென்று உபசாரஞ்சொ ல்லிபனுப்பினான். சந்திரன் தனதுபிதா ஆச்சிரமத்திலே அப்பெண் களை யழைத்தக்கொண்டுவந்து அவர்களோடு காமஸத்தை யதப வித்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

இங்ஙனம் வாழ்ந்திருக்குங் காலத்திலே அந்தப்பெண்களுக்குள் ளே அதிகச் செளந்தரியமுள்ள உரோகணி யென்பகளிடத்திலே ய திகப்பிரீதிவைத்த மற்றைப்பெண்களைப் பராமுகஞ்செய்தபலநாளு ள் காமதூகர்வதாயினான். அப்பெண்கள் இருபத்தாறுபேரும் நெடுநா ளதுகண்டு சபியாமல் மனம்காடி நொந்து பிதாவாகிய தக்கனிடத் திலேவந்திச் சொல்லியழுது கவலைப்பட்டார்கள். தக்கன் அவர்ை ளைக் கண்ணீர்துடைத்துச் சந்திரனுடைய வாரபகைத்தைத் தீரவி சாரித்து அவனை மருகனென்றுநீனையாது கடியரோகமடையக்கடவ னென்று சபித்தனன். அதகேட்டவர் சிலர் சந்திரனுக்குவந்து சொ ல்லுதலும், அவன் நெடுங்கி மயங்கிப் பயப்பட நாளுக்குநான் சரீ ரஞ் சிறிது சிறிதாகக் குறைவடைந்து தளர்ந்து அஞ்சலென்றுசொ ல்வாருமீன்றிக் கயிலாசமலையை வந்தடைந்து பாமேசுரனுடைய பாதராவிர்த்தத்திலே தாழ்த்தெழுந்து தனக்குவந்த துன்பத்தைத் தீ ர்த்தருளவேண்டுஞ் சுகாமீ! யென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து ின்றான். உடனே கருணாநிதியாகிய சிவபிரான் சந்திரனுடலந் தே ய்க்கொளிமழுங்கி யிருப்பதைக் கடைக்கணித்துச் "சந்திரனே! தெ ன்றியைசயிலே புதுவையென்றொரு தலமிருக்கிறது. பூருவத்திலே தருவாசன், அகத்தியன் முதலியோர்களாஷே பூசிக்கப்பட்டது. அங்கேசென்று நம்மை நீ பூசிப்பாயாகி விர்த்தக்கயரோகம் உன்னை விட்டுநீங்குமென்று விடைகொடுத்தருளினர். அவ்விடைபெற்றுச் சந்திரன் அநேக சிவஸ்தலங்களை யிடைபிடையே வணங்கிப் புது வைவந்தடைந்து வயித்தியநாதலிங்கத்தைத் திரிகாலமுமுறைப்படி மந்தார மலர்கள் சாத்தி யருச்சினைசெய்து தோத்திரஞ்செய்து அடி யேனுடைய வியாதியைத் தீர்த்தருளுகென்று யாசித்துவிட, அங்கே சிவபிரான் கருணைகூர்ந்த இடபாருடரா யெழுந்தருளித் தரிசனத் தந்து "சந்திரனே! யுன்னுடைய கோபையீக்கினோ யினியருந்தாதே" என்றருளித் தக்கனை வரவழைத்துச் சந்திரன் உணக்கு மருமகனாதலி

வைனிடத்தி லன்புசெய்யென்று கட்டளைவிட்டுச் “சந்திரனே யினி
கீயெல்லாப் பெண்ணையும் பேதமில்லாமற் கலந்த வாழ்வாய் உன்
னுடைய சரீர மிரண்டுபுகுத்திது மொடுக்கமும் விருத்தியும் நீக்காது
மாறிமாறிவரும். இதுவன்றியும் பிரமனு மறியப்படாத கம்முடைய
சிரத்தின்மேலு முன்னை வைத்துக்கொள்ளு மேன்மையும் தந்தனம்”
என்றருளிச்செய்து செவ்விகத்துள்ளே மறைந்தெழுந்தருளி யிருந்
தனர், சந்திரன் மீண்டு மனமகிழ்ச்சியுடனே திருவருளின்படி அகித்
திருந்தான்.

பதினேந்தாவது

‘ஆமுகமான அத்தியாயம்

ஓம் தீர்த்த மெழும்புது வைப்பதிக்
காம தீர்த்த னெனச்சிவ காமிதன்
வாம தீர்த்தனாய் வைகும் வபித்திய
நாம தீர்த்தனை நாளும் வணங்குவாம்.

(க)

வேறு.

வள்ளல் ரடியைப் போற்றி மதிகயக் தீர்த்து யர்த்த
தெள்ளிய மேன்மை சொன்னோஞ்சிவனருச்சனைக்குவைத்த
பொள்ளிய பாலேத் தாகித் தந்தனை னுண்ட தீங்கா
லெள்ளுமா முகத்தை யுற்ற காதையை யியம்ப னுற்றார். (உ)

விண்ணடர் சாக சாயை மிடைந்துமே லோங்கி நீண்ட
கண்ணகன் வெளியை முற்று மொழிவறக் கவர்த லாலே
புண்ணிய வெளியேர் ஞானப் பூரண னந்தம் போலு
நண்ணிராப் பகவின் றாய நைமிசா ரணிய மாதோ. (ங)

இத்தன்மை யிடைய றுத விவ்வன நீத்து முன்னுண்
மெய்த்தகு மால யங்க டொழவுளம் விருப்ப மெய்திச்
சுத்தமென் பரத்து வாச முனிசில முனிவர் சூழ
நீத்தியன் முடியி னின்று நிலத்திழி கங்கை சார்த்து. (ஈ)

வேறு.

கங்கையி னாடியக் கணத்தி னெஞ்சினுட்
பொங்கிய மும்மலத் துபர்கள் பொன்றிடத்
தங்கிய வருள்விசு வேசர் தாளினை
யங்கயல் பொருவி சாலாட்சி யம்புயம். (டு)

தொழுதனன் விழியிமைப் பற்ற தொன்மையும்
பழுதகல் சிந்தையுண் மலர்ச்சிப் பான்மையு
முழுதுடற் புளகமு மூடொ னாவிழி
யழுதுறு நீருமவந் தடையப் பெற்றனன். (சு)

வேறு.

இன்னபே ரின்ப முற்றுப் புகழ்சில வியம்பித் தாழ்த்து
பன்னகா பூண னுள்ளத் தனுமதிப் பரிவு பெற்றுச்
சென்னிமேற் செங்கை கூப்பி விடைகொடு திருக்கே தார
மன்னிய வரதன் பாத மனத்துற வணங்கி மீண்டு. (எ)

தெக்கிண கயிலை யென்னச் செப்புகா ளத்தி யெய்தி
முக்கணன் ஞானக் கோதை முளரியந் தாள்வ ணங்கிச்
சொற்கணத் தவர்கள் சூழச் சுருதிசேர் காஞ்சி யெய்தி
யக்கணத் தாசை பொங்கத் திருவேகம் பரையும் போற்றி. ()

மாலய னகந்தை மாற வழன்மலை யாய்வ ளர்த்து
மேலுற வோங்கி நின்ற வியனரு ணை லீத்தைச்
சாலவன் போடுந் தாழ்த்து தனிமுத லருளைப் பெற்றுச்
சிலமா தவர்கள் சூழந் திருமுது குன்றம் போற்றி. (க)

தில்லுமா வனங்கள் சூழுஞ் சிதம்பர மன்ற மேவி
யல்லேநேர் மலர்மென் கூந்தற் சிவகாமி யம்மை காண
வெல்லையி லுயிர்க ளின்ப மெய்திட கடன நல்க
வல்லவன் பாதம் போற்றிக் கருணை வண் புகழை மேத்தி. ()

வேறு

கள்ளிருக்குங் கடிக்கூந்தற் றையன யகியொருபாற் கல
ந்து வைத்த, வள்ளிருக்குங் கூருகிரா னாகிதுனி யாலரக்
கன் வன்மை நீங்கி, யுள்ளிருக்கு முறுதிக்கேத் துயிரகல்சம்
பாதிதுணை யுயர்ச டாயுப், புள்ளிருக்கு வேளூரில் வயித்தி
யுரா தரைப்பணிந்து புகழ்ந்து போற்றி. (கக)

வேறு.

பேயூரத் தேரென்னும் பிரபஞ்ச வேதமறத்
தாயூர விடையிருந்து முலையருந்துத் தனையரென
மீயூரம் மலர்ப்பாதம் விருப்பினர்க்கே யருள்புரியு
மாயூரத் துறைகருணை வள்ளலா ரடிபோற்றி. (கஉ)

வேறு.

அருவிடை யம்மை பாகா வலங்குசெம் பவளத்தேகா
பொருவிடை யுகந்த மேகா காவெனப் புழிந்து னோரைக்
கருவிடை யணுநா வண்ணங் காத்தருள் புரிதல் செய்யுத்
திருவிடை மருதூ ரண்ண நிருவடி மலர்கள் போற்றி. (கங)

வேறு.

நீருரும் வாவிசளும் நிழலூரும் விளைபழன நிரையு மேய
கா றுருஞ் சோலைகளும் விமலகம லாலயமுங் கடிசேர் மன்றற்
சீ ருரு மாளிகையார் தேருரும் வீதிகளுந் திகழுஞ் செய்ய
வாருருந்தொழுதுபணிந்தா னூ ருமண்ணன் மலரடிகள் போற்றி.

வேறு.

கும்பகோ ணத்தி லெய்திக் குரைகடல் விடத்தை யுண்ட
நம்பனை வணங்கி யேத்தி நவிறு வையா நெய்திச்
செம்பவ ளாச லபபோற் றிகழ்திரு மேனி யண்ண
லம்புயப் பதங்கள் போற்றிப் பிறபதி யனைத்துத் தாழ்ந்து ()

தலஞ்சிரா மலையுண் மேய தாயுமா னவனைப் போற்றிச்
சிலந்தியை முடிசூட் டானைக் காவுறை சிவனை யேத்தி
நலந்திகழ் வையை சூழங் கூடலை நண்ணித் தாழ்ந்து
சலந்திகழ் புனித மாற்பொற் றுமரைத் தடம்ப டிந்து. (கசு)

அங்கயற் கண்ணி யோடு மாலவா யானைக் கண்டு
பங்கயப் பாதம் போற்றி யருச்சனை பரிவி னாற்றிச்
செங்கையாற்றொழுதுகிணை நெகிழ்ந்தருட்செல்வமோங்கிப்
பொங்கிய வன்பு சேரத் தோத்திரம் பலபு கன்றான். (கஈ)

இவ்வாறு புகன்று தாழ்ந்து முதல்வனின் னருளைப் பெற்றுச்
செவ்வாறு கதியை நல்குந் திருப்பூவ ணத்தைப் போற்றி
யவ்வானத் தளவு மோங்கும் பரங்குன்ற மடைத்து கண்டு
கைவாயால் வழிபா டாற்றித் திருச்சுழி கிடுத்து போற்றி. ()

மறையொரு நாலும் கூறும் புதுவைமா நகருள் வந்து
பொறைதரு மகிமை கோக்கி யுடன்மயிர்ப் புளக மோங்க
முறையுடன் றுழ்த்தெழுத்து சிவகங்கைத் தடத்துண் முழுகித்
துறையினிற் சந்தி யாதி யனுட்டானத் தொழில்பு ரிந்து. ()

செயத்தொழில் புரியா நின்ற சந்நிதி யெதிரே சென்று
வயித்திய நாத ரோடு சிவகாம வல்லி பாத
முயிர்த்துணை யெனவே தேய் நெஞ்சினு ளுவந்து தாழ்த்து
சயித்திய வபிடே காதி யருச்சனைத் தகைமை பூண்டான். ()

வேறு.

எண்ணெ யாதியா னைந்துமற் றீட்டியங் கிருத்தி
வெண்ணெய் சேர்திரு நிவேதனம் வியத்தக வமைத்துக்
கண்ணை யுள்ளத்தைக் கீவர்கடி மாலைகள் கட்டி
மண்ணை யுண்டவன் றேடிய மலர்ப்பதம் வழுத்தி. (உக)

வேறு.

அன்புறு பரத்து வாச முனியருந் தவர்க ளோடு
மின்புற வண்ணல் பக்கத் திருந்தருச் சனைகள் செய்வான்
முன்புறவெண்ணெய்க்காப்பு முறையின்மஞ்சனங்களாட்டிப்
பின்புறவண்பசுவின் பாலைக்கொணாகெனப்பெணிக்கேட்டோர்.

கறந்தவான் பாலி ருந்த கலசத்தை யெடுத்துப் பார்க்கச்
சிறந்தபாற் கலசத் தோர்நுண் டிலையும்குபசையு மற்று.
வெறுங்கல சந்தா னாக மெய்நடு நடுங்க வன்னே
நிறந்தவிப் பழிக்கு ளானே ரெவரெனத் திகைத்துச் சென்று.

பரிசுனர் பாலைக் காணோ மெனமுனி பதறிக் கேட்டு
விரிசடை யண்ணற் காட்டி வியத்திட வைத்த பாலே
யுருசியி னுண்டோன் யாவ னவன்பசு முகமு றற்குக்
கரிசகல் புதுவை நாதா வருளெனக் கனன்று சொன்னான். ()

பஞ்சமா ரேவ லாளர் தம்முளோர் புரிமுந் நூலோன்
பஞ்சறு செந்தீப் போலும் பசித்துயர் வருத்தச் சோர்ந்து
வஞ்சக மாக மற்றோர் காணோண வகையான் பாலே
நஞ்செனவெண்ணுதுண்டான் பின்வரு நவையையோரான்.

அன்னவ னக்க ணத்தே யாமுக மாகி நின்றான்
முன்னவன் பூசை நேசங் குறைவற முனிபு ரிந்து

உகஅ புதுவைத் தலபுராணம்.

சென்னிமேற் செங்கை கூப்பி யிருவிழி செநிநீர் பாய
நன்னய மறைகள் போற்று நாதனை வழுத்த லுற்றான். (உ௭)

வேறு.

கயல்விழி யுமைசிவ காமி வல்லியை
யபலக லொருபுறத் தமைத்துப் பல்லுயிர்
மயலற விருந்தருள் வயித்தி யப்பனே
செயலற வெனையுமா டேவ தேவனே. (உ௮)

வேறு.

சடையணிமந்தா கினியுட னின்தா தரிநீதா
வடையா விர்தா சனவழு குந்தா மார்நாதா
விடைபை யுகந்தாள் விரவொளி நந்தா விரிஞான
சுடையரு ளெந்தாய் புதுவை யுறைந்தாய் நனிபோற்றி. (உ௯)

வானே வளியே வனியே வனமே மண்ணெயென்
னானே யுயிரே யுறவே யுணர்வே யொளியேசொன்
னானே தானே யெனவே நின்றாய் நகைநீங்குந்
தேனே புதுவைச் சிவனே திருவே செல்வம்மே. (உ௯)

கடலே மலையே காரே மதியே கதிரேபொன்
மடலே மடலார் மணமே மணமார் மதுவேபல்
லுடலே யுயிரே வெளியே யளியே யொளியேயு
மடலார் புதுவைப் பதிவா ழுமலா வருள்போற்றி. (௩௦)

வேறு.

இத்தன்மை பரத்து வாச முனிவா னேத்தி நின்று
மெய்த்தன்மை யின்பமெய்தி மெய்மயிர்ப் புளக மோங்கச்
சுத்தமார் சோதி யாய சுயம்பிர காசத் தேசா
ருத்தம விவிங்க மூர்த்தி யின்னரு ளுதவப் பெற்று. (௩௧)

பன்னசா லையினு ளெய்திச் சமாதியுட் பரிந்தி ருப்ப
முன்னவன் மஞ்ச னப்பா லருந்தியா முகத்தை யுற்ற
துன்னெறிச் சிவத்து ரோக விப்பிரன் பரத்து வாசன்
முன்னுறச் சென்று தாழ்த்தே யிரந்தின்ன மொழியலுற்றான்.

அடியனே னறிவி லாமற் புரிந்திடு மபரா தத்தைப்
பொடியணி பரத்து வாச முனிவா பொறுத்தி யான்செய்

கொடுமைகளாகவும் வண்ணங் கூறுதி யெனவி ரப்ப
படிபுகழ் பரத்து வாசன் சினத்தொன்றும் பகர்ந்தி டாமல்.

நாயகற் காட்ட வைத்த வான்பாலை நசையி னுண்ட
தியவற் காண நீதே செப்புரை யாட நீதென்
றாயவன் முகத்தை நோக்கா தருந்தவன் முனிவ ரோடு
நேயமோ டிசைந்து நீங்காச் சிவனடி நினைந்தி ருந்தான். ()

ஆழகமான அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆசத்திருவிருத்தம் ௧௨௮௪.

ஆழகமான அத்தியாயச் சுருக்கவசனம்.

அடியார்கள் இச்சித்தவர்களைக் கொடுக்கும் வன்னலீயிய வயி
த்தியநாதேசுரை வணங்கிச் சந்திரன் கூயநோய்தீர்ந்த சரிதஞ்சொ
ன்றோம். இனி, சிவபூசைக்கு வைத்தபாலைத் தாகத்துக்குப் புசித்த
பிராமணன் பசுமுகம்பெற்ற சரித்ததைச் சொல்லுவோமென்று நை
மிசாரணிய வாசினாகிய முனிவருக்குச் சூதமுனிவர் சொல்வாராயி
னர்:—நைமிசாரணியத்தை விட்டுச்சென்று பரத்துவாச முனிவர்
சிவகேத்திரங்களைத் தரிசித்துவர நினைந்து காசிகேத்திரத்தையடை
ந்து கங்காநதியிலே ஸ்நானஞ்செய்து விசுவேசரையும் விசாலாட்
சியம்மையையுந் தரிசித்த மீண்டு கேதாரமாதலிய பற்பல புண்ணிய
கேத்திரங்களுக்குச் சென்று நான்குவேதங்களு மெடுத்துச்சொல்
லும் புதுவைத்தலத்திலேவந்து சிவகங்கையிலே தீர்த்தமாடி நித்
திய கன்மாறுட்டானமுடித்து வயித்தியநாதரையுஞ் சிவகாமியப்மை
யாரையும் பூசை செய்யத்தொடங்கிப் பூசைக்குவேண்டு முபகரணப்
பொருள்கள் யாவஞ்சேர்த்துத் தொகுத்துவைத்துக்கொண்டு எண்
னெய்க்காப்புமுதலிய அபிடேகங்கள்செய்து பசுவின்பாலை யெடுத்
துவரும்படி சொன்னார். அதைக்கேட்டவர் போய்ப் பாந்தேசத்தைத்
தேடி யதிலேயொரு தளிபாலு மில்லாதிருந்ததைக்கண்டு இந்தப்
பாலைக்குடித்துப் பழியேற்றக்கொண்டவர் யாகரோ? என்று
மெய்க்கேட்கித் திகைத்துப் பரத்துவாச முனிவரிடஞ்சென்று தெரி
வித்தனர். அவர் பூசை முட்டுப்பாடுற்ற வருத்தத்தால் சிவ திரவியத்
தைக்கவர்த்த இந்தப்பாவி யெவனோ! அவன் பசுமுகம்பெற வயித்தி
யநாத ரகுண்புரிவரெனச் சபித்தனர்.

அப்பாணப் பசியினாலெடுத்தத் தமது பணிவிடைகள் செய்பவ
 றிலொரு பிராமணன் குடித்துவிட்டதனாலேயவன் அந்தக்ஷணமே
 பசுமுகம்பெற்று நின்றான். இவன் இங்ஙனமாக முனிவர் பூசைக்கு
 யாதொரு குறைவுமில்லாமல் வேறொருவகையாற் பால் வரவழைத்
 த பிடைக்குஞ்செய்து, மற்றைக்கிரியைகளுஞ் செய்துமுடித்து வணங்கித்
 தோத்திரஞ்செய்து புளகாங்கிதங்கொண்டு சுயம்பிரகாச சோதிமயமா
 கிய சிவலிங்கப்பெருமான் திருவருள்பெற்றுப் பன்னசாலையடைந்து
 நிட்டை கூடியிருந்தனர். பசுமுகம்பெற்ற சிவத்துரோகப் பிராமண
 ன் முனிவர் முன்சென்று வணங்கி “அறிவில்லாம லடியேன்செய்த
 அபசாரத்தைப் பொறுத்தருளுக” என்று பிரார்த்தித்தனன். முனி
 வர் சிவத்துரோகஞ்செய்த தீயபாவிமுகத்தைப் பார்ப்பதும் அவ
 னோடு பேசுவதும் தீமையென்று நினைந்து அங்குள்ள முனிகரோடு
 அன்பு இசைத்து சிவ சிந்தனையிலிருந்தனர்.

பதினாறுவது

ஆமுகந்தீர்த்த அத்தியாயம்.

முதலு!— னறிவு செய்கை முழுவது நினவே யென்று
 மதிபெற வுணரா நின்ற வண்மையை நோக்கியன்போ
 டிதமரு ளாருளை யீர்த்தே யின்பமே விடவு நக்கும
 புதுவையு ளெந்தை பாதம் வினையறப் போற்றல் செய்வாம்.

தவத்துயர் பரத்து வாசன் புதுவையைச் சார்த்து செய்யும்
 பவத்துய ரொழிக்கும் பூசைப் பாலெலாம் பருகும் பூசைச்
 சிவத்துரோ கிக்கு வந்த தீவினை சொன்னே மன்னே
 னவத்துறு மாமு கந்தீர்த் தருள்கதை யுரைக்க லுற்றாம். (1)

தேமுக மலர்ப்பூஞ் சோலைத் திரள்பழ னங்கள் சூழும்
 பாமுகச் சுருதி போற்றும் புதுவையம் பதியைச் சேர்ந்து
 வேமுகஞ் சிந்தை யோடு வேற்றுரு வடைந்து கைந்தே
 யாமுக முற்ற நூலோ னல்லலுற் றவணி ருந்தான். (௩)

பதிபுளோர் காணுந் தோறும் பழித்துரை பகர்வர் சில்லோர்
 மதியிலா னித்து ரோக மெவ்வண மாற்று மென்பார்
 கதியிவன் நனக்கு மீளா நரகமே காணு மென்பார்
 புதியவன் வாயி லீய முருக்குநீர் புகட்டு மென்பார். (௪)

வழியெதி றுறவே கண்டோர் மற்றொரு வழியாற் செல்வர்
வழியெதிர் கண்டோ ரஞ்சி விழித்திடா தகன்று போவர்
மொழிபல விகழ்வீர் கூறி யூரவர் முனிய வேகாப்
பழிபடு சிவத்து ரோகம் பவித்தது பனவ னுக்கே. (௫)

திங்களோ ராறவ் வூரி லிவ்வகை திரிந்தவ் ஆரோர்
தங்களைக் காணுந் தோறு நீசர்போற் றாரச் சார்ந்து
மங்கிய மதியு மற்றுப் பித்தர்போன் மயங்கிச் சோர்ந்தா
னிங்கரன் றிரவி யத்தைக் கவர்ந்தவர்க் கிதுவோ துன்பம். (6)

இத்துய ராறு திங்க ளாறுபவித் தியம்பொ ணாத
மெய்த்துய ராற்றா னாக மெலிந்துமப் பதியை நீங்கா
னித்தனுவ் கருணை கூர நெடுமபதி யுள்ளோர் கண்டு
சித்தம திரங்கி யோர்நாட் டிவினை யோனைக் கூவி. (௭)

அண்ணலுக் கமைத்த பாலைப் பசியின லெடுத்த ருந்தி
பெண்ணிலாத் துயர டைந்து பசுமுக மெய்தப் பெற்றாய்
வெண்ணிலா வேணி யானே யிப்பிழை பொறுத்தல்வேண்டுங்
கண்ணிலாக் கொடிய தீயோய் கூறுதல் கருதிக் கேண்மோ.

கதிரவ னுதிக்கு முன்ன முயர்சிவ கங்கை மூழ்கி
மதியொடு சத்திபாதி வந்தனைத் தொழின்று டித்து
நதிமதி பொதியும் வேணி வயித்திய நாத ரோடு
துதிசிவ காமி யம்மை மலர்ப்பதற் தொழுது போற்றி. (௮)

மன்னிய பிரகா ரத்தை னூற்றெட்டு வல்லுஞ் செய்து
துன்னிய வலகு மிட்டுத் தூய்த்திரு மெழுகு மாற்றிப்
பன்னிய பள்ளித் தாமம் விளக்கிடும் பணியுஞ் செய்து
சென்னிமஞ் சனமான் பாலோ டைந்தனு தினமு மாட்டி. (9)

திருவழு தூட்டித் தூப தீபமூற் திகழக் காட்டிச்
சுருதிசொன் மனுக்க ளோதி யருச்சனை சோட சத்தாற்
பரிவினாற் பதுநா ளாமோர் மண்டலம் பண்பிற் செய்தாற்
கருணையங் கடவு ளுள்ள மிரங்குநிற் காக்கு மென்றார். (௧௦)

புகலரும் பதியி னுள்ள புனிதமா மறையோ ராதி
சுகலரு மிரங்கிக் கூறும் வாசகந் தாழ்த்து கேட்டே
யிகல்பெருங் கடலு ளாழ்ந்தே யுயர்கரை யேற்ற மில்லோன்
சுகமுறுந் தோணி பெற்று லெனமனத் துளக்க மற்று. (௧௧)

விப்பிரன் புலரு முன்னஞ் சிவகங்கை வியநீ ராடித்
திப்பிய சந்தி தானஞ் சேர்த்துதாழ்த் தெழுந்து நூலோர்
செப்பிய வாற்றா னேயத் திகழ்சிவ காமி யம்மை
யப்பனைத் தொழுது நித்த மிடையறு தன்பு செய்தான். (1)

ஆலயத் துள்ள மேன்மைப் பணியெலா மடைவி னூற்றிக்
கோலமா ரருச்ச னுதி குறைவற முடித்து நீங்காச்
சிலமா வாறு காலந் தினந்தொறுந் தெரிசித் தேத்திக்
காலனைக் காய்த்தோன் றெண்டு கருத்துறப் புரிய லுற்றான்.

இரவொடு பகலோ வாது காற்பது நாளிவ் வண்ணங்
கரவகல் சிந்தை யோடும் பணிபுரிந் திடுதல் கண்டு
தரவருட் கருணை வள்ளல் விப்பிரன் நளர்வு தீர்த்தா
னரவகல் கதிரோ னென்ன விளங்கின னந்த னுள்ளன். (கரு)

தேகத்தி னுற்ற கோவுஞ் சிந்தையுண் மிடைந்த துன்புஞ்
சோகத்தைப் புரிந்த வாவின் முகமுமுன் றறந்து நீங்க
யோகத்தை நேரே பெற்றோர்க் குயர்சிவ போக மெய்தும்
பாகத்தை யொப்பா மின்பப் பாவையு ளாழ்த்து நூலோன்.

இரங்குத நன்மை யாய புதுவையு ளீசன் நன்னைத்
திரம்பெறத் தாழ்ந்தெ ழுந்து சென்னியிற் செங்கை கூப்பி
யரந்தைக ளகன்று சிந்தை யமலமெய் யன்பு பொங்கி
நிரந்தரம் விழிநீர் பாய வின்னன நிகழ்த்த லுற்றான். (கஎ)

சங்கரா விசா நேசா நூணுவே போற்றி போற்றி
கங்கரா காள கண்டா கண்ணுதற் கடவுள் போற்றி
செங்கரா தங்கள் செந்தி திகழ்விலோ சனனே போற்றி
பொங்கரா வணிர்தோய் போற்றி புதுவைநாயகனேபோற்றி.

சிந்தையு ணேசமின்றித் தீயனேன் புரிந்த தீமை
தந்தையிற் பொறுத்துக் காத்துத் தனியருள் புரிந்த நாதா
வெந்தையே யினிரின் பாத மெக்காலு மறவா வண்ணம்
பந்தம் தகல நல்க வேண்டுமென் றடிப ணிந்து. (கசு)

உமைசிவ காமி யம்மை யுபயபொற் பாதம் போற்றிக்
கமைபெறு விடைகொண் டேகிக் கருணைசேர் பரத்து வாச
விமலமா முனிபாற் சென்று வீழ்த்துதாழ்த் தெழுந்துபோற்ற
வமலந் தவத்தோ னீசன் கருணையற் புதய்வி யந்து. (உ0)

அத்தணன் நன்னை நோக்கி யருந்தவ னினிது கூறு
முத்தரீ புரிந்த திங்கு கிளைதொறு மொழிய வொண்ணு
வெந்துயர் நல்கு மன்ன கொடுமையைப் புதுவை மேய
வெந்தையே தவிர்த்த லன்றி யெவரகற் றிடவல் லாரே. (1)

ஆதலா னாலோய் கேண்மோ வரன்றிர வியத்தைக் காணி
னீதமில் விருப்ப முன்ற னெஞ்சினு நினையல் பஞ்ச
பாதகம் போலு மன்று மற்றது பகரும் போதிற்
றீதணு வளவா னுலுஞ் செய்திடி ல்வினைகள் சேரும். (௨௨)

இத்திற முறுதி செய்தே யீசனை யடியார் தம்மைப்
பத்தியாக் கண்டு போற்றிப் பண்பறித் தேவ லாற்றிற்
சித்தமா சகன்று நீங்கு மின்பமுஞ் சேரும் பின்பு
முத்தியு மடையு மென்று தவமுனி மொழிந்தெ ழுந்து. (1)

மறைபகர்புதுவை வாழு முமையுடன் வரதன் பாத
நிறைதரு மன்பாற் போற்றி விடைகொடப் பதியை நீங்கி
முறையுடன் முனிவர் சூழப் பரிசனர் முன்பு செல்லத்
திறனுடையன்பின்மற்றைத்தலங்களைத்தொழவுஞ்சென்றான்.

ஆமுகந்தீர்த்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ௧௩௦௮.

ஆமுகந்தீர்த்த அத்தியாயச் சுருக்கவசனம்.

தவத்தாலுயர்ந்த பரத்தவாசமுனிவர் விவசூசைக்கு வைத்திரு
ந்த பாலு யெடுத்துக்குடித்த சுவத்துரோகி பசுமுகம்பெற்ற கதை
யைச்சொன்னோம். இனி அத்தச் சுவத்துரோகம் நீங்கப்பெற்ற கதை
யைச் சொல்வோமென்று சூதமுனிவர் சொல்லுராயினர்:—கேளுந்
கன் செனனகாதிருவிகளே! சுவத்துரோகியாகிய பிராமணன் வேற்
றருவம்பெற்றுப் புதுவைத்தலத்திலே தன்பமுற்ற மனம் கைத்தி
ருந்தான். அவனை அப்பதியிலுள்ளோர் காணுந்தோறும் பழித்து நித்
தனைசொல்லுவார் சிலர். இந்தப் புத்தியினன் இந்தப் பாதகத்தையெ
வ்வாறு மாற்றுவனென்பார் சிலர். இவனுக்கு மீளாநாகமே கதியென்
பார் சிலர். இவனை வழியிலே பெகிரே கண்டால் கெடுருரு வழியா
சச்செல்லுவார் சிலர். இந்தவிதம் பழிப்புக்காளாகி யந்த ஜூரவர்க
ளைக் காணுந்தோறு நீசரைப்போலவே தூரத்திலே யகன்று மதிமய

ங்கித்திரிவான். சிவத்துரோகிகளுக்கு வருத்தன்ப மிவ்வனவோ? அது சொல்லமுடியாது. இங்ணம் ஆறுமாதம் கழிந்தவுடன் அத்தலத்திலுள்ளோர் மனமிரங்கி யொருநா ளுந்தப்பாதகனைப்பார்த்துக் “கொடியபாதகனே! நீயிந்தச் சிவத்துரோகம் நீங்கப்பெற்றுப் பண்டைய வடிவம் பெறவேண்டுமானால் சூரியோதயத்துக்கு முன்னெழுந்து சிவங்கையலே டிர்த்தமாடிச் சந்தியாதிசடன்முடித்த வயித்தியநாதராயுஞ் சிவகாமி யம்மையாரையுந் தொழுது துற்றெட்டுப் பிரத ஸ்விணம் வந்து திருவலகு திருமெழுக்குத் திருப்பள்ளித் தாமம் திருவிளக்கிடுதலாகிய பணிவிடைகள் செய்து வயித்தியநாதரைப் பஞ்சகௌவியத்தா லபிடேகமுஞ் சோடசவுபசாரத்தாற் பூசையுஞ் செய்வித்த ஒரு மண்டலம் விரதங்காப்பாய்” என்று சொல்லினர். அந்தவார்த்தையைத் தன்பக்கடலைக் கரையேற்றற் தோணியாகக் கைக் கொண்டு ஒரு மண்டலமும் விதிமுறைதவறாது விரதங்காத்த முடித்தனன்.

அப்பூசைக்குக் கிருபாநிதியாகிய வயித்தியநாதர் மனமகிழ்ந்து அவனுடைய தன்பத்தைமாற்றிப் பழைய வடிவுபெறும்படி யனுக்கிரகஞ் செய்தனர். உடனே சிவத்துரோகியாகிய பிராமணன் முகமாரி யிரவகன்ற சூரியனைப்போலப் பிரகாசித்து வயித்தியநாதரை வணங்கிப் பேராணந்தழுற்றுச் “சுவாமி! உம்முடைய திருவடியை மறவாத வரத்தரவேண்டும்” என்று கேட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு பரத்தவாச முனிவரிடஞ்சென்று அவரை வணங்கி யெதிரே நின்றான். அம்முனிவ ரினைப்பார்த்த வயித்தியநாதர் திருவருளை மிகவியந்து “இனிச் சிவ திரவியங் கவரும் நினைப்பை மறந்துவிடுக” என்று நற்போதனை செய்துவிட்டு வயித்தியநாதரையும் சிவகாமியம்மையாரையும் வணங்கி மற்றைத் தலங்களைத் தரிசிக்கச் சென்றனர்.

பதினேழாவது

மிளகுபயறான அத்தியாயம்.

நீடுபல் காலத் தோறு மருச்சனை நியமம் பூண்டு தேடுவோ ரலந்து நிற்பச் சிறுமையும் வெறுப்பு நீங்காப் பீடுறு சிந்தை யேனை யற்புதம் பெருக வாண்ட மாடுறு புதுவை மேய வயித்திய நாதா போற்றி.

(க)

தவமுயர் பரத்து வாச முனிபரி சனரி லோர்நூ
லவனரற் காட்ட வைத்த வான்பாலேக் கார்த ருந்திக்
கவலையா முகத்தை யுற்று நீங்கிய காதை சூதன்
சிவமுயல் சவுன காதி முனிவர்க்குத் தெரித்த பின்னர். (௨)

அக்கதை யனைத்துங் கேட்டுச் சவுனக ரகத்து ளன்பு
நெக்குநெக் குருக்கத் தோடு புதுவையு ணிமலர்ப் போற்றிப்
பொக்கமா வணிகர் கூற மிளகெலாம் பயறாய்ப் போன
மிக்கவற் புதத்தைக் கூறா யெனமுனி விளம்ப லுற்றான். ()

வேறு.

பாடல மணங்கமழ் பாவை பங்கின
ஹடல்க ளறுபத்து நாலு மாற்றினேன்
கூடலில் வணிகர்கள் கொண்டு விற்குநர்
ஹிடலா வாணிக மென்று மேன்மையார். (சு)

வேறு.

சேமமார் தெருவிற் சென்று சேயிழை யாரை யாளக்
காமனார் போலு மீசன் கரவனை யணிந்து மன்பார்
மாமனார் போலும் வந்து வழக்குரை செயவும் பெற்ற
நாமமார் மரபு ளோரந் நகருள்வாழ் வணிகர் மாதோ. (ரு)

இனதன மாதர் மைந்த ரிருங்கினை மல்க நீங்காக்
கனதன நிதியம் பொங்க வாணிகங் கருதிச் செய்து
தனதனைப் போலு நாய்கர் யாவருஞ் செல்வஞ் சார்ந்து
மனதன வரத நேச மதுரைநா யகன்பால் வைத்தோர். (சு)

மலையுள சரக்கு நீடு மாநகர் வனச் சரக்கு
மலையுள சரக்குங் கொண்டு கட்டியா தாயந் துய்ப்போர்
நிலைபெறு மலையா ளத்திற் சரக்குக னெழுது கொள்ளத்
தொலைவிலா வனையார் போந்தார் கூடன்மா நகர்து றந்து. ()

கணக்கிலா பொருத்தல் சாரக் கந்துகங் களிலே யூர்ந்து
தணக்கம லாக ரங்க டருவன நகர் கடந்து
குணக்கொடு குடக்கினுள்ள பொருள்வினாய்க் கூர்ந்து ணர்ந்து
வணக்கமார் தெங்கு பூக வனமலை யாள முற்றார். (அ)

அத்தமின் மலையா டாய வப்பெருந் தன்மை கேண்மின்
னிந்திரன் வெகுண்டு முன்னுட் சிறையரிந் திடவு மஞ்சிக்

சந்தமென் மலைகள் சென்று சேரமான் சரண டைந்து
சிந்தையு ளச்சந் தீர்த்து நிற்பல்போற் சேர நிற்கும். (க)

பொருளொடு முடைய வெல்லாம் பொன்றிடுந்துயரும்ரூலுந்
தெருடரு துறக்க மிம்பர்ச் சேரினு மாங்குள் ளோர்க
ளருளுநல் லறமும் வாய்மை யறைதலு முடைய ரன்றி
ம்ருளும்வன் மறமும் பொய்யு முலோபமு மருவா ரன்றே. ()

வேறு.

ஆத லாலுரை யம்மலை நாட்டிடை
மாதந் தோறுமும் மாரிபொ ழிந்திடு
மீத லாலொப் பிகத்தவ ரேவரும்
போத வாழ்வர் புரத்தர னென்னவே. (கக)

வேறு.

கரசர னாதி யங்கத் துவர்நிறங் கடிநீ றென்றே
பரசுமே காவி தன்னைப் பணிந்தன னூரான் மன்ன
னரசனில் வன்ப னாகி லத்தநாட் டெள்ளோ ரன்பை
யுரைசெய வேண்டு மோமெய் யன்பினி லொப்பி லாதோர்.

தெய்வமுண் டென்று நப்புஞ் சித்தனைத் திறம்பெற் றோர்க்கு
மெய்வகை வினைக ளுண்டு மிகுபிறப் பிறப்பு முண்டு
நைவக துறக்க முண்டு நடுக்குறு நாக முண்டு
சைவநன் னெறியு முண்டு சார்ந்திடில் வீடு முண்டு. (கங)

இத்திற் மந்த நாட்டோர்க் கியல்புற விசையு மென்று
மத்திற் மார்தர் வாழு மந்தநா டடைந்து நாய்கர்
மெய்த்திறத் தவ்வூர் நாய்கர் மனையிடை விருப்பிற் சென்று
பொய்த்திற மகன்ற கேச மொழிபுகன் றளவ ளாவி. (கச)

பாகொடு மிளகு வேண்டுஞ் சரக்குகள் விலைப கர்த்தே
யீகையி னிதிய மீந்து சரக்கெலா மிசைந்து கொண்டே
யோகையி னெண்ணி லாத பொதிகளி னுறவுட் பெய்து
வேகமார் பொதியெ டுத்து விட்டனர் விடைகண் மீது. (கடு)

இரும்பினிற் றகடு காரைத் தெழின்மருப் பிணைகட் கேய்ந்த
விரும்புபொற் றுளைப்பூண் பூட்டி வெங்கல மணிக ளோசை
யரும்பரீள் கழுத்திற் கட்டி யலங்கரித் தளவி லாத
பெரும்பொதிபொறுத்துநீங்கி பெருதுகள்பெயர்ந்தவன்றே.

மணிகளி னேசை யேகு மழவிடைச் செரும லோசை
யணிபத விரும்பு கல்வி னதாணை யடிபே ரோசை
திணிபுய வணிக மாக்கள் சென்றிடத் தெளிக்கு மோசை
மணியெறி தாங்க வேலை யொலிகெட மாற்று மன்றே. (௧௭)

இருவினை யிட்ட தேக மின்னுயிர் பொறுத்தல் போலும்
திருமறு மார்ப வேறு சிவன்றிண்டோ டாங்கல் போலும்
பருவரை நிரைசு மந்து படர்கவிக் குலங்கள் போலு
மருவுயர் பொதிகள் கொண்டு நடந்தன மணிப்பல லேறு. (1)

ஆறுகள் வனங்கண் மீறு மணிநகர் பலக டந்தே
பூறுக ளின்றி நாய்கர் பொதியொடு மொருத்த ஹீர்த்து
வீறுகள் பகர்ந்து நெஞ்சுட் களிப்பொடும் விரவி னூர்கைம்
மாறுகள் கருதா வீசன் புதுவையை வந்த டைந்தார். (௧௯)

எய்திய வணிகர் கூடிப் பொதிகளை யிறக்கித் தள்ளி
யுப்பெரும் பொதிகள் யாவு முபர்மலை யெனவ டுக்கி
மெய்திகழ் மேன்மை மேய சிவகங்கை வியரீர் மூழ்நீ
மைதிகழ் கண்டத் தெந்தை வயித்திய நாதற் போற்றி. (௨0)

உமைசிவ காமி யம்மை யுடர்ந்தபொன் னடிக ளேத்திக்
கமையுறு மன்பி னோடு விடைகொடு கருதி வந்து
சமையல்க ளாற்றி நாய்கர் சடிதியி னருந்தி வைக
வமைவுற வழைத்தார் கோவி லாயத்தார் ாங்க ணெய்தி. (௨௧)

கூவிய மாந்த ரோடு வணிகருங் கூடச் சென்று
சேவுயர் கொடியார் கோவில் விசாரணைத் திறத்து ளோர்கள்
மேவிய வருச்ச னாதி யந்தணர் வியந்து கூடி
யேவல்செய் கோயில் வாயி லெய்தியஞ் சஹிபு ரிந்தார். (௨௨)

வந்துநேர் நின்ற மேன்மை வணிகரை யனைத்து ளோரும்
புந்தியுண் மகிழ்ந்து கொண்ட பொதியிள காத லாலே
யெந்தையார் கோவிற் குள்ள *மகமையு மீத்து பின்னுஞ்
சந்தமென் மிளகு பூசைக் கறிக்குடல் கெனவுஞ் சாற்ற. (1)

கூறிய மொழிகள் வந்த வணிகர்கள் கூடிக் கேட்டுத்
தேறிய சிந்தை மேய சிவனிடத் தன்ப ராயு

*இக்காலத்து மகமைபென வழங்குவது=முற்காலத்துச் சுங்
மென்பதுவே.

உஉ-அ புதுவைத் தலபுராணம்.

மூறிய வன்பு நீங்கியுலோபமே லோங்க நேசம்
பாறியே மிளகி தன்று பயறென வேப கார்தார். (உசு)

என்றசொல் வாய்மை யாக வெண்ணியவ் வணிக ரீய்
மொன்றிய பொருளைக் கொண்டு விடுத்தன ரொருங்கு நாய்கர்
வென்றிசேர் பதியி னன்று தங்கியப் பதிவிட் டேகிச்
சென்றுசென் னறபத் தோடுங் கூடன்மா நகரைச் சேர்ந்தார்.

வேறு.

பொதிகளும் வணிகரும் புரத்தி னண்ணிட
மதிபெறு நகரின்முன் வதித்த வாணிகர்
நிதிகொடு வந்தனர் நேர்ந்து மெய்விலை
மதிமிள கருள்விரென் றுரைப்ப வந்துளோர். (உசு)

விரைவுடன் பொதிகளை யிறக்கி வீங்கிய
நிரைபெறு கட்டுக ணெகிழ்த்த விழ்த்திடச்
சொரியிள குழுந்ததாக் கண்டு சோர்வுடன்
பரிபொதி மற்றுள தவிழ்த்துப் பார்த்தனர். (உ௪)

பார்த்துடன் முற்றவும் பயறென் றேமுகம்
வோர்த்தனர் மயங்கினர் வெருண்டு நின் றுளஞ்
சோர்த்தனர் கூடலிற் சுத்த ரோசநீ
சேர்த்தநின் கருணையின் செய்கை யோவென்பார். ()

வேறு

மயங்கிய வணிகர் கூடி வரிபொதி மிளகி யாவும்
வயம்பட நீடு மாடப் பயறதா மாய மென்னே
சயம்பெறு மலைநாட் டெள்ளோர் சம்பிர தாய மாகப்
பயன்படு பொருளை வாங்கி மிளகெனப் பயழிற் தாரோ. ()

அன்னவா றன்று கேண்மின் னந்தநாட் டெள்ளோர் யாருஞ்
சொன்னநன் மொழிமா றுத தூயவ ராத லாலே
யின்னதோர் வஞ்சஞ் செய்யா ரிதுவழித் தங்க றன்னிற்
றுன்னிய துயிறல் சுண்டி யாவரோ சோர்வு செய்தார். ()

அங்கது நிசமே யென்னி லொன்றிரண் டன்றே கூறச்
சங்கையில் பொதிக ளன்றோ சடிதயிற் சொரிந்து கொண்டு
பங்கமில் பல்லோர் கூடிப் பயறுபெய் திட்த்த காதா
விங்கிது வன்றிவ் வூரி னெய்திய சோர்வு மன்று. (உக)

ஈகையில் லாத பாவி யீட்டிய நிதியைக் கூட்டி
யோகையாற் புதைக்க மாறிக் கரியுமி யாய தேபோற்
சோகமே புரியுந் தீயெம் நிதியெலாஞ் சொரிந்து கொண்ட
பாகன் மிளகி யாவும் பயறதாய் முடிந்த தன்றே. (௩௨)

வணிகர்கள் பலரும் கூடி யிவ்வாறு மதிம யங்கிக்
கணிதமி லைய மாக நினைந்தவா கழறி யுள்ள
மணிநிதி யிழந்தோ மந்தோ விவ்வினை வந்த தென்று
தணிவிலாத் துயர மெய்திச் சங்கையுற் றயரும் வேலை. (௩௩)
செப்பிய வணிகர் தம்முண் முதியனோர் செட்டி யாய்தோ
னெய்ப்பிடத் துதவு மீச னிணையடிக்க கன்பு பூண்டோ
னொப்பக றுயரு ளாழ்த்த வணிகரை யுற்றுநோக்கிப்
பற்பல மொழிகள் வேண்டாம் வினைந்தன பகரக் கேண்மின்.

மலைநாடு விட்டு நீங்கி மலைநகர் சிலக டந்து
தலைமைசேர் புதுவை யூரிற் றங்கினு மன்றி ராவி
லலைவக ளீசன் கோவின் மகமையார்க் கஞ்சி யாழு
நிலைபெறு மிளகை மாடப் பயறென நிகழ்த்தி னோமால். ()

ஈசனார் பூசைக் கேயு மிளகையு மீந்தோ மில்லை
ஈசமார் பொய்யு ரைத்தே மன்னதா னிதியு மேகி
யாசறு பிழியுஞ் சீல வந்ததி தைய மின்றும்
வாசக மிதுவே வாய்மை யாமென வணிகர் ஞாந்தார். (௩௬)

அறிவழிந் தயர்ந்த வன்னோ ரனைவரு முள்ளத்தேறிப்
பிறிதொரு மாற்ற மென்னே பொய்யுரைப் பிழையே யீது
செறிவுறு மிளகை யெல்லாம் பயறெனச் செய்த தெய்வுங்
குறியுறப் பயற்றை யின்ன மிளகாக்கிக் கொடுக்கு மென்று. ()

உறுதியை யுளத்தி ருத்திக் கூடளி லுறையு மீசன்
செறிதந் திடுமுன் சென்று தீவினை யோர்கள் கூறு
மிறுதியில் பிழைசேர் பொய்யைத் திருவுள மிரங்கி யின்னே
பொறுவென வுரைத்துப் போற்றி வாணிகர் புகழ்த்து நிற்ப. ()

நாயகன் கருணை கூர்ந்து விசம்பிடை நவில்வா னீவிர்
மேயவப் புதுவை யெய்தி யன்புடன் வியத்து போற்ற
வேமேர டருள்வோ மென்ன நிருமலன் பாதம் போற்றிச்
சேயதென் புதுவைக் கேகச் சிங்கையு ளுவந்தி ருந்தார். (௩௭)

மிளகு பயறான அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௧௩௪௭.

மிளகுபயறன் அத்தியாயச் சுருக்க வரனம்.

மேற்கூறிய கதையனைத்துஞ் செளனகாதி முனிவர்கள் கேட்டு மனத்தள்ளே யன்புமேலிட நெக்குருகி வயித்தியநாதரை யங்கிருந்த படியே வணங்கிச் சூதமுனிவரைநோக்கி மிளகுபயறைய சரிதஞ் சொல்லியருள வேண்டுமென்று கேட்டசுச் சூதமுனிவர் சொல்லு வார்:—அறுபத்தாறு திருவிளையாடல்கள் செய்த சோமசுந்தரக் கடவுள் வீற்றிருக்கப்பெற்ற மதராசகரத்திலே அக்கடவுளிடத்திலே பத்தியுள்ளவராய்க் குபேரனைப்போலுஞ் சம்பத்தைப்பெற்று அந்நகர வாசினாயிருக்கும் வணிகர்கள் மலைபடுதிரவியம், கடல்படுதிரவியம், காடுபடுதிரவியம் ஆகிய சரக்குகளைவாங்கி வைத்திருந்து விலை குறைந்த காலத்தில் விற்று இலாபமறுபலிப்பவர். அவர்கள் மதராசகரத்தைவிட்டுச் சரக்குகள் வாங்கும்பொருட்டு மலையாளத்தைநாடிக்குதிரைகளிலேறிக்கொண்டு அநேக பொதிமாடுகளுடன் கூந்துசேர்ந்தார்கள். அந்த மலையாளத்திலுள்ளவர்கள் என்ன கஷ்டம்கந்தாலும் அருள் ஆறும் வாய்மைமுதலிய நற்செய்கை தவறாதவர்களாதலால் மாதமுன்றுநிறைய யங்கேதவறாது பெய்யும். அந்நகரத்தில் மழையில் உவர சுமந்த கொண்டுவந்த உண்ணாநுடைய சரீரத்தி லுலகீர் பாய்ந்து கொண்டிருந்தோர் தோன்றலும் அதை அரசன் கண்டு இவர் விபூதி தரித்த சிவனடியாரென்று வணங்குவனென்றால் மற்றுள்ளோர் சிவநேசத்தைச் சொல்லவேண்டுமோ? அது நிற்க. மேற்கூறிய வணிகர்கள் விலை விசாரித்து இலாபக் கிடைப்பனவாகப் பாக்கு மிளகு முதலிடை சரக்குகளைவாங்கிப் பொதிமாடுகளிலேறித் தேப்பித்துக் கொண்டு கதிகள் காடுகள் மலைகள் ஊர்கள் பலவற்றையுங்கடந்து புதுவைத்தலத்திலே வந்து பொதிகளையிறக்கி மலைகன்போலநிக்குவைத்துவிட்டுச் சிவகங்கையிலே தீர்த்தமாடி வயித்தியநாதரையுஞ் சிவகாமியம்மையாரையும் பணிந்து துதித்து விடைபெற்று வந்த அன்னஞ் சமையல்செய்து போசனம் பண்ணியிருக்குஞ் சமயத்திலே வயித்தியநாதர் கோயிற் பஞ்சாயத்தாராலே யழைக்கப்பட்டு அவர்கள் முன்னேவந்து வணிகரெல்லாரு நின்றார்கள். அவர்களைநோக்கிப் பஞ்சாயத்தார் “நீங்கள் மிளகுப் பொதிகொண்டு வந்திருந்தால் கோவிலுக்குச் சுங்கப்பொருள் கொடுக்கவேண்டும். அது கொடுப்பதன் சுவாமி வைவேத்தியத்துக்கு மிளகுக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று கேட்டார்கள். வணிகர்கள் நான்கள் மிளகு கொண்டு உரவிலை உழுந்துகொண்டு வந்திருக்கிறோமென்று தங்கள் தீவினைவசத்

தால் முழுப்பொய் சொன்னார்கள். பஞ்சாயத்தார் அதை மெய்யென்று நம்பி இவர்களை விட்டுவிடுப்படி சொல்லினர். உடனே யெல்லாரும் பயத்தோடு பொதிமாடுகளை விரைவாக ஒட்டிக்கொண்டு மதுராகர்வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்குள்ள வரணிகர்கள் மிளகு வந்துவிட்டதென்று விசாரித்துவந்து விலைகேட்டு வாங்குதற்கு முயன்றனர்.

அப்போது பொய்கூறிவந்த வணிகர் மிளகுப்பொதிகளைக் கட்டறத்துக் கீழேசொரிய முழுவதும் உழுந்தாயிருந்ததைக்கண்டு முகம்வோர்த்த மயங்கிப் பயந்து சுத்தரேசா! உனது திருவருளா? மிளகு முழுவதும் பயறுகிய மாயமென்னே? மலையாளத்தார் வஞ்சமாக மிளகென்று உழுந்தைக் கொடுத்தனரோ? அல்லது வழித்தங்கவிலை திருடர் மிளகை யெடுத்துக்கொண்டு உழுந்தைப்போட்டு மூட்டை கட்டிவிட்டனரோ? அங்கனஞ் செய்தற்கு மூட்டை யொன்றிரண்டன்றே யென்று மதிகலங்கிச் சந்தேகித்து நிற்கும். போது, அவருள்ளையொரு கிழவணிகன் சொல்லுவான்:—புதுவை நகரத்தார் கேட்ட மகமைக்குப்பயந்த உழுந்தென்று பொய்கூறினோம்; அன்றியும் வயித்தியநாதர் நைவேதனத்துக்கு மிளகீங் கொடுத்தோமில்லை. ஆதலால் நமது திரவியமெல்லாம் நாசமாகும் பொருட்டுப் புதுவையீசரே யிங்கனஞ்செய்தவர். பழியும் பாவங்களு மிகவந்தனவென்று சொன்னான். எல்லா வணிகருங்கேட்டுச் சந்தேகத்தெளிந்து மிளகைப் பயறுக்கிய தெய்வம் பயற்றை மிளகாக்கிக் கொடுக்குமென்று மதுரைச் சோமசுந்தரக்கடவுள் சந்திதானமடைந்த சுவாமி! “உம்மிடம் பொய்கூறிவந்த பிழைபொறுத்து* காக்க வேண்டும்” என்று துதித்துநிற்ப அக்கடவுள் அசரீரிவாக்காக நீவிர் புதுவையைச் சார்ந்த நம்மைப் பூசனைசெய்தா லங்கே யருள்செய்வோமென்று கூறினர். அதகேட்டு வணங்கிப் புதுவைக்குப் போதற்கு வணிகரெல்லாருஞ் சித்தித்திருந்தனர்.

பதினெட்டாவது

பயறு மிளகான அத்தியாயம்.

மன்றுசேர் புதுவை மேய வயித்திய நாதா நீதா
வென்றுவா யாரக் கூற வீன்றணித் தாம்பு னிற்றுக்
கன்றுமுன் கூவ வந்த வாவெனக் கருணை யோடு
மொன்றுசுந்தையுள்வந்தெய்தும் புதுவையுத்தமனேபோற்றி.

கொண்டநன் மிளகி யாவும் பயறெனக் குழகன் காட்டக்
கண்டமென் வணிகர் காதை யுரைத்தனங் கடிதற் சென்று
புண்டரீ கத்த டஞ்சூழ் புதுவையை யெய்தி நீல
கண்டனைப் போற்றி யன்னோ ருள்பெறுங் கதையு ரைப்பாம்.

வேறு.

வாம கந்தர னங்கயற் கணிமண வாளன்
சோம சுந்தர னின்னருள் சுரந்திடப் பெற்று
நேம மோடியர் வணிகர்தென் கூடலை நீங்கித்
தேம லர்ப்பொழில் சூழ்புது வாபுரி சேர்த்தார்.' (௩)

வேறு.

கோபுரங் கண்டுமுன் றொழுது கொண்டனர்
காபுர மகிமையை மகிழ்ந்து கண்டனர்
தாபத மகல்சுவ கங்கை சார்ந்துடன்
சோபன மருளுமந் நீரிற் றேய்த்தனர். (௪)

கங்கைவி நாயகன் கமலம் போற்றினர்
தங்கிய சந்தித்த திருமுன் றுழந்தனர்
செங்கையாற் றொழுதனர் தேவி தன்னொடு
மங்கையோர் பங்களை வயித்தி யப்பனை. (௫)

இதமமோ டிருவிழி குளிர வேத்தியே
துதிபெறு மஞ்சனந் தூநி வேதன
மதிகமார் சோடசத் தாற்ற வேண்டுவ
நிதிபல வருளியுண் ணேச மல்கவே. (௬)

"ஆலயத் தருச்சனை புரியு மந்தனர்
சிலமா ரப்பதி சேரும் விப்பிரர்
காலகா லனைத்தொழுங் காட்சி யன்பர்கள்
பாலுற வணங்கித்தம் பிழைப கர்த்தனர். (௭)

தலமுறு தானிகர் சகலர் கேட்டு
நலனருள் கோயிலின் வாய்த னண்ணியே
பலனுறு மிளகெலாம் பயறு செய்தவ
னிலவணி யண்ணலா மெனநி கழ்த்தியே. (௮)

அற்புத மடைத்தனர் மகிழ்வி னார்த்தனர்
பொற்பகல் வாணிகர் புகன்ற பொய்ப்மையாற்

சிற்பர னிவ்வணஞ் செய்த தென்றனர்
சற்பிலா வணிகரைக் கனன்றி கழ்த்தனர். (௯)

பூசுர ரடியவர் புரத்தி லுள்ளவர்
பேசிய மொழிகளைப் பேணி வாணிகர்
கூசிய வுளத்தொடுந் தாழ்ந்து கொண்டெம
தாசகல் வகையெமக் கருளு வீரேன. (௧௦)

வேறு.

சிவதிர வியத்தி னுசை செய்துநுஞ் சிந்தை யார
வவமுறு பொய்யு ரைத்தி ராதலால் வணிகர் கேண்மின்
னவமுறு நிதியி ழந்து நற்றிரு மாய்த்து பின்னர்ப்
பவமுறு நரக நல்கும் பாண்மையிப் பொய்மை யாமால். (௧௧)

சாற்றுதல் கேண்மி னின்னுஞ் சகத்தினி லுயிர்க ளெண்ணு
தாற்றிய குற்ற மெல்லா மனதார வன்பு செய்து
போற்றிழிற் புதுவை யீசன் போக்குவ னீவி ரஞ்ச
லேற்றவிப் பதியு ளன்பிற் பத்துநா ளிசைத்து வைகீ. (௧௨)

அல்லொடு பகலு நீங்கா தமலனைத் தொழுது போற்றி
யொல்லுமா நன்பி னோடு ரூயர்பணி புரிந்து நித்த
மெல்லியல் விளக்கு டெய்யா லீரைஞ்ஞாற் றிரட்டி யேற்றிச்
சொல்லிய வன்பி னேவல் புரிந்திட விரங்குந் தூயோன். (1)

அவ்வுரை கேட்டு நாய்க ரன்பொடு மனத்துட் கொண்டு
வெவ்வினைத் துயர்க டூரச் சிவகங்கை வியனீ ராடிச்
செவ்வனே ரன்பி னேய சிவகாமி யம்மையோடு
பௌவமார் காள் முண்ட வயித்தியப் டனையும் போற்றி. (2)

வேறு.

ஆறுகா லங்களு மன்பி னுற்பணிந்
தீறக னெய்விளக் களவி லேற்றியே
தேறிய சிந்தையாற் பணிகள் செய்தனர்
கூறிய மொழிவழிக் கொள்கை மன்னவே. (௧௩)

பத்தியாச் சொன்னநாள் பத்து மின்னண
நித்தியஞ் சந்நிதி நீங்கி டாவகை
புத்தியு ளன்பொடுந் தொழுது போற்றியே
சித்திசேர் புருமுரை செப்ப லுற்றனர். (௧௪)

வேறு.

தெரியுமா துலனாப்த் தோன்றி வழக்குரை செய்தாய்போற்றி
கரியபூங் குழன்மின் னூர்க்குக் காவளை யணிந்தாய் போற்றி
யரிதினில் வன்னி கூப மிவிங்கம தழைத்தாய் போற்றி
யுரியவெம் மீசா போற்றி கருணையுத் தமனே போற்றி. (௧௭)

அறியாமை யாலே செய்த பிழைபொறுத் தருளித் தீங்கைக்
குறியாது கருணை செய்து நேசமும் கொடுத்து நின்னைப்
பிறியாத வன்பு நல்கிப் பயறெலா மிளகாப் பேணிப்
பொறியேயும் வண்ண மெம்மைப் புரத்தரு ளென்று போற்றி.

வேண்டுகோ ளியம்பி யன்னோர் துயிலுறும் வேளை யெம்மை
யாண்டவ னவர்க னாவி னிடையெழுந் தருளி யன்பா
ஸீண்டுந்ம் பயறு முன்போன் மிளகாகு மென்னக் கூறி
நீண்டகை யாரத் தந்தார் நேசமார் திருவெண் ணீறு. (௧௯)

துயிலுறு கனவி லண்ண னல்கிய தூவெண் ணீறு
மயலுறு துயில கன்று கரத்தினின் மன்னக் கண்டு
செயலினைப் புகழ்த்து போற்றித் திருநீற்றைச் சேமஞ் செய்து
நயமுறக் கூடி மீண்டு மாலய நண்ணி னார்கள. (௨௦)

சச்சிதி யடைந்து போற்றித் தாயினு மன்பா மீச
னின்னருள் பெற்றுத் தாழ்த்தே யுமையவ னிருநா ள்போற்றிச்
சென்னியிற் செங்கை கூப்பி விடைகொடு சிறந்து போந்து
மன்னுமவ் ஓரா ரன்பா லனுமதி வழங்கப் பெற்று. (௨௧)

சுருதியார் புதுவை நீங்கிச் சொல்லுதற் கரிய கூடல்
கருதிபாவ் கெய்தி யீச னல்கிய கடிவெண் ணீற்றை
யருகலில் பொதிகுடோறு மரனடி நினைந்த னிந்தார்
பெருகிய பயறு முன்போன் மிளகெனப் பிறங்கிற் றன்றே.

வேறு.

நோக்கினர் வணிகரு நுவலொ னாமகிழ்
தாக்கின ருளத்தினிற் றளர்வு முற்றவும்
போக்கின ரீசனார் புகழை யேதுதித்
தாக்கினர் மிளகெலா மரனுக் கென்னவே. (௨௩)

வணிகர்க ளவ்வண மனது தேறியே
யணிமிள கனைத்தையும் விலைக ளாக்கியே

தலிரிதி பொதிகழி செய்து கொண்டயர்
மணிமதிட் புதுவையுள் வந்த டைந்தனர். (உச)

அடைந்தான் சேவடி யன்பிற் போற்றுபு
மடந்திகழ் மண்டபம் வாவி சோலைக
ளிடம்பெற வியற்றுதற் கெண்ணி னீணிதி
திடந்தர வருளினர் சிந்தை கூரவே. (உரு)

மற்றுள நிதியத்தை மீண்டும் வண்பணித்
குற்றவ ரிடத்தினி லுதவி யன்புட
னற்றமி லுமையொடு மண்ணல் சேவடி
பற்றுறப் பணிந்தருள் பரிவி னெய்தியே. (உசு)

வேறு.

நரிபரி யாக்கு மீசர் கூடலை நண்ணிச் சார்ந்து
புரிவுறு மன்பிளோடும் வாணிகம் பொருத்தச் செய்து
பரிவுறு செல்வ முன்னர்ப் பண்பினும் பொங்கி யோங்க
வரியதங் கிளைஞ ரோடு முவந்துவாழ் திருந்தா ரன்றே. (உச)

பயறு மிளகான அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ககசச.

பயறு மிளகான அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

சௌனகாதி முனிவர்களைப்பார்த்துச் சூதமுனிவர் மிளகு உழு
ந்தாயின கதையைச்சொன்னோம். இனி யுழுந்துமிளகாயின கதையை
ச்சொல்லுவோமென்று சொல்லத்தொடக்கினர்:—மேற்கூறியபடி
மதராசரத்தைவிட்டு வணிகர்கள் புதுவைக்குவந்துசேர்ந்து கோபுர
தரிசனஞ்செய்து சிவகங்கையிலே படித்து சிவகங்கை விராயகரைத்
தரிசித்து வயித்தியப்பரையுஞ் சிககாமியம்மையாரையுங் கும்பிட்டுக்
கண்குளிரத் தரிசித்துச் சோடசோபசாரத்தாற் பூசை செய்விக்கவே
ண்டிய திரவியங்களைக்கொடுத்துச் சிவனடியார்கள் மற்றைப் பிராம
ணர்கள் பாற்சென்று தாங்கள் பொய்சொல்லிப் போயினபின் மிளகு
பயறுபின் வரலாற்றினத்தையுஞ் சொல்லினர். ஆங்குள்ள ரெல்லா
ருங்கேட்டு அடிசயித்து இத்திருவிளையாடல் செய்தவர் வயித்திய

நாதரோடு ஒரு களிகூர்ந்த அவ்வணிகரைப் பொய்குறினதற்காக இகழ்த்துவினார். அவ்விசுழ்ச்சி வார்த்தையைக்கேட்டு வணிகரெல்லாரும் கண்ணமூற்று இப்பிழை நீங்கும்படி பிராயச்சித்தஞ் சொல்லுமென்று வினாவினர்.

அதகேட்ட பெரியோர்கள் சிவதிரவியத்தைக் கவருமாறு பொய்சொன்னவர்கள் செல்வமெல்லாக்கெட்டு கரகத்தையு மடைவார்கள். ஆயினும் உலகிலுள்ள ஆன்மாக்க ளறியாமற்செய்த குற்றங்களை மனதாரப்பத்திசெய்து வணங்கினார் புதுவைநாயகர் பொறுத்தருளுவர். ஆசலரீஸ் நீலிர் பயப்படவேண்டாம். இத்ததைதிலே பத்தாளிருந்த இரவுப்பகலும் சுவாமியையும் அம்மையையு மன்புடன் வணங்கித்தெரிந்து ஆயிரம் வெயிலிளக்கேற்றிப் பணிவிடை செய்வீராகில் உபித்தியநாதர் திருவருள் புரிவரென்று கூறுதலும், வணிகர்களவ்வாறே பத்தாளாளுஞ் சிவ கைக்கரியஞ்செய்து தங்களுடைய வேண்டுகோளைச் சொல்லி நித்திரைசெய்தனர். அவர் சொப்பனத்திலே சிவசுாமியம்மைபாக ரெழுந்தருளிப் பயறு முன்போல் மிளகாகுமென்று திருவெண்ணீற்றைக் கைக்கிறையைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றனர். வணிகர்கள் நித்திரைவிட்டெழுந்த எம் பிரானருளிய விபூதி தங்கள்கையி லிருப்பதைக்கண்டு மகிழ்ந்து அவ்விபூதியைச் சேமித்து வைத்துக்கொண்டு சந்திதி முன்பு வந்து அவ்வெம்பிரானைத் தொழுது விடைபெற்று மீண்டு மதரைக்குவந்து உழுந்தப் பொதிகளிலெல்லாம் தங்கள் கையிற்சேமித்து வைத்திருந்த விபூதியைப் போட்டுப் புதுக்கையகர் திருவடியை நினைந்தார்கள். உடனே யுழுந்தப் பொதிகளெல்லா மிளகுப் பொதிகளாயின. அதகண்டு வணிகரெல்லாரும் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து மிளகுப்பொதிக ளெல்லா வற்றையும் விலைப்படுத்தி அந்தத் திரவியத்தை முடிப்புச்செய்து இது புதுவைநாயகர் தந்தருளினரென்று விபந்து அவரது கோயிலுக்குவந்து வணங்கி மண்டபத் தடாகஞ் சோலை வைப்பதற்குத் திருப்பணிகள் செய்பவரிடங் கொடுத்துவிட்டு மதுரா நகரத்துக்குவந்து வாணிகஞ்செய்து முண்ணைப்பார்க்கிலு மதிச ளுதியமடைந்து சுற்றத்தாருடன் வாழ்ந்திருந்தனர்.

பத்தொன்பதாவது
மட்குடம் பொற்குடமாண்
அத்தியாயம்.

பன்னருங் கொடிய குற்றம் பாலகர் புரிதல் கண்டு
மன்னையர் பொறுத்துப் பேணி முய்யுண வறுத்தல் போலு
மன்னிய வுயிர்க ளாற்றுத் தீங்கெலா மகற்றி மாயா
வின்னருள் புரிந்து காக்கும் புதுவையு ளிறைவா ழோற்றி. (க)

பார்புகழ் வணிகர் பொய்யான் மிளகினைப் பயறு செய்து
சீர்பெறு பயறு மீண்டுமிளகாக்குஞ் செய்கை சொன்னோ
மேர்பெறு மட்குடத்துக் கிணிமபொற் குடமன் றீந்து
பேர்பெறு மகிமை முன்னோ ருரைவழி பேச லுற்றும். (உ)

படிபுகழ் புதுவை நூலோர் பகர்மறை முழுது மாமிந்தோர்
மிடியற விரும்பி முத்தி வினைபுரி மேன்மை யாளர்
நெடிதுவை திகழும் பேத வலகமும் தழுவு நீரார்
துடியிடை மனைவி யோடு மில்லறத் தொன்மை பூண்டோர்.

சாதிநல் லொழுக்க மேன்மை சதுமறை யுணர்த வியாக
மோதிய விவைக ளியாவு முடையவந் துணர்க ளேனு
மாதியு மீறு மின்றா மரனடிக் கன்பி லாதார்
நீதியி னீச ரென்றே சுருதிக ணிகழ்த்து மன்றே. (ஈ)

பழிபுரி தொழில ரேனும் பகர்கொலை வினைஞ ரேனு
மிழிஞ்ஞலத் தவர்க ளேனு மிவையொருங் குடைய ரேனும்
விழிமொழி நடைக ளற்றோர் வெறுக்கையின் மிடிய ரேனு
மழிவினீ சன்பா லன்பு பெறுவரே லடிக ளாவார். (ஊ)

எனமறை பகர்த லாலே யப்பதி யிசைந்த நூலோ
ரனைவரும் வேத வேள்வி யாளரா மரனுக் கென்று
மனமுரை காய மூன்றும வழங்கிய வண்மை பெற்றோ
ரனுதின முமையோ டுச னருச்சனை யன்பு பூண்டோர். (ஐ)

சொல்லிய வந்த னுளர் தம்மிலோர் தூய கல்லோன்
நல்லறி வுடைய னித்த மாலய நண்ணி நாக

வல்லியோர் பாக மேய வயித்திய நாதர்க் காட்ட
வெல்லியு லேம தீர்த்தங் கொடுத்தரு ளேவனீரார். (எ)

நாடொறு மடிமை யின்றி யந்தணன் தீர்த்த நல்கத்
தேடிய கருணை யீசர் திருவுளச் செயலின் பாங்கா
நீடிய வறுமை யெய்தி மெலிந்தனன் மெலிந்து நேசம்
பாடிய லேம தீர்த்த மெடுத்தருள் பணியி னிற்ப. (அ)

வேறு.

மனைவியு மைந்தரும் பசியின் வாடியே
யனையுவர் முகமன மயர்ந்து நோக்கனு
மினையவன் செய்வதொன் றின்றி யீசனே
யுனையுள நம்பினே னென்ன வோதினன். (க)

வேறு.

இயம்பிய மறையோ னோர் கா ளிசையும்ட் குடமெடுத்துக்
கயம்படு டேம தீர்த்தக் கரையுற நின்று தாம்பிற
பயம்படக் குடத்தைப் பூட்டி வாவிபுட் படிய விட்டு
நயம்பட நீரை மொண்டு பெள்ளென நசையிற் றாக்க. (ஃ)

வழுவறு தார்பி னோடு கைவழி வருகு டந்தா
னெழுதல்போய் வீழ்ந்து கூபத்தாழ்ந்ததையெடுக்கவெண்ணி
முழுவது நீரின் முழுகு முன்னர் நீரிடைக்கு தித்தான்
பழுதகன் மறையோ னன்பை யெவ்வணம் பகர்தன் மாதோ.

குதித்துநீர் நடுவு ளெங்குங் குடத்தினை விரைந்து கையாற்
பதித்திடப் பிடித்தெடுத்துப் பரிவுடன் கரையி லேற
வுதித்தெழு மிரவி போல மட்குட முயரும் பொன்னால்
விதித்திடுங் குடமாச் செய்து புதுவைவாழ் விமல நீந்தார். (ஃ)

இத்தகு புதுமை யாவு மாலயத் திருந்து ளோர்கள்
மெய்த்தகை யந்த னாளர் தொண்டர்கள் வியந்து கேட்டே
யுத்தம லூரி னுள்ளோ ரியாவரு மொருங்கு கூடி
யத்தனைத் தொழுது போற்றி யாலயத் துள்ளே சென்று. (ஃ)

கண்டனர் பொற்கு டத்தைக் கருதுமுந் தூலோ னன்பை
விண்டனர் தொழுதா றுள்ளம் வியந்தனர் மகிழ்வி ன்ழ்ந்து
கொண்டனர் வயித்தி யப்பன் கொடுத்தருள் கருணைத்தேனை
புண்டனர் திருமுன் னாக வுபார்த்தபொற் குடத்தை வைத்தார்.

மட்குடம்பொற்குடமான அத்தியாயம். உநகூ

ஆயதோர் காலை தன்னி வகிலரும் வியந்து கேட்ப
நாயக னருளி னாலே யசரீரி வாக்கு காளு
மேயமெய் யன்பு மேலோய் பொற்குட நினைக்கே யீர்தோர்
தியநின் வறுமை நீக்கிப் பணிவிடை செய்தி யென்ன. (கரு)

அருளிய மாற்றங் கேட்டுச் சிந்தையு ளன்பு பொங்கித்
தெருளுமத் தணனை நோக்கி யஞ்சலி செய்தெல் லோரு
மருளரு ளீச ருள்ளக் கருணையு மன்னோ னன்பு
மருளறப் புகழ்ந்து வாழ்த்திச் சென்றனர் மனையின் மற்றோர்.

புனிதனா ரருளி னாலே பொற்குடம் பெற்ற தூயோன்
மனிதர்க ளறிய வீசன் வழங்கிய தன்மை யாலே
யனகனவ் வருளை டாய்ந்து மறுத்திட வச்ச முற்றுக்
கனகமென் குடத்தை யேந்திக் கண்ணுத லருளைப் போற்றி.

மனையிடைக் கொடுபோய்த் தக்க வாற்றினால் வறுமை நீக்கிப்
புனையிழை மனைவி யோடு மைந்தரும் பொருந்தி வாழ்ந்து
தினையுள் வமைய மேனுஞ் சேவடி மறவா வண்ண
மனுதின மேவ லாற்றி யன்புபெற் றின்ப மார்த்தான். (கஅ)

மட்குடம்பொற்குடமான அத்தியாயம்முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ௧௧௧௨.

— ❦ —

மட்குடம் பொற்குடமான அத்தியாயம் சுருக்கவசனம்.

நைமிசாரணிய காசி: ஸாகிப ரு னிட: நரகோக்கிச் சூழமுனிவர்
பயறு மிளகாகிய சரித்திரத்தைச் சொன்னோம். இனி மட்குடம் டொ
ற்குடமாகிய சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோமென்று சொல்லுவார்:—
புதுவைத்தலத்திலேயுள்ள பிராமணர் அனைவரும் காருகபத்தியமு
தலிய மூன்றக்கினியும் வளர்ப்பவர். யாகாதிகருமங்கள் செய்பவர்,
மனவாக்குக்காய மூன்றும் சிவபிரானுடைய திருவடிக்கே செலுத்
துபவர். அவருள்ளே பரிசுத்தமுடைய ஒருவர் தினந்தோறும் வயித்
தியநாதருக்குஞ் சிவகாமியம்மையாருக்கும் அபிடேகத்துக்கு ஏம
தீர்த்தத்திலே போய்த் திருமஞ்சனம் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்
பணிவிடையிலே தலைநின்றார். இங்ஙனம் நிகழுநாளிலே வறுமை
மேலிட்டு மெலிந்து மனைமக்களாதியருடன் பசியால்வருந்தி வயித்
தியநாதரே! உம்மையே நம்பினெனென்று திருமஞ்சனம் கொண்டு

வா எமதீர்த்தக் கரைவிலேயின்ற திருமஞ்சனக்குடத்தைக் கயிற்றி
 லே பூட்டிவிட்டுத் தீர்த்தமொண்டு மேலே பெடுக்கும்போது கயிறு
 அறுத்து குடங் கிணற்றினுள்ளே வீழ்த்தது. அக்குடம் ஆழ்த்து
 போருமுன்னரே அதை பெடுக்கும்பொருட்டுப் பிராமணர் கீழே
 குதித்தனர். அவருடைய அன்பை பென்னென்ற சொல்லுவது,
 அங்ஙனம் அன்பர்குதித்தக் குடத்தை பெங்குங் கையாற்றடவித்
 தேடிபெடுத்துக் கரையேறும்போது தாம் கொண்டுபோன மண்குட
 மில்லாமற் பொன்குடமாக வயித்தியகாதர் திருவருளால் இருந்தது.
 இப்படிப்பட்ட புதுமையை யாலயத்திலிருந்த பிராமணர்களுஞ் சிவ
 னடியார்களும் ஏனையோர்களும் பார்த்துங்கேட்டும் விம்மிதமடை
 ந்த ஒன்றாகத்திரண்டு வயித்தியகாதேசுவரரை வணங்கி அவருடைய
 திருவருட் பிரபாவத்தைத் துதித்தறிற்ப, அப்போது எல்லாருங் கேட்
 கும்படி யசரீரிவாக்காகப் புதுவைநாயகர் திருவருளால் அன்பரை
 கோக்கி “இப்பொற்குடத்தை யுனக்கே கொடுத்தருளினோம், இக்குட
 த்தைக்கொண்டுபோ யுன்னுடைய தரித்திரத்தைக்கே நமது பணிவி
 டைசெய்வாயாக” என்றருளினார். அது கேட்டு, அன்பரைகோக்கி யாங்
 குள்ளாரெல்லாரு மஞ்சலிசெய்து அவர்தன்மையையு மவருக்குத் தி
 ருவருஞ்செய்த எம்பெருமானுடைய கருணையையும் புகழ்த்து அவா
 வர்களிருப்பிடஞ்சென்றனர். அன்பர் அவ்வெம்பெருமானுடைய
 ஆளுஞையை மறத்தற்கஞ்சிப் பொற்குடத்தையெடுத்துத் தமது இ
 ருப்பிடத்திற்கொண்டுபோய்த் தமது வறுமைமுழுவதும் கேக்கி மனைவி
 மைத்தருடனே, மகிழ்ச்சியடைந்து முன்போலச் சிவ பணிவிடை
 செய்து இன்புற்றிருந்தனர்.

இருபதாவது

வாணன் தவஸவெடித்த
 அத்தியாயம்.

தன்னையு முணர்ந்து தானுந் தலைவனை யுணர்ந்து சேச
 மின்னையும் புறியும் பொன்னும் பொய்யென விட்டு நீங்கி
 நிள்ளையங் கண்டு கூடு நிமிலவற் புதத்தை யெய்த
 வென்னையு மாண்டு கொண்ட புதுவையு ளிறைவா போற்றி.

வாணன் தலைவெடுத்த அத்தியாயம் உசுக

அடுத்திடும் வறிய ஹலோ னண்ணலுக் காட்டத் தீர்த்த
மெடுத்தமட் குடத்தைச் செம்பொற் குடமென விதவ்சொன்
தொடுத்தபூ மலர்க வர்த்து சூடிய வாணன் சென்னி [னேந்
வெடித்திடுங் காலை முன்னோர் மொழிவழி விளம்ப லுற்றும்.

வேறு.

வடபு லத்துறு குறுங்ல மன்னரில் வாணன்
நடவ ரைப்புய னுறையுமூர் தருமணப் பாறை
யிடனு யர்த்தெழு மிஞ்சிசூழ் நகரிடை யிசைவோன்
மிடனு றுத்திரி புரவரக் கரினும்வெந் தீயோன். (ங)

வேறு.

கொலையொடு களவுயர் கொடுமை யென்றுமே
நினைபெறு முளத்தின னீத வாய்மைகள்
கலையில் வோர்சொலக் கருதிக் கேட்கிலா
னலைபயில் கடலென வடருந் தானையான். (ச)

நீதமு நெறிகளு மகன்ற நெஞ்சினன்
பாதக வினைமுக பாட மாப்பகர்
காதகன் பிறர்பொருள் கவருந் தன்மையே
சாதகம் பயிலுமச் சதிரைச் சார்த்துளோன். (ரு)

நந்தலி லத்தணர் குரவர் நற்றவர்
வெந்துய நறவவர் பொருள்கள் வேட்டுளா
னிந்தவா நவனடை யென்னின் மற்றுளோர்க்
கந்தரம் புரிவதை யறைய வேண்டுமோ. (ஊ)

பரவிய வதரிடைப் பறித்துக் கொண்பெல்
காவுகள் செயச்சொலிச் சிலரைக் கானிடை
நிலாகவர்ந் திடச்சொலி நீச னிவ்வணம்
விரவிய பொருள்களை விருப்பி னீட்டினன். (ஏ)

வேறு.

மற்றுள வெளியர் பன்னுள் வளர்த்துள் பொருளை யென்கு
புற்றில்வாய் வைத்து றிஞ்சல் போலவும் புகலிக் கூடி
யற்றயில் வைத்த தேனைக் கவருமங் வலையன் போலு.
மற்றவன் கொள்வ னன்னோர் வயிறெறிந் துளமு கோவ. (அ)

முரணுடைச் சேனை யோடு முன்னுறச் சென்று மன்னர்த்
திரணம தாக வெண்ணித் திகைப்புற வளைந்து சூழ்ந்தே
யரணமுள் ளாக்கி யன்னு ரஞ்சிவர் தடைந்து தாழ்
மரணம தியற்றி டாதே யவர்பொரு ளனைத்தும் வாங்கி. (க)

மற்றவ னிந்த வாற்றா ளளவிலாப் பொருள்கள் வெளவி
யுற்றனன் செருக்கி னோடு மூலகினி லெதிர்வோ ரின்றி
யிற்றன ரிச்சை யாராப் விதிவிலக் கின்றிக் காமஞ்
சுற்றினச் சேர்க்கை நீங்காச் செயலுடைத் திறம டைந்து. (1)

காமமீ தூர வாணன் கருத்தழிந் தவச முற்றுத்
தூமமார் சேர்தீப் போன்ற பிறர்மனைத் துன்ப விற்பை
யேமமாப்புசித்துஞ்செம்பொன்விலைமின் னார்க்கீந்தும்பன்னாட்
சேமமரக் கவர்த்தும் வாணன் றன்னுளாந் தெவிட்டா னாகி. (2)

திதிபெறு நகர்க டோறுஞ் சென்றிடக் கருதி வாணன்
பொதிகிறை நிதியம் பெய்து சேனைகள் பொருந்திச் சூழ
மதிவழி ழுமைச்ச ரோடுஞ் சுற்றின மைந்தர் நண்ணப்
பதிதனை விட்டு நீங்கித் தென்றிசைப் பாதை கூடி. (கஉ)

நடந்தன னூர்க டோறுந் தங்கினன் சின்னாள் வைகி
வடந்திகழ் சூடங்க ணேரு மடந்தையர் கொங்கைதோய்ந்தும்
படர்த்தனன் வைகை யாற்றிற் பருமணித் தரங்க மோதி
யடர்த்தெழுஞ் சோலை சூழு யாலவா யடைந்தா னன்றே. (3)

அந்நகர் தனிவி ருந்தே யங்குள விலைமின் னார்கள்
புன்னிலைப் போகந் துய்த்தா னுலயஞ் சென்று போற்றான்
நென்னவன் கூட றன்னில் வேட்கையாச் சின்னாள் வைகி
நன்னகர் கடந்து தென்பா னடந்தனன் கொலைக்கு நாதன்.

மகரிகை யெழுது கொங்கை மடவன நடைமின் னார்குழ்
சிகரியம் பொன்கு லாய தென்புது வைக்குள் வந்து
புகர்தவர் சோலை வாவி வீதியிற் பொலிவு நோக்கி
நகரிடை யுளமவி யந்து வதந்தன னவைசேர் வாணன். (கரு)

இருந்தனன் சேனை யோடு மெய்துமுன் னூரி னுள்ள
திருந்திழை விலைமின் னாரைக் கூவினன் சிறந்தன் னோரும்
வருந்திதுண் ணிடைநு டங்கக் கனதன மசைய வந்தார்
பெருந்தவர் தவரைக் காணும் பெற்றிபோற் பிரிய முற்றான்.

வாணன் தலைவெடித்த அத்தியாயம். உசந்

வேறு.

கொங்கையும் வதனமும் விழியுங் கூந்தலுஞ்
செங்கையுந் தோள்களுந் திகழ்பொற் பூண்களும்
பங்கயப் பாதமு நடையும் பார்த்துளஞ்
சங்கையுந் றனன்மயல் சாரு மோகத்தால். (௧௭)

மேகமு மதியமும் விளங்கு மீனமும்
பூகமும் நாள்களாற் புணர்த்துங் கோவையுங்
கோகமுங் கொடியுமுட் கொண்டு நண்ணிய
மாகம திழிந்துமின் கொடிகள் வந்தவோ. (௧௮)

அன்றிமின் னாரெனி லமரர் வானிடை
யொன்றிய நாகர்தம் முலகிற் கண்டிலேன்
றுன்றுமிய் வுலகினி லுள்ள தோகைமார்
வென்றிகண் டனனிவர் விளம்பின் மேன்மையார். (௧௯)

மொழிகளு மொழியுடன் முந்து மூரலும்
விழிகளும் விழிவழி விளங்கு பார்வையும்
பழிகளுங் கொடுமையும் பரிவி னாற்றாமோ
கழிபெருந் தவரினங் கண்டு முய்வரோ. (௨௦)

வேறு.

இன்னணம் வியந்து வாணன் விலைமின்னூர்க் கினியவார்த்தை
பன்னின னவரு கந்து துகளறு பாட லாட
னன்னலம் பெறவி யற்றி நடவடி நயமு மாற்றச்
சொன்னமும் பணியுந் தூசு மளவில தொகைக ணல்கி. (௨௧)

கலவையின் சாந்தம் வீசு மான்மத நறுங்கத் தூரி
பலமலர்ச் சுகந்த மற்றும் வேண்டுவு பரிவி னீந்தே
யலகினட் பாள ரியாரு மவ்வவர் வேட்ட மின்னூர்
நலனுறத் தானு நல்லார் நசையுறு மின்பத் தாழ்த்தான். (௨௨)

அல்லொடு பகலிவ் வண்ண மனுதின மிடைய ருது
வல்லிநுண் ணிடைமின் னூர்க ளளவிலர் வந்து சூழப்
பல்லியல் சூது வீணை மதுரவாய்ப் பாட லாடல்
புல்லிய சரச வார்த்தை யிவைகளாற் போது போக்கி. (௨௩)

காட்டெறி நிலவு போலுங் காணல்பெய் மழையே போலு
நாட்டினிற் திங்கி னீட்டு நவையுறு பொருளை யெல்லாங்

உசுச புதுவைத் தலபுராணம்.

கோட்டிளங் கொங்கை யார்க்கே குவைகுவை யாக விர்தே
யீட்டினன் மறுமை யோடு மிம்மையு மற்ற பாவம். (உச)

இரவிது பகலீ தென்று மெரிபசி துயிலீ தென்றும்
விரவல னுளம்பே தின்றி மின்னனார் வண்ண மாண
னுரையுணர்வகன்மெய்ஞ்ஞான வுள்ளொளி யுதித்தேயின்பத்
தரவதின் வசத்த ராய சத்துகள் போலு மாதோ. (உரு)

செறித்திட விவ்வா நன்னோன் புதுவையிற் சின்னாள் வைகி
யுறைத்திடு நாள்க டோறு நந்தன வனத்தி லுள்ள
நிறைத்திடு மலரைத் தன்பான் மனிதரை கெடுத்தி னேவிக்
குறத்திடாவகையொன்றிற் கொணர்கெனக்கொடியர்சென்று.

செங்கதி ருதிக்கு முன்னர்ச் செறியுந் தனவ னங்க
ளெங்குள வங்கங் கேசென் றிசைந்துள மலரை யெல்லாஞ்
சங்கையற் றெடுத்தி வேண்டுந் தாடமா வனைந்து நல்க
மங்கையர்க் கீந்து தானும் புனைந்தனன் றீய வாணன். (உ௭)

எள்ளள வீன்பு மின்றி யிவ்வண மியற்ற வாணன்
கள்ளவிழ் மலர்கள் கொய்யுங் கண்ணுத லன்பர் சென்று
தெள்ளநகத் தனங்க டோறுந் திரிந்துமோர் பூவுங் காண
ருள்ளியிவ் வாணன் செய்கை யிதுவென வுணர்ந்து ஸுந்து.

மல்லிகை முல்லை பிச்சி யிருவாச்சி நந்தி மற்றுஞ்
சொல்லிய மலர்க ளொன்று மின்றியே துணிந்து கொய்து
புல்லிய் புழுக்கூ டாய வுடலினிற் புனைதல் செய்தா
னெல்லையி லீசர் சென்னிக் கணித்திடற் கிலாம லென்றும். ()

கடுத்திடு சிந்தை யன்பர் கருத்தழிந் தலரை நித்த
மெடுத்திடு மின்புங் பூவை யெழில்பெறு தோடைய லாகத்
தொடுத்திடு மின்புங் காலத் தொறுமீசர் சென்னி சூடக்
கொடுத்திடு மின்பு மற்றோங் கொடியதோர் வாணன் றன்னல்.

என்றுளம் வருந்தி யன்பர் வறிஞனாள் வினையி னெய்தும்
வென்றிசெய் பொருளைக் கள்வர் கவர்த்துடன் விரைவி னேக
வொன்றுமின் றாக கோக்கி யுளமெறிந் தகற லொப்பச்
சென்றனர் மலர்க ளின்றி வெறுங்குடை செங்கை பற்றி. ()

ஈசனார் கோயி லெய்தி யெந்தையார் சென்னி கோக்கி
வாசமென் றொடைய வின்றி வனப்பின்மை கண்டு சாஸ

வாணன் தலைவெடுத்த அத்தியாயம். ௨௪௫

நேசமா தன்ப் ரோடு மருச்சகர் நினைவ ழித்தே
யாகறு சித்தை வாணன் மருங்கணைத் தறைய லுற்றார். ()

முன்னர்நீ யீசன் பாதத் தருச்சனை முயன்ற வாற்றான்
மன்னிய செல்வ முற்று வளம்பெறு வாழ்வு பெற்று
யின்னுமவ் வாறி யற்றி விருமையும் பெறுதி யின்றேற்
றுன்னிய வறுமை பெய்தி மறுமையி னரகத் துயத்தி. (௩௩)

அங்கது நிற்க வீசன் நிருமுடித் கணியும் பூவைச்
சங்கையில் கொடுமை யோடு பரிசனர் தம்மை யேவிக்
கொங்கவிழ்மலரொன்றின்னிக் கொணர்கெனப்புணையலுற்று
யிங்கிதுவென்னேயென்னே யென்செய்தாயந்தேரவேழாய்.

வேறு.

பன்னிய மலசல மிட்ட பாண்டமே
துன்னிய மும்மலத் துறுபண் டாரமே
மன்னிய புழுநெளி கூடு மற்றுமே
யுன்னிடி விருவினைப் பொதிய திவ்வுடல். (௩௫)

வேறு.

தோலவுட லவயவத்தைக் குறித்துப் பார்க்கிற் கூறவருவ
ருப்பாகுங் கொள்கை கேணீ, தோலெலும்பு ரம்புதசை மயி
ரென் நின்ன சோர்வுறுதுற் கந்தமிலைவ துகளா மாசு, மேலு
மின்னும் விளம்புவனீ ருதிர மூளை மிடுதச்சை சுக்கிலமென்
றிவைசே ரில்லா, மேலவறி வுடையோர்க ளுணர்ந்து நீங்கி
யெக்காலு மொருபொருளா விதனைக கொள்ளார். (௩௬)

வேறு.

என்புதோல் போர்த்து நீடு ரம்பினு விறுக்கி யீர்த்துப்
புன்புலா லுதிர மூளை மலசலம் பொருந்தித் தேக்கி
யொன்பது வாயி றேறு மலங்களை யொழுகு புக்கி
வின்பிதுவென்னக்கொள்வோன்புலையனுட்புலையெண்ணில்.

ஐயுறு வாத பித்த மாகியல் புரியும் வீடு
மெய்யிதென்றெவ்வார்மேலோர் வெகுள்வதேதன்மையாற்றா
ணையுநா லாயிரத்து காணூற்று காற்பத் தெட்டு
மையலார் நோயு டம்பி விரவலா வான்மா மன்னும். (௩௭)

இத்துணை யிழிவி னாய வுடவினை யினிதென் றெண்ணிப்
பொய்த்துணை மனைவி மைந்த ரோம்புதற் பொருட்டு நீங்கா
மெய்த்துணை யறத்தைநீக்கிக் கொடுமையேவிரும்பிச்செய்தே
யத்துணைக் கொடுமை சார்பா நரகிடை யாழ்வர் சில்லோர். (1)

ஆனலால் வாண னேகே எண்ணலார் கருணைத் தன்மை
யினமி லன்பு செய்யி லமுதமா மின்ப மீவ
ருனமார் கொடுமை செய்யில் விடமதா நாகத் துய்ப்பர்
நானவின் மொழிக டம்மை யுண்மையா நயந்து கோடி. (சு0)

ஒருமல ரெடுத்துச் சாத்தி லதன்பய னுரைக்கொ ணுதா
லொருமலற் பறித்து முன்னு ளிறந்தன னுறையூர்ச் சோழ
னொருமல ரன்று நீயும் பன்மல ரொருங்கு கொய்தி
யொருமலர்க் கிறப்ப தென்னிற் பன்மலர்க் குறுதி யாதே. (1)

எய்யாது நீமுன் செய்த விடரெலா மகல வேண்டிற்
பொய்யான வுடலை நம்பித் திங்குகள் புரித னீங்கி
மெய்யான வெந்தை பாதம் விருப்புடன் பணிதி பூவைக்
கொய்யாது தவிர்ந்தி யின்னுங் கொடுவினை யனுசூ வண்ணம்.

வேறு.

என்று பூசகர் தொண்டர்க ளியம்பிய மொழியை
யொன்று மன்புளோர் பொலிவகல் வாணனு முவந்து
நன்று சாலவு நும்மொழி நன்மையே பயக்குஞ்
சென்று நும்மலர் பறித்தில மியாமெனச் செப்பி. (சுந)

கூறு நம்பரி சனரன்று கொய்த்து மலரை
வேறு னோரெவ ரோவறி யோமென வுளர்பி
நாறு நத்தன வனத்திடை யெம்மவர் நண்ணி
லூறு செய்குவ நீவிர்கள் செலுமென வுரைத்தான். (சுச)

வாண னிவ்வணங் கூறலும் வாய்மையென் றெண்ணி
யேணி யோர்திருக் கோயிலு ளெய்தியாங் கிருந்தார்
பேணி யற்றைநாட் டிருமுடி மாலைபெய் குநர்கள்
கோணி சைந்துளஞ் செங்கழு நீர்மலர் கொய்து. (சுரு)

பீடு பெற்றிட வழிக்கொடு வருகின்ற பெற்றி
மாடு வாணனுங் கண்டுமுன் பதியுளோர் வசன

வாணன் தலைவெடித்த அத்தியாயம். உசுள

நீடு வாழை கன் மூலஞ்சேர் நெருப்பெனச் சிதையக்
கூடை யோடலர் பறித்தனன் மீளவக் கொடியோன். (சசு)

வேறு.

பறித்திட வன்பர் தேகம் பதறிடப் பாரின் வீழ்ந்து
தறித்திடா யிவன்சி ரத்தைத் தானுவே யென்னச் சூழ்ந்து
மறித்திட வெகுண்டு கூடி மற்கட்டு மாறு நோக்கிக்
குறித்தவம் மலரிற் பாதி கொடுத்தனன் கொலைசேர் நீசன்.

அவ்விடை நிகழ்ந்த தன்மை யாலயத் தன்பர் கண்டு
செவ்வையில் கருத்த ராகிச் சிந்தைக ளறவு நைந்து
கௌவையோ டீனத்து ளோருங் கடவுளர் திருமூ னெய்தி
யெவ்வமார் கொடிய வாணன் தீமையை யியம்ப லுற்றார். (1)

குலவுந் தனத்தி னுள்ள மலர்கொளன் றறக்கொ ணீந்து
தலைமிசைப் புனையா நின்ற னீதியா யாங்கள் சாற்றுஞ்
சொலையொருசிறிதுங்கொள்ளான் கொடுமையேபுரியுந் துர்த்தன்
சலமகல் வயித்தி யப்பா தாளிணைக் கபய மென்றார். (சசு)

மற்றைநாண் முன்போ லன்பர் மலர்கொடு வருதல் கண்டு
பற்றியம் மலரிற் பாதி கொடுத்துள பாதிப் பூவைச்
செற்றழாக் கவர்ந்து வாணன் சென்னியிற் புனை தலோடு
மிற்றதக்கொடியோன்சென்னி பொடிப் பொடியெனத்தகர்த்தே.

அன்னவன் சுற்றத் தாரும் பரிசன ரீனத்து ளோரு
மிந்நெடு மரவ மென்னே பெனச்சோர்த்து வெருவி யோடக்
கொன்னமன் றாத ரெய்திக் கொடியனைக் கொடுபோய்த் தீய
பன்னெடுந் தண்டஞ் செய்து நாகிடைப் படுத்தி னூடல். (1)

உரைத்திடும் பதியினுள்ளோ ராலயத் துறைவோர் கண்டு
நிரைத்தபூங் கொன்றை வேணி நிருமல னருளைப் போற்றித்
தரைத்தல முறத்தாழ்ந் துள்ளத் தற்புத மச்சஞ் சார்ந்து
விரைத்தனி மலர்த்தாட் கேய வியன்பணி புரிந்தி ருந்தார். (1)

வாணன் தலைவெடித்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ௧௪௪௪.

உச்சு புதுவைத் தலபுராணம்.

வாணன் தலைவெடித்த அநீதியாய்ச் சுருக்க வசனம்.

சௌனகாதி முனிவரைகோங்கி மட்டுடம் பொற்குடமாயிடு சரிதஞ்சொன்னோம். இனி வாணன் தலைவெடித்த சரிதஞ் சொல்லுவோம். என்று குதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்:—புதுவைக்கு வடக்குத் திசையிலுள்ள மணப்பாறையென்னுமுரிலே வாணனென்னுஞ் சிற்றாசனெருவன் திரிபுரத்திலுள்ள அரக்கரைப் பார்த்திலுங்கொடுமையுன்னவன். கொலைகளவாதிய பாதகம்புரிபவன். கற்றோரிடத்திலே நீதிவாக்கியம் கேளாதவன், கடல்போலுஞ் சதாங்க சேனை யுன்னவன். வழிப்பறி பறிக்கச்சொல்லியும் பசுகிற கவரச்சொல்லியும் பொருளீட்டுபவன். பகையல்லாமலே வேற்றாசர் செல்கங்களைக் கொள்ளைக்கொள்பவன். அவனுடைய அகிருத்தியத்தக்கு அளவேயில்லை. இந்தவிதக் தனக் கெதிரில்லாமலிருந்து விதி விலக்கறிபாது மணம் போனவழியே காமத்தையதுப்பவித்தும் விசுமின்னுருக்குவேண்டிய திரவியங்களைக்கொடுத்தற் தன்னகாத்திலே காமம் தெவிட்டாதவனாய் மிருத்த பொருள்களை பெடுத்தக்கொண்டு அயலூர்கடோறுமலைந்து மதரை ககரத்திலேவந்து சுத்தரேசப் பெருமானைவணங்காமல் அங்குள்ள விசுமாதரோடுகலந்து களித்துச் சின்னஞ்சென்று புதுவைத்தலத்தைப் போயடைத்து சேனையுடனே அங்கிருந்து, ஆங்குள்ள விசுமாதரையெல்லாம் கவலமுத்துப் பார்த்த இம்மாதரைப்போல அழகுராய்ந்த மாதரை பெங்குங்க கண்டிலேனென்ற வியத்து அவர்களைடல்பாடல் குத முதலியவற்றிலே பொழுதுபோக்கி அவர்களுடன் காமதகர்த்த காலம் போக்கிக்கொண்டிருந்தான். இவ்வாறு வாணன் புதுவையி லிருக்கும்போது ஆங்குள்ள கந்தனவுனத்திலுள்ள சுகந்தமலர்களை பென்றும் விடாமலெடுத்தக் கொண்டு வரும்படிசெய்து பரத்தையருக்குகொடுத்தத் தானும் அணிந்துகொள்வான். "

சிந்தாயினுஞ் சிவசேசமின்றி வாண னிவ்விதமே மலர்களை யெல்லாம் திருடிக்கொண்டு போதலுஞ், சிவனடியார்கள் சென்ற கந்தனவனத்தோறுஞ் சுகந்த புட்பமொன்றுங் கிடையாமல் மாலைகட்டிச் சாத்ததற்கு முட்டுப்பாற்றி வயித்தியகாதையுஞ் சிவகாயி யம்மையையுச் தரிசிக்குத்தோறும் அலங்காரப்போலிவு குறைந்திருக்கக்கண்டு அருச்சுகரோடு வாணன்செய்யும் கொடுமையை விசாரித்த அடனிடஞ்சென்று சொல்லுவார்.—"வாணனே! பூருவ சன்ம

வாணன் தலைவெடித்த அத்தியாயம். உச்சு

த்திலே சிவார்ச்சனை செய்ததனா வித்தகைய பெருஞ் செல்வம் பெற்றாய். இன்னமும் அது செய்தா விம்மை மறுமைப் பயனடைவாய். அதுமீதச்; உன்னுடைய வேலைக்காரர்களை கத்தவனத்தக்குவிட்டுச் சிவபிரானுக்குச் சாத்ததற்கு ஒரு பூவுமில்லாமல் முழுது மெடுத்தக் கொண்டுவரும்படிசெய்கிறாயே யறிவில்லாதவனே! உலகமடைத்து வைத்திருக்கிறபாண்டமாயிவ புழுக்கள் கெளியும் இந்தச் சரீரத்தின் பொருட்டு இவ்வனஞ் சிவத்தரோகஞ் செய்கிறாயே, ஒரு புட்பமெடுத்துச் சிவபிரான் நிருமுடியிலே சாத்தினால் அதன் பயனில்வன் வென்று சொல்ல முடியாது. முன்னொருகாலத்திலே யொருபுட்பத்தை யெடுத்தன்றோ உறையூர்ச் சோழராசனிறத்தனன். கீயோ பல மலர்களைத் தினத்தோறுந் திருடுகிறாய். உனக்கென்ன மேடு வருமோ? தெரியாது. ஆயினும் போனதுபோக. இனியேனும் கத்தன வனங்க ளிலே பூவைக் களவுசெய்தலை விட்டுவிட்டுச் சிவபிரானிடத் தன்பு செய்வாயிரே” என்ற கூறினர். அதுகேட்டு காணனு மப்படியே யாகுவென்று அவர்களை விதவசனஞ் சொல்லியனுப்பினான். மறு நாட்காலை சிவனடியார் வயித்தியநாதருக்குச் செங்கழுநீர் மலர்கொய்து கொண்டுவருட்போது வாணன் கண்டு அம்மலர்களைப் பறித்தான். சிவனடியாரும் அவன் கையிலிருந்த மலர்களைப் பறிக்கக் கலகம திகப்பட்டது. அப்போது வாணன் பாதி உலராமட்டுங் கொடுத்தவிட்டுப் பரிதி மலரைப் பறித்தக்கொண்டுபோய் விட்டான், அங்குநீகழ்ந்த செய்தியை யாலயத்திலுள்ளவ ரெல்லாராஞ் சிவனடியார் சொல்லக்கேட்டு மனம் வருத்தி கைந்து வயித்திய நாதர் திருமுன்னர்ச் சென்று வாணன் கொடுமைகளையெல்லாஞ் சொல்லி இத்தத் தன் பத்தை நீக்கி யருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அற்றைக்கு மறுநாட் காலைபின் முதல் நாட்போலச் சிவனடியார் செங்கழுநீர் மலர் பறித்துக்கொண்டு வந்தனர். காணனும் அம்மலர்ந் பாதிமலரை வலிமையினாலே கவர்ந்து தன் தலையிலே குடினான். உடனே வயித்தியநாதர் திருவருளால் அவன் தலைவெடித்து உடைந்துபோயிற்று. அவன் சுற்றத்தாரெல்லாரு மிதென்ன சப்தமென்று பயந்து ஒடினார்கள். யமதுதர்களுகத்து வாணனைத் தண்டட்டுசெய்து நாகத்திலே கொண்டுபோய்த் தள்ளினார்கள். புதுவைத்தலத்திலுள்ளார் யாரும் இவ்வற்புதத்தைக் கண்டு புதுவை நாயகரிடம் பேரன்பு வைத்துப் பணிசெய்து வாழ்த்தனர்.

இருபத்தொன்றாவது

தாதன்கண்பறித்த அத்தியாயம்.

பாருரைத்த பல்லுயிர்கண் மலமறைப்பா லறிவிழந்த
பான்மை னோக்கி, யேருரைத்த பொற்பாத மெய்தும்வகை
கருணைபுரிந் தெவ்வாற் றானு, மூருரைத்தான் பேருரைத்தா
னெனுஞ்சிறிய வேதுவினா லொட்டி யாண்டு, சீருரைத்த போ
கநல்குந் தென்புதுவை யீசாடி சிந்தை செய்வாம். (க)

வேறு.

மாதொரு பாகற் கேய்ந்த மலரெலாங் கவர்ந்து குடுந்
திதுறு லாணன் சென்னி வெடித்தது*செப்பி னோமார்
நாதலா ரீசன் கோயில் காணொறை வகை மறைத்த
தாதனைக் கண்பறித்த காதையைச் சாற்ற லுற்றாம். (உ)

உரைத்ததென் புதுவை மாடே யுத்தர கிழக்க தாக
நிரைத்திடு மாட கூட மாளிகை நெருங்கும் வீதித்
தரைத்தொழி லாறும் வல்ல விப்பிரர் சார்ந்து வாழ்வர்
விரைக்கம லாக ரஞ்சும் மாலுறை வில்லி புத்தூர். (ங)

அங்கக ரிடையின் மேய வந்தனர் மற்று முள்ளோர்
பன்னகா பரணன் பாதப் பணிபுரி யன்பர் சில்லோர்
மன்னிய கருணை மேய மால்சம யத்தோர் சில்லோர்
பன்னிய விருவர் மீதும் பண்புடை யாளர் சில்லோர். (ச)

திதகல்.பதியி னுள்ளே திருமாலுக் கடிமை பூண்ட
நீதமி லாவோர் தாதன் சிவனையே நிந்தை செய்வோ
னாதரம் பெருகுந் தூய சிவனடி யவரைக் காணி
லேதமார் விழிகண் மூடி யருந்தலு மிசையா னன்று. (டு)

சிவனாமங் கேட்கக் கையாற் பொத்திய செவிக னுள்ளா
னவமேகு நீறு காணி லக்கண மிமைக்குங் கண்ணான்
பவநாச னன்பர் தம்மை யிசுத்தலே பகரு நாவான்
றவமாத லீதே யன்றி வேறிலான் கொடிய தாதன். (சு)

தேறுமால் சமயத் துள்ளோர் சிவநிந்தை நரக மென்று
கூறிய மாற்ற மேது மனத்தினுட் கொள்ளா னென்று

தாதன்கண்பறித்த அத்தியாயம். உருக

முறுமால் சமயத்துள்ள வண்மையு முணர்ந்து சாரான்
வேறிய வேது வின்றிச் சிவநித்தை விளம்பும் வெய்யோன். (எ)

அன்றியு மீசன் மீதற் கேசவ னளவி னேச
மொன்றிய தன்மை யெல்லா மூலகமு மறியும் வேதம்
வென்றிசொற் பிரமா ணங்க ளோடுமே திணிக்க னேயன்
றென்றுநித் தியமாக் கண்ட பிரமாண மெதுவுந் தேரான். (அ)

களித்திடு முளத்தி னோர்க்குக் காரணங் காட்ட னீணீர்
குளித்திடு வோனைத் தீசேர் கொள்ளியாற் றுருவித் தேடி
வெளிப்படுத் துதல்போ லாகும் விளம்பிய நீதத் தாலே
தெளித்திடப் படானு ளத்திற் றீமையே சூழூர் ததேன். (க)

தூயனைப் புதுவை மேய சுந்தர வின்ப மேனி
நாயனைத் தொழுது போற்று நாயன்மூர் பலருங் கூடி
மாயனைப் பணிவோன் போன்று நிந்தையே வழங்குந் தாதத்
தியனைக் காணிற் றீதே சேருமென் றெண்ணஞ் செய்து. (க0)

சங்கரன் புதுவை யீசன் சந்நிதிக் கேகித் தாழ்த்து
மங்கையோர் பாகம் வைத்த வயித்திய நாதர் பாதஞ்
செங்கையாற்றொழுதுபோற்றிச் சினகரமறைத்துச்செல்லும்
பங்கமார் தாதன் கண்ணைப் பறித்திட வேண்டு மென்றார். (1)

அத்திறம் புரிசு வோமென் றெழுந்தச ரீரி வாக்கு
நித்தனா ருள வாங்கே நெடிதுவந் திருந்தா ரன்பர்
மத்தமார் தாத னோர்நாட் சினகர மறையும் வண்ணங்
கைத்தலங் குடையைப் பற்றிக் கடிதிறிற் செல்லுங் காலே. (2)

சந்நிதி வழிச்செ லாது மேற்றிசை சாரச் செல்போ
தந்நிலை யமையந் தன்னு ளண்ணலா ரருளி னாலே
கன்னிலை நெஞ்சத் தன்னோன் கண்டு லுபிரந் நெங்கப்
பன்னுமோர் கரடி வந்து தாதன்கண் பறித்த தன்றே. (க௩)

பெருத்திடுங் கரடி கண்ணைப் பிடுங்கவு நடுங்கித் தாதன்
கருத்துமுன்னிழந்தான் நிங்கார் கண்ணுமின்றிழந்தான் நேகம்
வருத்தம தடைந்து நீங்கும் விழிவழி குருதி சோரத்
திருத்தமா ரீசர் நிந்தைத் தீச்சுடத் தரையின் வீழ்ந்தான். (3)

அன்னது கண்டோர் கூறக் கேட்டுளோ ரவ்வு ருள்ளோர்
சொன்னநான் மறைவ லார்க டொண்டர்கண் மற்றுளோர்கள்

பின்னய லூரி லுள்ளோ ரியாவரும் பெயர்த்து கூடி
யின்னலார் தாதன் வன்க ணிழந்துவீழ்த் தரற்றல் கண்டார்.

கண்டனர் கரடி வந்து கண்ணினைப் பறித்த வாறு
மிண்டிசை தாதன் கண்போய் மேதினி கிடக்கு மாறும்
பண்டரு மறையி னோருந் தொண்டரும் பார்த்திப் பாவித்
குண்டின நரகத் தாழ்த லன்றியே யுய்வ துண்டோ. (கக)

என்றுரைக் குநர்கள் சில்லோர் மற்றுளோ ரிவனுக் கென்னே
கொன்றைவே ணியனார் கோயில் காணொணைக்கொடிய தீங்கு
மன்றியுந் சிவனை நிந்தை யனுதின மறையுந் தீங்கு
மொன்றுமுற் பிறப்பிற் செய்த லுழ்வினைத் தீங்கா மன்றே. ()

கையன லேந்தி யாடும் வயித்தியக் கடவு ளின்றே
யையயிழ் வைய கத்துள்ளைவரு மறியும் வண்ணம்,
பையா வணையோ னாதி பாசம யத்து ளோர்க
ளாய்முமா றிந்த வாட றிருவுளஞ் செய்தா ரென்பர். (கஅ)

நிகழ்த்தன பலருங் கண்டோ மாதலா னீணி லத்திற்
புகழ்த்தவர் போகம் வீடு பொருத்தலு மீசன் றன்னை
யிகழ்த்தவ னிடரு ளாழ்த்து நரகத்து ளெய்து மாறு
மகந்தனிலுணர்ந்துதேர்த்தோ மென்றுரைத்தகல்வாசில்லோர்.

நீணிலத் தேவ ரோனு நெற்றியி னீறிட் டோரைப்
பேணிமுன் றொழுத' என்று பிறர்தமை யிகழ்த நீது
'காணுமி னென்று வந்தோ ரனைவருங் கருத்துத்தேறிச்
சேணுயர் புதுவை யீசன் றிருவடி தொழுது சென்றார்.(௨௦)

தாதன் கண்பறித்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆசத்திருவிருத்தம் ௧௪௧௪.

தாதன் கண்பறித்த அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

குதமுனிகர் சொன்னாதி முனிகர்களைப் பார்த்துப் பரமேசுர
னுக்கு அமைத்தமலர்களை பெடுத்துச் சூடிக்கொண்ட வாணன்றலை
வெடித்த சரிதஞ்சொன்னோம். இனி தாதன்கண்பறித்த சரிதஞ்
சொல்லுவோமென்று சொல்லுவார்:—புதுவைத் தலத்திற்கு வடகிழ
க்காக இருக்கும் வில்லிபுத்தூரென்னு நகரத்திலேயுள்ளார் சிலர் சை

தாதன் கண்பறித்த அத்தியாயம். உருந

வசமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள். சிலர் வைணவசமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள். சிலர் அவ்விரண்டையுங்கைக்கொண்டவர்கள். இவருள் ஒரு தாதன் வைணவசமயத்தையடைந்து எந்நேரமுஞ் சிவநித்தைசெய்துகொண்டிருப்பான். சிவனடியாரைக்கண்டார் கண்ணைமூடிக்கொள்வான். அன்றைக்குப் போசனமுஞ்செய்யமாட்டான். சிவநாமஞ்சொல்லக்கேட்டா விரண்டுகரதானையும் பொத்திக்கொள்ளுவான். இவைகளே தவவிரதமாகக்கொண்டிருப்பவன். சிவநித்தைசெய்ப்பவர் கரகத்தையடைவாரென்று சொன்னாலு மங்கேரிக்கமாட்டான். விஷ்ணு சிவபிரானிடத்திலே யன்புவைத்திருப்பதாகாட்சிப்பிரமாணத்தோடுகண்டாலு மப்பமாட்டான். புதுவை வயித்தியநாதர் ஆலயத்துக்கு முன்னர்ச்செல்லில் தன் கையிலிருக்கிற குடையிலே தன்னை மறைத்துக்கொண்டு அப்புறம்போவான்.

இவைகளெல்லாங்கண்டிருந்த சிவனடியார்கள் இந்தத் தாதனானைய பாவியைக்கண்டாலுந் தீதென்றுகினைத்து வயித்தியநாதர்முன்பு வந்துகின்று வணங்கி அவன் கண்ணைப்பறித்தெரியவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். வயித்தியநாதரும் அசரீரீவாக்காக அங்ஙனஞ்செய்வோமென்று கட்டளையிட்டருளினார். அடியார்கெல்லாரும் மதுகேட்டு மனமகிழ்ந்து சென்றனர். பின்னொருதினத்திலே மேற்கூறியதாதன், ஆலயத்துக்கு மேல்பக்கமாகப்போம்போது ஆலயத்தைப்பார்ப்பதற்குக் கண்கூசிக்குடையிலே மறைத்துச்சென்றான். அப்போது வயித்தியநாதர் திருகருளாலொரு கரடியவந்து தாதன்மனம்பதைபதைக்கும்படி அவன் கண்களைப்பிடுங்கி யோடிச்சென்றது. தாதனும் அறிவுகெட்டதுடன் கண்களுக்கெட்டிக் கண்பறித்த குழியிலேகின்று மிரத்தஞ்சோரச் சிவநித்தையாகிய அக்கினி சுடத் தரையிலேவிழுந்தான். இவைகளைக்கண்ட சிவனடியார்கள் ஏனையோர்கள் அஃலூரிலுள்ளவர்க ளெல்லாரும்கூடினர். இத்தப்பாவியாகிய தாதனுக்கு இனிநாகம் தப்பாதுகிடைக்குமென்று சிலர்சொன்னார். சிலர் சிவாலயத்தைக்காணாத கொடியதீங்குஞ் சிவநித்தையு மிவனுக்கு ஊழ்வினைவசத்தாலெய்தினவென்பார். இத்தத்திருவினையாடலெல்லாருமுய்யுமாறு வயித்தியநாதர் செய்தனரென்று சிலர்சொல்லுவார். சிவநித்தைசெய்ப்பவர்படும்பாடு இன்றுகண்டோமென்று சொன்னார் சிலர். வகராயினும் விபூதிதரித்தவரைக்காணி லவரைப்பூசிக்கவேண்டும். தூஷிக்கக்கூடாதென்று மனச்செலிந்து புதுவைநாயகர் திருவடிவையத்தொழுது எல்லாருமொரவரிருக்கைக்குச்சென்றனர்.

இருபத்திரண்டாவது

வணிகன் பொன்மடிப்பை வந்த அத்தியாயம்.

நண்ணிய கமல பாத நனவுரை செயல்க ளாலே
கண்ணிய மலர்க ளிட்டுக் கருத்துற வழிபா டாற்ற
வெண்ணிய விரந்த வெல்லா மீந்தரு வினையு நீக்கும்
புண்ணியப் புதுவை மேய புனிதனைப் போற்றல் செய்வாம். (௧)

போதனைப் புதுவை மேய புனிதனை யிகழ்த ஜீய
தாதனைக் கண்ப றித்த தகைமைபைச் சாற்றி னோமால்
வேதனைச் சூலை யுற்ற நகிலனை யாள வேண்டிச்
சோதனை மடிப்பை போக்கி நல்கிய காதை சொல்வாம். (௨)

கண்கவர் வனப்பி னீடு கடிமனை மாட மெங்கும்
பண்பக ராளிகள் மொய்க்கும் பங்கயா கரங்க ளெங்குஞ்
செண்பக தருவுஞ் சூதந் தெங்கொடு பூக மோங்கி
விண்பக வுயருஞ் சோலை மாலுறை வில்லி புத்தூர். (௩)

அந்ககர் வதியு மேன்மை யளப்பிலா வணிக ரென்று
மன்னிய செல்வம் பெற்றுத் தனதனைப் போலும் வாழ்வார்
துன்னிய வணிகர் தம்முட் டலைமையாந் தொன்மை யுள்ளா
னன்னய முதவு சொல்லா னகிலனா நாம முள்ளான். (௪)

நிதிபல வளித்து நேர்த்து நீணிலச் சரக்கி யாவும்
விதிபெறக் கொண்டு கட்டி வளம்பட விலைசேர் செம்பொன்
றுதிபெறத் தேடி யீட்டி யூதியஞ் சுரந்து மல்க
மதிபல பொருள்க ளொன்றுங் குறைவற வளரு நாளில். (௫)

முற்பவம் புரிந்த ஜீங்கா லவனுடன் முழுது நோவ
விற்பொலியில் கொள்வேலாற் குடைந்தெனவெருவியன்னோ
னெற்பக றுயிலு மின்றி யிடருழந் தாற்ற வெங்குஞ்
சொற்பல வாவ யிற்றிற் சூலைபோய் தோன்றிற் றன்றே. (௬)

புரையறு சந்து தோறும் பொருத்துக டோறு மாறு
நிரைபெற விக்கந் தோன்றித் தெறித்திட நினைவ ழிந்து

பொன்மடிப்பை வந்த அத்தியாயம். ௨௫௫

தரையுறக் கிடத்த வின்றி யிருந்திடுந் தன்மை யின்றி
யுரைபகர் செயலு மின்றி னடையின்றி யொடுங்க லுற்றான். ()

இப்பெருந் துயரு ளாழ்ந்து நகிலனு மிளைத்தல் கண்டே
யொப்பகன் மனைவி மைந்தர் தத்தமை யுற்ற நோய்போல்
மெய்ப்பர வசத்த ராகி யழுதுள மிகமெ விர்தார்
தப்பிலாச் சுற்றத் தாருஞ் சார்ந்தவன் தளர்வு கண்டார். (அ)

அருத்தியின் வந்த சுற்ற மனைவருந் துயரு ளெய்தி
மருத்துவ நூல்க ளாய்ந்த வயித்தியர் தம்மைக் கூவி
யுருத்தெழு முதரச் சூலைத் துயரெலா முரைக்கக் கேட்டுத்
திருத்தநூல் வழியா ராய்ந்து வயித்தியர் மருந்துசெய்வார். ()

அடைவுடன் மருந்து செய்ய வருகிதி வெறுப்ப வீந்து
கடையுளு சரக்கு மீண்டுங் காட்டுமு விகைகளோடு
தடையற மலையின் மேய தருவளர் பட்டை யாதி
மிடைதரக் கொணர்ந்து பாகமேன்மையா மருந்து செய்தார்.

ஐவகை யெண்ணெய் கூட்டுந் தயிலமோ டுகி டாய
மெய்வகைச் சூரணங்கள் விளம்பிலே கியங்கண் மற்றுங்
கைவகைத் திறங்க டோன்ற வயித்தியர் கருதிச் செய்தே
யுய்வகை நோயு ளானுக் கூட்டுவர் முறைமை யோடும். (கக)

வேறு.

ஓதுமிர சாயன மிலேகிய முவந்த்
தாதுபொடி சூரண மருத்தியுடல் சாரப்
பாதமொடு சென்னிவரை யெண்ணெய்பரி சித்து
வேதுகள் வெதுப்பியுடன் மீதுறவும் விட்டார். (கஉ)

நித்தியமு முப்பொடு புளிப்பிவை நிறுத்திப்
பத்திய விதத்தமுது பாகமொ டருத்திச்
சித்திதரு மென்றுள மருந்துபல தின்றான்
புத்தியில வாவில்வினை போயொழிக வென்றே. (கங)

வேறு.

இந்த விதத்தான் மருந்தருந்தி யெய்த்தா னன்றி யிடர்புரிய
வந்த வினையு மருந்தருந்த நெய்யால் வளரு மாகுதிபோல்

மூத்த னுயர்பூ சனையில்வினை செல்வம் போலுமுண்டெழுந்து
நந்த லணைய வவ்வணிக னுடலை நோயு நலித்ததால். (௧௪)

வேறு.

எண்ணிலா நிதிபம் வந்த வயித்தியர்க் கெல்லா மீந்து
மண்ணிடைப் பூண்டி னோடு கடையுள மருந்தொன் றின்றி
நண்ணிய பாகஞ் செய்து கொடுத்துநோய் நலிவ தின்றிக்
கண்ணிய வயித்தி யோருஞ் சடைந்துகை விட்டா ரன்றே. ()

வஞ்சகஞ் சொல்லு மேவற் குணமறும் வகையுஞ் செய்தார்
விஞ்சைகள் பலவுந் தெய்வ குறையறவேண்டிச் செய்தார்
பஞ்சபா தங்க ணீங்கக் கருமவி யாகஞ் செய்தார்
தஞ்சந் சிவிகையெற்றித் தலந்தீர்த்த மாடச் செய்தார். (௧௫)

மணிபொடு மந்தி ரங்க ளவுட த் தெய்வ மற்று
மணிபெறச் செய்து மன்னோன் வயிற்றிடை யடுத்த சூலை
பணியரு ணிலையி லோர்க்கு முதியவர் பகருஞ் சொல்லாற்
பிணிபடு யாச நீங்காப் பெற்றிபோற் பெருகிற் றன்றே. (௧௬)

பிறிதொரு செயலு மின்றி யெய்த்தனர் பேணுஞ் சுற்ற
மறிவுடை மனைவி சால வயர்ந்துளத் தெண்ண லுற்றா
ளுறியிடை வெண்ணெய் வைக வுருணெய்க் கலைவார் போலு
மிறைவயித் தீசர்ப் போற்றா தென்செய்தோ மின்று காறும்.

முன்னருங் குழவி யின்றிச் சிவகங்கை தன்னுண் மூழ்கிப்
பின்னரு முமையா ளோடும் வயித்தீசர் பாதம் போற்றி
நன்னயத் திறங்கண் மேய புதல்வரை நல்கப் பெற்றோ
மின்னுமன் புடனே போற்றி விச்சூலை தவிர்த்தி டாதோ. ()

என்றவ ளுள்ளத் தேறிக் கணவனோ டுது ரைத்து
மன்றலார் புதுவை யீசர் வளர்பெருங் கருணை நேச
மொன்றிய வன்பு செய்து பணியனோ யொழியு மென்றுங்
குன்றிடாமடிப்பைசெம்பொற் குடையொடேவோபெ ன்ருள்.

அவ்வுரை வணிகன் சேட்டென் னாருயிர்த் துணைவி நீகேள்
வெவ்விடம் போல கட்டின் மெலிவுசெய் சூலை வெங்கோ
யெவ்விதத் தானு நீங்கித் தீர்த்திடி வீசர்க் கன்பாக் [றான்.
கொவ்வையாய்நீயேபையுட் பொருளெலாங்கொடுத்தியென்

பொன்மடிப்பை வந்த அத்தியாயம் உருள

அம்மொழி யுண்மை யாக்கொண் டாயிழை யன்பி னோடுஞ்
செம்மைசேர் புதுவை சேர்ந்து சிவகங்கைச் செழுநீ ராடி
யம்மையோ டப்ப ராய வயித்தீச ரமலை பாநங்
கொம்மைவெம்முலையாள்வீழ்ந்து கும்பிடல்புரிந்துபோற்றி.

புல்லிய வபிழை காதி பூசனைப் பொருளு நல்கி
வில்லமென் றொடையன் மாலை வியன்பெற வினிது சாத்தி
நல்லநெய் விளக்குப் பட்டப் பகலென நசையி னேற்றி
மல்லல்சேர் வணிக மாது சந்நிதா னத்தின் வந்து. (உ௩)

கதியினி லீயே யென்னை யாள்சிவ காமித் தாயே
மதியணி வயித்தி யப்பா மலரடி நம்பி னேனெனீ
பதியெனுங் கணவற் குற்ற பாரனோய் பாறச் செய்தி
நிதியொடு முழும டிப்பை நிற்பணி கீ கருள்வா மென்றே. ()

வேண்டுகோ ளிரந்து வேண்டி விளம்புகாற் பதுநா ளாய
நீண்டவோர் மண்ட லந்தா னித்திய மின்ன வாறு
பூண்டபே ரன்பி னோடு காலங்கண் மூன்றும் பேர்ற்றிக்
காண்டகு நீறு மஞ்சட் காப்புந்தன் கணவற் கீந்து. (உ௪)

சுந்தையு ளன்பு பொங்கத் தினந்தொறும் வணிகள் நேவி
யந்தமில் பத்தி யோடுந் தொழுதிட வவன்றன் சூலை
வெந்தழ விடுபஞ் சென்ன மெலிந்தறத் தீர்த்து நீங்கச்
சந்தத முளங்கு ளிரந்தவ் வணிகனு மின்பஞ் சார்த்தான். ()

கண்டனள் வணிகள் நேவி கருத்தினு ளடங்கா வின்பங்
கொண்டனள் கணவ னோடு கூறினள் கருணை நேசத்
தண்டாநா யகளு ரிந்நோ யகற்றின ரச்சோ வென்று
விண்டனள் விமலர்க் கின்னே மடிப்பைநூல் கெனவி யந்து.()

கேட்டுளம் வியத்த வின்றி வணிகனுங் கேளான் போன்றே
யீட்டியநிதிப்பை நல்கத் தாழ்த்தன னீவோ மென்னக்
கோட்டிள முலையாள் காந்தன் குறிப்புணர்ந் தத்தோ வின்றே
மாட்டுள பொருணல் காயேல் வந்துறு மீட்டுஞ் சூலை. (உ௫)

ஈசனார்க் கிடய மார வீகுவோ மென்று கூறி
நேசமில் கொடிய நோயை நீக்குதல் கண்டு மீண்டு
மாகலோ பத்தா லிவ்வா றுரைத்தனை மதிம யங்கி
நீசரு மின்ன தன்மை நிகழ்த்திடார் நினைவி லாதோய்.(உ௬)

௨௫௮ புதுவைத் தலபுராணம்.

என்றசொல்வணிகன்கேட்டும்பொருளாசை யிடுப்பைமெய்திக்
கொன்றைவேணியனா ரேன்று கொண்டருள் புரிந்து தீரா
வென்றிசேர் சூலை தீர்த்த மேன்பையு மனைபாள் செய்த
நன்றியு மறத்து வாளை விருத்தனன் மதியி னாய்கன். (௩௦)

பதியுளக் குறிப்ப நிந்து மீளவும் பகர வஞ்சி
மதியணி வயித்தி யப்பா வுளர்சிவ காமித் தாயே
நிதியமீ யாவு லோப நெஞ்சனுக் கின்னுஞ் சூலை
யதுமீள வாரா வண்ண மருளென வணங்கி ருந்தாள். (௩௧)

வஞ்சமே புரியு நீசர் வறுமையும் பிணியு மெய்த
நெஞ்சகத் தூணர்ந்து மீள வன்னதே நெடிது செய்வார்
பஞ்சபா தகட்பு ரிந்தோர் படுத்துயர் கண்டு மீண்டு
மஞ்சதவின்றி மூட ரன்னதே புரிவ ரந்தோ. (௩௨)

கள்வரைச் சிரம ரிந்து கழுவிடை யேற்றக் கண்டுங்
கொள்வது மனத்து ளின்றி மீளவுங் களவு கொள்வா
ரெள்ளலார் கொலைகள் செய்வோ ரிம்மையேகொலைகளெய்த
லுள்ளலார் மீள வன்ன துளக்களிப் போடுஞ் செய்வார். ()

இத்தன்மையுலகி லென்று மியல்பதாஞ் செய்கை யன்றோ
பித்தனும் வணிகன் முன்செய் தீங்குள பெருநோய் நீத்த
வத்தனா ரருண்ம றந்தா னண்ணலா ரருளா வில்லின்
வைத்துயர் நிதிய மிட்ட மடிப்பையுந் தேடிக்காணான். (௩௪)

முழுதுஞ் செம்பொ னிட்ட பைமுழு மோச மெய்த
வழுதன னரற்றிக் கையான் முகம்வயி நலைத்துச் சால
விழுதுபெய் பெரிபோ லுள்ள மெரிந்தன னிருகண் னாலு
மொழுகுகண்ணீருளா ழுந்தான் றிருவுளச்செயலென்றோரான்.

அன்பனிவ் வாறு சால வரந்தையுள் ளடைந்து நெஞ்சச்
துன்புற நோக்கி யில்லா டானுமத் துயருண் மூழ்கித்
தென்புது வைக்கு நாதன் றிருவுளச் செயலா மீது
முன்புரை செய்தேன் சற்றுங் கேட்டிலாய் மோக முற்றாய்.

இனியேனு மன்பி னோடு மீசனார் பாதம் போற்றி
நனிமேய பத்தி செய்தி நல்கிடு மடிப்பை யென்னக்
கனிபோலு மொழிபாள் சொல்லக் கருத்திலன் பற்ற நாய்கன்
புனிதன்மீ தன்பி லாத பொய்யனுனாத லாலே. (௩௭)

பொன்மடிப்பை வந்த அத்தியாயம் உடுக

செம்மையா நீயு ரைத்த வார்த்தையுஞ் சிந்தை கொள்ளே
 னன்மையில் சூலை மீள வருமென நடுங்கு முள்ள
 மம்மையோ டப்ப ராய வயித்தீச ரம்பு யத்தாள்
 கொம்மைமென்முலையாய்நீயே போற்றிசெய்குறையிரத்தே. (1)

கொடியவெஞ் சூலை மீண்டும் பெருந்துயர் கொள்ளா தின்னு
 மடியவர்க் கெளிய வீச னிதியமு மருளும் வண்ண
 மடியமையி லன்பி னோடும் வணங்குதி யிரங்கி லென்றுங்
 குடிவழி யடிமை செய்து நிதியெலாங் கொடுப்போ மென்ன.

காத்தன துரையைக் கேட்டுக் கருத்தினு ணம்ப மாட்டா
 தேந்திள முலையாள் கூறு மென்னுரை மொழியும் பொய்யாப்
 போத்ததா விரண்டு பேரும் போதுவோஞ் சென்று போற்றச்
 சாத்தமார் புதுவை யீசர் தத்தருள் புரிவ ரென்ன. (சு0)

வணிகனு மதற்கி சைந்து மனைவியு மருங்கு சார
 வணிதிகழ் புதுவை யெய்திச் சிவகங்கை யதனு ளாடித்
 தணிபெறு சிந்தை யோடுஞ் சந்திதா னத்துட் டாழ்த்து
 டணியணி யமல னோடு முமையவள் பதம்ப ணிந்து. (சுக)

சீர்பெறு மருச்ச னுதி செயுந்திர வியங்க ளீந்து
 பார்பெறு பள்ளித் தாமம் விளக்குயர் பணிக ளாற்றி
 யேர்பெறுமன்பிற் பஸ்காற்றாழ்த்துதாழ்ந்தெழுத்துகொன்றைத்
 தார்பெறு சடையார் பாத நாடொறுஞ் சார்ந்து போற்றி. (1)

நெஞ்சகத் தறிவி லாத நெறியிலேன் புரிந்த குற்ற
 மஞ்சலென் றருளி யின்னே பொறுத்தரு ளன்பி லாத
 வஞ்சகர் தீமை நீக்கி யாள்வதுன் மகிமை யன்றோ
 கஞ்சனு மயனுந் தேடுங் கதிர்முடி யடியு ளோனே. (சங)

உலக்னு னுயிர்கள் செய்த குற்றநீ யுணரி லெந்தா
 யலகிலா வுயிர்க ளெவ்வா றுய்யுநீ யருளா யீட்டு
 மிலகுமெந் நிதியை யின்றே யீந்தரு ளீந்த போதே
 திலகவா னுதலி பங்கா திருப்பணிக் கீவோ மென்று. (சச)

இந்தவா றிரந்து வேண்டி யிருவருந் தொழுது நிற்ப
 வெந்தநீ றணிந்த மேனி வேதிய ரொருவர் வந்து
 சிந்தையு ணினைந்த வெல்லாந் திருவுள மிரங்கு மென்று
 தந்தனர் நீறும் பூவும் வாங்கினர் தலைமேற் கொண்டார். (சரு)

மெய்ப்பொரு டிருமுன் னின்று நல்கிய மேன்மை கண்டு
கைப்பொருள் வந்த தென்னக் கருத்தினு ளாவகை பெரங்கப்
பைப்பொருடருவோமென்று விடைகொடுபணித்துசென்றார்
பொய்ப்பெய்க்கணித்தோர் வாழும் புதுவைமா நகரை நீங்கி.

வில்லிபுத் தூரீந் சென்று மெல்லியுல் கணவ னோடு
மில்லிடைப் புருந்து முன்வைத் திருந்தவல் விடத்தி னெய்தி
வல்லியோர் பாக மேய வயித்தீசர் பாதம் போற்றித் [தார்.
தொல்லைப்பொன்மடிப்பைகண்டு தொழுதுளமவியந்தெடுத்த

சிட்டர்வாழ் புதுவை யீசர் திருவுள மிரங்கி யீந்தார்
கெட்டவிப் பொருளை யென்று கேள்வனு மனைவி தானு
மட்டிலா மகிழ்ச்சி பொங்க மற்றள சுற்றத் தாரு
நட்டமூர் கமல பாதன் புதழையே நவின்னி ருந்தார். (சுஅ)

கெண்டையங் கண்ணி காதற் கேள்வனை யினிதி னோக்கிக்
கண்டனை கருணை வள்ளல் கருணைபை யினித்தா ழாது [எப்
கொண்டபொன்மடிப்பையோடுங் கொடுத்திடாயானுக்கென்
பண்டுபோல்வணிகன் செம்பொற்பைமுடிப்பவிழ்த்தப்பார்த்து.

செத்தழற் பொறிகள் போலுந் திரவ்யஞ் சேரக் கண்டு
முத்தநா மீத்தேன் போலு மீட்டிய முகலை யெல்லா
மெத்தவா றீசற் கீவோ மீந்திடி லெவ்வா றுய்வோ
மிந்தநற் பொருளா லுன்றோ வில்லற மோம்பல் வேண்டும். ()

ந்லனரு ணிதிய மின்னி நல்குர வடைந்த தென்னிற்
குலனுயர் கல்ய ஞானங் குறைத்துல கிழித்து கூறும்
பலனருள் கல்வி ஞானம் பகர்குலம் பண்பின் றேனு
மலகிலா நிதியுண் டென்னி லவைபெலா முடைய னாவன். ()

முனிவரர் வேந்த ரேனுந் பொருளெனின் முயல்வா னன்றோ
சுனிமொழி யுறமராய் பங்க னொப்பிலாக் கருணை வள்ள
வினியசிப் பொருளீந் தாலோ வின்னருள் புரியு மென்று
நனியுலோ பத்தா விவ்வா றொன்றையு முளத்தி னண்ணுன்.

பச்சிலை நீரா லாற்று மருச்சனைப் பான்மை கோக்கி
மெச்சிய கருணை வள்ளல் வேண்டிய விபவ நல்கு
சிச்சப மீது மோரா னீனிதி விமலர்க் கீதல்
பொச்சமி லொன்று கோடி யாமெனும் பொலிவு மோரான்.

பொன்மடிப்பைவந்த அத்தியாயம். ௨௬௧

தொலைவறு துயரை நல்குஞ் சூலையைத் தவிர்த்த லோரா
னிலவணி சடையெம் மண்ணற்கீபொரு ணினைவின் மற்றைச்
செலவுபோ லெண்ணிப் பேதை வணிகனுஞ் சிந்தை தேறிக்
குலவிய முழுது நல்கான் சிலபொருள் கொடுத்து விட்டான்.

அன்னவ னுலோபத் தாலே யறிவழித் தளித்த பொன்னை
மின்னிடை மனைவி தானு் மறுத்திடில் வெகுள்வா னென்று
தன்னுள மிகவும் வாடித் தன்கையில் வாங்கி யீசன்
பொன்னடிப் பணிக்கு நல்கி மனையிடைப் போர்த்தி ருந்தாள்.

முன்னவன் புதுவை மேய முழுப்பெருங் கருணை நாதன்
றன்னுளத் தன்பை யெவ்வா றுரைப்பது சாற்றக் கேண்மின்
சொன்னவா றீபா நாய்க னாகிடைத் தோயா வண்ண
மன்னவன் றுபில்க னாவி லங்கெழுந் தருளி யண்ணல். (௫௬)

இறந்திடு துயர நல்க வெய்துவின் சூலை யாமே
துறத்திட மடிப்பை நீயே சொன்னவா றீயும் வண்ண
மறத்திட றகுமோ செய்த நன்றிகொல் வணிகா செய்பொன்
குறைத்திட நல்க லேடா முழுவதுங் கொடுத்தி டாது. (௫௭)

நம்பொருள் வணிகா நம்பா னவையற நல்கா யென்னி
லெம்பெருஞ் சூலத் தாலே யிடர்புரித் தடுவா மென்றே
யும்பரு மயனு மா லு மறியொண ருரைத்துச் சென்றார்
வெம்பின னடுங்கி வாய்விட் டலறினான் வெருவி யன்னோன்.

துயில்விழித் தயர்ச்சி நீங்கிச் சொப்பனக் காட்சி யெல்லா
மயிலனை யவட்குக் கூற வன்னவண் மனமுந் தேறி
வெயின் மணிப் புதுவை யீசர் திருவினை யாட்டி தென்றே
யயலுள சுற்றத் தார்க்கு முரைத்தன ளன்பு பொங்க. (௫௮)

விருப்புடன் மடிப்பை யுள்ள நிதியமும் விளங்கு மாடத்
திருப்புள பொன்னுங் கொண்டு புதுவையு ளெய்தி வேண்டுந்
திருப்பணி பிறவுஞ் செய்யுந் திறமுடை யவர்பா லீந்து
மருப்பொதி குழலெம் மன்னை வயித்தீசர் பதம்ப ணிந்து. ()

பாலகர் தீங்கு செய்யி லன்னையர் முனிந்து பண்பாச்
சாலவும் புத்தி கூறித் தபவுடன் வளர்ப்ப தேபோ
லேலவே யறிவி லாத வேழையேன் பிழைபொ றுத்துக்
காலனைக் காய்ந்த காலா நம்பினேன் காத்தி யென்றும். ()

என்னறி யாமை நீக்கி யிடையறா வன்பு நல்கிப்
பொன்னடி மறவா தேத்தும் போதமு மருளி கேச
மன்னுநின் னடியார்க் கேவல் புரிந்திடு மதியு மீந்தே
யின்னுமென் பிழையை நீக்கி யெக்காலும் புரப்பா யென்றும்.

மனைவியுந் தானு மண்ண லுமைமயவண் மலர்த்தாள் போற்றி
நினைவினு ளன்பு பொங்க விசனார் கேசம் பெற்றுக்
கனவிடை வந்த காட்சிக் கருணையே நினைந்து நெஞ்சம்
புனைதரு மின்பமோங்க விடைகொடு போந்தா ரன்றே. (௬௩)

வேறு.

அற்றை நாண்முத லுமைசிவ காமியம் மனையுங்
கற்றை யஞ்சடைக் கண்ணுதல் வயித்தியப் பனையு
நற்ற வழ்பெற நாடொறுந் தொழுமுயர் நலமும்
பெற்று நீணிதி பண்டையிற் பெருகிடப் பெற்றார். (௬௪)

வேறு.

வணிகனுமனை வி யோடு மைந்தருஞ் சுற்றத் தாருந்
தணியில்சீர்ச் செல்வ மோங்கத் தாழ்வின்னி வாழ்த்து நித்தம்
பணிவிடை புரிந்தே யீசன் பதமலர் போற்றி யீற்றி
வணிகிழை பாத நீழ லடையுமன் படைத்திருந்தார். (௬௫)

வணிகன் பொன்மடிப்பை வந்த அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் கருஉக.

வணிகன் பொன்மடிப்பை வந்த அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

சூதமுனிவர் னையசாரணியவாசிகளைநோக்கித் தாதன் கண்பறி
த்த சரிதஞ்சொன்னோம். இனி வணிகன்பொன்மடிப்பைவந்த சரி
தஞ்சொல்லுவோமென்று சொல்லுவார்:— திருபால் வாசஞ்செய்யு
மேற்கூறிய வில்லிபுத்தூரில் அளவிறந்த செல்வவளமுள்ள வணி
சர்குலத்திலே நகிலனென்பவன் உலகத்திலுள்ள பலசரக்குகளையுங்
கொன்னற்குரியகாலத்திலே கொண்டும் விற்றற்குரிய காலத்திலே
விற்றும் பொருளீட்டி உளருகாளிலே ஊழ்வினைவசத்தால் வே
லாயுகத்தாம் குடைந்ததுபோல அவன் வயிற்றிலே சூலைநோய்வந்து
வருத்தப்படுத்தலும் நினைவழிந்து, கிடத்தலு மிருத்தலும் நடத்த

பொன்முடிப்பை வந்த அத்தியாயம். உசாந்

லுமின்றிச் சரீரமொடுங்கி யிளைத்துவிட்டனன். அகன் மனைவி மைந்தர் அதுகண்டு அழுதொந்து சுற்றத்தாருடனே மிகக்கவலையடைந்தனராய் வயித்தியரை வரவழைத்துப் பெருந்திரவியங்கொடுத்துக் கடைச்சாக்கு காட்டுமூலிகை மரங்களிலுள்ள பட்டையாநிகளால் தயிலம் கிஷாயம் சூரணம் இராசாயனம் இலேகிய மூதலிய மருந்துகள் செய்வித்துப் பிரயோகித்தார்கள். சூலைநோய் நெய்யால் வளரும் ஒம்போல நானுக்குநான் அபிவிருத்தியாயிற்று. வயித்தியருந் கைவிட்டனர். கரும யாகமூதலிய சாந்தியுந் தீர்த்தயாத்திரையுஞ் செய்வித்தனர். ஒன்றிலுஞ் சூலைநோய் தீராமல் நகிலன் பெருந்தன்பமடைவதை அவன் மனைவி பார்த்துக் துவலைப்பட்டு நகிலனோடு சொல்லுவான். உறியிலே வெண்ணெயிருக்க வெளிச் சென்று நெய்க்கலைவார்ப்போலப் புதுவை யீசரிருக்க அவரைவிட்டு வேறுவழியா யலைந்துவிட்டோமே நமக்குப் பின்னையல்லாமற் சிவகங்கையிலே ஸ்ரீராமனுஞ்செய்து புதுவையீசரையும் சிகாமியம்மையாரையும் பிரார்த்தித்துக்கேட்கப் புத்திர பாக்கியங்கொடுக்கப் பெற்றோம். இன்னும்போய் அவரைப் பணிந்தாலிந்தச் சூலைநோய் தீர்ந்துவிடும். அப்படித் தீர்ந்துவிட்டால் புதுவை நாயகருக்குமது பொற்குவை நிரம்பிய மடிப்பையைக்கொடுத்து விடுவோமென்று சொல்லி நாயகன்சம்மதம்பெற்றுப் புதுவைசென்று சிவகங்கையிலே ஸ்ரீராமனுஞ்செய்து வயித்தியப்பரையுஞ் சிகாமியம்மையையும் பணிந்து துதித்த அபிடேகாதி சோடசோபசாரத்தாற் பூசைசெய்வித்து என்னுடைய நாயகன் சூலைநோயை நீங்களே போக்கியருளவேண்டும் வேறுகதிரியில்லை யப்படியருளிச்செய்தால் உங்கள் திருப்பணிக்கு எங்களுடைய பொன்முடிப்பையைக் கொடுத்துவிடுகிறோமென்று பிரார்த்தித்த நாற்பதுநாள் தினந்தோறும் விபூதியும் மஞ்சட்காப்புந் தண்கணவனுக்குக்கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவர அவனுஞ் சூலைநோய்தீர்த்த சரீரங்குளிர்ச்சியடைய இன்பமுற்றிருந்தனன்.

இங்ஙனம் நகிலன் சுகம்பெற்றிருப்பதை யவன்மனைவிகண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து புதுவைநாயகர் திருவருளாலே சுகமடைந்தீர், அவருக்கு நாம் வாக்குச்சொல்லியபடி பொன்முடிப்பையைக் கொடுத்திவிடுமென்றனன். அதைக்கேட்டுக் கேளாதவன்போல நகிலன் பொன்முடிப்பையைக்கொடுக்க மனமில்லாதிருந்தான். அவன்கருத்தையறிந்த மனைவி அவனைநோக்கி நீகொடாவிட்டால் திரும்பவும் வயிற்றுநோய்வந்துவிடும், நீசரும் இப்படி மறுக்கமாட்டார், அறிவில்லாத

வனே! என்று சினந்துபேசினன். அதையுக்கேட்டுக்கொண்டு நகிலன் மௌனஞ்சாதித்திருந்தான். மனைவி சூலைளாய் திரும்பிவருமோ? வென்றுபயந்த அதவராதவிதம் புதுவைநாயகரைத் தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். இவளின்கனமிருப்ப, நன்றியறிதலில்லாத மூடனாகிய நகிலன் சிகழ்ச்சத்தை மறந்தனனாதலாலே புதுவைநாயகர் அவன் வைத்திருந்த பொன்முடிப்பையை யவன் கண்ணுக்குத்தோற்றாது மறைத்துவிட்டனர். அந்தப்பையை நகிலன் தேடிப்பார்த்துக் காணாமலழுது வயிற்றிலேயடித்துக்கொண்டு தன்பக்கடலுளாழ்ந்தான். அதையவன் மனைவிகண்டு இத்தமையஞ்செய்தவர் புதுவைநாயகரைத் தவிரவேறொருவரில்லை. என்வார்த்தையைக் கேளாது வருத்தமுற்றீர். இனியேனும் அவருடைய பாதத்தைவணங்கிப்பத்தி செய்வீராகில் பொன்முடிப்பை கிடைக்கும்படி அவர்திருவருள்செய்வாரென்றான்.

நகிலன் அதகேட்டு நான் பொய்யனாதலாலே யிதோகி போகாமற் சூலைளாயும் வருமோ? என்று பயப்படுகிறேன். நீயே சென்று பிரார்த்தனைசெய்யக்கடவாய். பொன்முடிப்பை கிடைத்ததானாற் புதுவைநாயகருக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவருக்கு வழிகழியடிமையாவோமென்றான்; அதற்கு மனைவியம்மதியாமல் அவனையுமுடன்படுத்திக்கொண்டு இருவரும்போய்ப் புதுவை நாயகரைப் பிரார்த்தனைசெய்த பூசித்தத்ததித்த நின்றார்கள். அப்போது, ஒரு பிராமணர்வக்த விபூதியும் புட்பமுக்கொடுத்தனர். அவைகளை யுண்மைப்பொருளென்று கம்பிவாங்கி யினிப்பொன்முடிப்பைகிடைக்குமென்றுவீட்டுக்குவந்து சேமித்தவைத்திருந்த இடத்திலேபார்த்துப் பொன்முடிப்பையைக் கண்டெடுத்துச் சுற்றத்தாருடனே யெண்ணில்லாத மகிழ்ச்சியுற்றுப் புதுவைநாயகரைப் புகழ்ந்த வியத்திருந்தனர். அதன்மேல் நகிலனைப்பார்த்த மனைவியத்திய நாதரது கருணையைத் தெரித்தீரன்றோ? இனியேனும் பொன்முடிப்பையை அவருக்குக்கொடுத்துவிடல் வேண்டுமென்றுகூறினன். வணிகனதற்குச் சம்மதியாமல் டொருளாலன்றோ சகலகாரியமும் நடக்கவேண்டும்? முயுவதம் கொடுத்துவிட்டு நாமென்னசெய்வோமென்று சிறிது பாசத்தைமட்டு மனைவிகையிலேகொடுத்துத் திருப்பணிக் குபயோகப்படுத்தச் சொன்னான். அது அவளுக்குச் சம்மதமில்லாதிருந்தம் மூடனாகிய நாயகன்வார்த்தையை மறத்தால் கம்மைத்துன்பஞ்செய்வானேயென்று அப்பொருளைவாங்கிப் புதுவைநாயகர் பணிவி

திரவியங்கொடுத்த அத்தியாயம். உசுரு

டைக்குக்கொடுத்துவிட்டு வீட்டிலுமிருந்தனர். புதுவைநாயகர் கருணைத்திறத்தை யென்னென்று புதுவது? அன்றிரவு நடுநினைவு கரு விலே யெழுந்தருளி “மரிக்கும்படியாகிய துன்பத்தைச்செய்யுஞ் சூ லோகையை யாமே சீக்கியருள், கன்றியறிதலில்லா மூடனாகிய வணி கா! சொன்னபடி திரவியங்கொடாமல் குறையக்கொடுத்தனை முழு வதுங்கொடாயாகில் எவது பெரிய சூலத்தாலே குத்தியுண்ணத் துன் பஞ்செய்வோம்” என்றனர். வணிகன் பதறித்தடுக்கிட்டெழுந்து கரு த்திறத்தை மனைவிக்கும் ஏனையோர்க்குஞ் சொல்லி வீட்டிலுள்ள பொருளெல்லா மெடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் புதுவை நாயகர் திருப் பணிக்குக்கொடுத்து “அடிபேனுடைய பிழைகளைப்பொறுத்தருள வேண்டும்” என்று பணிந்து துதித்து இடையறா அன்புசெலுத்தி “உ ம்முடைய திருவடிக் கேவல்செய்யும் அறிவையருளவேண்டும்” எ ன்று தன்மனைவியோடு விரார்த்தித்து விடைபெற்று மீண்டுசென்ற னன். அன்றுமுதல் வயித்தியநாதரையுஞ் சிவகாமியம்மையைடிக் தினந்தோறந்தொழுது முன்னைப்பார்க்கிலும் பெருஞ்செல்வமடைத் து அந்தத்திலே சிவபதம்பெறும்படி யவ்விருவரும் உழந்தனர்.

இருபத்தமூன்றாவது

பாவைமாருக்குத்

திரவியங்கொடுத்த அத்தியாயம்.

சரியையே முதலாம் வேதஞ் சாற்றிய பாத நான்குந் புரிதவ ரிரந்து வேண்டிப் பொன்னடிக் கலந்து நிற்பத் தெரிதரு பான்மை யற்ற சிறியனே னுளத்தி லின்பம் விரிதா வெளிதி னல்கும் புதுவையுள் விமலா போற்றி. (க)

காதரக் கடின நெஞ்ச வணிகனைக் கருணை செய்தே யாதரத்தண்ணல்செம்பொன்மடிச்சீரையளித்தல்சொன்னோ பூதரக் கொங்கை வார்த்தை பூவைநேர் பாவை மார்க்கு [ம் மாதர நிதிய மீந்த காதையை வழுத்தல் செய்வாம். (உ)

தெக்கின தேயங் தன்னுட் டாய்பிர பன்னித் தீர முக்கண னொப்பா மேன்மை யகத்திய முனிவன் பாதஞ்

சொற்கண் மேனு மென்றும் பிரிவறு தொன்மை பெற்ற
பொற்கிரி யனைய தன்மைப் பொதியமா மலையின் சாரல். (ங)

அடிபெறு மடியா ருள்ளஞ் சுவறிடா வன்பு போலப்
படிபுகழ் பொருளை யென்றும் வற்றாத பான்மை பெற்றே
முடிவகல் செந்நென் முப்பூ வினையும் முறைமை சார்ந்து
குடியிடை நகரு முருங் கூறுசற் களப்பி லாவால். (ச)

இன்னன் னதிரீர் பாபு மெழில்பெறு மிரும ருங்கு
முன்னவ னுல யங்கள் கணக்கில மொழிதற் கெட்டா
செந்நெலுங் கரும்பும் வாழை சேம்பொடு கருணை மற்று
மன்னிய வினையி லத்திற் குவைகளாய் மல்கு மன்றே. (ரு)

நாதன ஸயங்க டோறு நடநவில் பாடன் மன்னும்
வேதியர் மனைக டோறும் வேதமு மகழு மல்கு
மேதமின் மடங்க டோறுத் திருமுறை யிசைகள் பல்குங்
கோதகல் தளகந் தோறுஞ் செந்தமிழ் குலவு மாதோ. (சு)

தாம்பிர பன்னி தீரத் தகைமைசால் வளமும் போற்றுங்
காம்புறழ் தோளி பங்க னுறையி லாயம போலுங்
தேம்பழச் சோலை சூழந் திருநெல்வே வியின்சி ற்ப்பு
நாம்பல காலுஞ் சொன்னோ டவின்றிட முடியா தென்றே. (எ)

சொல்லிய தீர வாசத் தொன்னகர் குடியி ருந்தோர்
கல்லியன் முயலுங் கொங்கைக் கணிகையர்குலத்தில்வந்தோ
ரொல்லியி ருடலே யென்ன விருவரோர் வயிற்று தித்தோர்
வல்லிநுண் ணிடையார் கூறு மாரவே ளிரதி போல்வார். (அ)

மதிமுகத் தகலம் பற்றா திருவிழி வடிவே லுக்குத்
துதிகழ் மார்ப டங்கா துணையலை முலைக ளுக்குப்
புதியதே னமுத மிட்டுப் பொதிந்தசெம் பவளச் செவ்வாய்க்
கதியன டடைகள் கற்குங் கவினடைக் கணிகை மாதர். (ஐ)

பஞ்சலக் கணமு மாய்ந்தோர் செந்தமிழ் பாட வல்லோ
ரஞ்சமென் னடைய ரம்பை யயர்வுற வாட வல்லோர்
செஞ்செவே மதன்கா முற்றுச் சேர்தரத் தேட வல்லோர்
நெஞ்சுவந் துலகர் போற்றும் பெரும்புகழ் நீட வல்லோர். (இ)

திரவியங்கொடுத்த அத்தியாயம். உசுள

வேறு.

நவின்றிடு மியலிசை நாட கத்திற
மூவந்துயர் கவினரும் புகழு முண்மையார்
சிவன்சர ணத்தினை யன்பு செய்துளார்
தவந்தரு பயனெனுந் தன்மை சார்ந்துளார். (கக)

நிலந்தனில் விளங்கிய நிமலர் வாழ்சிவ
தலங்களை யன்புடன் ரூழ்ந்து போற்றியே
பலன்றரு பயன்பெறப் பாவை மாருள
மலர்ந்தவ ணீங்கியப் பால ணைந்தனர். (கஉ)

வேறு.

தென்றிசைத் தலங்கள் யாவு மன்புடன் சென்று போற்றி
நன்றிசேர் திருக்குற் றுலம் பாவநா சத்தை நண்ணி
மின்றிகழ் சடையார் பாதம் விழியுளம விரவப் போற்றி
மன்றலார் மாட மோங்குந் திருப்புடை மருதூர் வாழ்த்தி. (க)

வேறு.

எள்ளி னாயக வரக்கனாஞ் சூரன்மா லிடரைப்
புள்ளி னாயக னாதியோர் வந்தெதிர் புகல
வெள்ளி நாயக மால்வரை விமலனா ரளித்த
வீள்ளி நாயகன் சீரலை வாயினை வணங்கி. (கச)

வேறு.

வரராசைப் பதிப ணிந்து கரிவலம் வந்த கல்லூர்ப்
பரராசர் புரங்க ளட்ட பால்வண்ணர் பாதம் போற்றி
நரராசைப் பாலர் தேவர் நான்முக னெடுமான் ஞானத்
திரராசைநீத்தோர்போற்றுந்தென்புதுவையினைச் சேர்ந்தீர். (க)

வேறு.

அந்தணர்வாழ் மாளிகையு மன்பருறை திருமடமுத்
தந்தமது பணிபுரிவோர் சாருடனைத் தகுதிகளும்
பந்தமறப் பதிவாசம் பரிந்துறுவோ ரயன்மனையு
நிந்தையின்மற் றுள்ளோர்க ணெடுஞ்செல்வ நிலையமுமே. (க)

தெங்கினெடு பூகநிரைத் திரள்குழுந் சோலைகளு
மங்குலவு விலங்குகளும் பறவைகளு மகத்துறவு
தங்குக்குயில் கிளிசுருதி திருமுறைகள் சாற்றுதலும்
பங்கயஞ்சேர் சிவகங்கை பான்மைசெறி மேன்மைகளும். (க)

உகூஅ புதுவைத் தலபுராணம்.

திருமதினங் கோபுரமுந் திகழ்மணிமண் டபநிரையு
மருளருளு மாலயமு மாடல்பா டலினர்ப்பு
மிருவிழிகள் களிகூர நோக்கிமின்னு ரிருவோரும்
பெருவிருப்பிற் றுழ்த்துதாழ்த் தெழுந்தீசர் புசுழ்பேணி. (கஅ)

வேறு.

திலகவா ணுதலி பங்கன் சேர்தரு மாலயங்க
ளலகில பணிந்தோ மிந்த வற்புதங் கண்டோ மில்லைத்
தலனிலை வந்து சாரு மக்கணந் தனிலே நெஞ்சிற்
பலகவ லைகளு நங்கி யின்பமே பதிந்த தென்று. (கக)

நெஞ்சக முயிந்து கூறிப் பாவைமார் நேச மோங்கப்
பஞ்சபா தகங்க ணீக்குஞ் சிவகங்கைத் தடம்ப டிந்து
வஞ்சக வினைக ளேக மனம்பரி சுத்த மாகத்
தஞ்சலி னீறு சாத்தித் துகில்பணி கவினப் பூட்டி. (உ௦)

வள்ளையார் குழையுஞ் சோதி வதனமுங் கண்டோ ருள்ளங்
கொள்ளையார் விழியுந் தாங்குங் கொம்பனார் குலவு கங்கைப்
பிள்ளையார் பாதம் போற்றிப் பேருல குயிர்க டோறு
மெள்ளையாரெண்ணெயென்னவிசைத்தருளிறைமுன்னெய்தி.

இன்னபோ தின்ப மெய்த விருவருந் தாழ்த்தெ ழுந்து
முன்னவன் கருணை நோக்க மகத்துவ நலமொ ழிந்தே
யன்னையா யுலக மீன்ற வருட்சிவ காமி யம்மை
நன்னல மருளந் போத் வயித்திய நாதர் தம்மை. (உ௧)

கண்ணொடு கருத்து மொன்றக் கண்டுசெங் காங்கள் கூப்பி
யெண்ணுட னுயிரு மொன்ற விருவிழி யருவி பாயத்
தண்ணொடு மின்ப முள்ளந் தாக்கவத் தைய லார்கள்
பண்ணொடு வினை ராகந் திருச்செவி பருகச் செய்வார். (உ௨)

வேறு.

அதுவோ விதுவோ வெனச்சுட்டி யறியு மறிவுக் கப்பாலாய்
மதுவோ கரும்போ வெனவிரதம் வழங்கா னந்தவடிவுமையே
யிதுவோ கயிலை சிவலோக மிதுவே யெனப்பல் னுயிரேத்தப்
புதுவா புரியிற் சிவகாமி யம்மை யெனநீ பொருந்தலென்னே.

பல்லா யிரமாங் கோடிபண்டப் பரப்பு முழுதும் பயந்தளிக்க
வல்லாயனை த்துநின்னிடையே தோன்றிறைத்துவளருமையே

திரவியங்கொடுத்த அத்தியாயம்: ௨௬௯

பொல்லாவுளமுமறியாமபொருந்துஞ்சிறுமைபொருந்திசையு
மெல்லா மறிந்த சிவகாமி யமமே யெம்மு ளிருந்ததென்னே.

அரிய வயனோ டைவரையு மான்ம கோடி யனைத்தினையுந்
தெரிய வீன்று வளர்த்தெடுத்த தேவி சிவகா மித்தாயே
யுரிய சுருதி பகர்கிளியே குயிலே யெழுதா வோவியமே
பெரிய விமய மலைமகளாய்ப் பிறந்த கருணை பேசாயே. (௨௬)

ஊனே யுயிரே யுபிருளுறை யொளியே யுணர்வே யுயர்கருணை
மானே மயிலே வயித்தீசர் மகிழும் வால கோகிலமே
தேனே கனியே தெள்ளமுதேசிறியேஞ்சிறுமைதீர்த்தெழைநீ
தானே யான்வாய் சிவகாமித் தாயே சரணஞ் சாணுனக்கே. ()

தினமு கிணையு மடியார்கள் சிந்தை யெனும்பஞ் சரஞ்சேரு
மனமே பாத பஞ்சாத்தே யடைய வருளெம் மகவணத்தை
மனமே வாக்கே யுடலேநின் மலர்த்தாட் கேவல் செயுமடியா
ரினமே கூட வினியவரு ளீவாய் சிவகா மித்தாயே. (௨௮)

சொன்னவா கீதந் கூறித் துகளிலியா ழிசையி னேற்றிக்
கன்னலும் பாருந் தேனுங் கலந்ததீஞ் சுவைபோற் காத
வின்னிசை சிவகா மித்தா யிருசெவி குளிரப் பெய்து
மன்னிய புதுவை யீசர் மலரடி வழுத்த லுற்றார். (௨௯)

புறமு மகமும் பூரணமா யுயிர்க டோறும் பொருந்தி யென்று
முறவும் பசையு மறநின்ற வுயர்தென் புதுவை யுடையானே
யுறவும் பகையு மறநின்ற கருணை யுடையோ னென்னியே
யிறவுங் கொடியார் புரமுன்று மெரித்த கருணை யியம்பாயே.

சிறக்கு முலகிற் பல்லுயிரோர் செயலு மின்றி நின்செயலாற்
பிறக்கு மிறக்கு மிருவினையும் புரியு மெனவே பேசுமறை
பிறக்கு மிறக்கு நின்செயலால் வினையும் புரியு மெனப்பேசுந்
றுறக்க நரகம் வந்தவகை சொல்லா யெல்லாம் வல்லானே. ()

மந்தா கினியு மந்தார மலரும் புனையு மாதேவா
சொந்தாமரையாளுறைபுதுவைத் தேவதேவாசெப்புதல்கேண்
மந்தா கினியு மந்தார மலரு முடியின் மன்னவுநீ
யந்தோருடங்கைநீரிலைக்குமலந்தேபெரும்பேறருள்வதென்னே.

அடியார்க் குன்னைக் கொடுத்தருளி யடியார்தம்மைநீகொண்டு
முடியா வின்ப மவர்க்கருளி யவரா லுனக்கோர் முயலிலையா

முடியா விற்ப மவர்க்கருளி யவரா லுனக்கோர் முயளின்றே
லடியார்க்குண்ணைக்கொடுத்தருளவன்பாத்தேடுமருளுரையாய்.

கமலா சனனு நெடியோனுங் காணப் புதுவை நகரிலுறை
யமலா வபயா வநகாவெம் டாதி யடியா ருளம்பிரியா
விமலா விகிர் தா வெமதுவினை வேரோ டறவும் பறித்தருளி
நிமலா கருணை புரித்தருள்வா யெனவிவ் வாறு நீனைத்தேத்தி.

செய்யா ளுறையுந் தென்புதுவைச் சிவகாமித்தாய்பங்கிலுறை
யையா வரசே யன்புபுரி யடியார்க் கினிய வாரமுதே
மெய்யா வெமது வினைகளற மெய்ப்பா கத்தே யன்பருளி
யெய்யா தின்னுங் காத்தருளி யிலம்பா டகற்றி யின்புதவாய்.

வேறு.

எண்ணமுற விவ்வாறு வினையிசை யின்னமுத
மண்ணுலகும் விண்ணுலகு மற்றிடமும் வாகினிபோ
னண்ணியவர் செவியூடு பள்ளமுது நன்னீர்போ
லுண்ணெகீழ்த்து மனத்தினுட்பே ரின்போங்கப்பாய்த்ததால்.

வேறு.

வசைக்குல மெனினு மோவா விழிதொழின் மாந்த ரேனு
நசைக்குய ரின்ப ராகி நாவா நவிலும் பாட
விசைக்குள முருகி யாடு மீசனா ராத லாலே
திசைக்குளோர் போற்று மின்னார் தீஞ்சுவைப் பாடல் கேட்டு.

திருவுள முவந்து பூசை செய்தரு ணம்பி யார்போ
விருவருக் கெட்டா வண்ண லாரொழுந் தருளி நீறு
மருவிளர் குழன்மின் னார்க்கு மகிழ்வுடன் வழங்கி நீவி
நிருவரும் வம்மி னென்று கூவிமுன் னேகிச் செல்ல. (௩௮)

நேசமோ டிருவர் தேடுந் திருவடி நிலத்திற் றேயப்
பூசார் குழாங்கள் வாழுந் திருமதிட் புறத்து மேய
தேசுடை வீதி யூடு பாவையார் தொடர்ந்து செல்ல
வாசமார் மனையிற் புக்கார் மனையுள மனைவி தானும். (௩௯)

தனைவேட்ட கொழுநர் போலுஞ் சார்தலா லன்னே ரென்றே
மனம்வியந் தெதிரே வந்து குழைவொடும் வணங்கி நிற்பப்
புனைமலர்ச் சடைம றைத்த நப்பியார் புக்வார் மின்னே
யினைபவிப் பாவை மார்க டெக்கிணத் திருந்து வந்தார். (௪௦)

திரவியங்கொடுத்த அத்தியாயம். ௨௪௧

உமைசிவ காமி பாத முயர்வயித் தீசர் பாத
மமைவுறப் போற்றி யன்போ டங்கையில் வினை தாங்கிக்
கமைவுறப் பாட லுற்ற ரந்நலங் கழறற் பாற்றோ
விமையமா தோடு நங்க ளீசனே கேட்க வேண்டும். (௪௧)

பகர்த்தவின் னிசையா லீசர் திருவுளப் பாங்குங் கண்டோஞ்
செகம்புகழ் பாவை மார்நஞ் சிறுவியர் போலு மெண்ணி
யகத்தனி லன்பு வைத்தே யூட்டுபா லடிசி லென்று
முகத்திகழ் மூர றோன்ற மொழித்துடன் புறத்திற் போந்தார்.

கோயிலுட் புகுந்தா ரிப்பாற் பசியபூங் கொம்பன் னுரை
வாயுப சாரங் கூறி மனத்தினு மன்பு பொங்கத்
தாயினு மார்வத் தோடு நம்பியார் தலைவி கூவிப்
பாயச வன்ன மிட்டாஷ் பாவைமார் பரிவி னுலடு. (௪௩)

பனுவலாபீப் துணர்ந்த மின்னாற் மனையிலோர் பாங்கி ருக்க
மனையுள நம்பியாரும் வந்தன ரவரை நோக்கிப்
புனையிழை யாரே நீவி ரெஞ்சூற்றீர் புகலு மென்ன
வினையமோர் திடுத லின்றி மின்னனார் விளம்ப லுற்றார். ()

ஆலயத் துள்ளே பூதி யளித்தன வாதி யாக
மாலையங் குழலார் கூற மனைவியா ரங்க னெய்தி
யேலநீர் மனையின் முன்வந் தியம்பின வென்னே பொய்யோ
சாலயன் மனையு ளோரு மறிவாநீர் சாற்ற லன்றே. (௪௫)

அன்புடை மனைவி யோடு பாவைமா ரய்லு ளோரும்*
வன்பெரு மொழியாக் கூறும் வாய்நாயைக்கேட்டிதெல்லாக்
தென்புது வேசர் நேசத் திருவிளை யாட்டா மென்றே
யின்புற நம்பி யாரு மயங்கல ரிதயந் தேறி. (௪௬)

மாலயற் கரிய வீச ரெமைப்போலும் வடிவு கொண்டு
கோலமார் மடவார் காணக் குறியவெங் குடிசை யெய்தல்
சாலவெம் மனையா ளோடு மயலுளோர் தாமுங் கண்டா
ரேலநா மன்னோர் போலுந் தவஞ்செய்தோ மிலையெயென்று.

பாவைமார் தவங்க ளென்னோ வன்னவர் பரிவு மென்னோ
கோவைசேர் வினை பாடற் குயிலிசை நயங்க ளென்னோ
வாவலான் மனைவி செய்த தவமென்னோ வன்னோர் போலுந்
தேவனைக் கண்டோ மில்லை யறிவிலேஞ் செய்த தீங்கால் ()

இவ்வண்ணம் வருந்திக் கூற வெல்லோரு மொருங்கு கூடி
மைவண்ண மலியுங் கண்டர் வயித்தீசர் பாதம் போற்றி
மெய்வண்ணக்கருணை பல்கால் விளம்பியுட்களிப்பினெய்திச்
செய்வண்ண மேய வேவற் செயல்புரிந் திருந்தா ரன்றே. (1)

பத்தீசேர் நம்பி யாரும் பரிவுள மனையை நோக்கி
நித்தியம் பாவை மார்க்கு நேசமோ டன்ன மூட்டென்
றுத்தா முரைத்தி ருந்தார் பாவைமா ருளத்தன் போங்க
வத்தனார் கருணை போற்றி யதிசய மடைந்து சார்வார். (10)

நாடொறும் பாவை மார்க ணலமருள் வீணை யேந்திப்
பாடலின் னாமுதை யீச ருமைசெவி பருகச் செய்து
நீடிய வன்பி னோடு மிருக்குநா ணெடிது செல்ல
வாடையா பரணம் வேணடி யநகளை பிரிந்து வேட்டார் க)

‘அடியவர் வேட்ட வெல்லா மருளுமைத் தருவா மண்ணல்
குடிமுழு தோம்பு மவ்வூர்க் கோன்றுயில் கனவி னெய்தி
மடிமையி லிசைகள் பாடு நம்மட வார்க்குச் செல்வ
முடிவில வருளி மாட முயன்றரு ளெனமொழிந்து. (11)

மடவார்க ளுறைத லாலே மடவார்வ ளாக மென்று
திடமேவு புதுவை நாமஞ் செப்புக வென்று கூறி
நடராச விங்கர் மின்னார் கனவிலத் திறந வின்றே
யிடமாடத் தெருவிற் கன்னி மூலையோர் பனையி லெய்தில். (1)

அப்பனை யடியின் வேட்ட வளப்பிலா நிதிய மன்னு
மொப்புட னெடுத்து வந்து நினைந்தவா ரொழுகு மென்று
செப்பின ராலயத்துட் சென்றன ரவ்வூர் மன்ன
னெய்ப்ப கறுயில கன்று கனவுளத் தெண்ணி யோர்ந்து. (1)

புதுமையீ தென்ன சொல்கேம் புதுவையு ளீசர் நம்பா
லிதயமார் கருணை யென்றே யிருகணீ ரருவி சோர
மதிபெரு கன்பு பொங்க வள்ளலைத் தொழுது போற்றிக்
கதுமெனப் பாவை மார்க்கு மாளிகை கட்டு வித்து. (11)

பொற்புறு மனைக்கு வேண்டும் பொருளெலா மமைத்து நல்கி
யற்புதப் பாடன் மேய மின்னாரை யன்பாற் கூவித்
தற்பா னருளைக் கூறி மனையிடைச் சாரு மென்னச்
செப்பின னோர்பா லீசன் கருணையைப் புகழ்ந்து சென்றான்.

திரவியங்கொடுத்த அத்தியாயம். ௨௭௩

பாவைமார் கனவி லண்ணல் பகர்ந்தருள் கிருபை யோர்ந்து
காவலன் மொழிந்த வண்ணங் கடிமனை புகுந்தார் நாத
னேவலார் பனையின் மாடே யிருநிதி யிருத்தல் கண்டே
யாவலாக்கவர்ந்துகொண்டார் வயித்தீசரடியைப்போற்றி. (1)

இல்லிடைக் கொணர்ந்து கோக்கி யிருவரு முளம்பூ ரித்துப்
பல்வகைப் பணிக ளாடை வேண்டெவ பலவு மீட்டி
நல்குர வடைந்தோர் வேட்ட நிதியமு நல்கி யானுச்
செல்வமு மடைந்து பாடற் பணிவிடை செய்தி ருந்தார். (2)

அப்பதி யுள்ள மின்னா ரயற்பதி யுறையு மாதர்
பற்பல ரொருங்கு கூடிப் பாவைமார் பணிக ளாற்றி
யற்பகல் சூழ்ந்து நீங்கா தமலனைப் போற்ற மன்னன்
விற்பொலி புதுவை நாக மடவார்வ ளாக மென்றான். (3)

பாவைமாருக்குத்
திரவியங்கொடுத்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

சூகத்திருவிருத்தம் ௧௭௮௮.

பாவைமாருக்குத் திரவியங்கொடுத்த அத்தியாயச் சுருக்க வசனம்.

சௌனகாதி ஸுனிவரைகோக்கி உணிகள் பொன்முடிப்பை
வந்த சரித்தஞ்சொன்னோம். இனி, கணிகைய, ரிருவருக்குத் திரவியங்
கொடுத்தருளிய சரித்தஞ் சொல்வோமென்று சூதமுனிவர் சொல்லத்
தொடங்கினர்:— தெகழின தேசத்திலே பொதியமலைச் சாரலிலே
தாம்பிரபருணி கதிக்கரையிலே யொரு பழைமையான நகர்த்திலே
கணிகையர் சூலத்திலேபிறந்த இரண்டுபெண்கள் இரதிபோலும்
அழகுவாய்த்தவர், ஆடல்பாடலிலும்வழல்வவர், இயலிசை நாடகத்தெ
ரிந்த வித்தவான்களும் புதுமத்தக்கவர், சிவபத்தி மிகுத்துள்ளவர், சி
வஸ்தலயாத்திரை செய்யத்தொடங்கி அவ்விருவரும் திருக்குற்றால
ம் பாவநாசத் திருப்புடைமருனார் திருச்செந்துர் சங்கரனார்கோவிலு
கரிவலம்வந்தநல்லூர் சென்று வணங்கிப் புதுவைத்தலத்தைவந்து
சேர்த்தனராய் அங்குள்ள எல்லா வளங்களையுகோக்கிக் கோபுரநிச
னஞ்செய்து இந்தத் தலத்தைவந்து சேர்த்தவுடனே மனக்கவையெ
ல்லாம் நீங்கின, மனமகிழ்ச்சியே யுண்டாகின்றது. இப்படி யொரு
தலத்தினு மில்லையென்று விம்மிதமடைந்து சிவகங்கையிலே தீர்

த்தமாடி விபூதி ருத்திராக்ஷத்தரித்துச் செவகங்கை விராயகரைத் தரிசித்துக் கோயிலுக்குள்ளே சென்று வயித்தியநாதரையுஞ் செவகாமியம்மையையுங் கண்குளிரக்கண்டு விழுந்து பணிந்தெழுந்து தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்தக்கண்ணீர்போழியப் பரவசமுடைந்த வீணையைக் கையிலெடுத்த வைத்துப்பாடிச் சுவாமி அம்மை திருச்செவிகளுக்கு அவ்விருவருடைய புகழாகிய அமுதத்தை வார்த்தனர். பின்னர் எங்களுடைய தீவீணைகளைப்போக்கி யிரகழித்த வறுமையைக்கெடுத்து இன்பம் அருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தநின்றனர். அவ்விரண்டு கணிகையருடைய பாடலையு மன்பையுங்கண்டு திருவுளமகிழ்ந்த வயித்தியநாதேசர் அவரது அருச்சகரைப்போல முன்னே யெழுந்தருளியவந்துகின்று விபூதியளித்த கீவிரிபுருவரும் வானமென் றழைத்துக் கொண்டு முன்னேசென்று திருமதிவகு வெளிப்புறமுள்ள அருச்சகர் கிருகத்துக்குவந்தனர். அருச்சகர் மனைவியும் அவரைத் தமது நாயகரென் றெதிரேவந்து வணங்கிசிற்ப, அவனைநோக்கிச் சுவாமியாகிய அருச்சகர் சொல்லுவார்.—“இப்பெண்களிருவரும் தெகினை தேசத்திலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இவ்விருவரும் எம்விரானுடைய சந்திதானத்திலீவீணையெடுத்து இசைப்பாட்டுப்படிபடிவணங்கினர். இவரது பாடலினயத்தை அவ்வெம்பெருமானே யறியவேண்டும். நாமெல்லாஞ் சொல்லுந் தரமுடையேமல்லேம். இவரை நமது பிள்ளைகளைப்போலநினைத்துப் பாதுமன்னமுங் கொடுத்தவருக” என்று சொல்லி முகமகிழ்ச்சியுடனே புறத்திற்சென்று கோயிலுட் புருத்தனர்.

• அருச்சகர் மனைவியும் அப்பெண்களுக்குப் பாயாசஅன்னங்கொடுத்து உபசரித்தனர். அதனை யுண்டுமகிழ்ந்த அவ்விருவரும் ஒருபுறமிருந்தனர். அதன்மேல் அருச்சகர் வந்துபார்த்துப் “பெண்களே! நீவிரெங்குந்றீர்” என்று வினாவினார். அதகேட்டு ஆலயத்திலே விபூதி கொடுத்தருளியதுமுதல் கிகழ்ந்ததைத் தெரிவிக்க அருச்சகர் மனைவி வெளியேவந்து இவையெல்லங்கேட்டு நீர் சற்றுநேர்த்தக்கு முன்வந்து சொன்னதெல்லா மறந்து பேசுகிறீரே நீர் சொன்னவை அயலகத்துக்காரரு மறிவரே யென்றுகூற, இவை யனைத்தையுங்கேட்டு நமது புதுவையீசர் திருவிளையாட்டென்று மனந்தெளிந்த பிரமவிஷ்ணுக்களா லறியப்படாத நம்பெருமான் எம்மைப்போலும் வடிவங்கொண்டு நமது சிறுருகுகைதேடி நமதுமனைவியு மயலாருங்காண எழுந்தருளினார். அவரைத் தரிசிக்கும் பெருந்தவஞ் செய்திலோமே பிற்ப்பெண்கள் என்னதவஞ் செய்தார்களோ? இவ

வலையனுக்குக்கண் கொடுத்த அத்தியாயம். ௨௭௫

ர்கண் ஈரடலினது நயம் யாதோ? வென்று மனம்வருந்தி விம்மிதழுந்
றுத் தமது மனைவியைநோக்கித் 'தினந்தோறும் இப்பெண்களுக்கு
அன்னங்கொடுத்து வருக' என்று சொல்லித் தமது பணிவிடை
யிலே முயன்றிருந்தனர்.

இங்ஙனம் அப்பெண்களிருவரும் அருச்சகர் இருகத்தில் நாடோ
றமன்னம் புசித்துக்கொண்டு வயித்தியநாதர் சந்திதானத்திலே வீணா
கானஞ்செய்து வருவார். ஒருநினைம் ஆடையாபரணம் வேண்டிய
புதுவைநாயகரிடத்திலே பிரார்த்தித்தனர். அவர் அடியவர் கேட்ட
வையெல்லாம் அருளிச்செய்பவ ராதலாலே புதுவைநகரத்தரசன்
சொப்பனத்திலெழுந்தருளி "நமது சந்தியிலே வீணையூடும் பெண்
களுக்குவேண்டிய ஆடையாபரணங்கொடுத்து அவரிருத்தற்குக் இரு
கமும் கட்டிக்கொடுப்பாய். இந்தத்தலம் அம்படவார்களுக்கு மீடமாந
லால் மடவார்களுக்கமெனப் பெயர்பெறும்" என்று சொல்லியருளிக்
கணிகையர் கனாவிலு மெழுந்தருளி யிவைபனைத்துங்கடற்கி "கன்னி
மூலையிலிருக்கிற மாடவீதியிலொரு பனையடியில் வேண்டிய திரவி
யமிருப்பதால் அவைகளை யு மெடுத்துக்கொண்டு வந்து இடிடப்படிய
றுபவியும்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தமதாலயத்துச்சென்றனர். பின்
னர் அரசனும் காலையிலெழுந்து புதுவைநாயகர் கட்டளைவிட்டருளி
யபடி கணிகையருக்கு வீடு கட்டிக்கொடுத்து வேண்டிய பணிகள்மு
தவிய செல்வமுகொடுத்துச் சென்றனன். அப்பெண்க ளிருவரும்
புதவீட்டினிற் குடிபுகுத்து மேற்கூறிய பனைமரத்தடியிலுஞ்சென்
று வேண்டிய திரவியங்களெடுத்துக் கொண்டுவந்து மணமகிழ்ச்சி
யுற்று வீணாகானப் பணிவிடை வயித்தியநாதருக்குச்செய்து வாழ்
ந்தனர். அன்றுமுதல் அரசன் புதுவைத்தலத்திற்கு மடவார்களுக்க
மென்று நாமகரணஞ்சூட்டினன்.

இருபத்து நான்காவது

வலையனுக்குக் கண்கொடுத்த அத்தியாயம்.

தஞ்சமு முறவுஞ் சார்பு நீயெனச் சார்வோ ருள்ளக்
கஞ்சமு முறைந்து நீங்காக் கவலையுங் காமக் கூற்றும்

வஞ்சமு மழுக்கா றுஞ்சேர் பொய்களு மருவுச் தீயே
னெஞ்சமு மூவந்தே யாண்ட புதுவையு ணிமலா போற்றி.()

செந்தமிழ்ப் பொருடை யாற்றின் தீரவா சத்தின் மேய்
பைந்தொழிப் பாவை மார்க்கு நிதியருள் பண்பு ரைத்தோ
மந்தனா வொளியி ழந்து புதுவையை யடைந்து போற்ற
வந்ததோர் வலைய னீள்கண் கொடுத்திடும் வகையு ரைப்பாம்.

வேறு.

புதுவைநகர்க் குடதிசைப்பாற் புவிபுகழும் வளமுளது
முதுமறைசொல் லரியபொருண் முழுதுணர்ந்த முனிவரருட்
பதுமமல சீயன்புகழு மிருடியரும் பலகாலுஞ்
சதுரடைந்து நீங்காது தவமுயலுந் தருமகிரி. (௩)

ஆம்மலையி லுள்ளாராந் தவமுயலு மநீந்தவருண்
மம்மரகன் மண்கே விருடியவன் வளர்பெயராற்
செம்மைதரு மண்கே நதியொன்று சிறந்தாடுங்
கொம்மைமுலை யார்காயக் குடிநதியொன் றுளவாமால். (௪)

மண்கே நதிமீண்டுஞ் சிலம்பாரும் வளர்நீரம்
நண்ணீரும் பழனநிறை நாடெல்லாம் புரந்தருளுங்
கண்ணீறு தேனுண்டு களியளிசூழ் காவுகுத்த
தண்டாது பொதிந்தெழில்சேர் தருமகிரிச் சாரலின்வாய். (௫)

விலலூரொன் றுளதுமுது வலையர்குடி விளங்கிருக்கை
செல்லூரும் பல்குடிசைக் குறிஞ்சிகளுஞ் செறிந்தோங்கும்
பல்லூனு மைவனமும் பரந்துணங்கு முன்றிறொறு
நல்லூனுண் வலையர்குரர் விளையாட னனிபுரிவார். (௬)

வேறு.

வலையர்த முன்றி றோறுங் வளைந்திடு ஞாலிக் கூட்டஞ்
சிலையுட னாவஞ் சேரும் வார்வலைச் செறிவி னீட்டந்
தொலைவில் கரியு மானுங் கடமையின் பார்வை துன்னும்
பலவிதக் குறும்பு ளாதி பறவையின் பார்வை மன்னும். (௭)

வலைச்சிறார் வனங்க ளோடு மலையிசைச் சென்று சென்று
புவிச்சிறு குருளை யோடும் போதகக் கன்று மற்றுங்
கொலைச்செய லன்றிப் பற்றிக் கொணர்த்தாடல் புரிவ ரன்றிக்
கலைப்பிணைக் கன்றி னோடு சிறுமியர் கருத்து வட்பார், (௮)

விலையனுக்குக்கண்கொடுத்த அத்தியாயம். ௨௭௭

இரவொடு பகலு மோவா தெங்கனும் வலையர்கூடி
விரவிய பறவை யோடு விலங்குக ளெழுப்பு மார்ப்பும்
பரவியன் னவைக ளோடிப் படர்பொழு தாற்று மார்ப்புங்
குரவையுந் துடியுந் கொம்புந் குரைகட லொலியை மாற்றும்.

ஆறலைத் துண்பர் சில்லோ ரயற்புலன் கவர்த்து கொண்டு
வேறொரு குறைக ளின்றி விருப்பற வுண்பர் சில்லோர்
தேறலிற் பல்லூன் றேய்த்துத் தின்றுசெக் குலக்கை போலு
மாரடு கைகான் மேய வலையர்மைம் மலைகள் போல்வார்.(௧௦)

குத்துவெட் டெறிக்கொ லென்று கூறிய வார்த்தை யன்றி
மெத்தென வுடைய சொற்கள் கனவினும் விளம்பா ரன்றே
யுய்த்ததோர் பழனச் செந்நெ லறுத்துணு முழுவர் போலச்
சித்தமா வனவி லங்கே செகுத்துணுந் திறத்தின் மிக்தார். ()

அச்சமுங் கருணை மேய விரக்கமு மகத்து ளற்றோர்
சிச்சலு முகத்திற் கோப நீங்கிடா நிலைமை பெற்றோ
ரெச்சமி விரண்டு கண்ணு மெரிப்பொரி சிதற வேழந்தோ
ரிச்செயல் வலைஞர்க் கெல்லா நாதனுத்தெக்கனென்போன். ()

வேறு.

ஞாக்கினி லனுமனிற் குணமு ளாங்கொலை
யாக்கரில் வீடண னறிவ னாதல்போ
விரக்கமில் வலைஞரிற் ரெக்க னென்பவ
னுரக்கருத் தோனுமிர்க் கிரக்க முற்றுளோன்.. (௧௩)

வேறு.

கல்லாத மூட னேனுங் கற்றுளங் கசியு மன்பு
நல்லார்பா னேச மன்னோர் மொழிகளை நம்புந் தாய
னில்லாளு மனைய தன்மை யுடையளா யிசைந்து வாழ்நாட்
பொல்லாத லுழாற் ரெக்க னெண்விழி புதைத்த தன்றே. ()

கண்மணி பாவை போடு மறைத்திடக் கருத்த ழிந்து
விண்மணிப் பகலு மோவா நள்ளிருண் மிடைந்து தோன்ற
வொண்மணி யறிவுந் கெட்டா னுத்தம வலைஞன் கொண்ட
பெண்மணி யூன்று கோலாக் கைதர நடந்து பேர்வான்.(௧௫)

இரவிது பகலி தென்று மிதுமேடு பள்ள மென்றுத்
தெரிதர வின்றி யுள்ளந் திகைத்தனன் தெரித்தோர் கூடி.

புரியகண் மருந்து செய்து பச்சிலை யுள்ள சாறு
மரிதினிற் பிழிந்து மொன்றுங் குணமிலா தயருங் காலே. (௧௭)

முற்பிறப் பதனு ளன்னோன் செய்தவ முதிர்ச்சி யாலே
விற்பொலி மணிகொண் மாடப் புதுவையுள் விமலர் பாதத்
தற்புதத் தொண்ட ராங்கே யபிடேகச் செந்தேன் கொள்ள
மற்பொலிதிண்டோள்வில்தூர் வலைமகன்மருங்குசார்ந்தார்.

அடியவர் வரவு கூறத் தெக்கனன் புடனெ ழுந்து
முடியிசைக் கரங்கள் கூப்பி முன்னுற விருக்கை நல்கி
யிடிபடு தினைமாச் செந்தே னருந்திட வீந்து போற்றிக்
கொடியனோன் விழிம றைந்த குறைதவிர்த் தருளு மென்றான்.

என்றவன் கூற வன்னோ னெய்திய விடருந் துன்ப
மொன்றிய தளர்வு நோக்கிச் சாலவு முளமி ரங்கி
வென்றிசோ தெக்கனேகே ளியாவரே வினையை வென்றோர்
நன்றிகள் புரிந்த நீயு நலையிலோ னாத லாலே. (௧௮)

திருவுள மீரங்கு மென்று திருநீறு கைக்கொடுத்துப்
பொருவறு புதுவை யெய்திப் புனிதனைப் பணிந்து போற்றி
விருவிழி கொடுத்துக் காக்கு மென்றன ரிசைந்து தெக்கன்
கருவறு திருவெண் ணீறு கரங்களைக் குவித்து வாங்கி. (௨௦)

நெஞ்சகத் தன்பி னோடு நெற்றியி னணிந்து நாதா
வஞ்சலென் றருள்வாடென்னக் கண்ணினு மணிந்துகொண்டு
தஞ்சமா நீரே தெய்வ மென்றவ ரடியிற் றுழ்த்து
வஞ்சக மற்ற தெக்கன் மஞ்சனத் திரவி யங்கள். (௨௧)

விருப்பொடு செந்தேன் சாந்த மகிற்சுற நுகளு மீந்து
பொருப்புள வேல முாதி புனை திர விபங்க னூல்வாய்
மருப்புகள் பிவித் தோகை மற்றுள பிறவு மீசர்
திருப்பணிக் கேய்ந்த வெல்லாஞ் சிந்தையு ளுவந்து நல்கி. ()

மீண்டவ ரடியிற் றுழ்த்து விளம்புவா னடிக ளேநீ
ராண்டவன் றிருமுன்னெய்தி வேண்டுகோ ளறைந்துவேண்டி
முண்டெழு படல நீக்கி விழியொளி முழுது மெய்த
மாண்டகு மன்பு செய்வீர் பின்னரியான் வருவே னென்று.

அஞ்சலி கூப்ப வன்பர் விடைகொடுத்தனர்முன் சென்றா
ரெஞ்சலில் செந்தே னாதி யெடுக்குந் தருகு சார

வலையனுக்குக் கண்கொடுத்த அத்தியாயம். ௨௭௯

மஞ்சறை மாட வீதிப் புதுவைமா நகரில் வந்து
பஞ்சடிப் பாவை பங்கர் வயித்தீசர் பாதம் போற்றி. (௨௪)

தேறிய சிந்தை யன்ப ராஞ்சனைச் செயன்மு டித்துக்
கூறிய வில்லூர் மேய வலைமகன் குறையி ரத்து
நீறணி பவள மேனி நிருமலா வயித்தி யப்பா
வாறணி சடையாய் நின்பா லன்புடை வலைஞ னுமால். (௨௫)

அன்னவன் வீழிக ணல்கி யாண்டரு ளென்னப் போற்றி
முன்னவ னருளைப் பெற்று வதிந்தனர் முதிர்ந்த வன்பர் [ற
சொன்னவா வில்லூர்த்தெக்கன்புதுவையைத்தொழுதுபோற்
வுன்னியோர்கலையந்தன்னி லொருபடிதேனுங்கோண்டு. (௨௬)

ஒருவன்முன் பாதை காட்டிச் செல்லப்பின்றா ன்கோலூன்றி
யிருவிழி யொளிசற் றின்றி யெங்கணு மிருண்டு தோன்றப்
பருவர லடைந்து தெக்கன் றெய்வமே கண்பா ரென்றே
யருள்வழி காட்டச் செல்லு மாருயிர் போன டந்தான். (௨௭)

மிகுத்திடு விலங்கி னோடும் பறவைகள் வேட்டை யாடிச்
செகுத்திடுந் தொழில னேனுஞ் சிவனேசர் கூறுஞ்சொல்லைப்
பகுத்திட வின்றி நம்பி யீசனைப் பகருந் தோறு
முகுத்திடுங் கண்ணீரோடுங் கோலூன்றியொதுங்கலுற்றான்.

ஆனபே ரருளான் முன்ன ருழினு லன்பு பொங்க
வானநா யகளை யோவா வாயாரக் கூறிக் கூறிக்
கானமுந் தூறு மாறுங் கடந்துமுன் செல்வோன் செல்ல
ஞானநா யகனார் வாழும் புதுவைமா நகரை நண்ண. (௨௮)

புதுவையை யடைந்தோமென்று புகன்றிடுமுன்னரன்னோன்
கதுமென வீழ்த்து தாழ்த்து மீளவுங் காத லங்கர்
துதைபொடியடையத்தேகம் வழியெலாந்தொலைபத்தாழ்த்து
மதிபெறப் போற்றிப் பையப் புதுவைமா நகருள் வந்தான். ()

வேறு.

வந்தவன் கோபுர மதிலோ டாலய
மெந்தையே கண்டிட விருக ணின்றென
நைந்தன னுளம்விழி நல்கு வாயெனக்
கந்தமென் மலர்ச்சிவ கங்கை முழ்கினன். (௩௧)

தோய்த்தெழும் போதலர் தூவு மாரனைக்
காய்த்தவ னோர்விழி கருணை செய்தனன்
வாய்த்தவோர் விழிதர மனம கிழ்த்தன
னைய்த்திரு விழிகளு மீதல் போலவே. (௩௨)

வேறு.

ஊன்று கோலைவிட் டெறிந்தன னுளத்திலன் போங்கத்
தோன்று கோபுரத் திருமதி ளாலயத் தொழுதான்
சான்ற சந்நிதித் திருமுன்னர்ச் சார்ந்தெதிர் நின்றே
யேன்ற வன்பர்பா லொருபடி தேனையு மீந்தான். (௩௩)

வள்ளலார்க் காட்டச் செந்தேன் வழங்குவோ னாத லர்வே
வெள்ளமார் சடையா னன்பர் விரைந்துட னொருங்கு கூடி
யுள்ளமந் ருவகை யோமே வலைமகன் வரவு வந்தே
யேள்ளவி லவனைக் கண்ணுற் றொருவிழி யீதல் கேட்டு. (1)

மற்றுமோர் விழியு ள்கும் வயித்தீச னென்று ரைத்துப்
பற்றுட னீவனைக் கூவித் திருமுன்னர்ப் பணியச் செய்து
நற்றவர் நீறு வில்ல நல்கினர் நலையி லன்ப
ரற்றைநா ணிசியு மந்தோ சிவநிசி யாய தன்றே. (௩௪)

நாதனார் கோயி லன்று கயிலாயம் போலு நண்ணி
வாதரம் பெருக வன்பர் சந்நிதி தொறும் ணைந்து
காதலாற் பெற்ற தாமோர் கண்ணினுற் றொழுவே செய்தே
யேதமில் சாம நாலு மிவ்வணத் தொழுதி யென்றார். (௩௫)

அடியவார் கூறும் வண்ண மன்றிராத் துயிலு றாதே
முடிமிசைக் கரங்கள் கூப்பிச் சாபமுன் றும்ப ணிந்து
விடிவுறு நாலாஞ் சாமம விமலனார் திருமுன் னின்று
படிபுகழ் வலைய னன்பா வின்னன பகர னுற்றான். (௩௬)

பிரெயர் விசையன் கையாற் பேணிய பன்றிக் காக
வேடுவ னாக வந்து வில்லடி யுண்டாய் போற்றி
*காடிடை வேட்டஞ் செய்து கண்ணப்பர் மென்ற ஐனைத்
தேடிய வமுதம் போலுத் திருவமு துகத்தாய் போற்றி. (௩௭)

என்புட னரவு வேய்த்த விசனே பரனே போற்றி
மின்பொவி மருப்பு வேழத் திருரி விமலா போற்றி

* காடிடை - எதுகைக்காகக்-டகரவொற்றிரட்டாது சிந்தது.

வலைய்னுக்குக்கண்கொடுத்த அத்தியாயம்.௨௮௧

யன்பொடு காட்டிற் பேயோ டாடுதல் புரிந்தாய் போற்றி
யென்பெருந் தீங்கு தீர்த்தே யென்னையு மாள்வாய் போற்றி.

இத்தன்மை பலவுங் கூறி யிறைஞ்சின னேத நீங்கிச்
சித்தமுள் ளன்பு பொங்கத் தேகமும் புளக மோங்கக்
கைத்தல முடியி னேறக் கண்ணினீ ரருவி சோர
வத்தனே யின்னு மோர்க ணளித்தரு ளென்று நின்றான். ()

அவ்வயி னாலாஞ் சாமத் தருச்சனைப் பணிகண் முற்றிச்
செவ்வையே யீசன் றோன்றத் திகழ்பெருந் தீப மேந்தக்
கௌவையார் வலையன் மீதி னந்திகைப் பிரம்பாற் றாக்கி
யுய்வகை சிவனைக் கண்டு பணியென வுரைத்த லோடும். ()

பிடித்தரு ணந்தி செங்கைப் பிரம்புகொண் டோச்சும் போதி
லடித்தஹை வாங்கு முன்ன ரங்கண ரருளி னாலே
பொடித்திடப் புளக பற்றை யொளிவிழி பொருந்தல் கண்டு
நடித்தன னுவகை வெள்ளத் தாழ்ந்தனன் வலையர் நாதன்.

வலையன் திரண்டு கண்ணுங் கொடுத்தருள் வண்ண னோக்கி
நிலைபயி லந்த னாளர் தொண்டர்க ணீனி லத்தோர்
தலைபைசேர் புதுவை யீசர் தயாநிறை புகழம்பு போற்றி
யுலைவற வுளத்தி னம்பும் வலையனைப் புகழ்த்து னோக்கி. (௪௩)

அருமறைப் புதுவை யீசர் கருணையை யளக்கொ ணாதான்
மருவிய வன்பு மேய மனத்தவ ரதிச யிப்ப
விருவிழி கொடுத்தார் நீமுன் னெத்தவஞ் செய்தி யேயோ.
பருவர லொழிந்தாய் வேண்மொ பணிபுரி பதிக்கே கென்றார்

அனை வரு மிவ்வா றோதத் தெக்கனு மகம கிழ்த்து
நினைவுற வுமையா னோடு மீசரை நெயியூற் போற்றி
யுனைமற வாத நேச முதவென வுரைத்து வேண்டி
யனையுரி யப்ப னீயென் னார்வமோ டடியிற் றுழ்ந்து. (௪௪)

எழுந்திரு செங்கை கூப்பி யிருகணீ ரருவி சோரத்
தொழுந்தொறு மன்பு பொங்க விடைகொடு தூய நேச
மழுந்துபொற் பதியி னுள்ளோ ரடிமிசை யார்வ மோடும்
விழுந்துதாழ்த்தெழுந்துபோற்றிவலையனும்விவ்லுர்சேர்தான்.

அடைந்திட ஹரி லுள்ளோ ரனைவரு மொருங்கு கூடி
மிடைந்திரு விழியை னோக்கி விமலனைப் புகழ்த்தி ருந்தார்

உஅஉ புதுவைத் தலபுராணம்.

திடந்திகழ் தெக்க னண்ணன் மஞ்சனத் திரவி யங்கண்
மடந்தவி ரன்பி னல்கி வளம்பெறு செவ்வ மோங்க. (சஎ)

மாதமா தங்க டோறும் புதுவையில் வந்து வைகி
நாதனை யுமையா னோடு நசையுடன் வணங்கிப் போற்றி
யேதமி றன்னு ரெய்தி யில்லவள் புதல்வ ரோடு
மாதரம் பெருக வாழ்த்தா னரனடி படியி மன்பால். (சஅ)

வலையனுக்குக்

கண்ணொடுத்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆசத்திருவிருத்தம் ௧௬௬௬.

வலையனுக்குக் கண்ணொடுத்த அத்தியாயச்சுருக்க வகனம்.

குதமுனிவர் கையிசாரணிய முனிவரைகோங்கிக் கணிகையரு
க்குத் திரவியங்கொடுத்த சரிதஞ்சொன்னோம். இனி வலையனுக்குக்
கண்ணொடுத்த சரிதத்தைச் சொல்லுவோமென்று கூறுவார்:—புது
வைகரத்துக்கு மேற்றிசையிலே உயர்த்தமுனிவர்கள் வசிக்குக் சரு
மகிரியென்னு மலைச்சாரலில் மண்டேகதியுங் காயக்குடி நதியுள்
ளன. இங்கதி வளங்கையுடைய அம்மலைப்பக்கத்திலே வில்லூரெ
ன்றொரு சிற்றாருள்ளது அவ்வூரிலுள்ள வலையர்கள் வேட்டஞ் செ
ய்வதிலேயும் வழிப்பறிப்பறிப்பதிலேயு மின்னுங் கொடுத்தொழிலெவ
ற்றிலேயு மிகச்சிறந்தவர். பயம், கருணை, இரக்கம், சோபம் சிறிதும் நீங்
காதவர். இத்தகைய வலையர்களுக்கெல்லாம் தலைமையாயுள்ள செக்
கனென்பவன் குரங்குகளுக்குள்ளே அனுமனைப்போலவும் இராகு
தருக்குள்ளே விபூஷணனைப்போலவும் நற்குண நற்செய்கையுடைய
வன். அவன் மனையாளும் அத்தன்மையுடையவன். இவ்விருவரு மன்
புடன் காலக்கழித்து வருகாளிலே யொருநாள் வினைவசத்தால்
தெக்கனுடைய கண்க ளொளிமழுங்கிக் குருடாயின. உடனே மன
க்கலங்கி யறிவுக்கெட்டுத் தன்மனைவி கையினையே யூன்றகோலாகப்
பற்றிக்கொண்டு இரவுபகலென்றும் மேடுள்ளமென்றும் பேதக்
தெரியாமற்சென்று தெக்கன் திரிந்து சுற்றத்தாராலே பச்சிலைமுத
லிய மருத்தகள் கொண்டுவந்து கண்ணுக்கு வயித்தியஞ்செய்துத்
தீராமல் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனன்.

வலையனுக்குக்கண்கொடுத்த அத்தியாயம் உஅந

அந்தச்சமயத்திலே தெக்கனுடைய கல்வினைவசத்தால் புதுவை விலுள்ள சிவனடியார்கள் சிவபிரானது அபிடேகத்துக்காகத் தேன் வாங்கும்பொருட்டு அங்கேவந்த சேர்ந்தனர். அவரது வரவைத் தெக்கன் கேள்விப்பட்டு எழுந்துசென்று வணங்கி யாசனங்கொடுத்தத் திணைமாவஞ் செவ்விய மதாமுள்ள தேனும் அவருண்ணும்படி கொடுத்து உபசரித்த “அடியேனுடைய கண்கள் ஒளிபெறும்படியருளவேண்டும்” என்று வணங்கினன். அவரதுகேட்டு மனமிரங்கி விபூதி கொடுத்துப் “புதுவைநாயகரை வந்த வணங்குவாயாகி லுனக்குக் கண்கொடுத்தருளவர்” என்று கூறினர். உடனே தெக்கன் விபூதி நையயணித்த வயித்தியநாதரே! நீரே தஞ்சைமென்று தியானித்த அவருக்கு அபிடேகத்துக்காகச் சந்தனக்கட்டைகளும், அகிந்தைகளும், கஸ்தூரியும், குங்குமமும், வஸமுதலியவாசனைச் சரக்குகளும், தேனும் அச்சிவனடியாரிடம் கொடுத்து “அடியேனுக்குக் கண்கொடுத்தருளும்படி புதுவைநாயகரை நீங்கள் பிரார்த்தனை செய்யவேண்டும்” என்று சொல்லியனுப்பினான். அடியார்களு மவன்வேண்டுகோளின் படியேவந்து பிரார்த்தித்திருந்தனர்.

அதன்மேல் புதுவைநாயகரைத் தரிசிக்கும்பொருட்டுத் தெக்கன் ஒருபடிதேனை யெடுத்துக்கொண்டு சிவநாமங்களையே யுச்சரித்துப் புதுவைத்தலத்தை வந்த சேர்ந்தான். கழிகாட்டி மூன்சென்றவர் புதுவைவந்த சேர்ந்தோமென்று சொல்லுமுன்னரே கீழேவிழுந்த தாழ்த்தெழுந்து தெக்கன் வணங்கிச் “சுவாமி! உம்முடைய கோபுரத்திருமதிள் முதலியவற்றைத் தரிசிக்குங் கண்களில்லே நென்னசெய்வேன் நிருவுளமிரங்கி யருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்துச் சிவகங்கையிலே மூழ்கியெழுந்தான்; எழுந்தவுடனே வயித்தியநாதர் திருவருளால் ஒருகண் பிரசாசமாகத் தெரிந்தது. உடனே தெக்கன் இரண்டு கண்களும் பெற்றவன்போலவே யுவகையுற்று ஊன்றுகோலை விட்டெறித்த சந்திதிக்கெதிரேவந்த தரிசித்துநின்று தான் கொண்டுவந்த தேனைச் சுவாமிக்கு அபிஷேகஞ்செய்யக் கொடுத்தான். ஆங்குள்ள சிவனடியார்கள் அவையனைத்துக்கண்டு எப்பிரான் திருவருளை வியத்த தெக்கனையழைத்து வணங்கச்செய்த விபூதி வில்வங்கொடுத்து இன்னுமோர் கண்ணுங் கிடைக்குமென்று சொல்லி “இன்றையத்தினஞ் சிவராத்திரியாதலாலே நான்குசாமமும் தரிசனஞ்செய்து விழித்தக்கொண்டிருப்பாயாக” என்று சொன்னார்கள்.

தெக்கனும் அடியார்தன்சொற்படியே மூன்றுசாமமுந்தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்து நாலாஞ்சாமத்திலே பென்பு செக்குருகச் சரீரமுழுதம் புனகம்பொடிப்பக் கைகளைக்குவித்துப் பலவாறு தோத்திரஞ்செய்த சின்னான். அப்போது நான்காவதசாமம் பூசைமுடிவிலே சுவாமி வெளியே பெழுந்தருளிர நந்திதேவர் தெக்கனைப் பிரம்பாவித்து வயித்தியகாதரைத் தரிசனஞ்செய்யென்று சொல்லுதலும், திருவருளாலே மற்றை யொருசண்ணும் பிரகாசமாகத் தெரிந்தது. தெக்கன் பரவசஞ் ஆனத்தக்கடத்தாடிக்கண்கள் களிகூரத் தரிசித்த சின்னான். அதன்கண்ட அடியார்தன் னீனையோர்கள் வயித்தியகாதர்திருவருளைப்புழுத்த தெக்கனைநோக்கிப் “பூருவத்தி வென்னதகஞ் செய்தாயோ? கீயித்தப் பேறுபெற்றாய். இனியுன் பதிக்குச்செல்லக் கடகாய்” என்றனர். சுவரது உத்தரவின்படி புது ஸைநாயக்கரை மீட்டும் வணங்கி “உம்முடைய திருவடிபை மறகாத அன்புள லேன்மே” என்று விடைகொண்டு சிவனடியார் முதலானோரையும் பணித்த மீண்டு தன்னுடைய வில்லூர்வந்த சேர்த்திருந்து மாநித்தோறும் புதுவைநாயகருக்குத் திருஞ்சனத் திரவியங்கள் கொண்டுவந்து கொடுத்து வணங்கிச்சென்று சிவநேசமறகாத வாழ்த்திருந்தனன்.

இருபத்தைந்தாவது

பிரகச்சேனன்

முத்திபெற்ற அத்தியாயம்.

உள்ளன போத வின்றி யில்லன வுதிப்ப தின்றி
பெள்ளருந் கருவி யாவு மிருத்தமுற் படியி ருப்பத்
தெள்ளொளி பெருக வென்றன் கிந்தையை யுருக்கி யாண்ட
வள்ளலைப் புதுவை மேய வரதனை வணக்கஞ் செய்வாம். (க)

வேறு.

தருமகிரிச் சராலின்வாய்த் தகைமைபெறு வில்லுரில்.
விரவுமன்பார் வலையனுக்கு விழிகொடுத்த கதையுரைத்தோ.
மாபுறவித் ததையனைத்தும் பிரகச்சேனன்கேட்டுப்
பாண்டி நீ முலிற்சார்த்த பரிவுவிரி வாப்பகர்வாம். (உ)

பிரகச்சேனன்முத்திபெற்ற அத்தியாயம். ௨ அரு

வேறு.

திரைகடல் சூழ்ந்த பாரி லளப்பில சிறப்பு வாய்ந்து
நிரைபெறு மாட மோங்கி நிறைவளம் பெருகு முதூர்
புரையறு துவரை மேல்பாற் பொருவறு மேன்மை யெய்து
முரைபுக ழரசர் வைகு மங்கல நகர மோரூர். (௩)

அங்ககர் தொன்று தொட்டு முறைமையி னாளும் வேந்தன்
மன்னவர் பாசும் பாதன் வசுதேவன் மரபில் வந்தோன்
கொன்னணி வேலா னீத யாதவர் சூலத்தோ னுமம்
பின்னமில் பிரகச் சேன னென்பவன் பிறங்கற் றோளான்.

தீரமு தார வாரங் குடியுறு சிங்கை நேச
ஞாமென் முலையார் மார னெனத்திக ழழகு வாய்த்தோன்
சூரமும் விரப் பாடுங் துணிவுநீங் காத தொல்லோன்
கோரமுமறமுஞ்செய்யுங்கொடி யரைக்குறைக்குங்கோமான்.

இனியவிக் குணங்க ளுள்ள விறைமகன் புடவி யெங்கு
மனுமுறை வழிம றுது புரந்தருள் வாய்மை யானுஞ்
சினமுறு மஸடய லாரைச் செற்றவர் செல்வத் தானுந்
தனதனு நிதியிற் றுழூத் தனக்குவை சாரப் பெற்றோன். (௬)

ஒன்றினுங் குறைத வின்றி யுளமிக மகிழ்ச்சி யெய்தித்
துன்றிய புலன்க ளாற்றா லனைத்துள போகந் துய்த்து
வென்றிசே ரிளமை யெல்லா மின்னனார் பாலே யீந்து
நன்றசேர் கால மெல்லாம் வீணிலே நீசஞ் சேய்தான். (௭)

தெள்ளிய வாலே கன்னல் சேர்தர நெருக்கி மென்சா
றுள்ளன கவர்த்து கொண்டு கோதெலா மொழித்தல் போனும்
விள்ளரு மிளமை யாவு மின்னனார் கொள்ளை கொண்டு
தள்ளிய மூப்பு வந்து மன்னனைச் சார்ந்த தன்றே. (௮)

கண்ணுழி விழுந்து தேசார் தந்தமுங் கட்டு விட்டே
யொண்கெழு சோதி நீங்கி நரைதிரை யொருங்கி னெய்தி
யெண்களு மறைத்து சோர்வி னெய்ப்புட னிளைப்பு மல்கிப்
பெண்களும் வெறுத்த மூப்பாம்பெரும்பினியரும்பிறந்தே.

வேறு

இன்பமா ரிளபையி னேய்ந்த வின்னுயிர்
துன்பமார் மூப்புறத் துய்த்தல் கூறியுன்

மன்பெருஞ் செல்வங்க ணீங்கி மாந்தர்க
ளன்பகல் வறுமையை யடைதன் மாணுமே. (௧௦)

இத்தகு மூப்புவர் தெய்த மன்னவன்
மெய்த்தளர் வுற்றுள மெலிந்த யர்ந்துநன்
கித்தனை காலமும் வீணி லேகின
சுத்தமென் பரகதித் தொன்மை யாற்றிலேன். (௧௧)

காயமு மநித்தியங் கனவு செல்வமே
தூயபெண் சுதரிவை வினைத்தொ டர்ச்சிய
யேயகல் லறங்களை யியற்றி லேனிட
ராயது காலமு மடுத்த தென்செய்கேன். (௧௨)

வேறு.

பூனுவீ மதியு மற்ற பகலுட னிரவு போலு
நானமென் கொங்கை யற்ற நாரியர் வனப்புப் போலு
மூனமி னயன மில்லா வுறுப்புடை மாந்தர் போலு
மீனமி லறங்கள் செய்யா தேகின கால மெல்லாம். (௧௩)

தலனொடு தீர்த்த மூர்த்தி யிவைகளைச் சார்ந்து போற்றே
னலரமை வுறவே யின்று தளருமூப் படைந்து கைத்தேன்
கலரடை நரகத் தாழுங் கதியலால் வேறு காணே
னலமுறு மார்க்கங் கூறு முரியரு நாத்தி யாமால். (௧௪)

என்றுளத் தவல மோடு நடுக்கமுந் துயரு மெய்தி
டுவன்றிவே லர்ச்சன் வைருங் காலேகல் வினைப்போ கத்தாற்
றுனீறுதா ரகக ளோடுந் தோன்றிய சோம னென்ன
நன்றுடை முனிவர் சூழ நாரத ரங்கு நண்ண. (௧௫)

மன்னவன மகிழ்ந்தெ முந்து பத்தியா மன்பு மன்னச்
சென்னிமேற் செங்கை கூப்பி யாசனஞ் சிறப்பி னல்கிப்
பன்னிய பாத்தி யாதி யருக்கியம் பண்பி னீந்து
நன்னய மொழிகள் கூறிக் *குசலமு நவிலப் பெற்று. (௧௬)

அருந்தவ முனிவ னல்கு மனுமதி யாற்றால் வேந்த
னிருந்தன னிருந்த வேந்தோ டன்புடன் முனியி யம்புந்
திருந்திய முகப்பு லர்ந்து கிந்தையு மெலிவு முற்றி
பெருந்துயர் யாது நின்பா லுரையெனப் பிரகச் சேனன். (1)

பிரகச்சேனன்முத்திபெற்ற அத்தியாயம். ௨௮௭

பின்னரு மெழுந்து தாழ்த்து விருப்புளம் பெருகி நின்று
முன்னரென் றுதை யோடு மூதாதை புரித வங்க
ணன்னெறி யதனு லெந்தை நன்னுகிடப் பெற்றேன் முன்னே
யின்னனு மொழிந்தே னைய வினியொரு குறையு மின்றே. (1)

தரணியுள் வாடும் பைங்கூழ் சலதாம் பெற்ற தென்ன
விரணிய மிகநல் கூர்ந்தோ னெய்திய வின்ப மென்ன
வரணுடைக் குழவி யோங்கு மன்னையை யுற்ற தென்ன
முரணுடைத் துயர்க ணீங்க முனிவர நின்னைக் கண்டேன்.

ஆதலா லெளியே னின்பா லறைத்திடு மாற்ற மொன்று
மாதயா வுடனே கேட்டு மனத்துபர் மாற்ற வேண்டும்
யாதெனிற் றமியேன் நேக மெடுத்துட னின்று காறு
நீதமின் மாதர் போக நிறைகட லதனு ளாழ்த்தேன். • (௨0)

உய்யுமா றுகக் கூறு முறுஞ்சே ரறமு மாற்றேன்
பையர வணிந்தோ னும மாயினும் பரிவிற் கூறி
மெய்யடி யார்க ணீறு மந்திரம் விரும்பிப் போற்றேன்
சைவநன் னெறியோர் வைகுந் தலத்தினுஞ் சார்ந்த தின்றே.

அன்றியு மிளமை நீங்கி வியுழும் படைத்தேன் சாலச்
சென்றுயர் தீர்த்த மூர்த்தி போற்றிடுஞ் செயலு மற்றேன்
பொன்றியான் கொடிய தீய நாகிடைப் பொருந்தா முன்னர்
நன்றிசேர் கருணை செய்து நற்றவ புரத்தி யென்றான். (௨௨)

தளர்வொடு பிரகச் சேனன் சாற்றிய மாற்றங் கேட்டே
யுளமிக விரங்கி நோக்கி நாரத முனியு ரைக்கும்
வளமிது செங்கோல் வேந்தே நின்னுரை வாய்மை நன்று
கிளர்பெருங் கவலை நீங்கிக் கேளியா முரைத்து மென்று. (1)

வேறு.

இரவிடை வேண்டும் பொருள்களைப் பகலி னீட்டுத லுத்
தம மாரி, விரவுகார் காலம் வேண்டவ யாவுங் கோடையின்
விளைத்திட வேண்டிற், சிரமமூப் பிடையுள் வேண்டிய பொ
ருளை யிளமையிற் சேர்த்திட வேண்டும், பரகதி வேண்டி ளீம்
மையே தவங்கள் பரிவுடன் முயன்றிட வேண்டும். (௨௪)

௨௮௮ புதுவைத் தலபுராணம்.

அன்னதா லாக்கை பிரித்திடுங் காலத் தருத்தியோட ட்
டிய பொருள்கள், பின்னுற வருவ தின்றுதான் மனைசேய் பிற
ங்கிய சுற்றடே பாளர், துன்னெரி யீமத் தளவுமே வந்து மீள்
வர்பின் றொடர்ந்துநீங் காது, செந்நெறி வருதல் புண்ணிய
பாவ மிரண்டுமே யெனமறை செப்பும். (௨௫)

வேறு.

அவ்வுரை யுண்மை யாக்கொண் டறிவுளோ ரிடைய ருது
செவ்வவசே ரறங்க ளாற்றி நற்கதி சேர்வ ரன்றோ
விய்வகை யாது மொன்று மியற்றிடா திருந்தா யந்தோ
விய்வகை முயலா வண்ண மூப்புவந் துணைய டைந்த. (௨௬)

ஆனதா வினிமே லுள்ள சஞ்சல மனைத்து நீங்கி
ஞானநா யகனம் மீசன் பாததா மரையை நம்பி
யூனமி லுறுதி செய்தி யுய்வகை யுளது சொல்கேந்
தானமும் வருத்த மேய தவங்களு மியற்ற வேண்டாம். (௨௭)

மற்றியா தேன்று கேட்கி லுரைக்குது மன்ன கேண்மோ
நற்றவ முறுகீ கேட்க முன்னர்நா நவிலுங் காதை
பெற்றவ ருலகி லேவர் கேட்கினும் பேறு நல்கு
முற்றவர் முத்தி யெய்து முயர்சிவ தலமொன் னுண்டு. (௨௮)

முதுமறை போற்று மற்றைத் தலத்தினி ளீது மொன்றாப்
பொதுமையாக் கோடி லன்றி துண்மையாப் புகறல் வேண்டு
மிதுமதிக் கொள்கை யானே மியம்புத லன்று மேனாட்
சதுமுகன் முனிவர் பாணு சந்திர னுணர்வ ரன்றே. (௨௯)

செப்பும்ப் பதியிங் கென்னிற் றெக்கிண பூமி தன்னி
லொப்பக றிருநெல் வேலி யுயர்கூட விரண்டி னூப்பண்
மெய்ப்பதி புதுவை பென்று மடவார்வ ளாக மென்று
மெய்ப்பவர்க் கருளு மீச னிரும்பதி பலபே ரின்னும். (௩௦)

வேறு.

என்று கூறிய நாரத முனிவனை யிறைஞ்சி
வென்றி வேலுடை யரசனும் விருப்புடன் விளம்பு
நன்றி சேர்தரு மத்தல நாமநீ நவில
வொன்று மன்புளத் தோங்கிடப் பெற்றன னுவந்தே.

பிரகச்சேனன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். ௨௮௬

வேறு.

இத்தன்மை நிகழ்த லானீ யியம்பிய மொழிக ளியாவுஞ்
சத்திய முண்மை வேறு சஞ்சல மனைத்துந் தீர்ந்தே
னத்தன னிறந்து தீய நாகிடை யாளா வண்ணஞ்
சுத்தவத் தலத்தின் மேன்மை சொற்றிட வேண்டு மென் றான்.

முனிவரன் வேந்த னன்பு பொழிகளை வியந்து கேட்டு
நனிபெருங் கருணை யோடு புதுவைமா நகரின் மேன்மைப்
புனிதமார் கதைகண் மேய புராணத்தின் வரலா றுள்ளங்
கனிதர வுரைத்தா மென்று முன்னரே கழறி னானல். (௩௩)

வேறு.

என்று சூதனுஞ் சவுனக முனிவருக் கியம்பத்
துன்று செளனகர் கேட்டுளத் தன்பொடுஞ் சொல்வார்
வென்றி நாரதர் ஶிளம்புமிக் காதையை வேட்டீ
மின்ற யங்குவேன் மன்னவன் செய்கைபின் விளம்பாய்.

வேறு.

இறைவனே யென்னச் சூத னியம்புவா னந்த மன்னன்
பொறையுளீர் கருணை யீசர் புகழ்ப்பெருந் தோணி நல்க
வறையும்த் தோணி பற்றி யருட்கரை யேறி யுய்த்தேன்
மறைபுகழ் வெண்ணீ ருதி மகிமையை வழுத்த வேண்டும்

வேறு.

என்றுபிர கச்சேன னியம்புமொழி யுணர்ந்துமுனி
நன்றவனன் பென்மகிழ்த்து நவையகல நவிலஹுற்றானீ
வென்றியரு ணீ ருதி மான்மியங்கள் விளம்புவவோ
சென்றுதிரி மனந்திருத்தித் திடமெய்தி நீகேண்மோ. • (௩௪)

வேறு.

தேனுகு கொன்றை சூழ சென்னிவாழ் நகிபைக் கண்டு
தானுமம முடியை வேட்டோ தாணியு ளுத்த நீக்கி
யீனமில் சுத்த மெய்த வேண்டிபோ வெம்பி ராட்டி
யானுரு வெடுத்தாள் வேத மமரர்க ளங்க மாக. (௩௫)

அடிமுதற் சென்னி யீ ரு மவயவ மனைத்துங் கூறிற்
படிபுகழ் சுரர்க ளோடுஞ் சுருதிக ளெனவே பலரு
முடிவுறப் பசுவின் மேன்மை மொழிந்திட முடியா வின்ன
வடிவுறு மதன்பாற் றேன்றும் வழுநுள் விமல மைந்தும். ()

ஒளியிரு ரோத்த லென்ன வுலகுள மாசு நீக்கு
மளியுடை யமல னீடுமுடிமிசை யானு தாட்டுந்
தெளிதரு மாவி னீனத்தின் மான்மியஞ் செப்பற் பாற்றோ
களிதரு ஞானம் போலுஞ் சுத்தமாங் கருதி லென்றும், (௩௯)

ஐந்தினு ளொன்ற தாய வரியகோ டயத்தை யேந்திச்
சந்திரன் நிகழ்தல் போலும் விதிமுறை சமைத்துப் பாங்கா
டுவந்தநீ றருமை கூறில் விடலையி னுண்மை யாமாற்
சந்ததந் தரிக்கி லென்றுத் தீவினை சாரா தன்றே. (௪0)

காண்டொறும் பிறவி வித்தாங் காரண மாயை யேருந்
தீண்டிடி ளளவை யின்றூத் தீவினை யனைத்தாந் தீரும்
பூண்டிடி லென்று நீங்காப் பொருவிலா ணவம்விட் டோடும்
வேண்டிய வேட்கை நல்கும் விமலனூர் திருவெண் ணீரே. (1)

ஒள்ளிய வுருத்தி ராக்க மகிமையை யுரைக்க லுற்றூந்
தெள்ளிய புலன்க னீள்தி யைனமே சிறந்த தன்றே
வள்ளலாந் விழிகண் மூன்றிற் றேன்மிய வண்மை யாலே
பொள்ளிய லுருத்தி ராக்க மிறைவடி வென்று ரைப்பர். (1)

வேறு

பரிசு வேதியாற் செம்புயர் பசும்பொலும் படிபோல்
விரியு மம்மணி புனைந்திடி னுடலுயிர் விமலம்
புரியு முண்மையீ தையமின் றுயிர்களைப் புரக்குந்
திருவெழுத்தெனு மஞ்செழுத் தியலுரை செய்வாம்.

வேறு.

ஆயிர கோடி யாய வண்ணலார் நாமந் தன்னுட்
பாயிரம் போலு முண்மை யஞ்செழுத் திருளைப் பாற்றிக்
காயிர வியைப்போன் ஞானங் கருத்தினி லிருத்தல் செய்யு
நாயக னுமங் கூற வழைத்தல்போ லுளத்தி னண்ணும். (1)

திருவரு ளியாதோ வென்று திகைப்புடன்றேடல்வேண்டாம்
பொருவறு மஞ்செழுத்தே திருவருள் புத்தி செய்க
கருவறு மஞ்செழுத்தைக் கருத்துறக் கூறுந் தோறு
மொருவரு முணரா ஞான முளத்திடை யுவந்து மன்னும். (1)

அணிசரா சரங்க ளியாவு மீசனூர்க் கடிமை யென்றுந்
துணிபெரு மறைக ளேனுந் தொல்லுயிர் புரிதல் யாவும்

பிரதீபசேனன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். ௨௯௧

பணிவிடை யாமெ வார்க்கு மீதுளம் பதியா தாகுங்
தணிவிலவ் வுயிர்க டம்முட் சிவசம யத்தோர் தக்கோர். (௪௯)

புலையர்க ளேனுங் துன்பம் பொருபிணி யாள ரேனுங்
கொலைபுரி கொடிய ரேனுங் கூறுதற் கரிய ஷீசர்
நிலையரு டிருவெண் ணீறு சாத்திய நேசம் பெற்றான்
மலைவற வமல னென்றே யன்புடன் வணங்க வேண்டும். ()

வரவொடு போக்கு டைத்தாம் பிறவிநோய் மாற்ற வந்த
குரவரை யிறைவ னென்றே யுளத்தினிற் கோடல் வேண்டும்
விரவிய குருவை யீச னெனக்கொளார் விடிவின் மூல
வீருளிடைக் கிடப்ப ரன்றி யருளொளி யெய்தா ரன்றே. ()

ஆலயத் தன்பி னோடு மெழுந்தரு ளாமலன் றன்னைச்
சாலவு முளத்தி னம்பிச் சஞ்சல மனைத்து நீங்கி
மாலயற் கரிய ஞான வான்பொரு ளீதே யென்றே
யேனுமா றன்பு செய்தாற் றிருவுள மிரங்கு மென்றும். (௪௯)

கயல்விழி பங்கன் பாதந் திரிவித கரணத் தாலே
முயல்வுறன் மறப்பு ருது நினைத்திடன் மொழித லன்பார்
செயல்புரிந் திடுத லாலே திருவருள் விளங்கு மன்றி
மயலறு முயலி லாத மடிமையோர்க் கெய்தி டாதே. (௫௦)

மெய்யென நம்பி னோர்க்கு மெய்ம்மைபாய் வேட்ட வியும்
பொய்யெனவெண்ணினோர்க்குவிறகினுணைருப்புப்போலாஞ்
செய்யெனச் செய்யுஞ் செய்கைத் திறம்ருட் செய்கை யன்றி
மையலா லருளு மென்னு மடிமையோர்க் கொன்றும் வாயா.

வேறு.

அன்ன தன்மையாற் கருணையி னுலபத் தடைத்து
முன்ன வன்றனை யொல்லுரா றன்பொடு முயன்றற்
பின்ன மற்றிடு முயிர்த்துணை யாயருள் பெருக்கி
நன்ன லந்தரு முயல்வதே யாவர்க்கு நன்மை. (௫௨)

வேறு.

விளம்பிய தன்மை யாவு முளத்திடை வியந்தி ருத்தி
வளந்திகழ் திருவெண் ணீறு வண்மைசே ருருத்தி ராக்கங்
துளங்கலி லஞ்செ முத்துத் துகளறு குருவி லிங்கங்
களங்கமில் சங்க மத்தி னுண்மையூக் காத லாற்றே. (௫௩)

சத்திய வசன மாகுந் தகுபுது வைப்பு ராணம்
பத்தியா மன்பு பொங்கப் பரிவுட னருச்சித் தேத்தித்
துத்தியம் புரிதி யுன்றன் றொல்லெவந் துயர்க ணீங்கி.
நித்தியா னந்தன் பாத நீழலிற் சார்வை யென்று. (ருச)

வேறு.

வாரம் வைத்திய னாரதன் கூறிய மறையின்
சார வத்தமாம் புதுவைமான் மியமும்ச் சார்புந்
தீர முற்றுள * மாபல சேனனுங் கேட்டே
யீர மொய்த்தமா னதத்தினு ளுவகையோ டெழுந்து.()

நேச மேலிடப் பேரொளி விளங்கிட நீங்கிப்
பாசங் கீழும் பான்மைபோ னிலனுறப் பணிந்து
தாச னுய்த்தன னெனப்பல பலமுறை தாழ்ந்து
நாச மின்றிய நாரத முனியுட னவில்வான். (ருசு)

மத்த னேனுய்யு மறிவிலே னுசையுண் மயங்கும்
பித்தனேனையு முவந்தொரு பொருளெனப் பேணி
முத்த னும்படி புதுவைமான் மியமெலா முறையோ
டத்த னீதிரு வாய் மலர்த் தருளிய வதனால். (ருஎ)

வேறு.

கற்பொதி திண்மை நீங்கிக் கசிந்துள முருகப் பெற்றேன்
சிற்பா நிலையை யுற்றேன் சிந்தையு ளவல மற்றேன்
பொற்பரு ணிணக்கு மேன்னுற் புரிந்தெங் கைம்மா றுண்டோ
வற்புத மாண்ட தன்மைக் கெக்கா லு மடிமை யானே. (ருஅ)

இன்னவா முகமன் கூறு மிறைவனுக் கியலு மன்பா
னன்னய மொழிகள் கூறி மங்கல வாசி நல்கி
முன்னவன் பாதம் போற்று நாரத முனிவன் சென்றான்
சொன்னவா றாசன் பண்டைத் துயரெலாந் துறந்து வந்து.

வேறு.

நித்தியம் புதுவைமான் மியத்தை நேசமாம்
பத்தியும் பெருகிடப் பரிவிற் போற்றியே
சித்தமின் புறப்படித் தின்பஞ் சேர்தர
வத்தர்பொற் பதமடைந் தாசன் வாழ்த்தான். (ருஓ)

பிரகச்சேனன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம்: உக்ரு

வேறு.

என்று சூதனுஞ் செளனக முனிவருக்கியம்ப
வொன்று சிந்தைய ரனைவரு முளங்கிந் துருக
வென்றி சேர்தவச் சூதனைத் துதிபல விளம்பித்
துன்று மன்புளம் பொங்கிட வின்னன சொல்வார். (சூக)

வேறு.

புதுவையை மடைய முக்கட் புனிதனை யருச்சித் தேத்த
விதியிலா வெமக்கன் போடும் புதுவைமான் மியம்வி ளம்பி
மதிநலம் வலிய வந்து தந்தருண் மநை ம கூறிற்
றுதிபெறு கொம்பிற் செத்தேன் பங் துவாய்சொரித்தொக்கும்.

ஆகலான் முன்னு ரைத்த வருங்கதை யவைபோ லன்றிக்
காழைபைக்கேட்குத் தோறுங் கருத்தினு ளுவகை பொங்கி
மீதெழுமன்பு மன்னு மாற்றினு லிந்த மேன்மை
நீதமா ருளத்தி னீங்கா னிட்டையா மெமக்கு நேரும். (சூக)

இருந்தவ நிதிபம் பெற்ற சவுனக ரிவ்வா றோத
மருந்தினு மினிப காழை வழங்கிய சூதன் கேட்பே
பெருத்தி மருவு மேன்மைப் புதுவைவாழ் பெருமான் பாதத்
திருத்திப வுளத்தி ருத்தி மீளவுஞ் செப்ப லுற்றான். (சூச)

வேறு.

காரழுத்து மணிமாடப் புதுவைவயித் தீசர்புகழ் கணித
மின்றாஞ், சீரழுத்து மக்கதையுட் செய்யுளென்று பாதிய
ரைச் சீரொன் றின்றி, யோரெழுத்தா யினுமுரைக்கி லுற்ற
பெரும் பாவமெலா மொடுங்கும் பாரில், வேரழுத்தும் புகழ்
பெறுவர் வறுமைபிணி யகன்றுசெல்வ மேயி வாழ்வார். (சூரு)

நாதனுயர் விளையாடற் புதுவைமான் மியமின்னு நவில
லுற்று, மாதரவாற் பயில்வோர்க ளன்புடையோ ரேவலினு
னருத்தத் தானும், போதமுற வெழுதினோர் வாசித்தோர் கேட்
டோர்கள் புரிந்த பாவம், பேதழுறுங் கல்விசெல்வம் பெரு
கவளர் பாகதியும் பேணி வாழ்வார். (சூசு)

வேறு.

என்று சூத லியப்பு மொழிகளை
நன்று செளனகர் கேட்டுள்ளன்குற

வென்றி சேரிக் கதையை விளம்புத
லொன்று மின்ப் மெனவுளந் தேறியே. (௬௭)

வெறு.

வேதனை நாளு நல்கி ரையலே வ்ளைக்குந் தேக
வாதனை தவிர ஞான நிலையினுண் மன்னி நின்ற
போதனைக் கடவுள் காதை யனுதினம் புகலா னந்த
சூதனைத் தொழுது போற்றி முனிவார் சுபத்தி ருந்தார்.

அந்தண் ரன்பர் வாழி யருமறை முறைமை வாழி
செந்தமிழ்ப் புதுவை வாழி சிவன்சிவ காமி வாழி
சந்தவெண் ணீறு வாழி சிவசம யாதி வாழி
நந்தவின் மன்னன் வாழி யவன்செங்கோ னானும் வாழி.

பிரகச்சேனன்

முத்திபெற்ற அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் களருடு

பிரகச்சேனன் முத்திபெற்ற அத்தியாயச் சுருக்க வகனம்.

சூதமுனிவர் நாயகசாரணிய வாசிகளாகிய செளனகாதி முனி
வரைநோக்கி “வலையனுக்குச் சன்கொடுத்த சரிதஞ்சொன்னோம்.
இனிப் பிரகச்சேனன் மோக்யமடைந்த சரிதத்தைச் சொல்லுவோம்”
என்று சொல்லத்தொடங்கினர்:—தவரை நகரத்துக்கு மேற்பக்கத்
திலுள்ள * மங்கலநகரத்திலே யாதவர்குலத்திலே யரசரெல்லாரும்
வணங்கும் வாகுதேவன் மரபிலேயுதித்த பிரகச்சேனனென்னும் ஆர
சன் செல்வம், கல்வி, இளமை, தீரம், உதாரம், வென்றி, அழகு
முதலியவற்றாலே மேம்பட்டு மனுமுறை நீதிப்படி யரசுசெய்து வரு
காளிலே யொன்றினுந் குறைவில்லாத செல்வச்செருக்கா விளமை
யெல்லாம் பெண்களுக்கே கொடுத்துப் பெரும்போகத்துய்த்து வீண்
காலம் பலகுழித்து விருத்த பருவத்தையடைந்து கண்குழிந்து பற்
கள் கட்டுவிட்டு நரைதிரையெய்தி ய்ளைத்து மிகவும் வியாதியடை
ந்த தளர்த்து இவ்வளவுகாலமும் வீணாகப் போக்கிவிட்டேன், மரண
முஞ் சமீபித்தது. இனி யென்செய்வேன். மூர்த்தி தலந்தீர்த்தங்க
ளைச்சென்று வணங்கிலேன்” எனி நகரத்திலே போய்பூந்துவதன்

பிரகச்சேனன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம். உகூரு

றி வேறுகதிகாணன். இனியாவது நன்மார்ச்சத்தைப் போதிப்பா ரொருவரு மில்லையென்று விசாரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

இவ்வாறு பிரகச்சேனன் துன்புற்றிருக்கங்காலத்திலே அவனு டைய நல்வினைவசத்தால் அநேகமுனிவர் அங்கே யெழுந்தருளி னர். அரசனவரை வந்தனைசெய்து ஆசனங்கொடுத்து அருக்கியமா திகளாலுபசரித்து அநாத ஆஞ்ஞையினிலே யிருந்தான். அவனை நோக்கி “ஆம்முனிவர் முகம்புலர்ந்த மனமும் காடியிருக்கின்றொய ன்னகாரணம்” என்று வினாவினர். பிரகச்சேனன் பின்னரும் தாழ் ந்துவணங்கி “என்னுடையதாதை மூதாதைசெய்த தவப்பிரயோச னத்தாம் சுவாமிக ளிங்கேழுந்தருளப் பெற்றேன். இனி யொருகு றையுமில்லை. யிதகாறு மடியேனொரு நல்வினையுஞ் செய்தறியேன். பெண்கள் நாமமயக்கிலேயமுந்திக் காலமெல்லாம் போக்குவிட்டே ன். இனி விரைவிலே மரணம் வருமுன்னர் நரகத்தை யடையாவண் ண மிரகித்தருளுந்” என்று கூறினான். அதுகேட்டு டாழ்முனிவர் மனமிரங்கிப் பிரகதி வேண்டுமானு லிம்மையிலே யதற்குரிய தவஞ் செய்யவேண்டாம். முன்னொரு காலத்திலே “உனக்குநீர் சொல்வி யதைகளில் எவர்கேட்டாலு முத்தியாயளிக்கும் உயர்ந்த சிவன்சல மொன்றுண்டு. அத்தலம் தெக்பிண பூரியிலே திருநெல்வேலிக்கும் மதனூக்கும் கெவிடத்தில் புதுவைபென்றும் மடவார்வளாகமென் றும் சொல்லப்படும் நாமமும் இன்னுஞ் சிலநாமமும் பெற்றுள்ளது” என்று கூறுதலும், அரசன் முனிவரை வணங்கித் தேவரீர் அந்தத் தலத்தின்பெயரை யருளிச்செய்தவுடனே யடியேறிள்ளத்தி லன்பு கிகழாரின்றது. ஆதலா லத்தலத்தின் மான்மியத்தை யருளிச்செய்ய வேண்டுமென்றான். நாரதமுனிவர் “அதுமுன்னரே உனக்குச் சொல்லிவிட்டோம்” என்று சொல்லி கிறுத்தினரென்று சென்னகா திமுனிவருக்குச் சூதமுனிவர் சொல்லிமுடித்தார். அதுகேட்டுச் சூதமுனிவரை வணங்கிப் பிரகச்சேனன் பின்பு செய்ததை யருளிச் செய்கவென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார்:—

பிரகச்சேனன் நாரதமுனிவரை மீண்டும் வணங்கிச் “சுவாமி! புதுவைநாயகர் திருவருளைத் துணையாகப்பற்றிப் பிழைத்தேன். இ னி விபூதி யுருத்திராக்கமாதியவற்றின் மான்மியங்களை யருளிச்செ ய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். நாரதமுனிவர் அவனது மெய்யன்பைவியந்த கூறுவார்:—“சிவபிரானுடைய திருமுடியிலே கங்காநதியைப்போல அபிடேகம் பண்ணுதற்காகப் பஞ்சகௌலிய

த்தையுத் தரும்பொருட்டுப் பார்வதியம்மை தேவர்களைல்லாருந் தன்
க்கங்கமாசப் பசவுருவ மெடுத்தனள். அத்தகைய பசுவர்க்கத்தின்
மேன்மையை யாவராலே சொல்லமுடியும். உலகத்திலுள்ள அசுத்த
மெல்லாம் பஞ்சகௌவியத்தாலே பரிசுத்தமாகும். அவ்வைத்தினு
ளொன்றாகிய கோமயத்தையெடுத்து விதிப்படிசெய்த விபூதியைத்
தரித்தால் தீவினைபனைத்த நீங்கும். இனி யுருத்திராக்க மான்மியத்
தைச் சொல்லுகிறோர். உருத்திரனுடைய திருக்கண்களினின்றுந்
தோன்றியதனால் உருத்திராக்கமெனப் பேர்பெறும். அம்மணிகளைத்
தரித்தால் உடலுமுயிருந் பரிசுவதிகையினாலே யிருப்பு பொன்னு
றாற்போலப் பரிசுத்தமடையும்.

இனிப்பஞ்சாக்ரத்தின் மான்மியத் கூறுகிறோம். சிவபிரானு
டைய ஆனந்த நாமங்களுக்குள்ளே சிந்தாநாமமாய் விளங்கிய ஐ
ந்தெழுத்தும் ஞானத்தைக் கருத்தினி் விருத்திவைக்கும். திருவருண்
கேடையென்று சிந்திக்கவேண்டாம். பஞ்சாக்ரமே சிவபிரானு
டைய திருவருள். சிவபிரானுடைய சிவசமயத்தைச் சார்ந்தவரோ
தக்கவர்கள். விபூதிதரித்தவர் யாவராயினு மவரை உணங்கல்வேண்
டும். விபூதி ருத்திராக்ரத்தரித்த சற்குருவைச் சிவபிரானென்றே
கொள்ளல்வேண்டும். அப்படிக் கொள்ளாவிடில் ஆணவமலத்திற்
கிடப்பவன் நிச் சிவனருளைப் பெறமாட்டார்கள். ஆலபீத்திலேயெழு
ந்தருளியிருக்குஞ் சிவலிங்கப்பெருமான யுண்டென்று நம்பினவர்க்
கு அங்கேயிருந்து அவர் திருவருள்புரிவர். ஆதலால் விபூதி யுருத்தி
ராக்ரம் பஞ்சாக்ரம் குருவிங்க சங்கமங்களை யுண்மையாக நம்பிச்
சத்தியவசனமாகிய புதுவை மான்மியத்தை யன்புட னருச்சினைசெ
ய்து துதித்த வருகாயாகில் உன்னுடைய பழவினைத் துயரமெல்லா
நீங்கிமோக்ஷத்தை யடைவாய்” என்று நாரதமுனிவர் கூறினர். அது
கேட்ட பிரகச்சேனை நாரதமுனிவரை உணங்கி யடியே னுய்த்தே
னுய்த்தேனென்று பலமுறை தாழ்த்தெழுந்து நின்று உபசாரவார்த்
தைகள் பலவுஞ்சொல்ல, முனிவரும் ஆசீர்வதித்து அவரிருப்பிடஞ்
சென்றனர். பிரகச்சேனை மன்றமுதல் புதுவைப்புராணத்தைப்
பூசித்தத் தினந்தோறும்படித்தச் சிவபிரானுடைய திருவடியடை
ந்த பேராணத்தம்பெற்று வாழ்ந்தனனென்று சூதமுனிவ ரருளிச்
செய்தனர். செனனகாதிமுனிவர்கள் அவரை உணங்கிச் “சுவாமீ!
நீர் உலிப் வெழுந்தருளியுத்த புதுவைமான்மியத்தை யெங்களுந்
குபதேசித்தருளியது முடவையிலே பூங்கொம்பு தேன்சொரிந்த

தபோதும். இதன்முன்னர் எத்தனையோகதை யெங்களுக்கருளிச் செய்திருக்கின்றீர். இந்தக் கதைகேட்டுத்தோறு முன்னன்பு அதிகப் பரிதலாவிது அடியேங்கள் இருதயத்தைவிட்டு நீங்காதிருக்கும்" என்று கூறினர். அதகேட்டுச் சூதமுனிவர் பின்னுகூறுவார்:—வயித்தியநாதருடைய மான்மியத்துக் கெல்லுகிடையாது. அந்தமான்மியச் செய்யுளிலொரு அக்ஷரத்தைச் சொன்னாலும் பெரும்பாகமெல்லா நீங்கும். வறுமை வியாதியடையா. செல்வங்கிடைக்கும். இந்த மான்மியத்தை யன்புடையா ரேவலினாலாவது பொருளாசையாலாவது எழுதினோர், காசித்தோர், கேட்டோர்கண் செய்த பாகமெல்லாம் பறந்தவிடும். கல்வி செல்வம்பெற்றுப் பரகதியு மடைவார்கள் என்று சூதமுனிவர் சொல்லக்கேட்டுச் செனனகாதிமுனிவீ ரெல்லாரும் அம்முனிவரைப் பணிந்து பெரு மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தனர்.

அநீதணர், அடியார், வேதம், புதுவைத்தலம், வயித்தியநாதர், சிவகாமியம்மை, விபூதி, சிவசமயம், அரசன், அரசன்செங்கோல் இவைகள் நீழி வாழ்த்திருக்கவேண்டும்.

.காயக்குடி நதிமான்மியம்.

மாயக் குடிவாழ்க் கையைநீத்து மாது பாகன் மீலர்ப்பதத்தி னேயக் குடியா யுறைதவத்தோர் நிலவுப்புதுவைநீணகர்ப்பாற் றேயக் குடியா யெக்காலுஞ் சுவறு வளங்கள் சொரிந்தித்குக் காயக் குடியா நெனுநாமம் வந்த வாறு கழறலுற்றும். (க)

முத்தூர்கன்னல்செந்நெலவை முதிர்ந்துவினைந்துவானோங்கு நத்தூர் பழனக் காடுகிறை நவையின் மறையோர் வைகுபதி புத்தூ ரடுத்த புனல்வேலி யென்ன விரண்டு பொருவினூர் சித்தூர்புதுவைமாநகர்க்குத் தென்சாரொருகாவதமுளதால்.

செப்பு மூரி னுளனொருவ னாலாம் வருணச் செய்கையுளான் றப்பி விலிங்கந் தரித்த சிவ சமயஞ் சார்ந்த தகைமையினுன் கற்பின் மனையா ளவ்வாறே கருத்தி லன்பு புரிமுறையா ளொப்பி லறங்கண் முன்புரியா தநில நல்கூர் தொழுகுவார்.

சுருதிப் பொருளாயுளவிச் சூசைத் தொழும்பு சோர்விலார்
சுருதித் தினமு மையமெடுத்தண்டு காலங் கடத்துநா
ளரிதிற் றகைசேர் மனையாளு மாகத் தளருங் கருப்பமுற்றுப்
பரிவிற் றிங்க ளொன் பானு நிறைத்து பத்தார் திங்களவர. ()

இன்ன மாத தளர்வெய்திப் போதுகால மெய்தும்வகை
பன்னு குன்றை யூர்வையு மன்னை யுணரப் பகர்த்துவிட்டா
ளன்னை வரவு தினனோக்கி யவடன் வரவு தாழ்ப்பமின்னுண்
மன்னு கணவ னனுமதியார் ருயூர்க் கேக வழிக்கொள்வான்.

சேயை யீன்று தாயுய்தல் செகத்தின் மீண்டு புனர்செனன
மாய தன்னைத் துயரன்றோ வதனா லகத்து என்பாய
நேயத் துணையி லாமையினுற் கணவ னூரை நீங்கியன்ன
டாயைத்தேடிப்புறம்போந்துடந்தாள்பையத்தளர்நடையால்.

நீராஞ் சுமந்த முகிர்குழலுந் தனமுஞ் சுமந்து நேரிழையார்
கோராஞ் சுமந்து வழிநடத்த லரிதாங் குறையில் கருப்பநிறை
பாராஞ்சுமனீதுசெவ்வதுவுமெளிதோ தாய்மேற் பரிவென்னும்
வாராஞ் சுமந்து சேறலனறி பவனோ நடக்கும்வலியுடையாள்.

வேறு.

இவ்வா நேகி வழிமருங்கிற் றருவி னீழ னீருந்திருந்து,
செவ்வாய் புலர்ந்து முகம்புலர்ந்து சிந்தை புலர்ந்து மிகத்தி
கைத்தே, யெவ்வா நிநியாம் வழிச்சேற லென்றென் றெண்
ணி யொருவாற்றா, லைவாய் களிக்கு மின்புதவு மளகை நக
ரைக் கடத்தனளால். (அ)

வேறு.

குடங்கொண்டு கவிழ்த்த தென்னக் குளிர்மதி முகத்து வேர்வு
வடங்கொண்டகொங்கைமீது முடலெலாம்வார்த்துசோரத்
திடங்கொண்ட மதியு மேகுஞ் செயலையு மிழந்தோர் சோலை
யிடங்கண்டு நிழலிற் பைய விருந்துடன் படுத்தா ளெய்த்தாள்.

வேறு.

அந்த வேலை யாயிழையா ளாக முழுது மணிவயிறு
நொந்து வருந்தித் துயரெய்தச் சேயும் பிறவி நோக்கிடவுஞ்
சிந்தைகலங்கிடுட்டியிற் றுச்செங்கைகொடுக்குதுணையுமின்றி
நொந்து விழிக ணீர்சொரிநூவாற்றா ளாகி நவிவுற்று. (க0)

மங்கை சிவனே சிவனேயென் றழுது மிகவாய் விட்டாற்றச்
சங்கையற்ற பல்லுயிர்க்குத் தாதை தாயாந் தலைவனா
ரெங்கும் விழியுஞ் செவிகளுமாய் நிறைந்த விறைவாந்ரியாதே
யங்குப் பயந்த வணைபோலு மஞ்ச லஞ்ச லெனவ டைந்தார்.

வேறு.

சுற்றைபஞ் சடையும் பிறையுட னரவுங் கங்கையுந் தும்
பையுங் கனல்சேர், நெற்றிவாள் விழியு நீலகந் தரமு மறைத்
தரு ம்ணசமே லோங்கப், பெற்றதாப் போலுந் வடிவெடுத்த
ன்பு பெருகிட வத்துவர் தடமை, யுற்றதா யிரங்கி யருகில்வந்
திருந்தார் கண்டன ளனைமுக முவந்து. (௧௨)

வேறு.

நரைதிரை யுடலுஞ் சீல வழிகடை நலிவி னெய்ப்பீழ்ம்
நிரைதீரு கொங்கை தாழ்த்து சரிந்துநீ ளுதாந் தாங்கு
முரைதரு மூப்பி னாய தளர்வொடு வெயாவு மோடப்
புரையக லன்புங் கண்டு போற்றின ளனையைப் பூவை. (௧௩)

காணுமுன் றுயர நீங்கக் கசிவுறு மொழிகள் கூறி
வாணுதல் வருத்த மின்றி மகப்பெறு வித்துச் சேயை
யானென மூகிழ்ச்சி மெய்தி யரிவைநீர் வேட்கையுற்றே
வேணுமென் றிரப்ப மெய்த்தா யாயருள் விமல மூர்த்தி. ()

வேறு.

மலர்ப்பத விரலின் வள்ளுகிர் நுதியாற் றரைமிசை வகிர்
வுறக் கீற, நிலத்தலம் பகுத்து பாதல மட்டு மாழ்த்துயர் நீ
ண்மலை யாதி, யலைத்தலைக் சரைசே ரலைகடல் காறு மணிபிர
வாகமா யெழுந்து, சொலத்தகுந் தாமோ தமதுயா முடிமேற்
கங்கைபோற் றேன்றிய நீத்தபு. (௧௪)

வேறு.

இந்தநீர் நினக்குக் காயங் குடியென வனையி யம்ப
வந்தநீ ரெடுத்து முக்காற் குடித்தன ளயர்ச்சி யற்றாள்
வந்தநீர் மகிமை கண்டாள் பருகுநீர் மருந்தாக் கண்டா
ணைந்தவெந் துயர்க் கணங்கி யுடலுறு நயமுங் கண்டாள். ()

அதிசய மடைந்தே யின்ன ளன்னையோ வன்றோ வென்ன
மதிமிக மயங்கி யைய முற்றிவண் மாதா வென்னிற்

துதிசெய வின்ன மேன்மை செய்வனோ சொல்லில் யாதே
திதிசெய வந்த முக்கட் டெய்வமா மென்றுத் தேரான். (௧௭)

இன்னவா றுளத்தி லெண்ணிக் குழுவியைக் கரத்தி லேந்தி
யன்னையென் றளவ ளாவி யகமகிழ்த் திருக்கு மெல்லை
மின்னைமுன் பெற்றதாயும் வேண்டிய பொருளுங் கொண்டே
யந்லை யதறிற் சோலை நீழலி னருகு சார்ந்தாள். (௧௮)

வந்தனை யன்னை யோடு புதல்வியு மயங்கி கோக்க
விந்துசே கராநு மன்னை மறைத்துபின் னெவரும் போற்றச்
சுந்தர விடையின் மீது தோன்றின டோகை யோடு
மத்தாத் தமடர் சால வலர்மழை பொழிந்தா ரன்றே. (௧௯)

மதலையுப் பயந்த மாது மன்னையும் வணங்கிப் போற்றத்
துதிநிகழ்ளகை வாழு மறையவர் தொண்டர் யாரும்,
புதுமைக ளடைந்து சாலக் கருணையைப் புகழ்த்து தாழ்த்தே
யிதயமா ரன்பு பொங்கத தொழுதிவை யியம்ப லுற்றார். (20)

முத்திய வுலகை யெல்லா முறைபுட னீன்று காக்குந்
தந்தைதாய் நீயே யென்று சதுமறை யுரைக்குந் தன்மை
யந்தமி லுலக மெங்கு மறித்திட வ்னையாய் வந்திப்
பைந்தொழி புரந்த வன்பை யென்னெனப் பகர்வோ மைய.

அரிவைமுன் புரித வத்தா லன்புடை யனைபோல் வந்து
கரியவ னுறியுட் பாதுகமல த்தாற் கண்ட தீர்த்தம்
பெரியகங் கையினு மேன்மைப் பேறெலா நலகும் வண்ண
முரியவர்க் குரிய வன்பா வுதவென வேண்ட லோடும் (௨௧)

மின்னவீர் சடையெம் மண்ணன் மகப்பெறு மின்னைநோக்கி
யுன்னிநீ செயுந்த வத்தா லுற்றிடத் துதவி செய்தோ
நின்னுடை நீர்வேட் கைக்கு வந்தநீ ணதியிப் பாரின்
மன்னிய நாமங் காயக் குடியாளு வழுத்த லாமே. (௨௨)

வேறு.

விருப்பினுட னிபாமுவந்து மகப்பெறுவித் திடவரலாற்
கருப்பநதி யெனப்புவிசோர் கழறுவதா மிதனும்
பொருப்பினதி களின்மேலாம் புனிதநதி யிடைத்தோய்த்தோ
நிருப்ப்புரி பயநீங்கிப் பரகதியு மெய்துவரே. (௨௩)

என்றுவயித் தீசாருள் புரிந்தெழுலு மாங்கெய்துங்
குன்றையு ரன்னையொடு குழவிபெறு குழன்மொழியாள்
வென்றிவிடைப் பாகனருள் பெற்றுமேம் பாடுபெற்றுத்
தன்றுணைவ னூர்க்கேகிப் பெருஞ்செல்வஞ் சார்ந்திருந்தாள்.

வேறு.

கருப்ப நதிசேர் வறுதீர வாசஞ் செய்தோர் கவலையறுங்
கருப்ப நதியைக் கண்டோர்க்கும் பரிசித்தோர்க்குங்கரிசுறுமரீல்
கருப்பநதியிற் படிந்தோர்கள் வறுமை பிணிகள் கடிதேருங்
கருப்ப நதிரீருட்கொண்டோர்செல்வம்பெறுவர்கதியடைவரீர்.

காயக்குடி நதிமான்மியம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௧௭௧௧.

காயக்குடி நதிமான்மியச் சுருக்க வசனம்.

இனி, பொய்யாகிய இவ்வாழ்க்கையை நீங்கி உமாமகேசர் திரு
வடி நீழலிலே குடியிருக்கும் தவசிகள் பிரகாசிக்கும் புதுவை நகரத்
துக்குத் தென்பக்கத்திலிருக்கிற கெடாதவளம் நிறைந்த நதிக்குக்
காயக்குடியாறு என்னும் பெயர்வந்த காரணத்தைச் சொல்லுவாம்:—
புதுவைநகரத்துக்குத் தென்பக்கத்திலே காதவழிதீர்த்துக் கப்பூல்
கரும்புஞ் செந்நெலும் விளையும் வயல்களாற் சூழப்பட்ட புத்தூர்
புனல்வேலி என்னும் இரண்டு நகரங்களுள்ளன. அவைகளுள் வேத
ப்பிராமணர்கள் வசிக்கும் புனல்வேலியில் சூத்திர குலத்திலே இலி
ங்கதாரணஞ்செய்து சிவசமயஞ் சார்ந்துள்ளா நெருவனிருந்தனர்.
அவன்மனைவி அவனைப்போலவே சிவபத்திமுதலிய நற்குணமுள்
ளவள். அவ்விருவரும் வறுமையினாலே வருத்தப்பட்டுப் பிணைபெ
யேத்தண்டு நாட்கழித்தாலுஞ் சிவசேசமறவாது பூசனைசெய்து வரு
வாராயினர்.

இங்ஙனம் கிசுமுகானிலே இலிங்கதாரணியினுடைய மனைவி
கருப்பவதியாயிருந்து ஒன்பதாவதுமாதம் நீங்கியவுடனே புத்திரப்
பேறுகாலத்துக்குரிய சின்னங்கள் தோன்றதலும், குன்றைநகரத்
தில் வசிக்கும் தன்னுடைய தாய்க்குத் தங்கிலைமையைத் தெரிவித்து

அவன் வருவாளென் தெரிப்பார்த்திருந்தனன். பின்னர் அவன் வருவதற்குத் தாமதப்பட்டதனால் தனது காயகனதமதிப்படி தன் தாயிருக்குங் குன்றையூரை நோக்கிப் புறப்பட்டு மிருதுவாகடைந்து கிழல்கண்ட இடமெல்லாயிருந்து மிகத் தளர்ச்சியோடு அளகாபுரியைக்கடந்து அதன்பக்கமேயுள்ள ஒரு சோலையிலே நடைதளர மெலிந்துவந்து படுத்திருந்தனன். அதன்மேல் வயிறுகொந்து புத்திரப்பேறுண்டாகும் உபத்திரவ மதிகப்படலும், கருப்பவதி அது சகிக்கமுடியாமல் சிவனே! சிவனே! யென்று அழத்தொடங்கினன். சருவான்மாக்களுக்குத் தாய்தந்தையாயிருக்கிற புதுவைநாயகர் அதனே டீய்ச் சகித்திருப்பாரோ? திரண்டசடையையுஞ் சந்திரனையும் சர்ப்பமுதலியனவகையு மறைத்துக் கருப்பவதியின் தாயைப்போல் உருவங்கொண்டு அவன் பக்கத்திலே வந்திருந்தனர்.

நரைதிரை மூப்பினாலும் வழிநடையினாலும் இளைத்துபோல வாட்டமுற்றத் தன்பக்கத்தில் வந்திருந்த வயித்தியநாதரைத் தன்னுடைய தாயென்று நினைத்துக் கருப்பவதி மனமகிழ்ந்து வணங்கிப் புகழ்ச்சித்திருக்கும்போது, தாயாகிய வயித்தியநாதர் யாதொருவருத்தமுமில்லாமல் புத்திரனைப் பெறும்படி செய்வித்து மகளுக்கு வேண்டிய சரீராரோக்கியமெல்லாஞ் செய்யும்போது மகள் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் வேண்டுமென்று கேட்டனன். உடனே தாயாகிய வயித்தியநாதர் தமது திருவடி விரல் துதியால் தரையைக்கீற அத் தரைபினந்து பாதாளமட்டிம் ஆழ்ந்து மேலெழுந்து கங்கானதிபோல வெள்ளம் புறப்பட்டு வந்தது. அவ்வெள்ளனீரை இந்தநீர் உனக்குக் காயம் குடியென்று மகனேநோக்கிக் கூறினர்.

அவ்வாறே மகளும் மூன்றுதரம் அநீரை யள்ளிக்குடித்துச் சோர்வுரிக்கி இது பிரசவமருந்தாமென்று மகிழ்ந்தனளேயன்றி கம்முடைய மாதாவாகில் இவ்வரிசு அற்புதஞ்செய்ய வல்லனோ? இவள் புதுவைநாயகரேயென்று தெரிந்தாளில்லை. இங்ஙனஞ் சந்தோஷித்துப் பிள்ளையைக் கையிலேதாங்கிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்திலே *குன்றாரிலிருந்த பெற்றதாயானவன் பிரசவத்துக்குவேண்டிய மருந்துகளெல்லாவற்றையு மெடுத்துக்கொண்டுவந்து சேர்ந்தனன்.

அவனைக் கண்டவுடனே மூன்வந்திருந்த தாயாகிய வயித்தியநாதர் இடபாருடராய்ச் சிவகாமியம்மையுடன் ஆகாயத்திலெழுந்த

*குன்றார் - இக்காலத்திற் குன்னூரெனவழங்குகின்றது.

குளிக் காட்சியளித்தனர். ஆக்குள்ளா ரெல்லாருங் கண் களிகூர்ந்து தரிசித்துப் பேரானந்தமுற்றுப் பற்பல தோத்திரஞ்சொல்லி சிந்த னராய்ச் “சுவாமீ ! இந்தத் தீர்த்தம் உம்முடைய திருவடியிலேநின் றுந் தோன்றினமையாலே கங்காதியைப்பார்க்கினு மிது மேன்மை தரும்படி யருள்புரியவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தனர். அதனேட் டிப் புதுவைநாயகர் பின்னையைக் கையிலேதாங்கி நிற்கின்ற பெண் ணைப்பார்த்து “உன்னுடைய தவத்தினாலே யுனக்கு இந்த வுதவிசெ ய்தோம். உன்னுடைய தாகத் திரும்பொருட்டு வரவழைத்த நீது காயம் குடியென்று நான்குறியதனாலே இந்தநதி காயக்குடியாமூற் றைப் பெயர்பெறும்; உன்னுடைய கருப்பம் வெளிப்படுங்காரணத் தால் வந்ததனாலே கருப்பநதியென்று மொரு பெயர்ப்பெறும். இந்தநி வின் மூழ்கினோர் எல்லாப் பயமூல்கிப் பராதியும் அடைவார்.” என்று கட்டளைவிட்டு மறைந்து சென்றனர். குழந்தையைப்பெற்ற தாயானவள் தன்னைப்பெற்ற தாயுடனே திருவருள்பெற்று மீண்டு சென்று தன்கணவனோடு மகிழ்ந்து பெருஞ்செல்வம்பெற்று வாழ்ந் திருந்தனள். கருப்பநதிக்கரையிலே வசித்தோர்கள் கவிலை நீங்குவா ர்கள். அந்தநதியைக் கண்டவருந் தொட்டவருங் குற்றத்தைப்போ க்ருவார்கள். அந்தநதியிலே ஸ்நானம் பண்ணினவர்கள் தரித்திரத்தையு ம் விபாதினையும் அடையமாட்டார்கள். அந்தநதிரை யுண்டவர் கள் ஐசுவரியுமடைந்து பின்னர் மோகூத்தையும் அடைவார்கள்.

மடவார் வளாகமென்னும்

புதுவைத் தலபுராணம் முற்றிற்று.

நீடுச்சிற்றம்பலம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
17	36	லதிக்	... லதிக
24	3	* அசியுடை	... அசியுடை
மே 32	5	வசியர்	... * வசியர் [முன்னஞ்
32	21, 31	ஞ்சய	... ன்சய, பாற்கேட்டு, ருன்
43	6	மாகும்	... மாகு
47	34	வணங்கு, காளு	... வணங்கு, காளு
80	26	முனிகன்	... முனியும்
101	ஷெ. 1	டணங்க	... டங்க
103	31	கோக்கி	... கோக்கிக்
110	17	ங்கனை	... வங்கனை
131	75	வரர	... வார
132	14	டேவா	... தேவா
137	16	வேதவல்லி	... வேதவதி
153	34	தொடங்கி	... தொடங்கி
161	13	மைந்தா	... மைந்தர்
166	2	தயதர்	... தயர்த
169	27	கொங்கை	... கொங்கை
183	10	தியும்	... தியும்
188	19	யவன்	... யவர்
192	26	பெருக	... பெருங்
199	1	சயகோய்	... சயகோய், இவ்வனம் வரு மிடத்தோறுங் கொள்க
204	32	சித்த	... சித்த
217	19	கொணர்	... கொணர்
220	ஷெ. 1	சுல்கும்	... சுல்கும்
231	5	ராக	... ராக
238	3	னீரார்	... னீரான்
244	11	குறங்கி	... குறைங்கி
248	12, 26	கொன்னை, ருக்கு	... கொன்னை, ருக்குக்
257	18	தொறும்	... தொறும்
262	23	கததி	... கத்தி
272	13	வேண்டி	... வேண்டி
282	ஷெ. 1	கொடுத்த	... கொடுத்த
287	25	மொன்று	... மொன்று
295	29	வென்றுகேட்	... வென்று அம்முனிவர் கேட்
299	10	தம்மை	... தம்மை
300	17	தத்தை	... தத்தை

